

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

She spent years trying to forget.
He'll do anything
to make her remember.

Change of Hart

A
WELLS RANCH
NOVEL

BAILEY HANNAH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bailey Hannah'nın Wells Çiftliği Serisi

Hayatta ve İyi

Kırmızı Görmek

Hart'ın Değişimi

CHANGE OF HART

A Well's Ranch Novel

BAILEY HANNAH

DELL BOOKS
NEW YORK

Dell
Random House'un bir baskısı
Penguin Random House LLC'nin bir bölümü
1745 Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2025 Bailey Hannah'a aittir

Penguin Random House, telif hakkına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak hiçbir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.

Her hakkı saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House'un bir baskısı olan Dell tarafından, Penguin Random House LLC'nin bir bölümü, 1745 Broadway, New York, NY 10019 adresinde yayınlanmıştır.

DELL ve D logosu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN 9780593984017
E-kitap ISBN 9780593984024

Başlık sayfası resmi: sharpner/Adobe Stock

Kapak tasarımı: Belina Huey ve Derek Walls
Fotoğraf illüstrasyonu: Alan Ayers, © Getty Images, © Depositphotos, © Shutterstock'tan alınan görsellere dayanmaktadır.

ep_prh_7.1a_151303445_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

İçerik/Tetikleyici Uyarıları

Önsöz: Blair

Denver

Blair

Denver

Denver (On Üç Yaşında)

Blair (On Üç Yaşında)

Blair

Denver

Denver (On Dört Yaşında)

Blair (On Dört Yaşında)

Blair

Denver

Blair (On Beş Yaşında)

Denver (On Beş Yaşında)

Blair

Denver

Blair (On Altı Yaşında)

Denver (On Altı Yaşında)

Denver

Blair (On Altı Yaşında)

Denver

Blair
Blair
Denver
Blair
Denver
Blair (On Yedi Yaşında)
Denver (On Yedi Yaşında)
Denver
Blair
Denver (On Sekiz Yaşında)
Denver
Denver (On Sekiz Yaşında)
Blair (On Sekiz Yaşında)
Blair
Denver
Blair
Denver (On Sekiz Yaşında)
Blair (On Sekiz Yaşında)
Blair
Blair
Denver
Blair
Blair (On Dokuz Yaşında)
Blair
Denver
Blair (İki Ay Sonra)
Denver
Blair

Sonsöz: Denver (Beş Yıl Sonra)

Teşekkürler

Yazar Hakkında

*Son derece bağımsız olanlar için. Umarım
güvenebileceğiniz birini bulursunuz.
O zamana kadar Denver Wells'iniz var.*

İçerik/Tetikleyici Uyarıları

- Alzheimer hastalığı (ayrıntılı olarak 1. sayfada ele alınmıştır)
- Kürtaj (tartışıldı, gösterilmedi)
- Reşit olmayanlar da dahil olmak üzere alkol tüketimi (sayfada)
- Kırık kemik (sayfada)
- Kanser (sayfada)
- Depresyon (ayrıntılı olarak tartışılmıştır)
- At kazası (hayvan zarar görmemiş, sayfada)
- Ebeveyn terk edilmesi (tartışıldı, gösterilmiyor)
- Ebeveyn hastalığı/ölümü (sayfada)
- Reçeteli depresyon ve ağrı kesici ilaç kullanımı (sayfada)
- Kusmuk (sayfada)
- Açık seks sahneleri, boşalma oyunu, seks oyuncağı kullanımı, yalama, çiftleşme, övgü, zevk hakimiyeti (hafif), işaretleme (hickeyler/meni)

Önsöz—Blair

"Kendimi kaybettim diyebilirim." —Auguste Deter
(Alzheimer hastalığı teşhisi konulan ilk kişi)

Noel günü saat 17:48'de hayatım altüst oldu. Önümdeki özenle hazırlanmış hindi yemeğinin bulanık görüntüsünü temizlemek için hızla gözlerimi kırpıştırarak, annemin bakışlarından kaçınmak için oturma odasına doğru bakıyorum. Yirmi dakika kadar önce, uyumlu pijamalarımızla kız kardeşimle kanepede kıvrılmış, şömineli televizyon kanalını açtığı için annemle dalga geçiyordum. Şimdi ise yüksek sesle çıtırdayan sahte şömine ve ona eşlik eden kızak çanlarıyla dolu müzik, hiç hoşlanmadığım bir hafiflik katıyor.

Noel ağacının ışıltılı ışıklarının fonunda, babam acı dolu bir gülümsemeyle oturuyor. "Daha önce söylemediğimiz için özür dileriz."

Alzheimer hastalığı: Hafıza ve düşünme yeteneğinin azalmasına neden olan nörodejeneratif bir hastalıktır. En yaygın demans türüdür ve geri döndürülemez.

Dışarıda kar, şiddetli bir girdap gibi yağıyor; babamın yanından geçerken, ona vurma düşüncesini engellemek için parmaklarımı çıtlatırken göğsümde olup bitenlerin mükemmel bir temsili. Sevgili babamın suratına yumruk atmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Annemin teşhisini veya bunu aylardır benden sakladıkları gerçeğini değiştirmeyecek.

Ama annemi, kız kardeşimi ve on yaşındaki yeğenimi üzecek.

Göğsümün etrafındaki kaslar ciğerlerimi sıkıştırıyor ve panik dolu düşünceler beynimi ele geçirirken derin bir nefes almakta zorlanıyorum. Titrek bir nefes verip her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: gülümsüyorum.

"Tamam, hallederiz." Ellerimin çılgınca titremesini engellemek için onları kucağımda kavuşturuyorum. "İnsanlar artık bu hastalıkla çok daha uzun yaşıyor. Bir sürü tedavi seçeneği var. Kilitler, alarmlar, notlar gibi bazı güvenlik ekipmanları kurabiliriz ve her şey yoluna girer."

İyi olacak.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyorum gülümsememdeki titremeyi bastırarak. Küçük kız kardeşime cesaret verici bir baş selamı veriyorum, gözlerinde belirgin bir korku gördüğümde gözyaşlarımı geri itiyorum.

Elbette, her şey yoluna girmeyecek. Annem Alzheimer için normal yaştan daha genç. Altı yıllık hemşirelik ve yüksek lisans eğitimin boyunca nörobilime pek odaklanmasam da, erken başlangıçlı Alzheimer'ın genellikle daha hızlı ilerlediğini biliyorum. Annem bildiği her şeyi parça parça unutacak. Ta ki beyni vücudunun işleyişini sürdürme yeteneğini kaybedene kadar. Ve bu ailede kimse bir daha asla gerçekten iyi olmayacak.

Ama şimdilik, onları korumak adına, sorun olmadığını söyleyebilirim.

On beş dakika sonra, Noel yemeğinden izin isteyip dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum ve gecenin geri kalanını Alzheimer hastalığı üzerine derinlemesine düşünerek geçiriyorum. Ancak üstteki dikkat dağıtıcı turuncu yapışkan not, hafta başında yerel doktor Dr. Brickham ile bir iş görüşmesi için yapmam gereken bir görüşmeyi hatırlatıyor.

Babam, Wells Canyon'ın düzgün bir sağlık hizmetine ne kadar muhtaç olduğunu düşünerek işi kabul etmemi önererek görüşmeyi ayarlamış. Ama gördüğüm kadarıyla, son altı aydır ailemle yaptığım her konuşma uzun bir yalanlar silsilesiydi. Şimdi bunun, beni eve geri döndürmek için kullandığı ince bir yol olduğunu anlıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, kağıdı buruşturup çöp kutusuna doğru fırlatırken.

Elbette unuttum. Beynim aslında dağınık bir yığın halinde 2.875 yapışkan nottan oluşuyor, bu yüzden kaosa bir tane daha eklemenin bilgiyi kalıcı hale getirmemesi şaşırtıcı değil. Şimdi annemin teşhisi, karmakarışık zihnime bir yığın faydasız not daha eklemem anlamına geliyor.

Çocukluk odamın yatağına, yenilgiye uğramış bir nefesle sırtüstü düşünüyorum, yaşlarla lekelenmiş bir bakışla alçılı tavana bakıyorum. Tavanında karanlıkta parlayan yıldızlarla dolu bir odada yaşayan otuz bir yaşında biri olamam. Hıçkırarak yatağımda dikilip kaburgalarım yanana ve kollarımı zar zor kaldırabilene kadar geriniyorum, her bir lanet plastik yıldızı soyuyorum.

İster beğenin ister beğenmeyin, Wells Canyon'a geri dönüyorum.

Denver

Ölmeye çalıştığımdan değil, ölsem bile pek umursamıyorum. Sırtımda güneş, yüzümden gülümsemeyle at sırtında dışarı çıksam da umursamıyorum. Çok az insan bunu anlar ama annem her zaman anlardı, bu yüzden her sürüş öncesi anlarda konuşmak istediğim tek kişi odur.

Sokakta çömeldiğimde, kot ve derinin esnemesinin hafif sesinden başka bir şey duymuyorum. Ateşli bir elektrik akımı uyluklarımdan yukarı doğru yayılıyor, omurgamda çıtırdıyor ve doğrulmak için acele etmiyorum. Birkaç yavaş boyun çevirmeden sonra, tepinerek yürüyen bir atın sırtına atlamaya hazırım.

Ellerim yıpranmış pantolonumun üzerinde kayarak ağzıma doğru gidiyor, işaret ve orta parmaklarımdan uçlarını dudaklarıma bastırıyorum, sonra onları ahır duvarındaki annemin anıt plakasına hafifçe vuruyorum.

"Cehenneme kadar yol ver onlara," diye fısıldıyorum kapıdan çıkarken. En son duyduğumdan beri geçen yıllarda bu bir tür büyüye dönüştü. Ruhunun olduğu yere bir mesaj; eğer bana göz kulak olmakta bir sakınca görmüyorsa, ölmeye çalışmadığımı hatırlatan bir şey.

Uzun ve çetin bir kışın ardından, baharın ilk rodeosunda biletler tükendi. Tribünler tıklım tıklım, seyirciler arenayı

evreleyen çitin her santimetrekaresinde omuz omuza. Ama üzerimde birkaç yüz çift göz olmasından endişelenmiyorum. Bu, çıtayı yükseltiyor çünkü kazanmasam bile, her zaman etkilemeyi başarıyorum. Sonuçta, seyirciye bir gösteri sunmak, kazanmak kadar önemli; özellikle de nispeten düşük kazançlı bu küçük kasaba rodeolarında.

Omuzlarımı ısıtmak için geniş kol daireleri çizerek, ailemin 20.000 başlık sığır iftliğindeki çiftlik işçilerinden biri olan Colt'u arıyorum. Yerel tavşanların yanı sıra, buradaki en büyük hayranım o olabilir. Ve en yakın arkadaşım beni babalık görevleri için terk etmeye karar verdiğinden beri, benimle rodeo yapacak tek kişi Colt.

Köşeyi dönünce, onu bir paraşütün raylarına yaslanmış, Peyton'la konuşurken görüyorum. Normalde Peyton, sarı saçları, mavi gözleri, harika göğüsleri ve kovboylara olan dşknliğyle herkesin ilgisini çekerdi. Ayrıca, kısa süreli takılmak için yeterince eğlenceli, ki buradaki kadınlara sunabileceğim en fazla şey bu.

Daha ne isterim ki?

Arka plandaki kahverengi salar dikkatimi dağıtıyor. Kumar oynamada berbatım ama buradaki kadınların en az yüzde ellisinin kahverengi saçlı olduğuna bahse girerim. Burada yüz tane esmer olmalı, yani olamaz. Olmazdı.

Tam da Wells Kanyonu'nda bir rodeoda l yakalanmayacağını kendime hatırlattığım sırada, kalabalığın arasına dalan ve gğsmde aşır gergin bir gitar telini titreten profilini gördüm.

Az önce bir hayalet gördüm; tamam, teknik olarak ölmedi ama buradaki varlığı kesinlikle doğauşt hissettiriyor. Bunca zaman sonra bile onu nerede olsa tanırım. O yüzü saatlerce ezberlemeye, yıllarca da unutmaya çalıştım.

Belki de zamanda geriye gittim.

Kızı takip etmek için dönüyorum, bir şeyler görüp görmediğimi anlamak için çaresizce, ama bir el pazuma dolanıyor ve kendimi şimdiki zamana çekiliyor buluyorum.

"Hey, kovboy," diye mırıldandı Peyton kulağıma, kollarını boynuma dolayarak. Ter, hayvan ve toprak kokan bu yerde, o sadece çilek ve baldan ibaret. Derin bir nefes alıp, kalbimin her dengesiz atışını hissedemiyormuş gibi ona gülümsüyorum. Sanki göğsüm yavaş yavaş kendi içine kapanmıyormuş gibi. Sanki bir anının peşinden koşmak için onu bir kenara atmak içimden gelmiyormuş gibi.

"Sürüşümden sonra seni bulmaya geleceğimi sanıyordum," diyorum.

"Uğur getirmesi için bir öpücüğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bana gülümsüyor ama düşüncelerimin sokağın ilerisindeki boşluğa kaymasını engelleyemiyorum.

Peki ya öyle olsaydı... Hayır, olamazdı.

Tüm rodeolar arasında dikkatimi dağıtacak olan bu değil. Aylardır gerçek bir eyerli at antrenmanı yapmadım ve doğru kafada olmadığımda bin kiloluk bir hayvanın üzerine güvenle oturamam. Yani eğer hemen peşinden koşup her şeyin kafamda olduğunu doğrulayabilirsem, sorun olmazdı...

"Denny." Peyton düşüncelerimi bölerken Colt omzumdan tutup bana binme zamanının geldiğini haber veriyor.

"Üzgünüm, gitmem gerek. Sonra görüşürüz." Geri çekilip ona gülümsedim ve dikkatimi Colt'a çevirdim. Gördüğüm hayaleti beynimin uzak bir köşesine ittim.

Colt'un eli yıpranmış eyere vurarak havaya pırıltılı bir toz bulutu gönderdi. "Eyerleştik ve yola çıkmaya hazırız."

Gösteri zamanı.

Çalışmasını kontrol ediyorum, kemeri sıkılaştırıyorum ve şutun üst korkuluğuna binmeden önce derin bir nefes

alıyorum. Altımda 1300 kiloluk bir tavır oturuyor, yüksek sesle homurdanarak nefes veriyor, bu gösteriyi başlatmak için can atıyor. Birçok insanın bronk biniciliği hakkında anlamadığı şey -aslında tüm rodeo sporları- hayvanların da bundan ne kadar keyif aldığı. Bir at katılmak istemezse, performans sergilemez. Onlar için bu bir oyun, vahşi olmanın, insanlarla diğer atlarla oynadıkları gibi oynamanın mutlu bir özgürlüğü anı. Sonra hayvan müteahhidiyle birlikte yemyeşil bir alanda şımartılmış bir hayat yaşamak için geri dönerler. Wells Çiftliği'nin remudaları bu atları görebilseydi, rodeo kabadayısı olarak yeni bir iş bulma umuduyla kovboylarımızı atmaya başarlardı.

Bitkin, örgülü at dizginleri nasırlı elimden kaydı ve ben eyerin üzerine çöktüm. Kovboyların sırtıma şaplak atarak milyonlarca kez duyduğum ipuçlarını tekrarlamalarını duymazdan geldim. Kaldır. Arkana yaslan. Göğsünü yukarı kaldır. Çeneni aşağı indir.

Sekiz saniye çoğu kişiye uzun bir süre gibi gelmiyor. Rodeo dışında, bir saniyenin ne kadar uzun olduğunu en son ne zaman fark ettiğimi hatırlamıyorum. Ama bunlar hayattaki son sekiz saniyeniz olabilirse, bu bir ömür demektir. Ciddi bir sakatlanma olasılığına rağmen, bu sporu bırakmayı asla düşünemiyorum. Hayat kısa ve eyerli atların adrenalini patlaması, şimdiye kadar deneyimlediğim hemen hemen her şeyden daha iyi.

Eyerde kıpırdanıyorum, koltuğumu ayarlıyorum ve çizmelerimi üzengilere iyice yerleştiriyorum. Elimdeki dizginleri tam üç kez, üç derin nefesle aynı anda ayarlıyorum; tıpkı büyükbabamın bana öğrettiği gibi.

Kaldır, çeneni indir, işaretle.

Ter ve tozla kaplı dudaklarımı yalayarak, serbest kolumu uzatıyorum. Güçlü ve kararlı, ama bu at beni

üzerinden atmaya çalıştığında öyle kalacak gibi değil. Ve fazla düşünmeye vaktim olmadan başımı sallıyorum.

Kapı, kemikleri donduran bir gıcırtyla açılıyor. Şimdilik sahip olduğum tek şey kas hafızası. Topuklarım atın geniş omuzlarına sıkıca tutunuyor ve ön toynaklar yere sertçe vuruyor. Ateş içindeyiz; koltuğuma yapışmış, mahmuzluyor, kaldırıyor, dalgayı sarsılmaz bir beceriyle atıyorum. Sola dönüyoruz ve dikkatim atın kulakları arasındaki bir hayalete takılıyor.

Bir zamanlar her şeyim olan kız.

Ona kaçan demek pek mantıklı gelmiyor. Çünkü bu, parmaklarımın arasından kaydığı anlamına geliyor; gerçek şu ki onu düşürdüm ve ikimiz de paramparça olduk.

Hayvan tepiniyor ve ben de bakışlarımı hiç ayırmadan, tüm gücümle kasılıyordum. Gözlerimiz kesiştiğinde, etrafımdaki her şeyin farkında olmuyordum. Nerede olduğumu, ne yapmam gerektiğini unutuyordum. Sonra yanlış yöne doğru hareket ediyordum ve...

Blair

Denver paraşüte tırmanırken boğazım düğümleniyor. Burada büyümüş olmam, yüzlerce kez rodeo izlemiş olmam ya da o atlarken onun zıplayan paraşütünün tepesinde oturuyor olmam önemli değil. Birinin kendini isteyerek tehlikeye atmasını izlemenin stresi yüreğimi biraz sızlatıyor ama kaygımın şimdi tavan yaptığını inkar edemem. Varlığımın her kasına, bağına, lifine sızıyor. Onu izlemek bambaşka.

Dudaklarımı yalayarak, nefesimi tutarak baş sallamasını bekliyorum. Asi atının serbest bırakılmasını. Kapı ardına kadar açık ve Denver'ın ayakları havada, körelmiş mahmuzları kürek kemiklerinin üzerine vurarak yasal sürüşünü belirliyor. Nitelikli bir sürüş için, bu pozisyonda paraşütten çıkıp ön toynaklar yere ilk kez değene kadar orada kalması gerekiyor. İşaretlendikten sonra, sekiz saniye eyerde kalmak kadar gösterişle de ilgili. Ve, kahretsin, Denver Wells her zaman gösteri yapmada harika olmuştur.

Bir saniye. Formu mükemmel; topuklar sıkıca yukarıda, kol hareketsiz, kıcı neredeyse seleden kalkmıyor. Çocukken bindiğini hatırladığımdan çok daha iyi.

İki saniye. Topukları kusursuz bir zamanlamayla atın yanlarına sürtünüyor ve sonra tekrar omuzlarına doğru

fırılıyor.

Üç saniye. At bana doğru döndü. Yerlilerden kaçınarak stratejik olarak saklandığım arenanın sessiz köşesi. Ondan kaçınarak.

Dört saniye. Gözlerinin benimkilerle buluştuğuna yemin edebilirim, ama zıplayan hayvanın üzerinde durmaktan başka hiçbir şeye dikkat etmediğini biliyorum. Ama bunu benim titreyen kalp atışlarıma söyle.

Beş saniye. At havada sağa doğru savrulur ve beklenmedik, sarsıcı dönüşüyle Denver'ı neredeyse eyerden düşürür. Aniden, dizginleri ölümcül bir şekilde kavrayarak, serbest koluyla denge sağlamaya çalışarak yerinde durmakta zorlanır. Kum rengi kovboy şapkası ters yöne doğru uçar, havada süzülür ve yere konar.

Altı saniye. Yine ara sıra, doğrudan çite doğru bir dönüş. Denver atın yanından fırlıyor, sırtı ve omuzları metal korkuluklara çarpıyor, başı Al's Hardware'den gelen sponsorluk tabelasına çarpıyor. Yere çakılırken, toz bulutu ve kalabalığın sessizliği dikkat çekiyor.

Midem bulanıyor, nefesim kesiliyor. Arenanın üzerinde bir sessizlik hakim; hem etkinlik saati hem de herkes onun kalkmasını beklerken zamanın durması kavramı. Saniyeler geçiyor, görevliler atı güvenli bir şekilde ara sokağa indiriyor ve Denver hâlâ hareketsiz.

Rayların arasından kayarak, arenanın kalın kumunda hızla koşuyorum, ona ulaşmak için mücadele ederken bacaklarımdaki tüm kaslar yanıyor. Kendimi güneşin ısıttığı toprağa atıyorum ve sağ elim boynumdaki kimliğimi kavriyor.

"Ben sağlık görevlisiyim. Ona dokunmayı bırakın," diye bağıriyorum onu hayata döndürmeye çalışan kovboylara. "Faydalı olmak mı istiyorsunuz? Gidip boyunluk ve omurga tahtasını alın."

Kaza anında doğru zihniyette olsaydım, kendim de ortaya koyacağım iki şey olurdu. Lisedeki eski sevgilimin bana bakması gibi aptalca bir şey tarafından bu kadar hazırlıksız yakalanmasaydım. Ben eğitimli bir sağlık çalışanı olmalıyım, aptal, hormonal bir genç değil. Bu yüzden aileme veya arkadaşlarıma tıbbi bakım sağlamak eski işimde politikaya aykırıydı. Ancak şimdi küçük memleketimde pratisyen hemşireyim ve böyle bir politika, neredeyse herkese yardım edememek anlamına gelirdi.

"Denver." Adı ağzımda kuru bir fısıltı halinde kaldı. Sonra ikinci kez yalvarış gibi. "Denver. Denny."

Uzun, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde yavaşça dalgalanıyor, Adem elması sert bir yutkunmayla inip kalkıyor. "Ayı mı?" diye fısıldıyor.

"Hey. Kıpırdama, tamam mı?" Onu hareketsiz tutmak için elimi bronzlaşmış ön koluna koydum ve etrafımda, istediğim ekipmanla bize doğru koşan bir kovboy gördüm. "Nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi, boynuna tasmayı nazikçe geçirirken, yüzünde tebessümle.

"Evet, eminim." Ona bakıp kendi kendime sadece anormal göz bebeklerinin büyümesini beklediğimi söylüyorum. Ama zengin gözlerinin pekmezinde boğuluyorum; üzerimde her zaman kurdukları baskıdan kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Sade olduklarını varsayarak, çoğu kişinin gözden kaçırdığı kahverengi bir ton. Ama onunkiler kehribar ve altınla benekli, ancak onu öpecek kadar yaklaştığınızda görülebilen bir renk cümbüşü. "Pekala, hadi seni ambulansa bindirip Sheridan'a gidelim."

Kovboylara omurga tahtasını tutmaları için işaret ediyorum ve birlikte onu tahtaya yerleştiriyoruz. Artık uzun boylu, zayıf bir genç değil ve onu arenadan çıkarmak için dört kişi gerekiyor. Partinin her zaman can damarı olan

Denver, kalabalığa hafifçe yumruk atıyor ve bu da onları cılgına çeviriyor. Gürültülü tezahüratlar yükseliyor ve spiker, memleket kovboyu için hoparlörden iyi dileklerini iletiyor. Cam gibi gözleri acısının yoğunluğunu ele verse de, Denver'ın yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Rodeo ambulansına vardığımızda, adamlarla birlikte Al's Hardware'den Al'e karşı bir husumet beslediklerini söylüyor. Ben diğer sağlık gönüllüsüyle görüşürken onlar onu arabaya bindiriyorlar, sonra Denver'ın yanındaki küçük bankta oturuyorum ve gözlerinin içine tekrar bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

Emekli bir ambulans; benden epey eski ve güncel tıbbi ekipmanların çoğundan yoksun. Ama en azından rodeoda yaralananları bir saat uzaklıktaki en yakın hastaneye güvenli bir şekilde taşımanın bir yolunu sağlıyor. Ağır arka kapılar güm diye kapandı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra otoparktan çıkıyoruz.

Yerel rodeoda tıbbi yardım sağlamak için başvurduğumda eski erkek arkadaşımın yalnız kalacağımı hiç düşünmemiştim. Beni meşgul eden evrak işleri için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve Wells Kanyonu'ndan uzaklaşan sarsak araç otoyolda hızla ilerlerken, yazılarımı okunaklı tutmak için çabalamamı gerektiren çukurlu yol için de. Ellerimi ve zihnimi meşgul edecek bir şey olmadan, önümde yatan adamla konuşmaya çalışmak gibi aptalca bir seçim yapabilirdim.

Yaşlı görünüyor ama aradan o kadar çok yıl geçti ki, mantıklı. Onu en son ne zaman görmüştüm? Sanırım birkaç yıl önce Noel için eve geldiğimde kafeye şöyle bir göz atmıştım. Beni görmemişti.

Beni en son ne zaman gördü? Ne kadar yaşlı görünüyorum?

Uzun bir süre boyunca tek ses, ekipmanın şingirtısı ve şoförümüz Johnny'nin Creedence Clearwater Revival kaseti eşliğinde şarkı söylemesiydi. "Fortunate Son" sırasında sesinin titremesi çok üzücü, ama dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Denver'ın gözleri daha konuşmadan kafatasımın tepesine kadar işliyor. "Demek şehre geri döndün."

"Öyle görünüyor."

"Ne zamandan beri?"

Bir omzumu silktim. "Birkaç hafta."

"Ne kadar süreliğine?"

İç çektim. "Bilmiyorum."

Zaten memleketime geri dönmek istemiyordum. Aslında, son on yıldır Wells Kanyonu'ndan olabildiğince uzak durdum. Ama şimdi, ayrılmayı düşünmek, annemin Alzheimer hastalığının babamla baş edebileceğimizden daha fazla ilerlemesini düşünmek anlamına geliyor. Onu uzun süreli bakıma veya hospise yerleştirmeyi düşünmek anlamına geliyor. Bu yüzden, burada olmak istemesem de, kalışımın bitiş tarihinin ne anlama geldiği düşüncesine dayanamıyorum.

"İki kelimedenden fazla cümleyle cevap verebilir misin?"

Bana sırtıttığını görünce başımı kaldırdım. Kalem panoma vurarak ona söyleyebileceğim iki kelimedenden çok daha fazlası olduğunu söylemeyi düşündüm. Beynimde o kadar çok dağınık düşünce var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Evet, hayır." Parmaklarımdaki kelimeleri sayıyorum, kucağımdaki olay raporuna dönerken başımı sallıyorum. Evrakları doldurmak, bu çocuk hakkında her ayrıntıyı bildiğimi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Şimdiyse bilgim tam adı, doğum tarihi ve kan grubuyla sınırlı.

"Kız arkadaşın acil durumda ulaşacağın kişi mi?"

"Yani iki kelimeden fazlasını konuşabiliyorsun. Kız arkadaşım yok."

"Şaftların arkasında birlikte olduğun sarışın bunu biliyor mu?"

"Blair Hart, beni mi gözetliyordun?" Meşhur gamzeleriyle birlikte çarpık bir sırıtışla. Yıllar önce kalbimi çalan gamzeler. Bir daha beni sarmasına izin vermeyeceğim bir gülümseme. "Hayır, bugün araba kullandıktan sonra onunla ilişkiyi bitirdim."

"Atıştan sonra mı ayrıldınız?" Gözlerimi kısarak ona baktım, beyin kanaması geçirdiğine dair bir belirti arıyordum. "Hastaneye vardığımızda kesinlikle BT taramasına ihtiyacın var, çünkü yere düştüğünden beri seni yalnız bırakmadım. O zamandan bu yana ne zaman ayrıldın? Sanırım kafan karışık."

"Kafamız karışık değil ve aslında birlikte olmadığımız için ayrılmadık. Colt, beni bu harap metal yığınının koyup götürmeden önce cüzdanımı ve telefonumu bana verdi." Omzunda açıkça hissettiği acıyı gizlemeye çalışarak telefonu ve cüzdanı kaldırdı. "Sen beni görmezden gelmekle meşgulken ona bir mesaj attım. Bu arada, berbat bir başucu tavrın var."

Bazı şeyler, mesela flörtöz takılmalar, hiç değişmiyor gibi. Bazı şeyler, mesela orospu çocuğu tavırları, benim için acı verici derecede yeni. Tabii ki, taşındığımdan beri flört hayatıyla ilgili bazı kesitler duydum. Küçük bir kasaba burası; eve her geldiğimde eski erkek arkadaşımın neler yaptığını herkes bana anlatmak için can atıyor. Sanki umurumdaymış gibi. Tanrı aşkına, neredeyse on dört yıl oldu.

"Vay canına, onu mesajla terk etmek çok kaba bir hareket."

Burnunu kırıştırıyor ve boynundaki destek izin verdiğiince başını bir yandan diğer yana sallıyor, sanki sözlerimi tartıyormuş gibi. "Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirir."

"Ya da beyin sarsıntısı geçirmişsinizdir ve kötü seçimler yapıyorsunuzdur."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar net düşünmemiştim, Hart." Göz kırptı.

Aman Tanrım, artık tam bir aptal.

"Neyse, eski kız arkadaşın acil durumda ulaşacağın kişi mi?"

"Hayır, Red öyle. Genellikle rodeolarda benimle olur ama bu aralar biraz meşgul."

"En azından biriniz büyüdünüz," diye mırıldandım içimden, telefonumu çıkarıp Red'e mesaj attım.

"Abartılmış... büyümek, yani. Onun ve Cass için mutluyum - yanlış anlamayın. Hazel çok tatlı ve Red gördüğüm en mutlu halinde. Ama bunu istemiyorum."

Burun deliklerimden istemsiz bir hava çıkışı oluyor ve bunu burnumun ucunda bir parmak eklemiyle gezdirerek bir hıçkırık gibi göstermeye çalışıyorum. Telefonum çalışıyor ve parlak ekrana bakıyorum. "Red bebekle meşgul ama hastaneden taburcu olunca Austin'in gelip seni alacağını söylüyor."

"Yani bu rahatsız sedyeyle Wells Kanyonu'na kadar geri dönemeyeceğim mi?"

"Neyse ki hayır." Tırnaklarımı panoya vurarak kırkınıc kez saatime bakıyorum. Yemin ederim bu yolculuk normalden çok daha uzun sürüyor.

"Bay CCR ile sıkışıp kalmak istemiyorsan bizimle eve gelebilirsin." Başparmağını direksiyonda davul solosu çalan Johnny'nin yönüne doğru uzatıyor. Hayır, bir saat daha onun şarkılarını dinlemek istemiyorum ama bunu Denver

Wells'le bir saat daha geçirmekten daha çok tercih ederim. "Üstelik beni bir nutuktan kurtarmış olursun. Austin bunun için beni soymak isteyecek."

"Bu dersi sonuna kadar hak ettin."

İnliyor. "Beni beladan kurtarmak için kirpiklerini kırptırdığın zamanları özleyorum."

Dudağımın kenarı refleks olarak yukarı doğru kıvrıldı. Tanrım, eskiden bunu hep yapardım. Gençken çiftlikte takılırken, Büyükbaba Wells ve Bennett bana sanki ikisinin de kızıymış gibi davranırlardı. Bu da cinayetten paçayı sıyırdığım anlamına geliyordu ve Denver her zaman yanımda olduğu için o da her şeyden paçayı sıırıyordu.

"Zaten gelemem. Hemen dönmem gerek," diyorum.

Babama akşam yemeğine kadar evde olacağıma söz verdim çünkü annemin durumu akşamları hep kötüleşiyor. Elli dokuz yaşına yaklaşırken erken başlangıçlı Alzheimer hastalığı. Babam doktora görünmesi konusunda ısrar etmeden önce uzun zamandır bir şeyler ters gidiyordu ve belirtileri fark etmek için daha sık yanında olmadığım için kendimi her gün suçluyorum. Ölümcül bir hastalığa iyi geleceğinden değil. Ama daha erken yardım etmek için burada olabilirdim. Onunla daha fazla zaman geçirmek için. Gerçekten depresyon çukurunda debelenmek istediğim günlerde, keşke hiç şehirden ayrılmasaydım diye düşünüyorum.

Boğazımın temizlenmesi beni sersemliğimden çıkarıyor. Denver tek kaşını kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Dedim ki, ne acelen var? Sen dönene kadar rodeo çoktan bitmiş olacak."

Bakışlarımı kısarak ona baktım. "Ben... şey, ahır dansında sarhoş kovboyar yaralanırsa diye buralarda olmam gerek."

Cevabı kabul etmiş gibi görünüyor, dudaklarını bir anlığına içeri çekip düşünüyor. Ambulans kırmızı ışıkta yavaşlayıp duruyor. Sonunda Sheridan'a ulaştık.

Hastane acil otoparkına girerken bir kasisten geçerken Denver boğazını temizliyor. "Onunla neden ilişkimi bitirdiğimi merak etmiyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diye yalan söylüyorum.

"Öyle mi? Sanırım nedenini biliyorsundur."

En iyi tahminim, bir sonraki fetih arayışında olan bir orospu ocuğ u olduğ u için. Klostrofobi dalgasına kapılıp, bu tekerlekli kişisel cehennemden çıkmak istercesine arka kapı kollarına tutunuyorum. Memleketime -hem de çocukluk yatak odama- geri dönme konusunda karmaşık duygularla boğ uşacağ ımı tahmin ediyordum ama onun hakkında böyle bir şey beklemiyordum. Kendini beğ enmiş gülümsemesinin göğ sümde ve yanaklarımda kan birikmesine neden olacağ ını tahmin etmemiş tim. Denver'ın lanet Wells'ini de tahmin etmemiş tim.

Denver

Kıçımı Austin'in yolcu koltuğuna kaydırıp bana attığı bakıştan kaçınıyorum ve irkilerek emniyet kemerine uzanıyorum. Beyin sarsıntısı ve kırık köprücük kemiği. Dürüst olmak gerekirse çok daha kötü olabilirdi. Belki de Aus, ebeveynvari konuşmasına başlamadan önce ölmediğim gerçeğine odaklanmalı.

"Duymak istemiyorum," diye inliyorum, başımı serin pencere camına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Blair'in yanında kendimi oldukça iyi tutuyordum, hâlâ adrenalin ve muhtemelen biraz da şok etkisi altındaydım - hem düşmenin hem de onu görmenin etkisiyle. İtiraf etmeliyim ki, yıllardır dua ettiğim gibi sonunda eve geldiği için gülümsememi durduramıyordum. Onu tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi fark etmemişti, çünkü benimle etkileşime girmekten aktif olarak kaçınıyordu.

Ve onun uzaklaştığını gördüğüm anda her şey yerle bir oldu.

"İyi misin?" diye soruyor Austin, kamyon park yerinden geriye doğru sendelerken.

Köprücük kemiğimdeki ağrı kesiciler, kafatasımda oluşan buz kıracağı lobotomisini hafifletmeye yetmiyor; odaklanmamı zorlaştıran, kaynayan bir acı halkası. Öğleden sonra bile bulutlu gökyüzü çok parlak ve kamyonun motoru

çok gürültülü. Ayrıca, kalbimin etrafına özenle ördüğüm duvar, onu ilk başta inşa eden kızın üzerine yıkılmakla tehdit ediyor.

Ama bunların dışında, evet, iyiyim.

"Evet. Diğer adamı görmelisin." Gözlerimi açmadan sağlam kolumu kaldırıp parmak tabancasını ona doğrulttum.

Elini sakalında gezdirdiğini duydum. "Sen bir aptalsın."

"Beni seviyorsun." Bu sefer bir gözümü açıyorum, sadece görebileceğim kadar, üst koluna küçük bir sevgi dokunuşu yapabilmek için.

"Neyi daha çok seviyorum biliyor musun? Hastaneden seni almaya gelip günümün yarısını boşa harcamamak."

"Teşekkürler abi. Ben de seni seviyorum." Koltuğa iyice gömüldüm, başımı kamyonetin direği güneşi kapatacak şekilde eğdim. "Sen ve Blair'in imdadıma yetiştiği eski günler gibi. Arenada aniden beni tedavi edene kadar şehre döndüğünü bilmiyordum."

Kendime geldiğimde, güneş ışığına bürünmüş, kocaman gözlerle bana bakan, tam bir melek gibi görünüyordu. Elbette, onu daha önce de görmüştüm; zaten ilk başta attan düşmemin sebebi de buydu. Ama onu bu kadar yakınımda, benimle konuşurken, yüzü endişeyle doluyken görmek eşsizdi. Eskiden olduğundan çok daha şık görünüyordu; rodeoya hiç yakışmayan gösterişli kıyafetler, düzgünce toplanmış saçlar ve baloda bile sürdüğünden daha fazla makyaj. Tanıdığım o küçük kasaba kızına hiç benzemiyordu. Yine de, şimdi de o zamanki kadar göz alıcı.

"Bilmiyor muydun? Neredeyse her gün Cassidy ile çiftlikteydi."

Migrenimin canı cehenneme, gözlerimi açıp Austin'e bakıyorum. O mu? Bunu en son ben mi öğreneceğim?

"Hah. Notu kaçırmış olmalıyım."

"Zaten umurunda mıydı?" Kaşını kaldırıyor.

Belki? Evet? Yer döşemelerine göz kırparak bakıyorum. "Hayır, sen biyogüvenlik görevlisisin. Çiftliğe kimin girip çıktığı umurumda değil."

"Doğru." Bardak tutucudaki ezik seyahat kupasına uzanıp uzun bir yudum alıyor. "Rodeoculuk sonunda bitti mi?"

Ah, ders vakti.

Suratımı buruşturuyorum. "Beyin sarsıntısı ve kırık köprücük kemiği. Bir hafta içinde tekrar sahalara döneceğim... en fazla iki."

"Kendini tekrar yaralayana kadar. Ve yine bir kovboyumuz eksik. Neyse ki bu bugün oldu, birkaç hafta sonra, gerçekten yoğun olduğumuz bir zamanda. Yerine bir günlük işçinin parasını kendi cebinden ödersin."

"Bana ibuprofen ve viski verin, neredeyse yenilmez olurum. Aksine, beni normalden daha güçlü yapar. Gayet iyi çalışabilirim."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Denver, aptallık etmeyi bırak. Eve gidip doktorun dediği gibi uyuyarak atlatacaksın."

—

Rodeo'dan bu yana tam bir hafta geçti ve ya Blair çiftlikte benden tamamen kaçınmayı başardı ya da Austin buraya ne kadar sık geldiğini abartıyordu. Kabul ediyorum, düşüşten sonraki ilk iki gün çoğunlukla yatakta kaldım. Sonra, Beryl, Kate ve Cecily olarak da bilinen dişi tavukların yargısına rağmen işe geri döndüm. Yani sanırım o buradaydı ve ben kaçırdım.

Kimseye sorup onun burada olmasını umursuyormuş gibi davranacak değilim. Beyin sarsıntısı geçirmiş beynim bana hemen ambulansa iğnemi vurmamı söylese de, onun

geri dönmesini umursamama izin veremiyorum. Neredeyse on dört yıl önce gittiğinde tüm dünyam yıkıldı. Onu tekrar elde etme ve kaybetme düşüncesi beni çok korkutuyor.

Blair şehre döndüğü için Peyton'la ilişkimi bir hevesle mi bitirdim? Elbette. Aklım başımda mıydı? Hayır. Ama aramızdaki sıradan ilişki her şeye rağmen sona eriyordu. Kadınlarla asla bir iki aydan fazla çıkmam; daha uzun sürerse bağlanmaya başlarlar ve tam bir pislik gibi görünmeden ilişkiyi bitirmek benim için daha da zorlaşır. İtiraf etmeliyim ki, mesaj atmak en iyi işim değildi. Özellikle de şimdi çok kızgın ve tam bir Carrie Underwood gibi kıcıma yapışmaya çok yakın olduğu için.

"Bir biraya acilen ihtiyacım var." Colt, yerel meyhane Horseshoe'nun otoparkında yürürken ellerini çırdı.

"Siktir et." Sağlam kolumla metal kapı koluna uzandım - elbette at nalı şeklindeydi- ve hızla açtım. Köşeyi dönerken bir şeye... ya da daha doğrusu birine çarptım. "Kahretsin, benim hatam."

İçgüdüsel olarak çarptığım kişinin koluna yapışıyorum. Ve sonra, tam dolu bir yük treni gibi bana çarpıyor.

"Kahretsin, Blair. Özür dilerim." Kolunu indiriyorum ama neredeyse üstünde olmama rağmen geri adım atmaya çalışmıyorum. Kendisi neredeyse 1.80 boyunda olmasına rağmen, benimle yüz yüze. Öpüşebilecek kadar yakın. Ve siktir et, öldürmeye mi kalkışacağımı düşünüyorum. "Böyle buluşmayı bırakmalıyız."

"Nasıl bir toplantı? Bu hiç de—" Gözleri gevşek koluma kaydı ve sinirli bir iç çekti. "Neden askını takmıyorsun?"

"Artık tamamen iyiyim." Kolumu yaklaşık doksan dereceye kadar kaldırarak hava atıyorum. Yaramdan kavurucu bir sıcaklık yayılıyor ama dişlerimi sıkıyorum ve sanki hiçbir rahatsızlık yokmuş gibi gülümsüyorum.

"Ayrıca tek koluyla içkiyi iki eliyle birden kaldıramaz," diye çıkıştı Colt yanımızdan geçerken.

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Şey, şimdi... bu bir meydan okuma gibi duruyor."

"Denver." Blair, adımın iki heceli olduğunu vurguluyor. Başını öfkeyle yana yatırıp bana öyle bir bakıyor ki, çiftlik işçileri alaycı bir koro halinde bağırıyor, sonra hızla uzaklaşıp Blair'in öfkesine kapılıyorlar.

Gülümseyerek, vadi kızı aksanına benzer korkunç bir tavırla adını söylüyorum. "Blair."

Rodeo için fazla şık ve cilalı göründüğünü düşündüysem de, burada gerçekten sınırları zorluyor. Siyah uzun kollu gömleği o kadar sade ki bileğinin veya boynunun tek bir zerresi bile açıkta kalmıyor, yine de o kadar sıkı ki incecik, atletik yapısındaki her nazik kıvrımı vurguluyor. Yüksek belli taba rengi pantolon. Ve topuklu ayakkabılar. Blair Hart topuklu giymezdi, giymezdi. Baloda bile giymezdi. Artık bu şehre uymuyordu ve gençlik gardırobundan hızlı bir anı gözümün önünden geçiyordu: kot pantolonlar, solmuş tişörtler ve şehirdeki her kovboyun kışkırdığı bir Stetson koleksiyonu. Sonra büyüdü, taşındı ve değişti. Ve on yıl geçmesine rağmen, hala beni sonsuza dek terk ettiği günkü kadar ondan etkilendiğimi fark ettim.

"Bir hafta oldu. Askı takman gerek. En azından oturduğunda köprücük kemiğini sabit tutmaya çalış; içkileri iki elinle birden içme. Anladın mı?"

"Evet efendim." Gülümsemesini umarak ona selam veriyorum.

Hiç bir şey.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Kaşlarının arasında ufak bir kırıksıklık belirliyor ve beline bağladığı küçük siyah servis çantasını işaret ediyor. "Ne

yapıyor gibi görünüyorum? Cass'in yerine henüz birini bulamayan Dave'e yardım ediyorum."

Tünel görüşüm baş döndürücü bir hızla daralırken, Peanuts çizgi filmindeki bir yetişkine gerçekten benzemeye başlıyor.

Lanet olası bir yüzük.

Yüzük takıyor. Benim Blair'im, lanet olası sol elinde kocaman bir taş takıyor. İncecik parmakları için fazla büyük. Kişiliğine göre fazla gösterişli. Muhtemelen çoğu zaman lateks eldiven giyen bir pratisyen hemşire için fazla kullanışsız. Ama belki de kalbimin her çarpıntısını hissetmemin sebebi, on altı yaşındayken bana kendisinin o kısmını söz vermiş olması.

Lanet olası bir yüzük.

Burnumu buruşturarak acıyı dindirmeye çalışıyorum ve sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum.

Hiç farkına varmadan ellerini sık pantolonunun ceplerine sokup uzaklaşmak için arkasını döndü. "Git otur. Bir dakikaya bira getiririm."

Gidişini izliyorum, kendime yapmamam gerektiğini söylüyorum. Bu kasabadan on yıl uzak kaldıktan sonra hayatına devam etmediğini düşünmek aptalcaydı. Her bakımdan mükemmel; doğal olarak, şehirde tüm hayallerini gerçekleştirecek zengin bir adam buldu. Benim asla olamayacağım adam olmak için.

"Gel benimle dans et." Kulağımda çınlayan bir ses, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sivri tırnaklarım, Peyton şapkayı başımdan alıp kendi başına takana kadar tüyleri diken diken olmuş tenimi çekiştirdi. Anlaşılan o mesajın hiçbir anlamı yoktu.

"Kolumu kullanamıyorum." Blair'in masayı toplamak için eğilirkenki kışına bakmamla odaklanmam hiç bozulmadı.

O alınmış.

Kalecinin olması gol atamayacağın anlamına gelmiyor...
Hayır. O öyle biri değil.

"Biliyor musun? Siktir et." Peyton'a dönüp, kısa, simli askılı bluzuna bakıyorum. Göğüs dekoltesi bile simli. "Hadi dans edelim."

Randy Travis hoparlörden şarkı söylerken, onun beni dans pistine götürmesine izin verdim ve sağlam kolumu beline doladım. Ve muhtemelen askıyı takmalıydım çünkü o ilk yarım yamalak iki adımın sonunda tüm üst vücudum zonklamaya başlıyor.

Peyton aniden yaklaşık beş santim uzuyor ve muhtemelen bir öpücük için ayak parmaklarının ucunda yükseliyor. Ama onunla dans etmeye ne kadar istekli olsam da, başındaki kovboy şapkası ne anlama gelirse gelsin, onu bu gece eve getirmekle ilgilenmiyorum. Bu yüzden büyük bir adım geri çekilip dokunuşumu belinden çekiyorum.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum yüksek sesli müziğin arasından, başımı arka duvara doğru sallayıp, çiftlik işçilerinin büyük bir ahşap masanın etrafında içki içtiği yere bakıyorum. Yıllardır her cuma gecesini burada geçirdikten sonra, burası bizim için özel bir yer haline geldi. Rezervasyon kartı gerekmiyor.

Dehşete kapıldım, Peyton peşimde. Oturduğumda kucağıma atlıyor ve koltuk altımdan parmak uçlarıma kadar keskin bir acı dalgası gönderiyor. Birkaç haftalık sıradan flört ve bir ayrılık mesajından sonra, işte karşımda beşinci evreye tutunmuş bir belayla.

Ve köprücük kemiğimdeki ateşli ağrıyı ya da Peyton'ın uyluğumdaki kemikli kışına duyduğum rahatsızlığı görmezden gelebilirdim, eğer bunlardan biri Blair'in gözlerinde tek bir kıvılcım çaksaydı. Ama dolu bira bardağı önüme düşüyor, ağız kenarından taşarak dökülüyor ve o devam ediyor. Kıskançlık ya da sorgulama belirtisi yok,

özlem dolu bir göz teması yok. Meğer beni başka bir kızla görmek onda hiçbir etki yaratmıyormuş. Bu arada, parmağındaki o yüzük -adam hakkında hiçbir şey bilmesem bile- içip bitireceğim unutkanlık için içimden kendi karaciğerimden özür dilememe neden oluyor.

"Hart." Bir anlığına dikkatini çektim. "Bir tepsi shot getir. Viski."

Denver

(on üç yaşında)

Botlarım birbirine çarparak havaya toz ve kurumuş çamur şarapnelleri savurdu. Annemin kamyonetinin arka kapağında oturmuş, yedi yaşında bir kısırağı eyerlemesini izliyordum. Bir yerlerde, babam ve Austin muhtemelen takım halinde kement atma alıştırması yapıyorlardı. Jackson ise her zamanki gibi kendi dünyasındaydı, yavaşça ve düşünceli bir şekilde kısırağını tarıyordu. Benimse yapacak hiçbir şeyim yoktu. Üç saatten biraz fazla bir süre sonra binme zamanım gelene kadar hiçbir yerde olmayacaktım.

Rodeoyu severdim. Tüm ailem rodeoyu severdi. Öyle ki, büyükbabam yirmi yıldan fazla bir süre yerel rodeo derneğinin başkanlığını yaptı, ondan önce de babasıydı. Nisan'dan ekime kadar her hafta sonu rodeoyla dolup taşardı. Annem, Britanya Kolombiyası'nın en iyi varil yarışçılarından biriydi. Babam ve Austin, Aus'un önde, babamın ise topukta olduğu güçlü bir ikili takım roping yapıyorlardı. Jackson, eyalet lisesi rodeo devresinde en iyi bağlamalı roping yapan kişi olma yolundaydı.

Ve sonra ben vardım. Atımı tımar etmeye veya egzersiz yaptırmaya ihtiyaç duymayan tek kişi bendim. Çiftliğimizde

terbiye edilmemiş atların ve asi sığırların üzerine atlamak dışında hiçbir antrenmanım yoktu. Ailemin itirazlarına rağmen, boğaları yakalamak veya güreştirmek yerine onlara bindim.

Sabah kahvaltısında dedemin bana verdiği on dolarlık banknotu katlayıp kot pantolonumun ön cebine koydum ve bagaj kapağından indim.

"Bakkaldan bir içki almaya gidiyorum," dedim anneme bakarak.

"Tamam bebeğim. Blair'i görürsen ona da bir tane al."

"Ama Büyükbaba..."

"Denver Wells." Sesi sertti, atın tasmaını çekerken aynı anda etrafımı sarıyordu. "Uslu bir çocuk ol da o kıza bir içki ısmarla. Sezonun şimdiye kadarki en iyi performansını sergiledi. Bunu hak ediyor."

Gözlerimi devirip öfkelen dim. Bir gün önce o parayı fazladan ahırlarda kullanmış tım ve şimdi onu bir kıza harcamak zorundaydım. Harika.

"Ve Denver," diye seslendi ben uzaklaşırken. "Belki ikinizin birlikte vakit geçirmesi eğlenceli olabilir. Burada bizden başka kimseyi tanımıyor."

Çift harika.

Şimdi ben zor kazandığım parayı ona harcamak ve onunla takılmak zorunda mıydım?

Annem bakmıyorken kaçıp gitmeliydim.

Ağzımı açma kararım dan pişman olarak rodeo alanında ağır adımlarla yürüdüm. Hayvan römorkları arasında ilerlerken başımı öne eğdim. Tahmin ettiğim gibi, büfeye giderken Blair'i gerçekten görmezsem, ona bir gazoz ısmarlamadığım için başım belaya girmeyecekti.

Çok az ihtimal.

İşte oradaydı. Rotamın tam ortasındaki bir çimenlikte. Tozlu kot pantolon ve pembe bir rodeo tişörtüyle bir boğa

güreşi müsabakasını izliyordu. Koyu kahverengi saçları sırtına kadar örölmüş ve sıcak güneş onları parlatıyordu.

Blair Hart.

Birbirimizi anaokulundan beri tanıyorduk. Aynı yaşta, aynı sınıfta ve hayatımız boyunca aynı sınıftaydık; bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu. Çoğunlukla koridorlarda karşılaştık ve bazen arkadaşlarıyla notlarını paylaşırken ben aracı olurdum. Blair varil yarışına başlamak istediğine karar verene kadar ayrı çevrelerde hareket ederdik. Hart ailesi benimki gibi rodeo camiasında değildi, bu yüzden annem onu himayesine aldı. Erkeklerle dolu bir evde, kovboylarla dolu bir çiftlikte daha fazla östrojen istediğinden bahsetmişti. Aniden Blair neredeyse her rodeoya katılmaya ve haftada üç gün okul otobüsüyle eve gelip arenada pratik yapmaya başladı.

Oldukça iyi bir kızdı. Zeki, biraz sessiz ve hatta bazen komik bile olabiliyordu. Gerçi bunu okuldaki çocuklara asla itiraf etmezdim.

Yine de, bütün gün onunla takılmak istemiyordum. Zor kazandığım parayla ona aptalca bir gazoz almak istemiyordum. Yine de, annemin öfkesiyle uğraşmaktansa ikisini birden yapmayı tercih ederdim.

"Hey, soğuk bir içecek almaya gidiyorum." Gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekleyerek ona baktım. "Ne istiyorsun?"

"Şey, şey." Blair ayağa fırladı ve pantolonundaki kiri silkeledi. "Bakayım, neleri varmış."

Büfeye kadar olan on beş metrelik yürüyüş boyunca inci çıtçıtı gömleğinin koluyla oynadı. Aramızda iki kişi daha sığacak kadar mesafe bırakarak, benimle takılmak istemediğinden daha fazla benimle takılmak istemediği belliydi. Neyse ki.

İki kutu gazoz ve cüzi bir miktar bozuk parayla, çam ağacının ince gölgesinin altında Blair'e bir kutu uzattım. Sırıttı, metal kapağın altında parmağını oynatarak Dr Pepper'ını agresif bir çatırtı ve gazlı bir tıslamayla açtı. "Teşekkürler, Denny."

"Sorun değil." Etrafıma bakıp takılabileceğim birini ararken Mountain Dew'umdan bir yudum aldım ve paramı cebime tıktırdım.

"Hey, arabayla gelirken tepenin aşağısında tren rayları gördüm," dedi yaramaz bir sırıtışla. "Cebindeki o paraları rayların üzerine koymalıyız."

Kaşımı kaldırıp açık kutuma doğru konuştum. "Ne için?"

"Çünkü bu harika. Tren onları ezdiğinde, gerçekten büyük ve yassı oluyorlar. Yine de biraz tehlikeli." Sanki son kelimenin benim kriptonitim olduğunu biliyormuş gibi bana baktı.

Etrafta takılmaya değer başka kimseyi göremeyince omuz silktim. "Elbette. Tamam."

Blair daha ben bir şey diyemeden topuklarının üzerinde dönüp hızla uzaklaşmaya başlamıştı bile ve onu yakalamak için koşmak zorunda kaldım. Meğer "tepe" gevşek kil dolu dik bir yamaçmış ve kış üstü kaymaktan başka çaremiz kalmamış. Nasıl yukarı çıkacağımızı bilmiyordum ama Blair aşağı inerken sürekli kıkırdadı ve ben de dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım.

"Peki, ne yapacağız?" Blair'in bizim için planladığı riskli şeyi heyecanla bekledim, cebimden bozuk paraları çıkarıp ona uzattım.

"Parayı rayların üzerine serip trenin gelmesini bekliyoruz."

Dar çeliğe gözlerimi kısarak baktım. "Pek tehlikeli görünmüyor."

"Şey... Sanırım düve sürmek kadar korkutucu değil. Ama ayağınız raylara takılabilir veya trenin gelişini zamanında duyamayabilirsiniz. Ayrıca, tren raylarında oynamak yasaktır. Bu yüzden kondüktör bizi görürse... kaçın."

Yasadışı—işte şimdi konuşuyoruz.

"Tamam." Üç bakır peniyi aldım, kalanını cebime tıktırdım. İkisini ona uzatıp raylara doğru yürüdüm ve Blair'in bana ne yapacağımı göstermesini bekledim.

Madeni paraları özenle çeliğin tam ortasına, yaklaşık otuz santim arayla yerleştirdi, sonra da eserine hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Ben de aynısını yaptım ve paralarımın kuyruklarını havaya kaldırıp demiryolundan birkaç metre ötedeki yumuşak çimenlerin üzerine yığıldım.

Sonraki yirmi dakika kadar sessizce oturduk. Bir iki dakikadan fazla kıpırdamadan duramadığım için, uzaklaşıp duygularını incitmekten kendimi alıkoymak için kıpırdandım. Çimleri yolup parmaklarımın arasında yuvarladım, çizmelerimden kurumuş çamuru ve at pisliğini temizledim, kolamı yudum yudum içtim.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Daha fazla trenin geleceğini düşünmüştüm."

Yanakları hafif pembeydi ama çok sıkılmış olmasına rağmen, onun bu aptalca eğlence anlayışı yüzünden kendini daha kötü hissetmesini istemedim. "Hadi biraz daha burada oturalım... Sonunda bir tren gelecek, değil mi?"

"İstemiyorsan sorun değil. Düzleştirilmiş paralar o kadar da havalı değil."

"Başka gidecek yerim yok." Bir çimen yaprağını dikkatlice düğümledim. "Peki, seni fıçı işletmeye başlamaya iten ne oldu?"

"Ailem spor yapmamı istiyordu."

"Ve futbol bir seçenek değildi, ya da...?"

Güldü. "Okulumuzun spor takımlarını gördün mü? Kimse ciddiye almıyor. Ben böyle bir takımda yer almak için fazla rekabetçiyim."

Tanıdığım herkesten daha fazla pratik yapmasının nedenini açıkladı. Elbette, birkaç ay önce başladığında dezavantajlıydı, çünkü hayatında sadece birkaç kez ata binmişti. Ama Haziran ortasına gelindiğinde, bu işe yeni başladığını asla tahmin edemezsiniz.

"Adil. Rodeo zaten futboldan daha eğlenceli."

"Ya sen?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp dirseklerinin üzerine yaslandı. "Kardeşlerin gibi iple çekmek yerine neden at biniyorsun?"

"Çiftlikte buzağları yakalayabilirim. Hiç eğlenceli değil." Bacaklarımı önüme uzattım ve yüzüme vuran kavurucu güneşin tadını çıkarırken, soluk mavi gökyüzüne gözlerimi kısarak baktım. "Aceleye ihtiyacım var."

"Adil," diye mırıldandı.

İkimiz de tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha geçti. Sonra konuşmaya başladık, ilk başta kısa aralıklarla. Yaz tatili planlarından kısaca bahsettik, tren seferlerinin ne kadar az olduğuna dair bir yorum yaptık, bir sonraki rodeodan bahsettik. Bir saat geçtiğinde ikimiz de susamadık. Sürekli birbirimizin sözünü kesiyor, yanaklarımız ağrıyana kadar gülüyor, aynı anda aynı şeyi söylüyorduk; ona en az altı kola borçluydum çünkü her uğursuzluğu hak etmişti. Ve o kolaların parasını ödemek için kaç tezgah temizlemem gerektiğini hesaplamak beni hiç rahatsız etmedi.

En sevdiğimiz yiyecekleri konuşmaya başladığımızda, oturduğumuz güneşli alan öğleden sonra gölgeye büründü; neredeyse her olası sohbet konusunu zaten konuşmuştuk.

"En sevdiğin dondurma türü akçaağaç cevizli olamaz." Güneşten çillenmiş ve gülmekten kızarmış parlayan yüzüne

kocaman gözlerimle baktım. "Yetmiş yaşı altındaki kimse bunu yemez. Yemin ederim, ikinci favorinin Napoliten olduğunu söylersen..."

"Napoli dondurması neredeyse mükemmel bir dondurma." Kıkırdadı. "Ciddiyim, içine ceviz eklersen, hayalindeki lezzeti elde edersin. Hemen Breyer'ı ara."

Sahte bir şekilde ağzımı kapattım. "Şaka olduğunu düşünecekler çünkü senden başka kimse bu iğrenç şeyle ilgilenmez."

Blair'in parmak uçları üst koluma isteksizce bir tokat gibi çarptı. "Şşş, pislik. O zaman bana daha fazla dondurma ver."

"Bir tane al. Hayatımın geri kalanında dondurma yemeden kalmayı tercih ederim, onu yemektense."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Ah, sanki. Sadece cevizmiş, drama kraliçesi. Dondurmana sardalya koymayı söylemişim gibi davranıyorsun."

"Bunu senden başka kimse beklemiyordu. Bu da yaşlı kadın yemeği."

Daha önce hiç görmediğim bir bakış gözlerini kararttı. Çılgınca. Komplocu. Dehşet verici.

"Hayır... Böyle bir şeyi hayal bile etmem." Konuşurken sağ yanağında küçük bir gamze oluştu.

Saçmalık.

"Harika. Bundan sonra senin yakınlarında dondurma yemekten korkacağım."

"Öyle olmalısın, Denny." Bileğindeki zarif gümüş saate baktı ve nefes verirken omuzları düştü. "Geri dönmelisin. Muhtemelen yakında dümen tutmaya başlayacaklar. Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim."

"Burada, yukarıdaki aptal adamlarla eğleneceğimden daha çok eğlendim." Çenem rodeo alanına dönüktü ve dudaklarındaki küçük gülümseme bulaşıcıydı. Ayağa

fırladım ve kaslarımı tekrar uyandırmak için bacaklarımı iki yana salladım. "Hadi, paraları bırakıp sonra gelip kontrol edelim."

Elimi uzattım, avucunun yumuşak sıcaklığını hissedince biraz şaşırdım, kendini yukarı çekmek için elimi tuttu. "Gel, beni at sürerken izle?"

"Elbette. Gidecek başka yerim yok," dedi, tepeye doğru yürürken omzunun üzerinden bana kısaca bakarak. Blair kaygan, tozlu yamaçtan dört ayak üzerinde tırmanmaya başladı. "Saat beşte huzurevinde olmam gerek, yoksa bir puding kasesini kaçırırım."

Göğsüm ısındı, hem de sadece yamaç tırmanışının yoğun kardiyosundan değil. "Kahretsin, buna izin veremeyiz."

"Eğer bana tereyağlı şekerli pudingi kaçırırsan, gelecek hafta sonu kesinlikle sardalya dondurması yiyeceksin, Wells." Tepede kısa bir an durup bana tehditkar bir bakış ve parmak işaretiyle döndü, neredeyse dengesini kaybedecekti ve bu onu aşağı yuvarlayacaktı.

"Elbette tereyağlı şeker seversin. Garip bir ördeksin Hart."

—

Koruyucu ekipmanlarımı takmış, zıplama rampasının arkasında durup Big Tom adında bir düveyi süzdüm, annem de sırtıma numaramı yazdı. Sekiz saniye boyunca vahşi bir düvenin üzerine çıkma isteğimi anlamasa da, annem hiçbir sürüşü kaçırmadı ve beni yarışmadan vazgeçirmeye çalışmadı.

"Cehenneme kadar yol ver, bebeğim." Omzuma sertçe dokundu, sonra metal korkuluğa adım attığımda sırtıma son

bir kez vurdu. Kaydıraktan atlamaya hazırlanırken ona gülümsedim.

Adrenalin ve heyecan damarlarımda akıyordu. Göğsümde kan hücum ediyordu. Kulaklarımda derinlerde yankılanan boğuk, istikrarlı bir davul ritmi, kafatasımın etrafında sağlam bir miğfer gibi yayılıyor, doğal korkuya karşı koruyan bir şeydi. Tartışmasız, hiç kimse ölmesini isteyen bir hayvanın sırtına tırmanmaktan çekinmemeli. Yine de, boğanın beni sakatlayabileceğini bilmek heyecanın bir parçasıydı.

Yere çöküp elimi dümen halatının altına soktum ve deri sapı avucumda kaydırarak sağlam bir tutuş sağladım. Genç düve binicilerinin iki elle tutmasına izin veriliyordu, ama ben gerçek olanı istiyordum. Erkeklerle rekabet edebilecek gücümün olduğunu kanıtlamak istiyordum. İzin verselerdi, bir düve yerine bir bronk veya boğaya binerdim.

Boğazımın arkasında biriken tükürüğü yutarken, kulağımda Büyükbaba'nın sesini duydum. Beyzbol eldiveni büyüklüğündeki eli omzumu kavradı. "Başaracaksın evlat. Unutma, üç derin nefes al - elini düzelt - ve vücudunun ivmeyle akmasına izin ver. Fazla düşünme."

Tozlu havayı içime çektim, hayvan kokularının ciğerlerime yerleşmesini bekledim ve nefes verdim. Üç kere. Büyükbabamın eli omzumdan çekildi, başını salladı, ben de başımı salladım.

Kapı ardına kadar açıldı ve dümen açık havaya fırladı, her tekmede vücudum sarsıldı. Beni her yöne savurdu. Tutuşumu daha da sıkılaştırdım ve kendimi harekete bıraktım, hareketlerimin bir okyanus dalgası gibi akmasına izin verdim. Bir tren kornası zille mükemmel bir uyum içinde çaldı ve kamyonet görevlileri bana yeterince hızlı ulaşamadı. Botlarım tozlu toprağa değdiği anda, depar atmaya başladım.

Çit korkuluklarının üzerinden atlayıp eşyalarımı çıkardım, pantolonumu annemin izlediği yerin yanına yığdım ve nefes nefese, "Bir saniyeliğine Blair'i bulmam gerek. Hemen dönerim," diye bağırdım.

Bana soru sorduysa da duymadım. Kulaklarımın arkasında kan zonklarken, Blair'i bulmak için ara sokaktan aşağı koştum. Metal bir bankta oturmuş, tavlacıların öküzü arenadan çıkarmaya çalışmasını izliyordu ki, yüksek sesle nefes verip yanına çöktüm.

"Ah," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Hey. Vay canına, Denny. Harika bir yolculuktu. Yani... harikaydın."

Kahverengi gözleri güneşte altın rengine dönerken bana gülümsedi ve ben de ona bunun sadece fena bir sürüş olmadığını söyleyecek değildim. Kesinlikle en iyi performansım değildi ve kazanmadığımı anlamak için skorun açıklanmasını beklememe gerek yoktu.

"Trenin sesini duydum. Hadi gidip bozuk paralarımıza bakalım." Ayağa kaldırmak için elinden tuttum.

"Denny, aslında o kadar da heyecan verici değil," dedi beni kil banklara doğru takip ederken. "Sanki düzleştirilmiş paralar gibiler. Hiçbir yere gitmiyorlar. Müziğini dinlemek için kalabilirdik."

"Eh, ne olduğunu sonra öğrenirim." Ayaklarım ince, tozlu kile gömüldü ve anında altımdan kaydı. Tepeden aşağı inmek için hiçbir çaba harcamayacak kadar akıllı olan Blair'in üzerine geri düştüm, ama o da poposunun üstünde kayarak inmeyi tercih etti.

Çığlık atarak, kafataslarımız birbirine çarpmadan hemen önce beni engellemek için elini kaldırdı ve kahkahası havayı doldurdu. "Bir düvenin üzerinde sorunsuz kalabiliyorsun ama kendi ayaklarını altında tutmayı beceremiyor musun?"

"Ben sadece seni alt etmeye çalışıyordum."

Dili dudağını yalamak için dışarı fırladı, sonra ayağa kalkarken omzumu sertçe itti. Vücudunu öne doğru fırlattığında, koşarken ayakları zar zor altında kaldı. Ama, kahretsin, başardı. Zafer dolu bir yumrukla bana döndü.

"Seni döverim" diye alay etti.

Onun peşinden koştum, göğsüm göğsüne çarpmadan önce durmak için yumuşak toprakta kaydım. "Bir aldatanla uğraştığımı bilmiyordum."

Beni görmezden gelerek raylara doğru ilerledi ve düzleştirilmiş madeni paralardan birini başparmağıyla parmağı arasında tutarak, batan güneşin pürüzsüz yüzeyden yansımalarını sağladı. Ceylan gözleri, yıpranmış bakırın benzer bir tonuyla, kahverengi, yeşil ve altın tonlarından oluşan bir kaleydoskopla parlıyordu.

Haklıydı, düzleştirilmiş peni o kadar da etkileyici değildi. Ve bunu bildiğini anlayabiliyordum.

"Bu çok havalı," diye yalan söyledim gülümseyerek, incelemek için kendikimi kaldırırken. "Kahretsin, keşke bunu bir de çakmakla yapsaydık da iki rengin bir araya geldiğinde nasıl göründüğünü görseydik. Gelecek hafta sonu mu?"

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "İyi fikir. Bu hafta tren tarifelerini öğrenip buraya gelip trenin geçişini izleyebileceğimizden emin olmaya çalışacağım."

Tanrım, tuhaftı. Sanırım ben de öyleydim, çünkü onunla vakit geçirmenin her saniyesinden keyif alıyordum. Rodeo alanına doğru geri döndüğümüzde, buraya geri dönene kadar geçen zamanı çoktan geri saymaya başlamıştım.

Ona gülümsedim ve birlikte sete tırmanmak için elimi uzattım. "Ben tereyağlı pudingi getireceğim."

Blair

(on üç yaşında)

Yaz tatillerinin neredeyse her hafta sonunu Wells ailesiyle geçirirdim. Bazen sadece Denny, annesi ve ben, eski çiftlik kamyoneti ve tampon çekmeli at römorkuyla yola çıkardık. Berbat bir motel odasında kalır ya da simsiyah gökyüzünün altında kamp kurar, gece geç saatlerde yıldızlarda bulduğumuz aptalca resimlere veya motel tavanındaki lekelerle kıkırdardık. Sadece işlenmiş şeker ve kahkahalarla yaşırdık.

Diğer zamanlarda, tüm Wells ailesi, içinde konaklama birimleri bulunan devasa kaz boyunlu hayvan römorklarıyla gelirdi. Sonra, tam öğünler, Denny kardeşleriyle birlikte kalırken ebeveynlerle aynı römorkta yalnız uyumalar ve her akşam ateşin etrafında coşkulu aile toplantıları olurdu.

Ne olursa olsun, bütün yaz Denny ve ben vardık; Lucy'nin deyişiyle, birbirimize çok bağlıydık. Denny'nin ağzında altı marshmallow varken "tombul tavşan" diyebildiğini, en sevdiği rengin mavi olduğunu ve haziran böceklerinden ölümüne korktuğunu öğrendim. Austin'in kamyonetini tuvalet kağıdıyla kapladık, ağırlığımız kadar ketçaplı cips yedik ve her gece geç saatlere kadar gülüp durduk. O benim en iyi arkadaşımdı. Ayrıca ona aşık

olduğumdan da oldukça emindim; gerçi en yakın arkadaşım Cassidy bana onu sevip sevmediğimi sorduğunda yalan söyledim.

Okula döndüğümüz ilk gün nemli, kasvetli ve göz korkutucuydu. Cass'le dirsek temasında, sekizinci sınıfa birlikte girdik. En sevdiğim kot pantolonumu, birkaç hafta önce kazandığım kemer tokamı ve Lucy Wells'in ilk rodeom için bana hediye ettiği pembe, inci çıtçıtlı gömleğimi giymişken, dünyanın zirvesindeydim.

"Keşke seçmeli dersler için daha fazla seçeneğimiz olsaydı. Yemek pişirme dersine bile katılmak istemiyorum." Cassidy ders programına baktı ve sihirli bir şekilde değişmediğinden emin olmak için bir kez daha kontrol etti. İkimiz de haftalar önce gönderdikleri için programı ezberlediğini biliyorduk.

"En azından atölye dersine veya bando dersine gitmekten daha iyi." Omuz silktim, kalabalık koridoru tararken dosyalarımı göğsüme bastırdım.

"Zar zor." diye homurdandı Cass. "Neden bize faydalı bir şey vermiyorlar?"

"Ne zamandan beri yemek pişirmenin faydası yok?" diye homurdandım.

"Ömür boyu Horseshoe'dan aldığım patates kızartmasıyla yaşayabilirim."

"Şu anda patates kızartması hakkında konuşamam. Denny ve ben geçen hafta sonu o kadar çok poutine yedik ki midem ağrıdı."

Cass kaşını kaldırdı, Denny'den tekrar bahsettiğim için beni azarlayan ışıltılı bir ifadeyle. Ona göre, onu her sohbete dahil etmenin bir yolunu bulmuşum, ki bu doğru değildi. Denver Wells'i yalnızca hikâye sohbete uyduğunda gündeme getiriyordum. Tesadüfen, genellikle onunla ilgili uyan bir hikâyem olurdu.

Sinirli bir şekilde gözlerimi devirip başımı iki yana salladığımda onu fark ettim. Koridorun ilerisinde, bando odasının yanında, Denny bir grup çocukla birlikte bir dolap sırasının yanında toplanmıştı. Sırtı bize dönük olduğu için, bu mükemmel bir intikam fırsatıydı. Hemen arkasından koşup yan tarafını çimdikledim; yaz boyunca bana en az milyonlarca kez yaptığı bir hareketti bu. Sıçradı ve suçlunun kim olduğunu görmek için gövdesini havada çevirdi.

Aptalca bir kahkaha bekliyordum. Belki de bir misilleme gıdıklanması.

Bunun yerine, sesi alçaldığında mecazi anlamda yüzüme tokat attı ve sinirli bir tonla, "Ah, merhaba Hart," dedi.

"Merhaba," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sanki son iki aydır neredeyse her günü birlikte geçirmiyormuşuz gibi davranmasının nedenini anlayamamıştım.

Denny, burunlarını kıvrımış, okulun en tuhaf çocuğuymuşum gibi bana bakan arkadaşlarına döndü. Belki de öyleydin. Sınıfımızdaki herhangi bir kız, Denny'ye sadece bakarak bile bayılırdı. Ama gözlerim doldu, yanaklarım kızardı ve utançtan bağırsaklarım düğümlendi.

Denver Wells'e laf yok.

—

Bütün hafta boyunca okuldan sonra çiftliğe gidemeyeceğime dair bahaneler uydurdum: mide ağrısı, baş ağrısı, ev işleri, özel dersler. Perşembe akşamı, yatağımda uzanmış, bir Seventeen dergisi okurken ve Chad Michael Murray'i hayal ederken telefon çaldı. Babamın kısık sesi koridorda yankılandı ve kapımı sertçe çaldı. Hemen kendime geldim ve yatak odası kapımı aralayıp, kablosuz ev telefonunu elinden gülümseyerek kaptım.

Cassidy'yi beklerken merhaba bile demedim. Bunun yerine hemen sohbe daldım: "One Tree Hill'den hangi adamla çıkman gerektiğini görmek için benimle bu testi yapmak ister misin?"

Lucy Wells'in kahkahası kulağımı doldurdu. "Sanırım onlar benim için fazla küçükler, ama yine de merakımı uyandırdın."

"Özür dilerim Lucy. Seni Cass sanmıştım. Ne oldu?"

"Şey, seni bütün hafta görmedim..." Fudgesicles. "Jackson hasta olduğunu ya da özel ders aldığını falan söyledi. Her şey yolunda mı?"

Her gün okul koridorlarında karşılaştığımız Jackson'a yalan söylediğimde, aldatma kolayca gerçekleşti. Ama Lucy'ye böyle doğrudan yalan söyleyemezdim. Sesinde belirgin bir endişe varken ve yüzündeki endişeli, anaç ifadeyi kolayca hayal edebiliyorken.

"Ben sadece..." Tırnaklarımı kemirerek kaçınılmaz olanı geciktirdim. "Şu anda Denny ve ben tuhaf bir durumdayız."

"Bunun, artık yarışmak istemediğini söylemekten korktuğun için uydurduğun uygun bir bahane olmadığından emin misin? Eğer bırakmak istiyorsan, söz veriyorum duygularım incinmeyecek."

"Hayır! Binmeyi seviyorum. Varil yarışını seviyorum. Yani... Gelecek yıl kopmalı ip atlamayı denemek istediğimi söylediğimde ciddiydim. Kesinlikle bırakmak istemiyorum ama..."

"Tamam, sanırım buradaki meseleyi anlayamadım. İkiniz en iyi arkadaşsınız."

Derin bir nefes verdim. Okulda küflü bir kek gibi davranmaya başlamadan önce biz de öyleydik sanıyordum. "Görünüşe göre artık arkadaş değiliz. Bu yüzden her gün çiftlikte olmamın tuhaf olacağını düşündüm."

"Seçim senin. Ama hâlâ ata binmeyi seviyorsan, bir erkek yüzünden hayallerinden vazgeçmemelisin bence. Eğer senin burada olman ona tuhaf geliyorsa, bununla başa çıkmayı öğrenebilir. Burası yeterince büyük, başka bir yere gidebilir. Onun rahatı için acı çekmene gerek yok."

Sözlerinin dudaklarımda oluşturduğu küçük gülümsemeye engel olamadım. "Evet... tamam, evet. Dışarı çıkacağım. Belki Pazar günü babamın beni arabayla götürüp götüremeyeceğini sorarım."

"Mükemmel. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun ve istediğin zaman buraya gelebilirsin."

"Teşekkürler Lucy."

"Peki... genç yaştaki yakışıklı erkek arkadaşım kim? Belki babalarının müsait olup olmadığına bakarım."

—

Megan Barlow'un partileri, Wells Canyon'daki ergen sosyal ortamının zirvesiydi; lisemizin sekizinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar yaklaşık iki yüz öğrencisi olduğu düşünüldüğünde, bu pek de önemli değildi. Megan'ı pek sevmezdim... Aslında, sanırım kimse sevmezdi. Ama ailesi zengin olduğu ve partileri her zaman muhteşem olduğu için, hepimiz onun ne kadar kaba bir insan olabileceğini göz ardı ettik.

Lisedeyken ilk partimiz olacağı için Cassidy ve ben tüm Cumartesi günlerimizi hazırlık yaparak geçirdik. Manikür, pedikür, kıyafetler... Hatta bacaklarımızı ilk kez tıraş ettik - sadece diz hizasına kadar, çünkü büyükannem daha fazlasının "eğlenceli misafirler" için saklanması gerektiğinde ısrar ederdi. Bu söz müydü yoksa göz kırpmamı, emin değilim ama beni uzun süre diz hizasından aşağısını tıraş etmekten soğuttu.

"Bu etkinlikte daha büyük çocuklar da olacak mı sence?" diye düşündü Cass, düşünceli bir şekilde bir tutam saçını parmağına dolarken. Yatağımın kenarına oturdu ve otuzuncu kez kıyafet seçimi yaparken beni bekledi.

"Sanırım olmalı. Yedinci sınıf öğrencilerini davet etmiş olamaz ve umarım sadece bizim sınıftan değildir." Siyah dar kot pantolonumu giydim ve dolabımın kapağına asılı boy aynasında sıksa, uzun boylu vücuduma baktım. "Neden? Orada olmasını umduğun kızıl saçlı bir çocuk mu var?"

"İğrenç. Hayır," dedi, saçlarını hızla elinden kurtarıp kucağındaki dergiye dalmış gibi yaparak.

Homurdanarak başımı salladım ve atletlerimi kat kat giymeye geri döndüm - uzun gövdeme yetecek kadar esnetmek için paçalarını çekiştirdim - sonra kendime vücut spreyi sıkıp aynada kendimi onaylarcasına başımı salladım. "Sanırım modaaya biraz geç kaldık. Hadi gidelim."

Megan'ın evine doğru iki blok yürüdük ve ön kapı arkamızdan kapanana kadar Denny'nin orada olacağını fark etmedim. Antrede ayakkabılarımı çıkarıp attığımda, bodrum katından merdivenlere doğru yükselen kahkahasını duydum ve karnım popoma düştü.

"Onu görmezden gel." Cassidy kolumu sıktı ve spor ayakkabılarını duvara düzgünce yerleştirdi.

Söylemesi kolay. Okul yılının ilk haftasını mesafeli durarak atlatmışım, ama Megan'ın bodrum katındaki bir partide, bütün geceyi köşede geçirmediğim sürece bu imkânsızdı. Blair Hart'ın insanlarla etkileşim kurmak yerine bir yerlerde saklanıp Barlow ailesinin köpeğini sevmesi kimseyi şaşırtmazdı gerçi.

Bodrum merdivenlerinin sonuna ulaştığımızda Megan hemen Cass'e sarıldı. "Aman Tanrım, gelmene çok sevindim. Şurada bir sürü yiyecek ve içecek var." Yiyeceklerle dolu bodrum barını işaret etti. "Elbette her

zamanki şeyler - bilardo masası, atari oyunları... bir de babam sinema salonunda Dance Dance Revolution ve Guitar Hero'yu açtı."

"Vay canına, kulağa eğlenceli geliyor." Cass, önümüzdeki kaotik manzarayı izlerken ona kibarca gülümsedi.

"Çok eğlenceliydi." Megan ellerini birbirine vurdu ve bana döndü, gülümsemesi hafifçe soldu. "Hey, Blair."

Dudaklarımı acı dolu bir gülümsemeyle birbirine bastırarak beceriksizce el salladım. Filmlerde, liseye başladığınızda kendinizi yeniden keşfedebilirsiniz. Ama Wells Canyon gibi küçük bir kasabada, küçük bir çocukken kazandığınız itibar, daha sonra gerçekten dedikoduya değer bir şey yapmadığınız sürece, hayatınız boyunca peşinizi bırakmaz. Yine de, burnunu karıştıran Garrison olmaktansa sıradan bir "tuhaf kız" olmayı tercih ederdim.

Cass elimi tuttu ve beni gençlerin arasından bar dolabına doğru çekti. Kök bira kutularını aldık, kapaklarını açtık ve etrafı incelerken uzun birer yudum aldık. Sonraki bir saat boyunca o ve ben, şekerleme büfesinin yakınındaki parlak pembe bir kanepeye yerleşip, diğer parti konukları için yapmacık sohbetler uydurduk ve endişe verici miktarda jelibon tükettik. Cassidy, şekerleme çeşitlerini inceleyen insanlarla sohbet etti ve ben de Cheez-Its'e olan ortak sevgimiz sayesinde Barlow ailesinin corgi cinsi köpeği Gordon'la iyi tanıştım. Denny'den kaçıyor, ezik statümü koruyor ve kendime mide ağrısı veriyordum ki Megan birdenbire ortaya çıktı.

"Bir grup olarak yan odada bir oyun oynayacağız, eğer katılmak isterseniz." Pipetini dudaklarının arasına sıkıştırdı ve meyve kokteylinden uzun bir yudum aldı.

"Muhtemelen burada bir şeye katılmalıyız." Cass elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Gordon'un kanepede uyuklamasına hasretle bakıp homurdanarak, en yakın arkadaşımı odanın karşısına, geniş bir kemerli geçitten takip ettim. Barlow'ların bodrumu muhtemelen benim evimin tamamından daha büyüktü; her yöne açılan kapıları ve koridorları vardı. Duvara dayalı yoga matlarına bakarak, çağrıldığımız odanın onların kendi yoga stüdyoları olduğunu varsaydım.

Evinde yoga stüdyosu olan var mı?

Diğer katılımcılar mükemmel bir daire oluşturacak şekilde oturmuşlardı, ancak Cassidy ve ben içeri girdiğimizde daire birden garip bir hal aldı.

"Ne oynuyoruz?" diye sordu Cassidy, rahat etmek için yerde kıpırdanırken.

Çember bir dalga gibi omuz silkerek Megan'a doğru sallandı.

"Benim önerim tekerlemeydi ama bazıları bunun çok sıkıcı olduğunu düşünüyor." Megan gözlerini devirdi. "Peki, senin önerin varsa."

Cassidy'nin kısık bakışları çemberin etrafında dolaştı ve yavaşça ağzını açtı. "Şey, oynayabiliriz..." Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı ve son kelimelerin dökülmesi için yer bıraktı. "Seven Minutes in Heaven'ı çalabiliriz."

Ona bakmak için öyle sert döndüm ki boynum çatladı. Gözlerim kocaman açılmış, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

İkimiz de henüz kimseyi öpmemiştik. Yaz boyunca Denny ile baş başa takılırken bunu çok düşünmüştüm ama hiç olmamıştı. Ve ilk seferin, Megan Barlow'un partisinde, küflü bir dolapta, hoşlanmadığım rastgele bir çocukla olmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

Görünüşe göre artık bunun bir önemi yoktu. Sayıca azdım. Erkeklerin hepsi katılmak için can atıyordu. Kızlar daha uysaldı ama belli ki onlar da oynamak istiyordu.

Büyük bir kız - sanırım Jessica - kuralları anlatırken, Megan isimlerimizi yazmak için kağıt aramaya gitti.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturup, Victoria's Secret parfümü ve Axe vücut spreyinin havadaki iğrenç karışımını içime çekerken, iki metal karıştırma kabından isimlerin çiftler halinde çekilmesini bekledim. Küçük, buruşuk yazıcı kağıdı şeritlerinin sayısı azaldıkça, kalp atışlarım katlanarak artıyordu. Ve terli ellerimi kot pantolonumun üst kısmına kurularken, Megan'ın Denny'nin koridordaki dolaba doğru gideceğini söylediğini duydum.

Çemberin diğer tarafından ona bakmayı reddettim. Bir kızla dolaba girdiğini görseydim, muhtemelen bu güzel parke zeminin her yerine jelibon ve Cheez-It'ler kusardım. Sadece düşünmek bile, kulak zarlarımın arkasındaki akan kanın ve görüş alanımdaki puslu görüntünün ötesinde hiçbir şeye odaklanmamı imkansız hale getiriyordu.

Bayılacak mıydım?

"Blair," diye çığlık attı Megan.

Bir an duraksadıktan sonra Cass ayağıyla bana vurdu. "Sıra sende. Gitmeye hazır mısın?"

Bulanık görüntüyü gözlerimle kapattım, boğazımdaki sert yumruyu yutkundum, herkesin neden bana baktığını anladığımda. Denny dolabın yanında duruyordu, gözleri yere odaklanmıştı, beyaz parmak eklemleri kapı pervazına yapışmıştı.

Denny'nin rastgele bir kızla dolapta öpüştüğünden daha kötü olan tek şey, onun benimle dolapta olmasıydı.

Titrek bir şekilde ayağa kalktım, odanın içinde hareket ederken tüm vücudum alevler içindeydi. Vücudumdaki tek bir hücre bile Denver Wells ile aynı dolapta olmak istemese de, katılmayı reddeden tek kişi olmak daha utanç verici olurdu. Bu yüzden terden nemli ve iki kişiye zor yetecek

kadar küçük bir alana girdim ve Denny de ardından içeri girdi.

Kapı kapandığında Megan'ın sesi havayı doldurdu. "Yedi dakika şimdi başlıyor!"

Ne kadar süre, zifiri karanlıkta, sadece nefes seslerimizle yüz yüze durduğumuzu bilmiyorum. Ama sonunda Denny hafifçe boğazını temizledi. "Burası gerçekten kötü kokuyor. İki gün boyunca sıcak bir arabada bekletilmiş kızarmış yumurta ve salamlı sandviçler gibi."

"Bu çok spesifik-"

"Bana bunun nasıl koktuğunu nasıl bildiğimi sorma," diye sözümü kesti.

Burnumu kırıştırarak, asabiyetimi gölgeleyecek gülümsememi bastırdım. Onu özliyordum ve ondan nefret etmenin ne kadar zor olduğunu görünce nefret ediyordum.

Sıcak, nane aromalı nefesi uzun bir nefes vererek yanağıma çarptı. "Bana kızgın mısın yoksa?"

"Evet, sana kızgınım ya da öyle bir şey. Son zamanlarda tam bir... küflü peynir parçası oldun." Ondan bir parça koparmamak için dudağımı ısırdım.

"Küflü peynir mi? Sen her gün benden kaçarken ben nasıl küflü peynir oldum? Varlığımı hissettiğim tek an, matematik dersinde bana dik dik baktığın anlar."

Ciddi olamazdı.

"Senden kaçıyorum çünkü ilk gün bana kaba davrandın. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Denny."

"Biz arkadaşız."

"Diğer arkadaşlarınla birlikte olduğun zamanlar hariç," diye mırıldandım, yanağımdan aşağı kaymadan hemen önce akan bir gözyaşını silerek.

"Blair," diye fısıldadı ve adımını söyledi, sıcak elleriyle kollarımı kavradı. "Bunu istememiştim. Onlar sadece... yani, bilirsin işte, o adamlar nasıldır."

"Evet." Burnumu çektim. Ağladığımı fark edince, elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Nasıl olduklarını bilirim."

"Ö-Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim ikimizi de ikna etmek için. "İyiyim."

"Ağladığınızı görebiliyorum. İyi olsaydın ağlamazdın." Derin bir nefes verdi. "Pekala... Annem, kötü bir şeyi itiraf etmekten çok korktuğumuzda hep şöyle der: Hapisten Ücretsiz Çıkma kartı gibi. Bize beş saniye dürüstlük hakkı tanıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki... Bir vazo kırdığımı farz et. Ona gerçeği söyleyebileceğim beş saniyem var ve hiçbir sonuç veya soru olmayacak. Oturma odasında ip atlama idmanı gibi yapmamam gereken bir şey yapsam bile, o beş saniye içinde itiraf edersem bana kızamaz. Ama suçu başkasına atmak yok, bu yüzden 'Kırdım ama bunun tek sebebi Jackson'ın içeride ip sallamamı söylemesiydi' diyemem." Denny'nin elleri çıplak kollarımdan aşağı kayd ve neyse ki göremediği tüyleri diken diken etti, sonra benden tamamen uzaklaştı. "Öyleyse Blair, bana beş saniyelik dürüstlüğünü göster."

Zorlukla yutkundum, zihnimde inandırıcı bir yarı gerçek ördüm. Çok ağır gelecek cümleleri bir kenara ittim. Gerçek şu ki, davranışları beni sadece arkadaş olduğumuz için değil, aynı zamanda Denver Wells'in ilk gerçek aşkım olması nedeniyle de incitiyordu. Çünkü yanımdayken beynimin uçmasına, göğsümün ağrmasına ve içimin takla atmasına neden oluyordu. Çünkü Cassidy dışında beni anlayan ilk kişi oydu.

"Bütün yaz en iyi arkadaşımydın. Popüler arkadaşların yanımda olduğu için bana farklı davranmayacağını

sanıyordum. Nasıl olduklarını biliyorum... Senin öyle olduğunu düşünmemiştim. Bu yüzden canım yandı."

Vücudumun her zerresindeki titremeyi ve midemde kabaran mide bulantısını dindirmek umuduyla kollarımı kendime doladım. Belki de gerçeğin tamamı değildi ama bir parça dürüstlüktü. Denny'nin bana bu konuda soru sormayacağına dair sözüne rağmen, nasıl tepki vereceğinden korkmadan edemedim.

"Beş saniyelik dürüstlük... Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Tamam, şey... gerçek şu ki, o adamlar benimle dalga geçtiler, bütün yaz birlikte takıldığımız için senden hoşlandığımı söylediler. Canımı sıktı çünkü... Bilmiyorum. Sanırım sadece arkadaş olduğumuzun apaçık ortada olduğunu düşündüğüm için. Sen her şeyden çok kız kardeş gibisin. Sana karşı tam bir pisliktim, bu yüzden beni rahat bıraktılar. Ama bu çok yapmacıktı ve özür dilerim."

Sadece arkadaş. Sahte bir kız kardeş. Belli ki. Onu öpme düşünceleri tamamen hayal ürünüydü. Başımı yavaşça iki yana sallayıp alt kirpiklerimde biriken yaşları sildim. "Çok yapmacıksın."

"Tekrar arkadaş olabilir miyiz?" diye fısıldayarak sordu.

"Bilmiyorum. Olabilir miyiz? Benimle arkadaş olmana izin var mı?"

Karanlıkta dudaklarını açarken çıkardığı şapırtıyı duydum, belki de beş saniye daha dürüst olmaya hazırlanıyordu. Ama kelimeler dilinden dökülmeden önce, dolap kapısı açıldı ve Megan şeytani bir sırıtışla dikilip bizi öpüşürken yakalamayı umdu.

Gözlerimin alışması için hızla gözlerimi kırıştırdım, sonra Denny'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Muhtemelen kızarmış ve sulu gözlerime baktığında omuzları çöktü. Hemen parmak uçlarımla akan gözyaşlarını veya kurumuş tuzu temizleyip partiye gelen kalabalığa

döndüm. Uzaklarda bir yerlerde akılda kalıcı bir pop şarkısı çalıyordu ve bir an herkes sessizce bize baktı.

"Onu o kadar çok reddettin ki ağladı mı?" diye bağırdı odanın diğer ucundan yaşlı bir sporcu, sesinde açıkça gurur ve heyecan vardı.

Yine o mide bulantısı. Ağzım aynı anda hem ıslak hem de kuruydu. Ağlayarak kaçabilirdim ama beynim ne kadar uğraşırsam uğraşayım bacaklarımı hareket ettirmeye ikna edemiyordu.

Cass ayağa kalktı, odanın karşısına geçmek için insanların üzerinden atladı, gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Sonra Denny yanımda boğazını temizledi. "Hayır. Aslında beni reddetti."

Yalancı. Megan'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi hem beni herkesin önünde ağlattı, hem de Denny'nin yalan söylemesi, kesinlikle değdi.

"Beni reddetti, sonra da cevaben gerçekten kaba bir şey söylediğim için sinirlendi - bu arada, bunu istememiştim," dedi. Onu etrafımda dik dik bakarken yakalayınca, özür dileyen yarım gülümsemesiyle karşılık vermek için döndüm. "Ve umarım budalalık ettiğim için beni affeder."

"Özürünü kabul ediyorum, mavi peynir."

Blair

Mutfaka doğru yürürken, annemi her zamanki gibi aile odasında Çarkıfelek izlerken görüyorum. Eski deri koltukta oturmuş, gümüş kahverengi saçları dağınık bir topuz halinde. Alzheimer teşhisi ilk konulduğunda, yüzündeki cesur ifadeyi korumuş. Şimdi ise hastalığın yedi evresinden dördüncü evresinde ve her şeyi unutup 7/24 bakıma ihtiyaç duymasının ne kadar süreceğini bilemiyor. Kapı alarmları mı, tıbbi uyarı bilekliği mi, büyük kızının ona bakmak için eve taşınması mı, yoksa onu depresyona sokan faktörlerin bir kombinasyonu muydu, emin olamıyoruz. Ama umut dolu gülümsemesi kaybolmuş.

"Günaydın tatlım," dedi babam, kapıdan çıkarken kendine bir fincan kahve doldururken.

"Günaydın." Annemin hap ayırıcısını ve babamın tezgâhın üzerine koyduğu çay kupasını kapıp yanından geçiyorum. Kupa mermer bir bardak altlığına çarpıyor ve "Salı sabahı" yazan kapağı açıp hapları annemin açık avucuna boşaltıyorum.

"Hey, gelecek hafta Sheridan'daki doktor randevundan sonra manikür yaptırabilir miyiz diye düşünüyordum? Çok ihtiyacım var."

Vanna White'ın beyaz hibrit sedan gösterisinden bakışlarını ayırmayı reddeden kadın, renkli hapları

yutarken bir omzunu silkti. "Elbette."

"Mükemmel. Cassidy'nin evine bebek bakıcılığı yapmaya gitmeden önce saçını yapmama izin ver, tamam mı?"

Bir kez başını salladı ve ben de banyoya gidip malzemeleri aldım. Sonra tam on dakika boyunca her düğümü çözdüm, saç tellerini hafif suyla ıslattım ve saçlarını sıkı bir topuz yaptım. Kendi saçını tarayamayacak durumda olması değil bu; sadece umursamıyor. Ve depresyonu, teşhis konulduğundan beri onu güvende ve mutlu tutmak için canla başla çalışan babamın işini daha da zorlaştırıyordu. Kapılara alarmlar ve kameralar taktı, doktora sormak için ilaç seçeneklerini saatlerce internette aradı ve onlara geri taşınmam gerekmediği konusunda ısrar etti. Ve kısa bir an için şehirde kalmayı düşündüm; muhteşem dairemi, harika oda arkadaşımı ve Kadın Hastanesi'ndeki iyi maaşlı kariyerimi seviyordum. Ama eşyalarımın arabaya yoluna girdiğimde babamın gözlerindeki rahatlama, bunun doğru seçim olduğunu açıkça gösteriyordu. Tek seçim.

Yemek masasından çantamı ve güneş gözlüğümü aldığımı gören annem sıcak bir gülümsemeyle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Cass'e yardım edeceğim, unuttun mu?"

Saçmalık. Kelime ağzımdan çıktığı anda ona hatırlayıp hatırlamadığını sormanın aptalca olduğunu anladım. Bugün onda gördüğüm ilk ifade kayboldu, gözlerim ayaklarıma kaydı. "Doğru. Doğru, evet, tabii ki."

"Babam öğle vakti eve gelecek. Seni seviyorum."

Fırın kilidini iki kez kontrol ediyorum, buzdolabının üzerindeki telefon numaramın yazılı olduğu büyük neon sarısı kağıdı düzeltiyorum ve arkamdan ön kapıyı kilitliyorum. Arabaya doğru yürürken alarm telefonumu uyarıyor ve babama dışarı çıkacağımı haber vermek için

mesaj atıyorum. Annem iyi bir gün geçirirken çoğu zaman tamamen gereksiz gelen bir sürü küçük adım. Ama bazen nereye gittiğini bilmeden evden çıkıyor. Ya da ocağı yakıp unutuyor. Ya da bana on yıl önce olan şeyler hakkında sorular soruyor. Artık annem gibi hissetmediği o günler en zoru.

—

Araba yolunun üzerinde asılı duran eski Wells Çiftliği tabelasına gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir zamanlar aşırı büyümüş leylak çalılılarıyla çevrili olan giriş, şimdi daha düzenli; biçilmiş çimler ve dikilmeyi bekleyen düzenli çiçek tarhlarıyla.

Çiftliğe girerken, ortalıkta kovboy göremeyince rahat bir nefes alıyorum. Denver'dan kaçınmak istediğimden değil ama... Denver'dan kaçınmak istiyorum. Cassidy, büyük evin ön verandasında; Wells kardeşlerin büyüdüğü, şimdi Jackson, eşi Kate ve çocuklarının yaşadığı, geniş beyaz çiftlik evi.

Şansıma, en yakın arkadaşım Wells'in fahri bir kardeşine aşık olup çocuk sahibi olmak ve sonra bu çiftliğe taşınmak zorunda kaldı. Lise sevgilimin çok ötesinde anılarla dolu bir yer. Ailesi ve kardeşleri benim için ikinci bir aileydi ve bu çiftlik evimdi. Ailem hiçbir zaman komedi dizilerinde gördüğünüz gibi sıkı sıkıya bağlı olmadı, ama Wells ailesi öyleydi. Ve ben onlara bayılıyordum.

Denver'la birlikte arazilerinin her karışını dolaştık, her müstemilattaki her köşeyi keşfettik, Cassidy ve diğer kızların oturduğu o aptal verandada öpüştük. Geri taşındığımızdan beri geçen iki aydır, neredeyse her gün küçük yeğenimi ziyaret etmek için araziye gizlice girip çıkıyorum. Arabam, araba yolunun sonundaki sığır

obanının üzerinden geçtiği andan itibaren derin bir nefes alamıyorum.

Ilık bahar havasına adım atıyorum. Hava, erken açan iek tomurcuklarının hafif kokusuyla dolu ve en yakın arkadaşım Hazel'ı göğsüne yaslamış, eski bir ahşap sallanan sandalyede hafifçe sallanıyor. Denver'ın iki görümcesi Cecily ve Kate, ellerinde buharı tüten kupalarla ön basamaklarda uzanmış oturuyorlar. Cecily'yi henüz iyi tanımıyorum ama saat on birden daha geç olsaydı Kate'in kahveden çok daha sert bir şey içiyor olacağını biliyorum.

"Günaydın!" diye sesleniyor Kate'in kızı Odessa, küçük kardeşi Rhett ile birlikte toprak yığınının üzerinde oturduğu yerden. Tepeden tırnağa toprak içinde, oyuncak ekskavatörler ve buldozerlerle oynuyorlar.

"Hey, çocuklar." Patika boyunca onlara kaçamak bakışlar atıyorum. Wells Kanyonu'ndan ayrıldığım da çift olduklarını inkâr eden Kate ve Jackson'ın şimdi iki çocuğu olmasına ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlatan tuhaf bir anı bu.

Eve yaklaşırken Kate el sallıyor. "Tam zamanlama, taze bir demlik yeni demlendi."

"Teşekkürler. alışmak için kafeine ihtiyacım var," diyorum ön verandadaki merdivenleri çıkarken. "ok yakında kliniğe gitmem gerekiyor ve Dr. Brickham'ın modası geçmiş dosyalama sistemini düşünmekten migrenim ağrıyor. Haftalardır kataloglamayı düşünüyordum ama düzenleme işi bana göre değil."

"Sana sürekli gelip yardım etmemi söylüyorsun." Cass sıkıntıyla başını sallıyor.

"Bu kadar boş vaktin varken mi?"

"Zaman yaratabilirim."

"Bebeğim, endişelenme. Sadece şikayet etmek için şikayet ediyorum." Bebeği uyandırmamaya dikkat ederek

arkamdaki tel kapıyı yavaşça kapattım.

Bu eve geri dönmek gerçeküstü ve midemdeki garip sıkışma, son on yılda değişen tek şeyin mutfak olması gerçeğiyle daha da kötüleşiyor. Eskiden kesinlikle doksanların stili olan yer, şimdi modern ahşap dolaplar ve kuvars tezgahlarla güncellenmiş. Onun dışında, aynı fotoğraflar duvarda asılı duruyor; elbette birkaç eklemeyle. Denver ve ben kardeşlerinden kaçarken (genellikle onlara şaka yaptıktan sonra) köşeyi dönüp oğlanların odasına uçarken tutunduğumuz aynı merdiven korkuluğu. Üst katın ne kadar benzer olduğunu merak etmeden duramıyorum. Belli ki yatak odaları biraz değişmiş. Zemini zımparalayıp boyadılar mı, yoksa Denny ile saatlerce dans ettiğimizden kalma çizikler mi var?

Göğsüm sıkışıyor, nefesim hüzünlü bir nostaljiyle boğuluyor. Yıllar önce her şey farklı olsaydı, bu evde yaşayanlar Denver ve ben olabilirdik. Dışarıda oynayan çocuklarımız olabilirdi. Çiftliğimiz, evimiz, ailemiz.

"İyi misin tatlım?" Çiftliğin mutfağının şefi Beryl, kilerden başını uzatıp neşeli bir gülümsemeyle konuşuyor.

"Ah, evet." Sesim duygu yüklü, boğuk çıkıyor ama ben de gülümsüyorum ve mutfak girişinden geçip bir fincan kahve doldurmaya devam ediyorum. Bana bakıyor, yüksek sesle hiçbir şey söylemiyor çünkü ifadesi işini gayet iyi yapıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bazen buraya geri dönmek tuhaf geliyor. Her şey çok farklı ama bir o kadar da aynı."

"Mmmm, evet. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Zamanın her şeyi değiştireceğini hep bekleriz ama bazen durum böyle olmaz."

İki şeker küpünü yavaşça karıştırıyorum, kremayı eklemekten önce şekerlerin erimesini bekliyorum.

Allahım bu kadın hep böyle mi bakıyor ruhuna?

"Peki, şey... burada yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır canım. Git kızların yanına otur."

Başımı sallayıp dışarıya doğru dönüyorum. Evden eşit miktarda mutluluk ve acıyla dolu bir şekilde çıktığımda biraz rahatlasam da, veranda pek de iyi değil. Bu mülkte anıların olmadığı hiçbir yer olduğunu sanmıyorum.

Kısa bir iç çekişle Cass'in yanındaki sandalyeye çöktüm. "Küçük Fındık'ımız bugün nasıl?"

"Az önce yemek yedi ve sanırım B Teyze için kocaman bir kaka biriktiriyor." Cass ayağa kalkıp uyuyan yeni doğmuş bebeği nazıkçe kollarıma bırakıyor. Kalın battaniyeyi minik bedeninin etrafına sarıyorum; Nisan sonu için sıcak bir gün olmasına rağmen, bu yükseklikte hava hâlâ güzelce serinliyor ve pembe tulumu yeterince sıcak değil. Yine de temiz, serin hava Hazel'ın taş gibi uyumasına yardımcı oluyor.

"Mükemmel. Her bağırsak hareketini bebek bakıcılığı yaparken yaptığı için bir gün ondan intikam almak için sabırsızlanıyorum." Rahatlamak için sandalyede kıpırdanırken, başımı uzaktaki kulübelere doğru işaret ediyorum. "Git. Duşunu al ve deri işlerini yap. Onu ben hallederim."

Uyuyan kızına son bir kez baktıktan sonra, o çok istediği yalnız kalma zamanını geçirmek için uzaklaşıyor. Bu bizim rutinimiz ve her saniyesine değer veriyorum, hatta bazı günler tüm bu koşuşturmaca içinde bitkin yeni anne gibi hissetsem bile. Klinik, annemle babam, Cassidy ve Hazel ve bir de Denver'ı görmenin verdiği yoğun kaygı eklenince, bitkin ve sürekli geride kalmış hissediyorum.

"Brickham'ın eski usul dosyalama yöntemleri dışında klinik nasıl gidiyor?" diye soruyor Cecily, dirseklerine yaslanıp bana bakarken.

"Oldukça yavaş ilerliyor - ki bu en kötü yanı değil çünkü bana burada ve annemle daha fazla vakit geçirme fırsatı veriyor." Omuz silkiyorum. "Eski kafalı çiftçiler Brickham'ı istiyor çünkü kirli bir ahırın veya tarlanın ortasında tıbbi müdahalelerde bulunmayı reddediyorum. Ama en azından daha fazla kadının bana gelmek isteyeceğini umuyorum."

Kate bana bilmiş bilmiş bakıyor. Wells Çiftliği'ndeki kovboyların çoğunun, aynı derecede eski tekniklere sahip yetmiş yaşındaki doktor Brickham'ı da görmek isteyeceğinden eminim. Ama Kate, "Ben de varım. Çocuklar her yaralandığında veya hastalandığında Sheridan'a gitmek zorunda kalmayacağım için heyecanlıyım. Jackson, Brickham'ın aldığı yaraları bandajla sarmasını sağlayabilir ama çocuklarla ilgilenmesine izin vermiyorum," diyor.

"Patronum hakkında kötü konuşmak istemesem de seni suçlayamam." Ayak parmak uçlarımı döşeme tahtalarına bastırıp iterek sandalyenin geriye doğru sallanmasına neden oluyorum. "Gençken attan düşüp omzumu çıkarmıştım. Brickham kolumu iple yaptığı geçici bir askıyla bağladı. Ofisinde. Sanki ıssız bir yerdeydik de o da idare etmek zorunda kalmış gibi. Ve en azından bir keresinde Denver'ı tam bu verandada, sterilliği şüpheli aletlerle diktiğini biliyorum."

"İsa." Cecily gözlerini kocaman açarak bana bakarken, Beryl'in şarkı söyleyen sesi tel kapının ince tellerinden süzülerek, iki kadını her hafta kovboyları için yaptıkları yüzlerce sandviçin hamurunu yoğurmaya çağırıyordu.

Hazel'in hafif esintide uçuşan ince kızıl saçlarına bakıp, mükemmel yuvarlak başını sıcak tutmak için battaniyeyi üzerime çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu minik insan, çocukluk yatak odama geri dönmem konusunda derin bir depresyona girmememin asıl sebebi olabilir. Elbette reçeteli ilaçlar işe yarıyor, ama bu küçük Hazelnut'a

sarılıp uyumanın verdiği bir oksitosin dozu, birçok kötü anı atlatmama yetiyor.

Kahvemden bir yudum alırken, toynakların toprakta çıkardığı tıkırtılar göğsümü söndürüyor. Genellikle burada güvenebileceğim tek şey, çiftlik işçilerinin gün doğumundan gün batımına kadar ortalıkta olmamasıdır. Denver'ı görmemek için kurtarıcım, çünkü bana gülümsemesi beynimi bulandırıyor ve barda başka bir kadını onun üzerinde görmek, kalbimin kendi içine çökmüş gibi hissetmeme neden oluyor.

"Ah, ne kadar da tatlısın." Kolumun kıvrımına yerleşmiş bebeğe yüzümü buruşturuyorum, karnının elimde guruldadığını hissediyorum. "Onu resmen bana saklıyorsun, değil mi?"

Devasa mavi gözleri bana bakıyor ve annesi olmadığımı anlayınca ağlamaya başlıyor. Annesi... Bana bebek bezi çantası bırakmayı akıl etmeyen annesi. Kahretsin Cass. Aramızda en düzenli olanın o olması gerekiyor.

"Hadi bir maceraya çıkalım Hazelnut." Şimdiye kadar zamanımı Hazel'la birlikte, Cassidy ve Red'in arazideki kulübesinde geçirdim. Ama Cass'in her seferinde bez değiştirmek için oraya geri dönmeyeceğinden eminim, bu yüzden içeri girdiğimde Kate'in tezgahdaki unları sildiğini görüyorum.

"Hey, Cass'in buralarda bezi var mı?"

"Üst katta, soldaki ilk yatak odasında. Bezleri alt değiştirme masasının altındaki ikinci çekmecedeyiz."

Üst katta.

Merdivenleri zahmetli bir tempoda çıkıyorum, boşta elim korkuluğa sıkıca tutunmuş. Neyse ki Hazel pantolonunun içinde olanlardan pek rahatsız görünmüyor, çünkü daha hızlı hareket edemiyorum. Sağa, sayısız saat geçirdiğim yatak odasına bakmıyorum. Bunun yerine,

Austin'in -yani, Rhett'in- odasının kapısından dikkatlice içeri süzülüyorum. Hazel'ın üstünü değiştirmeyi hızlıca halledip, eski ahşap ve antika mobilyaların nostaljik kokusundan uzaklaşarak dışarı çıkabiliyorum.

Ama dışarı adımımı attığımda ve Denver'ın eski yatak odası kapısının çatlayarak açıldığını gördüğümde kendimi kontrolümün her zerresini kaybediyorum. Gıcırdayan döşeme tahtalarından korkarak, sanki gizlice bir göz attığım için başım belaya girecekmiş gibi yavaşça yürüyorum. Hafifçe dürtmemle menteşeler gıcırıyor ve kapı sonuna kadar açılıyor. Odadaki her şey şimdi pembe, bu yüzden kesinlikle onun gibi kokmayacak bir yatağa uzanma isteği neden hissettiğimi bilmiyorum. Ya da neden dolabı açıp çalmak için onun kapüşonlu üstünü bulmayı beklediğimi. Boya ve mobilyalardaki değişikliklere rağmen, zemin yaz boyunca kendimize country swing dansı öğrettiğimizden beri çökük ve lekeli ve bu beni mahvediyor. Gözlerimdeki yanmayı göz kırparak atıyorum ve Hazel'i göğsüme bir güvenlik battaniyesi gibi bastırarak ana kata inerken hesaplı nefesler alıyorum.

"Vay canına. Seni tekrar merdivenlerden inerken görmek tuhaf hissettiriyor." Denver'ın sesi kapıdan yankılanıyor.

Bebeği mutfaktaki kadınlardan birine verip, dışarıdaki at seslerini duyduğum anda oradan ayrılmalıydım.

"Madem buradasın, şehre gitme zahmetinden kurtulmak için bir ev ziyareti yapabilir misin?"

Elbette Brickham'ın bugün bana randevu verdiği kişi o. Ofisin o aptal randevu sistemini anlayabilseydim, Denver olduğunu anlardım. Ama şu anda, randevu alma yönteminin bir kısmı masasına dağılmış Post-it notlarıyla, bir kısmı da Brickham'ın kafasından başka hiçbir yerde saklanmıyor gibi geliyor. Bu, randevularım benimki yerine onun kafasında

olmadığı sürece takdir edebileceğim bir organizasyon yöntemi.

"Ben ev ziyaretleri yapmıyorum."

Başını eğip yavru köpek bakışları attı. "Eski bir dost için bile mi?"

Eski dost mu? İşte mesele bu mu?

"Brickham'ı ara ve buraya gelmesini sağla."

"Ama köprücük kemiğimin iyi olduğunu onaylayan gerekiyor, böylece bu hafta sonu ata binebilirim."

"Üç haftadan biraz fazla bir süre önce kıldığın ve düzgün iyileşmesini beklemediğin köprücük kemiğin mi? İmkansız." Başımı sallayıp yanından geçmek için hareket ediyorum. Ama kucağımda bir bebek olduğu için nereye gideceğimden emin değilim. Arabaya atlayıp kaçamam.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ön kapıdan çıkıp beni takip ediyor ve sallanan sandalyeye tekrar oturduğumda verandadaki korkuluklara yaslanıyor.

"Lütfen Blair. Tamamen iyileşti, yemin ederim. Hiç acım yok." Kalbini çaprazlama hareketi yapıyor ve bunu vücudunun sağlam tarafını kullanarak yaptığını fark etmemek elde değil.

"X-ışını görüşüm olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece senin sözüne dayanarak hiçbir şeyi imzalamam. Kovboyların nasıl olduğunu bilirim; ölmek üzere olsan bile, yüzüme karşı yalan söyler, iyi olduğunu söylersin, böylece seni bindiririm."

"Hadi ama. Brickham bunu yapardı."

"O zaman git onu gör. Sana en fazla Sheridan'da röntgen çektirmek için bir talep formu sunabilirim. Sonra konuşabiliriz."

"Rodeo'da sen olduğun için yetkililer senin imzanı istiyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve Hazel'ı sakinleştirmek için sandalyeyi daha sert sallamaya başladım. Cass veya Red'in gelip çocuklarını almalarını çok isterdim, böylece buradan çıkabilirdim. "Öyleyse bu hafta sonu hiçbir kadına bir atla gösteriş yapamayacaksın gibi görünüyor. Ama rodeo alanında askını taksaydın sana çok üzülürlerdi. Tekrar fırlatılmaktansa senin lehine sonuçlanabilir."

"Bana acır mısın?" Sağ yanağındaki gamze o kadar derinleşti ki, sanki kara bir delik gibi onun cazibesine kapılacağımdan endişelendim.

Bakışlarımı keskinleştiriyorum, dudaklarımın gülümsemeye dönüşmemesine dikkat ediyorum. Şu anda ne kadar sıcak hissetsem de, onun utanmaz flörtüne kurban gitmeyi reddediyorum. "Evet, genellikle kendilerine bakma zahmetine giremeyen yetişkin erkeklere karşı çok fazla sempati duyuyorum. Bundan daha ateşlisi yok."

Ciddileşirken yanağındaki çukur düzleşiyor. "Tamam. Kazandın. Formu ver, gidip röntgen çektireyim."

"Bilgisayarıma geçince onları kliniğe göndereceğim."

"Harika. Teşekkürler."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hafifçe başımı sallıyorum. En iyi arkadaşımın bebeğini almak için köşeyi döndüğünü hayal ediyorum, böylece bu çiftliği bir süreliğine arkamda bırakabilirim. Çünkü Denver'la ne kadar çok zaman geçirirsem, birimizin yaklaşık on dört yıl önce olanlar hakkında bir şeyler söyleme olasılığı o kadar artıyor. Beni güldürmesi ve on sekiz yaşındaki halime geri dönmem olasılığı da o kadar artıyor. Buradan ayrıldığıma pişman olma olasılığım da o kadar artıyor.

Verandanın basamaklarından aşağı inmek için dönüyor; bronzlaşmış, kaslı kolları, tozlu Levi's pantolonu ve dağınık kahverengi saçlarıyla 1.80'lik boyuyla. Yüzümü göremeyince, gözlerimi vücudunda bir aşağı bir yukarı

gezdiriyorum. Ensemdeki tüyleri diken diken eden birkaç yerde yavaşlıyorum.

"Ya Blair?" Dönüyor, şüphesiz beni dikizlerken yakalıyor. "Bugünkü ev ziyareti için teşekkürler. Çok yardımcı oldun. Avustralya hemen i e d nebildiğim için mutlu olacak."

Dilim yanağıma değdi. "Beni yakaladın. Bunu tek bedava ev ziyaretin olarak kabul et."

"Bir dahaki sefere ben mi ödeyeceğim? Anladım." G z kırpmıyor. " demeyi ak am yemeği şeklinde kabul ediyor musun? Ya da belki dondurma - cevizli Napoli dondurması h l  hayalindeki kombinasyon?"

Zaten bu konuşmanın bedelini, bütün gece onu tekrar tekrar d  ş neceğimi bilerek ödüyorum, ne kadar acınası olduğumun farkındayım.

"Birisinin bunu yapması gerektiğine olan inancımı sonsuza dek sürdüreceğim."

" ehirde geçirdiğin onca yılın seni daha az tuhaf yapmadığını görmek güzel." diye homurdandı.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup, sağ yanağındaki gamzesi gidip gelirken bir düşünceyi tartıyor. Hayatım boyunca bir türlü kurtulamadığım çocuğa bakıyorum. On yıl sonra, binlerce dolarlık terapi ve bir sürü başka kızla hayatına devam ettiğini bilmenin kalbimi kontrol altında tutacağını sanırdınız.

Zaman değişken bir orospu; günler uzun, yıllar kısa ve Denver ve ben için içine girdiğimizde sanki her şey duruyormu  gibi görünüyor.

Denver

Blair'in binme onayını almak için bu röntgen yeterli olmalı, çünkü özellikle imzasına ihtiyacım olduğunu söyleyerek kendimi zor durumda bıraktım. İstemedim. Herhangi bir doktorun imzası işe yarardı ve açıkçası Dr. Brickham'ın imzasını o kadar çok gördüm ki, taklit edebileceğimden eminim. Ama Blair, şehre döndüğünü öğrendiğimden beri her uyanık düşüncemdeydi. Hastası olsaydım beni geri çeviremeyeceğini biliyordum, bu yüzden aptalca bir şekilde onunla bir randevu ayarladım. Onunla tekrar konuşma fırsatı için pervasızca çaresizce.

Elbette, köprücük kemiğimin iyileştiğini kanıtlamak için tekrar ata binebilmem için röntgen çektirmem konusunda ısrar ederek işi kolaylaştıramadı. Meğer Blair Hart hâlâ istediği her şeyi yaptırabiliyormuş, bu yüzden rastgele bir Çarşamba günü bir buçuk saat araba kullanıp Sheridan'a gidip o karanlık bekleme odasında bir saat oturdum. Austin'in bu sabah mutfak masasının karşısından bana diktiği sorgulayıcı bakışlar bile beni buraya gelmekten alıkoyamadı.

Mevsim dışı sıcak bir Mayıs öğleden sonrasına adım atıyorum, güneşi engellemek için şapkamın siperliğini düzeltiyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Alışveriş merkezinin otoparkında canlı bir kahkaha

yankılanıyor ve kulaklarım içgüdüsel olarak tanıdık sese dikiliyor.

Olamaz....

Tanrım, Blair'i kafamdan atmak için seks yapmam veya başka bir şey yapmam gerek. O buraya geldiğinden beri kimseyle yatmadım. Ne zaman düşünsem midem bulanıyor. Yani... Peyton telefonumu öyle bir çaldırdı ki numaramı değiştirmeyi bile düşündüm. Başından beri ona durumumuzun sıradan olduğunu daha net söyleyemezdim - ilişkiye girmem. Ama sanırım sözlerim bir kulağımdan girip diğerinden çıktı çünkü resmen bitirdikten sonra bile geri adım atmadı. Aramalarını görmezden gelmesi, mesajlarını okumadan bırakması ve barda teklifleri reddetmesi de yeterli bir ipucu değildi.

Ama belki tek gecelik ilişki için yeterince sarhoş olabilirim.

Bir kadının kahkahasını duyduğumda veya kahverengi saçlarını gördüğümde lisedeki kız arkadaşımı düşünmemi engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Onun şehirdeki varlığına o kadar takılıp kaldım ki, yetişkin hayatımda ilk kez sırf onu görebilmek için doktor randevuları alıyorum ve gittiğim her yerde onun sesini duyuyorum. Bu acınası bir durum.

Başka biriyle nişanlı. Ruhum ondan bir darbe daha kaldıramıyor. Yine de gecelerim uzun zamandır ilk kez tatlı rüyalarla doluyor ve günlerime "keşke"ler eklemekten kendimi alamıyorum.

Ya tekrar bekar kalırsa? Ya gelecekte bir gün birlikte spor yapacağımız bir hayat olursa? Ya bu arada ben onun arkadaşı olmaya razı olursam?

Kliniğin dışındaki gölgelikli tenteden çıkarken, o tüyler ürpertici kahkahayı tekrar duyuyorum. Bu sefer kendime umut dolu bir bakış atıp, otoparkın karşı ucunda duran

insanları seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Vücudumun kontrolünü tamamen kaybederek, sanki beni ona her zaman bağlayan görünmez ip tarafından çekiliyormuşum gibi, araçların arasında zikzaklar çiziyorum.

"Günaydın hanımlar."

Blair sesimi duyunca topuklarının üzerinde döndü, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Bana pek sıcak bir karşılama yapmasa da annesi Faye hemen bana sarıldı. Kollarını belime sıkıca doladı, minik bedeni bana yapıştı ve gözlerini deviren Blair'e gülümsedim. Annelerle aram iyidir; beni çok severler.

"Oğlum," dedi Faye heyecanla, elini bırakıp geri çekilip bana gülümseyerek. "Ah, tam da Blair'e seni akşam yemeğine davet etmesini söylüyordum."

"Öyle mi?" Faye'in omzunun üzerinden Blair'e bakıyorum, Blair heyecanla hayır diyor. Onu sinirlendirmeyi çok kolaylaştırıyor. "Kulağa hoş geliyor, şarabı ben getiririm. Beyaz içtiğini hatırlıyorum. En azından Blair eskiden içki dolabından onu çalardı."

Blair alaycı bir tavırla sırtıyor ama Faye sırtarak onu geçiştiriyor ve koluma vuruyor. "Ah, seni küstah küçük maymun. Evet, bol bol şarap getir. Belki geceyi burada geçirmeyi planlarsın."

"Biliyor musun, bu iyi bir fikir." Başımı eğip Blair'e doğru kaçamak bir bakış attım, yatağına gizlice girdiğim tüm geceleri benim kadar canlı bir şekilde hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştım.

Bunca yıldan sonra onunla yatma fırsatını muhtemelen geri çevirmezdim -platonik bile olsa- ama sol eline kocaman bir taş koyan adamın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Gözlerim bir dürtüyle kolunun üzerinde geziniyor ve ceketinin cebine iyice sıkışmış elini buluyorum. Yüzüğünün

bana artık benim olmadığımı hatırlatması ve hızlı atan nabzımı sakinleştirmesi gerekiyor.

"Tamam anne," diye araya girdi Blair, sağ elini Faye'in omzuna koyarak. Kahretsin. Tabii ki sağ eli. "Denver'la bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

Faye, arabanın yolcu kapısını açıp içeri girmeden önce parmaklarımı sıkarak veda ediyor. Blair'in ağzı, kapı çarparak kapanırken açılıyor. "Bütün bunları boş ver. Sadece kafası karıştı, bu yüzden akşam yemeği için sana izin verilmiyor."

"Belki de ben işin içinden sıyrılmak istemiyorum. Annen harika lazanya yapıyor."

"Ne olursa olsun, muhtemelen randevu gelmeden önce seni davet ettiğini unutacaktır." Birkaç kez hızla gözlerini kırptırdı; duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. "Ciddiyim, endişelenme."

Normalde şehirdeki dedikoducu kalabalıkla pek takılmam -gündüzleri Anette's Bakery'de oyalanacak kadar meşgulüm ve birlikte olduğum çoğu kadınla küçük sohbetler edecek kadar uzun süre ortalıkta kalmıyorum- ama Faye'in teşhisini duydum. Blair'in bu yüzden şehre döndüğünü biliyorum.

Blair kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmağında yüzük olup olmadığını anlayamayacağım kadar hızlı hareket ediyor. Ya da belki de hareketin siyah nervürlü atletini göğüslerinin üzerinden sıkı sıkı çekip hafifçe birbirine yaklaştırmasına kapıldığım içindir. Göğüsleri çok büyük olmayabilir ama, kahretsin, işkence gibi bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Nişanlısı olsun ya da olmasın, umurunda değil. Neyse, önce ben oldum - ki bana sorarsanız, bu da bir şey ifade etmeli.

Sonunda kelimeleri nasıl oluşturacağımı hatırladım. "Annen için üzgünüm."

"Sorun değil." İnce dudaklı bir gülümsemeyle. "Neyse, eve gitmemiz gerek."

"Ah, buraya röntgenimi yeni ektirdiğimi söylemeye gelmiştim. Köprücük kemiğim her zamankinden daha iyi hissediyor. Açıkçası, eskisinden daha güçlü iyileştiğini düşünüyorum." Arabasının bagajına yaslanıp sinirli duruşunu inceliyorum. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarının arasındaki oluklarda bir asık surat ve sol göz kapağında ara sıra oluşan bir seğirme. "Sence o kağıdı benim için imzalayabilir misin?"

"Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun." Başını bana doğru sallıyor. "Bir şey yapmayı düşünmeden önce sonuçları görmem gerek."

"Harika, ofisinize ne zaman gelmeliyim?"

"Ofisi arayıp randevu al. Sanırım önümüzdeki hafta müsaitlik olacak."

"Mükemmel. O zaman aile yemeği için de plan yapabiliriz. Annenin lazanyasını özledim."

"Kaçırmaya devam edebilirsin. Red'e yemek pişirmesini söyle." Dönüyor, gür kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. Tanrım, onun gitmesini görmekten nefret ediyorum ama gidişini izlemeyi seviyorum. Blair'in taytı biraz kıcına kadar sıyrılıyor, arabasının kapısına doğru yürürken beni lanet olası bir köpek gibi nefes nefese bırakıyor.

"Hoşça kal Blair. Yakında görüşürüz!" diye bağıryorum, gözden kaybolurken.

—

Atım Vegas, çamurlu dere yatağında ağır adımlarla ilerliyor ve yanında birkaç bin baş sığır bulunan set boyunca homurdanarak ilerliyor. Dereden uzaklaşırken taze çam ve

yeni çözülmüş toprak kokuları burnumu dolduruyor. Dağ, erken açan kır çiçekleriyle ve sürümüzün umut edebileceği tüm otlarla dolu. Kışın saman kıtlığıyla uğraştıktan sonra bahar yeterince çabuk gelemeydi. En az yüz metre öteden bile Austin'in aylardır ilk rahat nefesini verdiğini hissedebiliyorum. Bu çiftlik teknik olarak üçümüzün de adına olabilir, ama en büyük kardeş ve mali işleri takip eden kişi olarak, zor zamanların yükünü her zaman o çekiyor. Ve bu, sert ses tonundan ve somurtkan tavrından belli oluyor; nişanlısı Cecily'nin de yanında olmasıyla biraz daha iyileşmiş.

Bazen suçluluk duyuyorum, sanki omuzlarından biraz daha yük almam gerekiyormuş gibi. Bazen, burası için onun kadar hayatımdan vazgeçmiş olmamdan ve dağıtılan kartlar konusunda sinirlenmesine izin verilen tek kişinin o olmasından nefret ediyorum. Blair şehre döndüğünden beri, ikincisini daha sık hissediyorum.

Blair ve ben gençken, birkaç sığır sürüsüne yardım etmiştik. Lanet olsun, onu hâlâ gözlerinin üzerine kadar indirdiği kovboy şapkasıyla, uzun saçları arkasında uçuşarak bu açıklıkta at sürerken hayal edebiliyorum. Tam anlamıyla kendi elementinde olan Blair'in gülümsemesi güneşten daha parlak, mavi beyaz çiçeklerle kaplı yamaçtan daha güzeldi. Şimdi, şehirli kıyafetleri, şık hemşirelik mesleği ve şehirli nişanlısıyla eğlenmek için neler yapabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Hayatında yüzünü aynı şekilde aydınlatan bir şey varsa tabii.

Açıkçası sersemlemiş durumdayım çünkü Red'in yanıma geldiğini koluma dokunana kadar fark etmiyorum. "Bir kış daha atlattım."

"Her zaman öyle yaparız." Stetson şapkamın siperliğini elimle düzeltiyorum, böylece öğle güneşinin kavurucu

sıcağında gözlerimi kısmadan ona bakabiliyorum. "Ailene dönmeye hazır olduğuna eminim."

"Kesinlikle." Aramızdaki yere çiğneme tütünü tükürüyor. "Biliyor musun... bu işin en sevdiğim kısmı eskiden buydu; birkaç günlüğüne her şeyden uzaklaşmak, viski içmek ve geceleri sizinle kağıt oynamak. Ama kahretsin, şimdi Cass ve Küçük Spud'un ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Mantıklı."

Mantıksız olan, Blair'in ne yaptığını merak etmeye devam etmem. Sanki beni ilgilendiriyormuş gibi.

"Blair, biz buradayken bebeğe bakmak için Cass'le kalıyor," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Bahse girerim Netflix'teki o saçma sapan flört programlarını izleyip abur cubur yemekten başka bir şey yapmıyorlardır."

Benden kaçındığını varsaymak istemiyorum ama etrafta olmadığım her an çiftlikte olmayı çok seviyor. İşimi erken bitirip onu hazırlıksız yakaladığım gün hariç - neredeyse tedbiri elden bırakıp, çocukluğumun geçtiği evin merdivenlerinde onu öptüğüm gün, eskisi gibi hissedip hissetmediğimi görmek için.

Sonra dudaklarımın arasından bir cümle dökülüyor, çünkü beynim konuşmadan önce düşünemeyecek kadar meşgul. "Nişanlısının, onun sürekli bir sürü kovboyla bir sığır çiftliğinde takılmasından pek hoşlanmayacağını düşünürdünüz."

"Nişanlısı mı?" diye homurdandı Red. "İki gün boyunca bir şey değişmediyse, Blair kimseyle nişanlı değil."

"Ama... Horseshoe'da bir yüzük takıyordu. Yemin edebilirdim - sol elinde devasa bir kaya. Gözden kaçırmak imkânsız."

"Ne kadar içtin? Belki de hayal görüyordun."

"Evet...belki."

Halüsinasyon olabilirdi. Onunla ilgili bir şeyleri hayal edip etmediğimi ilk kez sorgulamıyorum. Gittikten sonra yıllarca, Blair Hart'ın sadece hayal ürünü olup olmadığını sorguladığım anlar oldu. Beynim, beni diğer tüm kadınlardan ayıracak bu mükemmel kızı, kötü bir oyun olarak hayal etmiş miydi?

Ama şimdi onun gerçek olduğunu ve nişanlısı olmadığını biliyorum?

Çocukken yaşadıklarımızın artık onun için bir şey ifade edip etmediğinden emin değilim ama işleri yoluna koyma fırsatını asla kaçıramam. Sevdiğim birçok insanı tek seferde kaybetmenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da hiçbir şeyi hafife almamak gerektiğidir. Hayatım paramparça olduktan sonra aylarca zaman durmuş gibiydi. Sonra fark ettim ki hareket etmeyen benmişim. Benim için en değerli olan insanları görmezden geliyor, Blair'i geri kazanmak için savaşıyor, hatta yaşamıyordum bile.

Gerçek bir uçurumun kenarında durup, annemin küllerinden bana düşen payı rüzgara savurdum ve kendimle bir anlaşma yaptım. Sevdiğim insanlara onları sevdiğimi söyle. Biri yardım isterse, yanında ol. Ve hayatımın aşkı bana ikinci bir şans vermeye karar verirse, pişman olmamasını sağla.

Blair'in bana bir şans daha vermekle ilgilendiğine pek ihtimal vermiyorum. Ama benden hâlâ nefret etse bile, burada oturup daha fazla düşünemem. Yıllarca numarasını aradıktan ve ilk çalışta aramayı iptal ettikten sonra. Yıllarca ailesinin evinin garaj yolunun sonunda durup, onlara bir mesaj iletmelerini istemeye değip değmeyeceğini sorguladıktan sonra.

Red yüzümün önünde parmağını şıklattı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, evet. Sadece birkaç hafta sonraki rodeoyu düşünüyorum," diye yalan söylüyorum. "Geliyor musun? Seni paraşütlerin arkasında görmeyi özledim dostum."

Yalanımı yutmazsa, beni ifşa edecek kadar umursamaz davranma konusunda iyi bir iş çıkarıyor. "Önce Cassidy ile konuşmam gerek ama belki. Eminim o da evden çıkmak isteyecektir."

"Sen ve Cass'in birlikte olmanız, birlikte çocuk sahibi olmanız bana hâlâ çılgınca geliyor. Gidip büyüdüğüne inanamıyorum."

"Başıma gelebilecek en iyi şeydi dostum. Geçen yıl bu zamanlar, bunu asla beklemezdim." Avucunu çenesindeki sakalın üzerinde gezdiriyor. "Yanlış anlama, her hafta sonu rodeolara gitmek, içmek, aptal bir çocuk olmak eğlenceliydi. Ama Cassidy ile birlikte olma ihtimalim olduğunu bilseydim, çok uzun zaman önce vazgeçerdim. Kendimi daha erken toparlardım."

"Geç olsun güç olmasın, değil mi?"

Bana anlamlı anlamlı baktı, sonra kısırağına hafifçe tekme attı ve derenin kuzey yakasındaki diğer adamlara katılmak için dörtmala koştu. Sığırların yavaşça dağılmasını izlemek için bir dakika daha yalnız kaldım, sonra dönüp diğer kovboyların peşinden gittim.

Red'e yetişip, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben her şeyimi yoluna koydum. Sadece uzun vadeli hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Bu adamın ne çocuğu ne de karısı var." diyorum.

"Ben de bir ara aynı şeyi söylemiştim." Eyer çantasına uzanıp bir şişe su çıkarıyor. Çiftliğe dönüş yolunda yol boyunca bira içtiğimiz önceki sığır sürülerinden çok farklı. "Şimdi hep istediğim kıza ve dünyanın en tatlı bebeğine sahibim."

"Ve ona uygun bir baba vücudu." Gülerek karnına bir şaplak attım ve Vegas'a ufak bir tekme attım, Red'in eli kafama vurmadan hemen önce kaçtım.

—

Akşam sekizde yatağımın üstüne kurulmuş, elimde bir birayla, babamla rutin sohbetim için telefonumu kulağıma dayamıştım. Jackson'ın babamızla bir sorunu yok ama onunla düzenli olarak konuşmak için de çaba göstermiyor. Austin, babam gittiğinden beri onunla hiç konuşmadı ve ikisi de bu konuda anlaşılamayacak kadar birbirlerine benziyorlar.

Annemin ölüm yıldönümünde ve doğum gününde yemeğe gelirdi. Ama yıllar sonra, babam burada olmadığı için ne kadar çok şey kaçırdığını fark ettiğinde, o akşam yemeklerinin arasında beni aramaya başladı.

Telefondan boğuk sesi duyuluyor: "Hey, evlat."

Derin bir nefes aldıktan sonra hemen konuya dalıyorum. Her yere kelimeler kusuyorum. "Blair annesine bakmak için eve döndü - daha önce hasta olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Neyse, belki de gerçekten kötü bir seçim... ama kahretsin, onu geri istiyorum. Hâlâ her şeye kızgın mı, hatta artık benimle ilgileniyor mu bilmiyorum..."

"Blair geri döndü," diye düşünüyor.

"Evet öyle."

"Eğer işleri düzeltmeye çalışırsan daha da kötüleşir mi?"

Biramdan bir yudum alıyorum, on yıldan uzun süredir konuşmamaktan daha kötü bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamıyorum. "Sanırım hayır."

"İşte cevabın. Terapi seansın için yüz dolar alacaksın."

"Evet, hesabıma yaz." Gözlerimi deviriyorum - ama o göremiyor. Muhtemelen iyi de olurdu, yoksa kafama şaplak

yardım. "Bu arada, Odessa'da bir küfür kavanozu var ve bazılarımız maaşımızı alır almaz oraya atsak iyi olur."

Babam hüzünlü bir şekilde gülüyor.

Biliyorum ki burayı özlüyor. Bizi özlüyor. Annem öldükten sonra işler zorlaşmıştı ve anılardan uzaklaşması gerekiyordu. Aus onu affetmeyi reddediyor ama bazı yönlerden babama çok benziyorum, ona kızgın kalamam. Kaçtığı için onu suçlayamam çünkü ben de aynısını yaptım. Elbette, Blair'i kaybettikten sonra Wells Kanyonu'ndan fiziksel olarak ayrılmadım ama yine de kaçtım. İçkiye, partilere, kötü davranışlara, kadınlara... Tıpkı onun yaptığı gibi, acımı dindirebileceğini düşündüğüm her şeye koştum.

Yirmi dakika boyunca ona çiftlikten, yağmurun yağmamasından ve ailesinin neler yaptığından bahsediyorum. Eve geleceğini her ima ettiğimde beni geçiştiriyor. Telefonu kapattığımızda da yastığa uzanıp Blair'imi geri alabilmenin tüm yollarını hayal ederek uykuya dalıyorum.

Denver

(on dört yaşında)

Blair'in arkasından okul otobüsünden indim ve uzun, eğimli araba yoluna koyuldum. Koşarak, ustalıkla sığır çobanının üzerinden atlayıp ona gülümsedim.

"Bir gün bunu mahvedip bacağını kıracaksın," dedi, araba yoluna döşeli her metal çubuğa dikkatlice basarak. "Ve annen çok kızacak."

Elbette, annem birkaç kez sığır bekçilerinin üzerinden atlamamla ilgili bana saçma sapan şeyler söylemişti. Ama hiç ıskalamadım. Worrywarts.

"Neyse," Blair kolumu tuttu ve Jackson'ın öne geçmesi için beni geri çekti, "annemin el işi setinden ne çaldığıma bak."

Omuz silkip sendeledikten sonra sırt çantası yere düştü ve çakıllı yolun ortasına çömelerek içinden geçmeye çalıştı.

"Öğğ, nerede?" diye homurdandı, sırt çantasını ters çevirip içindekileri kayaların üzerine döktü. Dev bir jöleli solucan paketi, bir lastik ördek, en az otuz kalem ve neredeyse tanınmayacak kadar çürümüş bir elma, gözüme çarpan rastgele nesnelerden sadece birkaçıydı.

"Blair, ne halt ediyorsun?" Güldüm ve üzerinde adı yazılı kalpli peluş ayı anahtarlığını aldım. "Çok tatlı. Küçük bir

Blair ayısı."

"Bak, üzerinde adım yazılı hediyelik eşyalar hiç bulamıyorum, bu küçük adamı gördüğümde nasıl reddedebilirdim ki?" Ayıyı elimden kaptı. "Neyse, buraya bunun için gelmedik."

Bir süre daha eşya yığınının arasında karıştırmaya devam etti, ben de yüzümde aptalca bir sırıtışla onu izledim.

"Ta-da!" diye haykırdı, elinde bir torba dolusu oyuncak göz tutarak. "Hadi bunları evinizdeki aklımıza gelebilecek en rastgele şeylere yapıştıralım."

Gözlerinin parıltısına bakılırsa, şakasını aptalca bulduğumu söyleyemem. Aklıma gelen fikirlere hiç benzemiyordu; genellikle potansiyel olarak tehlikeli durumlar ve kardeşlerimden en az birini kızdırmayı içeriyordu.

"Eğer büyükbabanız sabahın dördünde dolabı açarsa ve bir sürü şaşkın göz ona bakarsa, ona kalp krizi geçirteceksiniz."

Kıkırdadı ve her şeyi sırt çantasına tıktırmaya başladı. "Bu, yemek masasında sandalyesine gizlice bir oyalama yastığı koymandan daha kötü değil."

"İyi bir nokta," dedim, yanına diz çöküp ortalığı, özellikle de etrafa saçılmış endişe verici sayıdaki renkli lastik bantları temizlerken. "Burada neden bin tane saç tokası var?"

"Çünkü odaklanmam gerektiğinde saçlarımı atkuyruğu yapmak zorundayım. Ama sürekli kaybediyorum, bu yüzden sırt çantamda bir demet saç bulunduruyorum."

Çantasına bir avuç saç tokası attım. "Hı hı. Seni sadece okulda saçlarını toplanmış halde gördüm. Varil yarışı yaparken saçların açık."

"Çünkü o zamanlar gerçekten odaklanamıyorum. Bilmiyorum... nedense farklı. Yani... sadece yapıyorum." Omuz silkti, ayağa kalkarken sırt çantasının fermuarını kapatıp tek omzuna attı.

"Sanırım buna doğal olmak denir, Blair Bear."

"Ah, kes şunu." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bana taş attı; belli ki benimle dalga geçtiğimi sanıyordu. "Hadi, büyük göz kaçamağımızın zamanı geldi."

"Harika, sabırsızlanıyorum," dedim, "ben" harfini uzatırken ona göz kırptım.

Saldırımızı planlayarak eve kadar yürüdük. Babam, büyükbabam ve Austin çiftlikte çalışıyor olacaktı. Jackson muhtemelen çoktan yatak odasına çekilmişti. Ama annem her yerde olabilirdi ve bizi sürekli şakalarımızın ortasında yakalıyordu, bu da ahırları temizlemeye gönderilmemiz anlamına geliyordu.

Şans eseri, verandaya doğru yürürken bahçedeydi. Ve sineklik arkamızdan çarparak kapandığı anda, Blair sandaletlerini çıkarıp mutfağa doğru koşmaya başladı. Sırt çantamı tezgaha atıp onun kurnaz zihninin çalışmasını izleyerek koridorda ilerledim. Saçlarını yüksek bir atkuyruğu yaparken dudaklarının kenarlarında yaramaz bir gülümseme belirdi.

"Buzdolabındaki her şeye göz gezdiriyorum," dedi ve yapışkan gözlerin bulunduğu poşeti açtı.

"Tamam, şey..." Aklımdan fikirler geçirmek için beynimi zorladım.

Düşüncelerimi, avucuma bir avuç göz atarak böldü. "Düşünme. Sadece yap."

Mutfaktaki neredeyse her eşyaya oyuncak göz taktık ve ardından evin geri kalanını dolaştık, ta ki iki yüzlük torba boşalana ve yatak odamın zeminine düşene kadar. Açık pencereden içeri süzülen öğleden sonra güneşi sayesinde

altımızdaki ahşap sıcacıktı ve Blair, bahçeden gelen Dolly Parton sesleri eşliğinde çıplak ayağını sert ahşap zemine vuruyordu.

"Denver! Blair!" Babamın sesi merdiven boşluğunda yankılandı.

Blair bana yüzünü buruşturarak baktı ve "Ah, kahretsin" dedi.

"Koşalım mı?" diye sordum sessizce.

"Hayır, biz erkekler gibi karşılarız." Alnındaki teri siliyormuş gibi yapıp doğruldu, omzu benimkine değdi. Sonra selam vererek, "Ölse bile, seni tanımak güzeldi," dedi.

Homurdanıp isteksizce ayağa kalktım ve onu da yukarı çektim. İkimiz merdivenlerden aşağı inerken babamın gazabına hazırlanıyorduk. Bennett Wells, annemin tam tersiydi; dışa dönük kişiliğinin aksine sert ve sessizdi. Ama aynı zamanda Blair'i kızı gibi severdi ve bu da beni sık sık dayak yemekten kurtarırdı. Bir sınavda başarısız olduğum veya işlerimden birini yapmayı unuttuğum için bana kızdığında bile, annem araya girip durumu yatıştırırdı.

"Bu da ne?" Babam açık buzdolabının yanında durmuş, gözleri şaşı bir turşu kavanozunu işaret ediyordu. Hem gözler hem de kavanozun içindekiler hafifçe kıpırdıyordu - muhtemelen kapıyı açarkenki kuvvetinden dolayı- ve ben ağzımı sıkıca kapatıp tepkimi gizlemeye çalışıyordum.

Blair ise, yumruğunu dudaklarına bastırırken bile, bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Komikti. Her kavanoz bize bakıyordu. Süt sürahisinin bile gözleri vardı... ve Blair'in ben bakmıyorken keçeli kalemle çizdiği bir gülümseme.

Blair kahkahalarının arasında, "Annemden bir sürü şaşı göz almıştım," dedi.

"Komik olacağını düşündük." Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Komik olan sadece şaka değildi; babamın, gözleri yana dönük bir marul başını uzatırkenki somurtkan bakışları ve belki de daha da fazlası, Blair'in elinin arkasından gelen kahkaha tufanlarıydı.

"Komik olmayan şey, buzdolabını açtığımda neredeyse altıma sıçmamdı."

Blair'den yine kısık bir kahkaha.

"Buzdolabındaki şeylerden gözümüzü ayıracağız." Kendini toparlayıp ona tatlı tatlı gülümsedi.

Koyu gözleri aramızda gezindi, sonra tek bir baş sallamayla selam verdi. Tezgahtan Pepsi kutusunu alıp yanımızdan geçip arka kapıdan çıktı.

"Buzdolabının nasıl görüldüğünü beğendin mi?" diye fısıldadı. "Banyoda yaptıklarımı görmeden önce onları çıkarıp buradan defolup gitsek iyi olur."

—

Blair, bir hafta önce okul yaz tatiline girdiğinden beri her sabah saatlerce varil koşusu yapıyordu. Gündüz çalışanlarımızdan biriyle çiftliğe gidiyordu, bu da sabahın beşinde varmak anlamına geliyordu. Ve şafak vaktinden öğle güneşi çok sıcak olana kadar pratik yapıyordu.

Açık arenaya güneş ışınları vuruyordu ve onu izlerken alnımdaki bir ter damlasını sildim. Geçen yılki rodeo sezonunun sonunda ailemden hediye olarak aldığım kestane rengi kısırağın sırtında, Blair son varili sıkıca tutuyor, tekme atarken kovboy şapkasının altından saçları uçuşuyordu. Atına verdiği cesaretlendirme sesleri, annemin alkışları ve "Onu eve getir kızım!" diye bağırmasıyla bastırılıyordu.

Annem her antrenmanı Calgary Stampede finalleriymiş gibi karşılar, bağırıp ellerini çırpıp, sanki Blair elli bin için yarışıyormuş gibi çılgılık atardı. Çoğu koşuda zaman tutmaya bile tenezzül etmezdi çünkü sürenin, sürüşün kendisi kadar önemli olmadığına ısrar ederdi. Yanındaki çite yaslanıp şaka yollu ellerimi kulaklık olarak kullanıp Blair'in Cheshire kedisi gibi sırtıtarak bize doğru hızla gelmesini izledim.

Blair atı yavaşlatarak, "Bu koşu gerçekten çok iyi hissettirdi!" diye bağırdı.

"Vay canına, mükemmelliğe en yakın sürüş buydu." Annem gülümsedi. "Bugün için önde olduğumuza göre bırakalım. Cumartesi günü böyle koşarsan diğer kızları gölgede bırakırsın. İnanılmaz, evlat."

"Aman Tanrım, keşke iyi bir yolculuk yaptığımda bu kadar övgü alsaydım." Başımı salladım, gözlerim kızlara kaydı. "En sevilen çocuk olmak nasıl bir duygu?"

"Ah, sus." Annem boynuma kolunu doladı ve beni sımsıkı kucakladı. Başıma bir öpücük kondurdu, ben de içten, mahcup bir iniltiyle karşılık verdim, elinden kurtulmak için elimden geleni yaptım. Ama parmakları omzuma daha da derin bir şekilde saplandı, sertçe kavradı. "Favori seçmediğimi biliyorsun, tatlı bebeğim."

"Tamam, tamam, tamam. Söylediklerimi unut." Güldüm ve ellerini üzerimden çekmeyi başardım.

Blair, birkaç adım ötemde atının üzerinde oturmuş, kaşlarını kaldırarak ve daha sonra bunun için bana cehennem azabı çektireceğini bildiğim bir gülümsemeyle etkileşimi izliyordu. Annem tekrar bana uzandı ve ben şakayla elini uzaklaştırdım.

"Bugün yeterince utanmadın, teşekkürler anne."

"Tamam çocuklar. İçeri girip öğle yemeği hazırlayacağım. Sizi seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevapladım ve Blair'e döndüm. "Nehre inmek ister misin?"

Eyerdan atlayıp şapkasını çıkardı, saçlarını savurdu. Parmakları koyu kahverengi buklelerini taradı ve hevesle başını salladı. "Evet, lütfen. Terliyorum. Burası çok sıcak. Yüzmeye gitmem gerek."

Atının dizginlerini tutup ahıra doğru döndüm. "Eminim Şef de çok terliyordur. Musluğu açarsan, onu hortumla yıkayabiliriz, değil mi?"

"Kahramanım," dedi melodik bir sesle, ellerini göğsünde kavuşturmuş bir şekilde. "O eyeri herhangi bir yere taşıyamayacak kadar sıcak ve yorgunum."

Ahırın köşesini dönerken, "Sen tuhaf bir adamsın. Git hortumu getir." dedim.

Bana dilini çıkardı, sonra da tozlu toprakta ayaklarını dramatik bir şekilde su musluğuna doğru sürükledi. Ben de onu, dizginleri yavaşça çıkarırken, dilimin ucuyla izledim. Ne tuhaf bir herif.

Birkaç dakika sonra, eyer odasından çıkıp kavurucu sığağa doğru yürüdüm ve Blair'in Şef'in omzuna soğuk su püskürttüğünü gördüm. Tişörtüm sırtımdaki tere yapışmıştı ve kendimi yelpazelemek için şapkamı başımdan çıkardım.

"Bana şunu vursana, olur mu?" Elinde tuttuğu hortumu işaret ettim.

Blair, hiç düşünmeden, başlığı Şef'in omuzlarının üzerine kaldırdı ve doğrudan yüzüme soğuk su fışkırtır gibi sıktı. İçgüdüsel olarak arkamı döndüğümde damarlarımda bir ürperti dolaştı, suyun gözlerimin arasından enseme doğru aktığını hissettim. Sırtımdan aşağı akan su, teri yıkayıp kot pantolonumu ıslattı.

"Ayyy, tamam, tamam, tamam. Bu kadar yeter."

Elimi koruma amaçlı kaldırıp Blair'e baktım. Yüzünde muzip, çarpık bir sırıtış belirdi ve gözlerimi kıstım. Sonra

ona doğru atıldım, Şef'in boynunun altından eğilip telaşla hortumu yakaladım. Blair ahır boyunca koşarken bana doğru su sıktı.

"Sen öldün, Hart," diye bağırdım.

Kıkırdamaları havayı doldurdu ve neredeyse kendi botlarıma takılıp düşecekken, parmaklarım hortuma değdi. Gülerek hortumu elinden çekip aldım ve hemen dönüp ona su sıktım. Omzundan dizlerine doğru fışkıran su, sanki yangını söndürüyormuşum gibi tüm vücudunu ıslattı.

"Denny, dur!"

Geri çekilirken Blair'in ayağı yerdeki bir çukura çarptı ve kendini kurtarmaya fırsat bulamadan sırtüstü nemli toprağa düştü. Hemen pişmanlık duyarak tabancayı bıraktım ve yattığı yere doğru koştum.

"İyi misin?" diye sordum çekinerek.

Ayağa kalkarken başını salladı ama yüzü bambaşka bir hikaye anlatıyordu: Kırışmış bir burun, sımsıkı yumulmuş gözler ve çığlığı bastırmaya çalışıyormuş gibi büzülmüş dudaklar.

Lanet olsun, çok incinmiş.

Bakışlarım vücudunu dolaşp yaralarını inceledi. Elleri ve bilekleri iyi görünüyordu, kan veya belirgin bir kırık yoktu. Ayakları ve ayak bilekleri de aynıydı. Göğsüne ulaştığımda ağzım tükürüklerle doldu ve yutmak için güçlükle yutkundum. Kalbim dört nala koşan atlar gibi güm güm atıyor, beynim bana bakmamam için bağıırıyordu ama sanki gözlerim olduğu yerde sabitlenmiş gibiydi. Blair'in sıırılsıklam beyaz tişörtlü göğsüne odaklandım. Üzerindeki çiçek desenli açık mor sütyen, yarı saydam kumaştan açıkça görünüyordu.

Düşünmemiştim... Plan bu değildi. Düşünmedim. Asla düşünmezdim.

Blair Hart mı?

Kız daha çok kız kardeşim gibiydi; hatta daha on beş dakika önce annemin en sevdiği çocuk olduğuna dair bir yorum bile yapmıştım.

Peki kavurucu sıcağa rağmen omurgamda neden bir ürperti dolaşıyordu?

Kollarını göğsüne doğru uzatarak bakışlarımı böldü. "Evet, sanırım iyiyim. Sen iyi misin?"

Bana dik dik baktığını görünce irkildim. "Güzel. Evet, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Öyle değil. Bu beni daha da sapık gibi göstermekten başka bir işe yaramadı; sanki Blair'in göğüslerini daha önce hiç görmediğim için daha iyi biri olmamışım gibi.

"Yani... evet, hadi gidip Şef'i ortadan kaldıralım." Yutkundum.

"Oturabilir misin? Sanırım bir dakika oturmam gerek... bileğim." Gözleri benimkilerle buluştuğunda sulandı ve yavaşça parmaklarını sol bileğinin etrafına dolayarak bileğini kavradı.

"Evet, tabii. Seni... şey, s-seni bir yere taşımamı ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı. "Geçen hafta ahırın karşısına kare bir balyayı yerleştirmeye çalışırken seni izledim. Sanırım bana daha fazla zarar vermeyeceğine güvenmektense burada çürümeye bırakılmayı tercih ederim."

Normalde ben de alaycı bir yorum yapardım ama düşüncelerim çorbaya dönmüştü; beynimdeki maddeler kulaklarımdan sızmaya başlayacaktı. Ayrıca, göğsüne bir kez daha bakmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Ayak bileğini avuçlarının altında dikkatlice yuvarlayarak bana baktı. "Şef'i içeri tıkacak mısın, tıkamayacak mısın?"

Aptal gibi başımı salladım, ayağa fırladım ve atı ahırına götürdüm. Saman kokulu yaz havasını derin derin içime

ekerken, Blair'in Őeffaf tişörtünü aklımdan silmeye çalıştı. O benim arkadaşımdı. Suç ortağımdı. Tam bir tuhaftı.

Köşeyi dönüp geri döndüğümde onu çimenlerin üzerinde yatarken buldum. Güneş ışınları yüzüne vuruyordu, bir kolu gözlerinin üzerine düşmüŐtü ve bir dizini bükümüŐtü. Güneş ışığını yakalayan tılsımlı bileziği, yere bir renk cümbüşü saçıyordu. Blair Hart, gördüğüm en güzel Şeydi. Bana karşı hiçbir ilgisi olmasa da, onu bir daha asla kardeşim gibi gördüğümü rahatlıkla söyleyemezdim.

Blair

(on dört yaşında)

D enver ve ben, motel odamızın kalın, küflü perdesinden dışarı baktık ve sarı veranda ışığımızın etrafında uçuşan bir sürü güveden ötesini görmekte zorlandık. Kırsal motel otoparkı kamyonlar ve hayvan römorklarıyla doluydu ve dışarıda kimse dolaşmıyordu.

"Sıra sende," diye fısıldadı Denny, odanın diğer ucunda uyuyan annesini uyandırmamaya dikkat ederek.

Rodeoda geçen uzun bir Cumartesi'nin ardından atları ağıla koyduk, pizza aldık ve gece için eski motel odamıza yerleştik. Lucy'nin uykuya dalması uzun sürmedi ve şimdi, saat dokuzu biraz geçiyordu, Denny ve ben de huzursuzlanmaya başlamıştık. Küçük, grenli televizyonda yayınlanan bir Simpsonlar bölümünü daha izleyemeyince, en sevdiğimiz motel oyunlarından biri olan Nicky Nicky Nine Doors'un tam zamanı olduğuna karar verdik.

Oyun basitti. Olgunlaşmamış. Aptalca. Ama bayıldık. Bir kapıyı çalıp kaçmak - öfkeli bir yetişkin tarafından yakalanma ihtimalinin verdiği heyecan - bizi tarifsiz bir sevinçle doldurdu.

"Yok artık," diye itiraz ettim. "Geçen hafta sonu yaptım. Kapıyı açıp bana bağırın o iri yarı adamı hatırlıyor musun?"

Sıra sende."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve perdeyi pencerenin üzerine indirerek televizyonu tek ışık kaynağımız olarak bıraktı. "Tamam, on iki numaralı odayı bulmaya çalışacağım."

Hedeflediği kapı, oda sırasının en sonundaydı. Yakalanmak istemiyorsa, koşması gerekecekti; hantal kovboy çizmeleriyle bu ciddi bir başarıydı.

Denny botlarını giyip heyecanını bir kenara bıraktı ve kapının emniyet zincirini açtı. Titrek bir çığlıkla motel kapısı açıldı ve ben de kapı kolunu sıkıca tutarak Denny'nin dar gri tişörtü ve ekose pijama pantolonuyla beton kaldırımında yavaşça ilerlemesini izledim.

Omzunun üzerinden bana şeytani bir sırıtış attı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Kapıdan bir, iki, üç sert vuruş sesi yankılandı.

Ve sonra koştu. Bana doğru hızla ilerlerken, botları yere gür bir sesle çarptı. Tam yavaşlamaya, motel odamızın güvenli kapısından atlamayı ummaya başladığı sırada, kapıyı kapatıp sürgüyü çektim.

"Ah, bunun bedelini ödeyeceksin." Denny'nin sesi netti ama hemen ardından daha derin bir tonda boğuk bir cümle geldi.

"Ah hayır, hayır, hayır. Beni de yakaladılar," diye yanıtladı Denny yabancıya. Denny'nin sırtını ve ellili yaşlarında, uzun boylu, sinirli bir adamın önünü görebilmek için perdeyi yavaşça araladım. "Kimin çaldığını görmek için kapıyı açtım ve yanlışlıkla kendimi dışarıda kilitledim. Hepsi bu."

Birkaç saniyelik sohbetin ardından (adamın Denny'nin inandırıcı yalanlar söyleme çabalarına inanmadığı ortadaydı) sinirlenen on iki numaralı odanın sakini uzaklaşmak için döndü ve ben de perdeyi kapattım.

"Blair, eğer ağızını açmazsan seni öldüreceğim."

Yanağımı kapıya bastırdım. "Açarsam ne elde edeceğim?"

"En iyi arkadaşının şüpheli bir motel dışında öldürülmediğini bilmenin verdiği memnuniyet."

En iyi arkadaşım deme şekli göğsümü sızlattı. Arkadaş olduğumuzu biliyordum. Ayrıca onu en iyi arkadaşım olarak gördüğümü de biliyordum. Yani bunu söylediğini duyduğumda kıvrılıp ağlamak istememin mantıklı bir sebebi yoktu. Ama ona umutsuzca aşkıttım ve o da bana sadece onun arkadaşı olacağımı defalarca açıkça belirtmişti.

Kilidi çevirip derin bir nefes alarak yataklara doğru döndüm. Botlarını bile çıkarmaya fırsat bulamadan yatağımdaydım, gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Çeneme sıkıca örtülmüş örtüler. Kulaklarım dikilmiş, gece yatağına yerleşmesini bekliyordum, böylece tüm aptalca ergenlik duygularımı tek başıma hissedebilecektim.

Blair

Annem uyuklarken, bulaşık makinesi çalışırken ve bu sabah bir şey yapmayı unuttuğum hissiyle "boş ver" deyip yoga matımı kolumun altına sıkıştırarak dışarı çıkıyorum. İki ay önce eve döndüğümünden beri egzersiz yapacak ne zamanım ne de enerjim var ve bunu kemiklerimin çıtırtısında ve kafamın içindeki kaygılı gevezelikte hissedebiliyorum. Vancouver'da her gün spor salonuna gidiyordum ve internetteki tüm sağlık uzmanlarının vaat ettiği gibi depresyonumu sihirli bir şekilde iyileştirmese de, kesinlikle işe yaradı. Endorfinler kafamı temizliyor ve sinir sistemimi on sekiz yaşında varil yarışı yaptığım son seferden beri hiçbir şeyin olmadığı kadar sakinleştiriyor.

Bileğimin bir hareketiyle matı süngerimsi çimenlerin üzerine serip Virasana pozuna geçiyorum, dağ havasını derin derin içime çekiyorum. Yorgunluğu dışarı veriyorum. Tatlı hanımeli kokusunu içime çekiyorum. Şaşkınlığımı dışarı veriyorum.

Nefesim bedenimi masa pozisyonuna getirirken, gözlerimi kapatıp anlık huzurun tadını çıkarıyorum. Tam üzerimde rahatlatıcı bir dalganın yayıldığını hissederken, cam veranda masasındaki cep telefonumun yüksek titreşimleri bunu bozuyor. Gürültüyü duymamaya çalışarak

bilinçli bir şekilde nefes alıyorum. Ama vızıldıyor. Ve vızıldıyor. Ve vızıldıyor. Ta ki bir kez daha duymak zorunda kalırsam masayı devirecekmişim gibi hissedene kadar.

Telefonu kaptığım gibi kulağıma götürdüm, gelen aramaları kontrol etme gereği duymadım. "Evet?"

"Vay canına, birileri çok sinirli," diyor kız kardeşim Whit, o sinir bozucu derecede sakın sesiyle. Yoga çalışmasının ortasında olduğunu sanırsınız. Sesi sahte; sinir krizi geçirmesine yaklaşık on saniye kaldığı gerçeğini gizleme yöntemi. Yaklaşan patlamaları bastırmakta her zaman benden daha iyiydi.

"Özür dilerim. Ne oldu?" İç çekip matı tekrar yukarı kaldırıp yere attıktan sonra kendimi tahta bir Adirondack sandalyesine bıraktım.

"Yeğeniniz konusunda sabrım tükendi. Bugün grafiti yaptığı için uzaklaştırma cezası aldı. Hem de müdürün odasının kapısına."

"En azından iyi bir grafiti miydi? İnsanlar bunun için çok para ödüyor."

Hattın diğer ucu tamamen sessizliğe bürünüyor. Whit beni, benim kendimi bulduğum kadar komik bulmuyor belli ki.

"Özür dilerim. Bu stresli. Şey... Sen çalışırken onu ben götürebilirim. Bazı şeyleri taşımam gerekecek..." Beynim, sorunlu on yaşındaki yeğenime nasıl bakacağımı, Cass'e Hazel konusunda nasıl yardım edeceğimi, işe nasıl gideceğimi ve gün boyunca annemi nasıl kontrol edeceğimi anlamaya çalışırken durmadan çalışıyor. "Evet... Sanırım Cass'e çiftliğe gidemeyeceğimi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, hayat kurtarıcısın. Onu da yeni spor ayakkabı almaya götürebilir misin? Özür dilerim... Biliyorum, çok şey istiyorum. Az önce burada çok koştum ve

Alex'e binlerce kez sordum ama nasıl biri olduğunu bilirsin."

Kız kardeşim on dokuz yaşında anne oldu, yirmi yaşında ise bekar bir anne. Bebeğinin babası Alex, yalnızca bekar kaldığında ve ona tekrar kavuşmak için canla başla çabaladığında yardımcı oluyor. Yani kendi çocuğuna ayakkabı almaya yanaşmıyorsa, yeni bir kız arkadaşı olmalı.

"Elbette, Whit." Saçımdaki lastiği çekip masaya koydum ve parmaklarımı şakağımdan enseme doğru tarıyorum. "Alex, Jonas'la davranışları hakkında konuşmaya çalıştı mı?"

"Ne düşünüyorsun? Hiç umurunda değil. 'Erkekler erkektir' onun vazgeçilmez sözü, ki bu da hiç yardımcı olmuyor."

Telefona doğru öğürüyorum. "Alex yeğenimi yaratmaktan kısmen sorumlu olmasaydı, sırf bu sözü yüzünden bile ondan nefret ederdim. Jonas ne kadar süreyle uzaklaştırıldı?"

Whit homurdanıyor. "Bu sefer iki gün. Başka bir olay olursa, okul yılının geri kalanında okuldan uzak kalacağını söylediler."

Etrafımda bir esinti esiyor, çıplak uyluğumda bir ordu dolusu tüy diken diken ediyor. "Yapmayacak. Aptal değil, sadece..."

"Bir çocuk."

Gülüyorum. "Sanırım öyle. Ona bir hak vermiyorum." Leke çıkarmaya çalışıyormuş gibi bacağımı ovuşturuyorum, sürtünmenin cildimdeki macunu yumuşatmasını umuyorum.

"Erkeklerden bahsetmişken... Denny'yi görmek nasıl bir duygu?"

"En hafif tabirle garip. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, yani sanırım her şeyi atlatmış. Bu da... güzel." Yıllardır taşıdığım suçluluk duygusunu kesinlikle biraz hafifletiyor. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğinden

hiç şüphem yoktu ama on sekiz yaşındaydık. Aptalca seçimler yaptık ve birbirimizi terk ettik. Bilmiyorum, belki de ilk aşkın acıtmak içindir.

"Ve hala üstesinden gelemedin mi?"

"Buraya dönene kadar öyleydim. Sürekli çiftliğe gitmek kafa karıştırıcı ve... Tamam, sana oradayken rodeoda yaralandığını söylemişim, değil mi? Şimdi onu bir hasta olarak görmem gerekiyor." İnleyip verandadaki sandalyeye daha da çöktüm, annemin bu sabah onu tekrar yemeğe davet ettiğini hatırladım. "Ayrıca, geçen hafta onunla karşılaştığımızdan beri annem ondan bahsetmeyi bırakmıyor."

"Ona karşı her zaman yumuşak bir noktası vardı..."

"Bugünlerde ondan pek etkilenmeyeceğine bahse girerim. Sarı saçları ve memeleri ile her şeyi beceriyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, o bir çocuk."

Alaycı bir tavır takındım. "Eğer 'erkekler erkektir' saçmalığıyla Alex gibi konuşmaya başlarsan, yemin ederim seni reddederim. Zaten o çocuk bile değil. Otuz iki yaşında, Whit."

Bahse girerim birkaç beyaz saçı vardır. Bahse girerim sırtı ağrıyor ve midesi yanıyor. Gri saçlı ve midesi yanmış hiç kimsenin her hafta sonu rodeolarda takılmaya hakkı yoktur.

"Öyleyse neden annemi yatıştırmıyorsun? Onu davet et de ne kadar farklı olduğunu görsün, belki de onun hakkında konuşmayı bırakır."

"Ah, evet, sanki içeri girip ona büyü yapmayacakmış gibi. Yakında bunu unutacağına güveniyorum. Neyse, yarın Jonas'ı aldığımızda görüşürüz. Deneyeceğim." -Saate bakmak için telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım- "Önemli değil, yogamı bitirmeye vaktim yok. Kliniğe gitmem gerek."

Dr. Brickham'ın ofisi -sanırım artık benim de ofisi- Wells Kanyonu'nun ana caddesinin en ucundaki duvarda bir delik. Muhtemelen şehirde inşa edilen ilk yapılardan biri olan, Anglikan kilisesinin yanında yer alan mütevazı bir tuğla bina. Cam ön kapı ardına kadar açılıyor ve resepsiyonistimiz Wanda'yı varlığımdan haberdar etmek için üç çingirak sesi çıkarıyor. Kirli duvarlara ve yıpranmış parke zemine rağmen, Wanda küçük bekleme odasında nispeten sıcak ve davetkar bir atmosfer sağlıyor. Her zaman temiz kokuyor, oda özenle dizilmiş sandalyelerle dolu ve dergiler sehpanın üzerine mükemmel bir şekilde dağılmış; Brickham buraya biraz para yatırmaya zahmet etse, Wanda'nın burayı parlatacağından eminim.

Kalın gözlüklerini burnuna doğru iten bir gülümsemeyle büyük meşe masanın arkasından fırladı. "İyi günler Blair. Bay Davidson bugünkü randevusunu iptal etti."

"Elbette öyle yaptı." İç çektim. Şaşırtıcı değil. Karısını birkaç hafta önce görmüştüm ve diyabetini yönetmesi için Brickham dışında birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama buradaki neredeyse tüm çiftçiler ve sığır yetiştiricileri gibi, karısının onu kaydettirdiği andan itibaren gelmeyeceğini biliyordum.

En azından bu bana nefes alacak bir dakika veriyor.

Boş bekleme odasından ofis kapıma doğru yürüyüp içeri giriyorum. Dün gece açık bıraktığım mum ısıtıcı odaya kasvetli, kehribar rengi bir ışıltı katıyor ve tavandaki aydınlatmayla ilgilenmiyorum. Bunun yerine, vücudum yumuşak çalışma masası sandalyesine gömülüyor ve günümün ilk derin nefesini veriyorum.

Sonra Wanda'nın benim için renk kodlarıyla işaretlediği dosya yığınınına bakıyorum. Hâlâ bunun bir şaka mı yoksa

ofisteki fazladan bir kişiyi en iyi şekilde kullanması mı olduğundan emin değilim ama Brickham's, mümkün olan her türlü evrakla beni sıkıştırmayı başardı. Reğeteler, malzeme siparişleri, muayene talepleri, doktor notları... aklınıza ne gelirse, dolduran benim.

Uzun süredir ertelediğim işçi tazminatı evraklarının olduğu kalın bir klasöre odaklandım. Wanda acil olduğunu belirten pembe post-it'ler ekleme ihtiyaçı hissetti. Bileğimi kr körüne ęekiřtirip sağ lastiği aradım. Hiçbir şey.

Siktir. Sanırım evdeki dış masada bırakmışım.

İnleyip masamın dağınık üst ęekmecesi ni karıştırıyorum, ta ki sonunda parlak yeşil bir lastik bant bulana kadar. Muhtemelen saçlarımın bir kısmını da koparacak ama bu, yüzüme ęarpan saçların dikkatimi dağıtmaması için işe odaklanabilmem adına ödemeye razı olduğum bir bedel.

Atkuyruğumu tutturduktan sonra, kutusundan bir ęift kulaklık ęıkartıp Taylor Swift'in bu akıl almaz görevde bana yardım etmesi için dua ediyorum. Ve ediyor da. Veri girişi ve folklor albümüne o kadar dalmışım ki, burnumun dibinden bir deste kağıt ęekip beni korkutana kadar ofise giren birini fark etmiyorum.

"Denver." Adını fısıldayarak söylüyorum, artık ldrlmeyeceğimi bildiğim için hızla atan kalbimi sakinleştirmeye ęalıřıyorum. Kulaklıklarım kutuya giriyor ve sert bir nefesle gözlerimin önüne düşen incecik bebek saçları savruluyor.

"Blair," diyor o aptal şarkı söyler gibi sesi ve aynı derecede aptalca gülümsemesiyle. "Her zamanki gibi berbat bir hasta başi tavrın var - bir hastayı tam on beş dakika bekletiyorsun. Sayende artık Wanda'nın Yorkiepoo'su hakkında her şeyi biliyorum... geręi hl tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Belki bir köpek?"

Odanın karşısına boş bir sandalyeyi iğrenç bir çığlıkla sürükledi ve masamın diğer tarafına çöktü.

"Evet, Winston bir köpek." Tamamlamak üzere olduğum evrakları toplayıp masamın kenarına itiyorum ve kalan desteyi karıştırıp Denver'ın röntgen sonuçlarını buluyorum. "Köprücük kemiğin iyi iyileşmiş gibi görünüyor."

"Demıştim." Gülümseyerek öne eğilip aramızdaki kağıda parmağıyla vuruyor. "Şimdi bunu imzalayabilir ve bu hafta sonu rodeoda nasıl kış tekmelediğimi izleyebilirsin."

"Formu imzalayacağım çünkü altı hafta oldu ve bunu yapmamak için geçerli bir tıbbi sebebim yok. Ama orada oturup tekrar kendine zarar vermeni izlemeyeceğim."

Yapamam. Geçen sefer tüm duyularımı kaybetmiştim. Çocukken her hafta sonu hayatını riske atmasını nasıl izlediğimi bilmiyorum ama bunu düşünmek bile avuçlarımın terlemesine neden oluyor. Üstelik artık onu kaybetmek benim bile haddime değil.

Ağzı açık bir şekilde, bıçaklanmış gibi göğsünü tutuyor. "Kahretsin, binicilik yeteneklerime bu kadar mı az güveniyorsun? Bilmeni isterim ki neredeyse hiç incinmem."

"Güzel. Bu, senin buraya sık sık gelmen konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyor." Yanağımı ısırdım ve yüzü düştüğünde yüzümü buruşturdum.

Sözlü tokatımın etkisinden hızla kurtulup dilini hafifçe dışarı fırlattı ve alt dudağı parıldarken, somurtkan ifadesi hafif bir sırıtışa dönüştü. "Bir daha düşününce, kendimi atlardan atmaya başlayabilirim. Yaralanmayı alışkanlık haline getirebilirim."

"Elbette yapardın."

"Biliyor musun... Muhtemelen tam bir fiziksel muayeneye ihtiyacım var. Tam vücut muayenesinden."

Kemerini çözecekmiş gibi bir hareket yaptı ve onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Harika, Brickham ile bir randevu ayarlayacağım. Eminim sana tüm detayları memnuniyetle anlatacaktır. Hatta belki bir prostat muayenesi bile." Başımı sallayıp bilgisayarımda randevuya bakıyormuş gibi yapıyorum; sanki Brickham dijital bir randevu tutarmış gibi.

"Sırnaşıklık."

Rodeo derneğinin sağlık formunu imzalayıp tahta masanın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. "Al bakalım. Bu hafta sonu iyi eğlenceler."

"Yine de gelmen gerektiğini düşünüyorum. Red ve Cass orada olacak."

Rodeoyu atlamak için tek geçerli sebebim, Denver civarında bulunarak ateşle oynadığımı bilmem. Ama bunu söyleyemem. Onu tanıdığım kadarıyla, bu itiraf beni flörtöz bir şakalaşmaya ikna etmek için daha çok çabalamasına neden olurdu. Hem de ne için? Başka bir orospu çocuğu fethi için mi?

"Hayır, teşekkürler. Aslında annemle evde kalmalıyım."

"Bu arada... bana lazanya vermeyi ne zaman bırakacaksın?"

Sinirli bir nefes vererek boynumu büküyorum. "Sonsuza dek, Denver. Annem kafası karışık ve şu anda senden bahsetmeyi bırakmasa da, bu akşam yemeği yememiz gerektiği anlamına gelmiyor. Sonunda her şeyi -ve seni- unutacak."

Öne doğru eğilip sandalyesini neredeyse masamın üstüne kadar çekti. "Sanırım kim olduğumu hatırladığı sürece onu ziyaret etmem gerekiyor. Ve artık o meşhur lazanyasını yapamıyorsa, sorun değil. Pizza getiririm. Cuma akşamı yedide?"

"Hayır. Evime gelip takılmanı istemiyorum."

"Ben senin için oraya gelmiyorum Hart. Annenle evinde takılmak istiyorum. Aramıza katılmanı çok isterim ama eğer bu seni çok rahatsız ediyorsa..."

Bacaklarım kontrol edilemez bir şekilde zıplamaya başlıyor; stiletto topuğumun yere vurma sesi bir an için odadaki tek ses oluyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum sonunda.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Yatak başlığına bir çentik daha atabilmek için tatlı ve çekici bir adam gibi davranıyorsun. Hasta anneme iyi davranarak beni kazanmaya çalışan bir orospu çocuğusun. Seni zahmetten kurtarayım; seninle yatmak istemiyorum."

Burnundan soludu ve o tehlikeli gamzeleri yavaşça belirginleşirken yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi. Gözlerinin kenarları masamdaki mum ısıtıcısının loş ışığında kırıştı ve bana doğru eğildi, hafif bir misk kolonyası kokusu aldım.

Denver Wells artık kolonya mı sürüyor?

"Blair, eğer karyola başlığıma çentik atacak biri olsaydım, ikimiz de seninkinin ilk çentik olacağını biliyoruz. Burada bunu yapmıyorum." Ellerini masamın üzerinde kavuşturdu. "Yine de beni nasıl biri olduğumu düşündüğün konusunda aydınlattığın için teşekkürler. Ama yanılıyorsun; gerçekten gelip anneni mutlu etmek istiyorum. Orada olabilirsin. Yatak odanda saklanabilirsin. Arkadaşlarınla dışarı çıkabilirsin."

Ona yan yan bakarken, Denver'la otoparkta karşılaştığımızda annemin yüzündeki o içten gülümsemeyi düşünüyorum. Eve dönüş yolunda bir saatlik yolculuk boyunca durmadan ondan bahsetti ve aradan tam bir hafta geçmesine rağmen hâlâ ondan bahsediyor.

"Neden bu kadar bu işe bu kadar yatırım yaptın?"

"Çünkü senin böyle şeyleri hafife almadığını anlayacak kadar çok insan kaybettim. Hasta annen beni yemeğe davet ederse, onu geri çevirmem."

Siktir. Buna itiraz edemem.

"Tamam..." diye iç çektim. "Tamam, gelebilirsin."

"Cuma günü pizzayla gelirim. Cumartesi de rodeoya geliyorsun." Ayağa kalkarken koyu gözleri benimkilerle buluştu ve midem bulandı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini masaya vurup gitmek üzere döndü. Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden bana baktı. "Eğlenceli olacak. Göreceksin."

—

Jonas arabanın arka koltuğunda kıpırdanıyor ve ben de dikiz aynasından ona hızlıca bir bakış atıyorum.

"Özür dilerim evlat. Sadece evdeki kameraları kontrol ediyordum çünkü büyükannem kapı alarmını çalıştırmış."

Sessizce başını sallıyor ve ben de uygulamamdaki kamera görüntülerine göz atmaya devam ediyorum. Evden çıkıp gitmediğinden emin olunca telefonumu çantama atıp arabanın kapısını açıyorum.

"Tamam, lütfen ayakkabı mağazasına çok hızlı girelim. Saat on birde bir hastam gelecek ve şimdiden geride kaldık."

Çilli burnunu kırıstırıyor ve otoparkta bir taşı tekmelerken bana bakıyor. "Bütün gün benimle takıldığını sanıyordum."

"Öyleyim. Ama aynı zamanda hafta içi, yani işten çıkamadığım bir işim var. Ne yazık ki, patronumun ofis kapısına penis çizmek bana iki günlük uzaklaştırmadan çok daha fazlasını kazandırır."

Gülmemek için kendini zor tutuyor, kendi kendine gülümsüyor; şüphesiz penis kelimesiyle ilgili.

Küçük, sessiz dükkanın kapısını açtığımda, buz gibi bir hava dalgası çarptı üzerimize. Çocuk reyonunu görünce Jonas'a beni takip etmesi için işaret ettim ve sessizce spor ayakkabı koleksiyonuna göz attık. Kasanın arkasındaki çalışanın telefonuna baktığını fark ettim ama bunun dışında odada sadece biz ve Celine Dion'un tüyler ürpertici sesi vardı.

Tahmin ettiğim gibi, metal rafların arasında bir mesaj sesi yankılandı ve Jonas bana balina bakışlı bir bakış attı, sanki ses çıkardığımız için başımız derde girecekmiş gibi.

Cassidy: Hızlı S: Bana birkaç bez alabilir misin? <3

Yapabilirim. Gerçi daha da geride kalacağız, bu yüzden kliniği arayıp Wanda'ya birkaç dakika geç kalacağımı söylemem gerekecek. Ayrıca öğleden sonram hastalarla dolmadan önce uğrayacak vaktim olmadığı için Whit'ten annemi kontrol etmesini istemem gerekecek. Lanet olsun, Jonas'a öğle yemeğinde ne yedireceğimi de bilmiyorum; on yaşında bir çocuk benim gibi öğün atlayamaz. Umarım Wanda bu konuda da yardımcı olabilir.

Jonas'a baktım ve düz siyah bir spor ayakkabı çıkardım. "Bunlar nasıl?"

Yüzü buruştu. "Orta."

"Tamam. Yani, bu bir evet mi?"

"Babam bana birkaç Nike alabileceğimi söyledi." Koridorda yürümeye devam ediyor, sonra gri bir Nike spor ayakkabı kaldırıyor. "Bu iyiymiş."

"Baban parasını ödemiyor." Ayakkabı numarasını bulmak için kutu kulesini taramaya başladım. "Ve eğer bir çift ayakkabıya yüz dolardan fazla para harcıyorsam, o zaman bana göre olacak. Senin ayakkabı numaran kaç?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama bunlara ihtiyacım var."

Sinirli bir nefes vererek boş avucumu ona doğru uzattım. "Ayakkabını bana ver de numarasını kontrol edeyim."

Spor ayakkabısının bağcıklarını çözmesini beklerken arka cebimdeki telefonum tekrar bip sesi çıkardı.

Baba: Hey evlat, bu gece geç kalacağım, bu yüzden akşam yemeğini sen hazırlayacaksın.

Dondurulmuş pizza işte.

"Jonas, lütfen biraz hızlanabilir misin?" Parmaklarımı şıklattım ve sonunda bana terli bir spor ayakkabı uzattı. İçindeki yıpranmış numarayı okuyabilmek için ayakkabıyı iğrenç bir şekilde yüzüme yaklaştırmak zorunda kaldım.

"Pekala. Bu siyah olanlarda senin numaran yok. Peki ya gri olanı?" Raftaki yandaki ayakkabıyı işaret ediyorum.

"Peki ya Nike?"

"Jonas."

"Blair."

"Pekala. Öncelikle, sen doğduğunda odadaydım, bu yüzden teyze unvanına biraz saygı göstermelisin. İkincisi, uzaklaştırma aldıktan sonra hiçbir şeyi hak etmiyorsun, bu yüzden herhangi bir şey aldığın için şükretmelisin."

Kokuşmuş eski ayakkabısını fırlatıyorum ve ayakkabı ayaklarının dibine sertçe düşüyor, ama o giymek için hiçbir harekette bulunmuyor.

"Giymeyeceğim." Hoşnutsuzlukla omzunu ovuşturdu, çocukların ne kadar çabuk küçük kaldığı veya ne kadar çabuk bozulduğu düşünüldüğünde, gülünç bir fiyata satılan o aptal ayakkabılara özlemle baktı.

"Eh, bu annenin seninle kavga etmesi gereken bir şey." Parmak uçlarını kutuların arasında gezinerek kömür karası bir çift ayakkabının bedenini buluyor. "Lütfen ayakkabını giy de gidelim. Cidden geç kalıyoruz."

İhtiyacım olan ayakkabı kutusu Jenga bloğu gibi yığının arasından kayıyor ve zafer kazanmış gibi ayağa kalkıyorum. Eski ayakkabısını ayağıyla kaydırıyor ama giymek için gerçek bir çaba göstermiyor.

Onu izlemek dayanılmaz bir şey.

Tansiyonum kulak zarlarımın arkasında çalan bir perküsyon gibi, endişeyle dudaklarımı yalıyorum. "Jonas, lütfen. Bu gidişle sensiz buradan gideceğim."

"Rahatla," diye azarlıyor ve sonunda aptal ayakkabıyı aptal küçük ayağına geçiriyor. Bağlayıp yanıma geldiğinde, "orta" spor ayakkabıların parasını neredeyse ödemiş oluyorum.

"Babam beni görünce bana Nike alacak."

Gözlerimi usulca deviriyorum, çünkü ergenlik öncesi bir çocuğa ayakkabı almamın tek sebebinin babasının tam bir serseri olması olduğunu gayet iyi biliyorum. Ve eğer çocuğuna güzel ayakkabılar alırsa, bu sadece kız kardeşimi, aralarındaki o berbat, inişli çıkışlı ilişkide ikna etmeye çalıştığı için olacak.

"Biliyor musun evlat? Umarım öyle yapar."

Denver

Beş saniyelik dürüstlük?

Hart'ların kapısında sadece Bayan Hart'ı mutlu etmek için durmuyorum. Tıpkı rodeoya kaydolmak için Blair'in imzasına ihtiyacım olduğu için röntgen ve doktor randevularıyla vakit kaybetmediğim gibi. Şimdi de Kate ve Cecily, Blair'in barda iğrenç tiplerden korunmak için sahte bir yüzük taktığını bana garantilediklerine göre, onu tekrar hayatıma sokmaya kararlıyım.

Pizza kutuları bir elimde tehlikeli bir şekilde dengede dururken -yanımda bir şişe beyaz şarap- boştaki elimle krem rengi kapıya vurdum. Buraya milyonlarca kez geldim ama ön kapıdan sadece bir avuç kadar. Blair neredeyse uyanık olduğu her saati ailemin çiftliğinde geçirirdi ama bu yine de bize yetmiyordu. Annem kemoterapi için şehre düzenli olarak seyahat etmeye başladığında, geceleri gizlice dışarı çıkıp buraya gelirdim. Ehliyetimi almadan önce çiftlik kamyonetleri çalıp buraya gelmek için yasadışı yollardan arka yollardan giderdim. Birkaç ev öteye park edip Blair'in yatak odası penceresinden içeri süzülürdüm. Sonra ailesi uyanmadan önce gizlice geri döner, sabah işleri için çiftliğe zamanında dönerdim.

Ön kapı açılıyor ve Blair'in babası Frank sıcak bir gülümsemeyle beliriyor. Fuayeye girebilmem için kenara

çekilip, "Uzun zamandır görüşmedik. Nasılsın?" diyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı." Sanki yolu bilmiyormuş gibi onu mutfağa kadar takip ettim, pizza kutularını tezgaha koyup etrafıma baktım. Meşe dolaplar, doksanlardan kalma mobilyalar ve canlı yeşil bir alana bakan büyük, sürgülü cam bir veranda kapısı. Hart'ların evinde son on yılda değişmiş gibi görünen tek şey, düzinelerce aile fotoğrafının arasına Blair'in yeğeninin de eklenmesi. Çocukluğumda burada çok fazla zaman geçirmediğimi biliyorum ama nostalji biraz acı da taşıyor.

Blair çiftlikteyken böyle mi hissediyor?

"Verandada yemek yemeyi düşündük; hava çok güzel ve Faye'in temiz havaya ihtiyacı var." Buzdolabından iki şişe bira çıkarıp birini bana uzatıyor. İster sinirlerimden, ister bardağın dış yüzeyindeki kaygan buğudan olsun, şişeyi sabit tutmakta zorlanıyorum.

Hepimiz birer pizza kutusu alıp, onu açık sürgülü kapıdan geçip kapalı verandaya kadar takip ediyorum ve Faye'in masada tek başına oturduğunu görüyorum. Blair'e bizimle akşam yemeği yemesine gerek olmadığını söyledığımı biliyorum. Ama içimdeki küçük, mazoşist bir yanım onun burada olmasını umuyordu. Sadece masanın karşısından bana dik dik bakıp şakalaşma girişimlerimi engellemek için olsa bile.

Belki de buraya gelmekle büyük bir hata yaptım.

"Her zamanki gibi çok güzelsiniz, Bayan Hart." Sahte bir gülümseme takınıp iç çekerek karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Ah, sus, sen." Elini bana doğru salladı, pembe allık yanaklarına sıçradı. "Nasılsın? Bulabildiğin en büyük şarap şişesini getirdin mi?"

"En büyüğünü bilmiyorum ama kasiyer bana iyi olduğunu söyledi. Hemen içeride..." Ayağa kalkmak için

hareketlendim ama Frank benden önce davranıp ağır adımlarla eve girdi. Faye bana hafifçe gülümsedi; hâlâ klişe bir anaokulu öğretmenine benziyordu; üzerinde papatyalar olan parlak pembe örgü bir kazak ve gözlerinin ve ağzının çevresinde belli belirsiz çizgiler vardı.

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, tuhaf sessizliği bozuyorum. "Ee, bu gece Blair yok mu?"

"O burada. Sanırım senin için süslenmek için vakit ayırıyor."

Yapacağı son şey, özellikle benim için bir şey yapmak olurdu. Blair ilgimi çekmek istese bile, saç ve makyajın doğru yol olmadığını biliyor. "Özel bir şey yapmasına asla gerek yok."

"Bunu ona söyle. Bütün öğleden sonra telaş içindeydi." Kendi kendine gülümsüyor. "İkiniz de çok tatlısınız."

Cevap veremedi sürgülü cam kapı açılıyor ve - kahretsin- Blair, üzerinde ince beyaz çizgiler olan diz hizasında açık mavi bir elbiseyle dışarı çıkıyor. Kapıyı yavaşça kapatmak için döndüğünde, kumaş çıplak bacaklarının etrafında hışırdıyor. Sonra, gayet resmi ve düzgün bir şekilde, yanımdaki sandalyeye oturuyor ve ılık yaz akşamı baharatlı kokusunu bana taşıyor. Parfüm, makyaj, elbiseler - yıllar önce aşık olduğum tozlu kot pantolonlu kıza hiç benzemiyor. Yine de, onun yanında nefesim kesiliyor.

Blair her kutuyu açıyor. "Et severler ve Supreme getirdin mi?"

Başımı sallıyorum. "En sevdiğin."

Blair'in yıllar sonra en sevdiği pizzayı hatırlamam karşısında sevinçten havalara uçmasını beklerken gururla doluyor içim.

"Ben vejetaryenim" diyor ciddi bir tavırla.

"O-oh, peki... şey, gidip başka bir şey alabilirim," diye kekeliyorum, aklımdaki tüm alternatif paket servis seçeneklerini değerlendirerek. Wells Canyon'da seçenekler temelde pizza ve tarçınlı çörek. "Başka bir pizza ister misin? Salata falan?"

"Şaka yapıyorum Denver. Supreme hâlâ favorim. Çok lezzetli görünüyor." Dumanı tüten bir dilim şarabı ağzına götürüp yavaşça ısıtıyor, babası önüne yarı dolu bir şarap kadehi koyduğunda ona kibarca başını sallıyor.

"Denny, çiftlikte işler nasıl gidiyor?" diye soruyor Frank, gıcırdayan metal sandalyesinde bir o yana bir bu yana dönerken.

"Sığırlarımızı yaz boyunca otlatmaya çıkardığımıza göre artık daha iyi. Onları oraya daha yeni götürdük."

Blair çiğnerken beni ilgiyle izliyordu.

"Gelmeliydin. Yardıma ihtiyacımız vardı," diyorum ona.

"Ata binmeyi hatırladığımı bile sanmıyorum." Umursamazca omuz silkiyor. Eskiden ata binmek için yaşayan Blair, ata binmeyi hatırlamadığını, hatta umursamadığını mı ima ediyor? Annem mezarda olsaydı, içinde döner dururdu.

"Boğa. Doğuştan yeteneklisin, değil mi? Böyle şeyleri öylece unutamazsın."

Dudaklarının kenarları, haftalar önce ambulans yolculuğundan beri gördüğüm en yakın gülümsemeye bürünüyor. Bu benim kitabımda bir zafer.

Dördümüz pizza bitene, güneş alçalana ve hava aniden serinleyene kadar konuşuyoruz. Sonra Frank ve Faye içeri girip Blair ve beni sessizce akşam yemeğinin pisliğini temizlemeye bırakıyorlar.

Tabakları ve pizza kutularını topladıktan sonra dışarı çıkıp neredeyse boşalmış şarap şişesini alıyor. "Bunu

bitirsek iyi olur. İyi şarabı israf etmek suçtur."

Bardağımı ona uzatıp tekrar oturdum ve kalan sıvıyı bardaklarımız arasında dikkatlice paylaşmasını izledim. Şarap kesinlikle benim tercih ettiğim bir içecek değil, ama yemeğimizi bitirir bitirmez buradan kovulmaktansa bunu tercih ederim; zaten beklediğim de buydu.

"Geldiğin için teşekkürler. Annem gerçekten çok iyi vakit geçirdi. Çok içine kapanıktı... Biraz sosyalleşmesi ona iyi geliyor." Blair, doyurucu bir yudum almadan önce bardağını döndürüyor.

"Geldiğime sevindim. Eğlenceli bir geceydi."

Bardağının kenarından bana bakıyor. "Cuma günü yapacak daha iyi işlerin olduğunu biliyorum."

Kendi kendime gülüyorum. "Nasıl yani? Her cuma yaptığım gibi Horseshoe'a mı gideyim? Sanırım bir haftayı atlayabilirim."

Ayrıca, beni hemen oraya tekme tokat sürüklemen gerekecek. Telefonum bütün gece cebimde titredi - şüphesiz Peyton'dır. Colt'a bu gece Blair'de olacağımı söyleyeceğimden emindim, bu bilgiyi Peyton'a ileteceğini çok iyi biliyordum. Biraz şansım olsa, Blair'le birlikte olduğumuzu düşünüp sonunda beni rahat bırakmaya karar verebilirdi.

"Hazırlanman gereken bir rodeo yok mu? Temiz bir sağlık raporu almaya ne kadar kararlı olduğunu düşünürsek, bu gece antrenman falan yapacağını tahmin ederdim."

"Hayır, benim kadar iyiysen, pratik yapmana gerek yok."

Blair gülümsüyor. Tüm göğsümün ağrmasına neden olan kısa bir an için, ta ki kendini toparlayıp dudaklarını kıvrarak göğsünü kapatana kadar. "Bilmiyorum... Son zamanlarda seni bir at sırtında gördüğüm tek sefer, düşmüştün."

"Bunun binicilik becerilerimle hiçbir ilgisi yok. Daha kısa olsaydım profesyonel olurdu."

"Doğru." Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi, o gülümsemesi onu kızdırmak için tekrar ortaya çıkmak üzereydi. "Peki düşmenin bahanesi ne?"

"Seni gördüm."

Bakışlarını kaçırıp başını hafifçe sallıyor. Akşam esintisinin bahçede nasıl döndüğünü izliyorum. O ve ben sessiz anlarda her zaman rahattık, bu rahatsız edici sessizlik bana ona yalan söyleyip söylememem gerektiğini düşündürüyor. Atın çok kötü durumda olduğunu, eski bir yaranın alevlendiğini, belki de gözbebeğime bir arı çarptığını uydurabilirdim.

Rüzgar çanları birbirine çarpıyor, rüzgar uzun dekoratif otların arasından ısıklık çalıyor ve ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum ama birer birer çeşitli küçük, loş güneş enerjili ışıklar arka bahçeyi aydınlatmaya başlıyor.

"Annenin bu gece iyi vakit geçirdiğini söyledin. Peki ya sen?" Sonunda bir şeyler söyleyecek cesareti buluyorum ve o da şarabından uzun, düşünceli bir yudum alıyor, boştaki eliyle elbisesinin yakasını kurcalıyor.

"Evet... evet yaptım."

Belki benden nefret etmiyordur. Belki. Belki burada bir şans vardır.

"Blair, biz oradayken olanlardan bahsediyorsun-"

"Bunun hakkında konuşmayalım." Sözümü kesiyor. "Lütfen. Bu gece gerçekten güzeldi ve antik tarihi gündeme getirmenin gerçekten gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Tamam, ben sadece-"

"Lütfen Denver. Günümüz meselelerinden konuşabilir miyiz?"

Şarap kadehime uzun ve sert bir nefes veriyorum. "Elbette. Son zamanlarda iyi bir şaka yaptın mı?"

Kollarını sıkıca kendine doladı. "Sanki dünya bana şaka yapıyormuş gibi hissediyorum. Ashton Kutcher'ın ortaya çıkıp bana bunun Punk'd'ın çok detaylı bir bölümü olduğunu söylemesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Özür dilerim." Şimdilik. O zaman için.

"Sorun değil. Dışarıda çok daha kötü şeyler yaşayan birçok insan var, bu yüzden..." Dudaklarını büzerek bana bakıyor, omuzlarını silkiyor ve şarabını bitiriyor.

Vücudumdaki her şey onun rahatlığı, güvenli alanı, kişiliği olmak için yanıp tutuşuyor. Ama o, zorlama bir coşkuyla konuyu değiştiriyor. "Ya sen? Şaka yaptın mı? Son zamanlarda Austin'i sinirlendirdin mi?"

"Onu kızdırmak için yaşadığımı biliyorsun." diye yarım ağız güldüm. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Eğer bu yüzden soruyorsan, ona şaka yapmana yardım etmeyeceğim." Dili ağzının kenarından bir damla şarabı yalamak için dışarı fırladı ve alt dudağı loş veranda ışığında parıldadı. "Bu noktada, süresiz olarak buradayım."

"Rodeo'ya gel. Şehirlilerin yapacağı bir şey olmayabilir ama eğer sonsuza dek şehirde kalacaksan en azından biraz eğlenebilirsin."

"Yatağa gitmeliyim," dedi konuşmayı bitirmek için açıkça çabalayarak ve masadaki şarap şişesini ve kadehleri almaya uzandı.

Yatak odası penceresine gizlice bir göz attım. "Annen ve baban yattıktan sonra gizlice odana girdiğim zamanları hatırlıyor musun?"

Boş bardağını göğsüne bastırarak ayakta duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sesi zar zor duyuluyor. "Evet, hatırlıyorum. İyi geceler, Denver."

Ayaklarımı sürüyerek arka bahçe kapısına doğru yürüyorum, çünkü yapmak istediğim son şey eve gitmek. "Yarın görüşürüz Blair."

"Belki."

"Yarın görüşürüz," diyorum omzumun üzerinden.

"Göreceğiz..."

Arkamı dönüp geriye doğru yürüyorum, yüzümde bir sırtışıla ona bakıyorum. "Yarın görüşürüz."

Sürgülü veranda kapısından gözlerini devirdi, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı, mavi elbisesi bacaklarının etrafında uçtu. "Yarın görüşürüz."

Blair

(on beş yaşında)

Köri tarağını parmaklarımdan çekip arkamı döndüğümde Denny'nin ahır sokağından bana baktığını gördüm. Ahır kapısına yaslanmış, bir avuç bir şey ağzına atıp çiğnedi. Kirli kot pantolonu ve eski püskü tişörtüyle bile iyi görünüyordu; muhtemelen benim halimden kesinlikle daha iyiydi. Çılgınca elimi saçlarımın üzerinden geçirdim ve atkuyruğumu tutan tokayı düzeltmek için durdum.

"Büyükbabanın sana çitleri tamir ettirdiğini mi sanıyordun?" Yanından geçip eyer odasına doğru kısa yürüyüşümde bir kova dolusu bakım malzemesiyle yürüdüm.

Denny peşimdeydi. "Bitirdim bile. Balığa çıkmak ister misin diye soracaktım?"

Parmaklarım tişörtümün eteğinde gezinirken, nemli belimdeki ince pamuklu kumaşı soyuyordum. Mayıs sonu için hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak olduğundan, öğle yemeğinden önce varil köşusunu bırakmak zorunda kaldım. Bu da, çiftlik işçilerinden Kevin akşam beni eve bırakana kadar hiçbir şey yapmadan dolu dolu bir öğleden sonra geçirmek anlamına geliyordu. Nehir kıyısındaki

gölgelik gölgeliğin altında Denny ile takılmak kulağa harika geliyordu.

"Kesinlikle evet."

Gamzeli sırtışı göğsümü doldurdu, ahırın kirislerine kadar süzülecek hale geldim ve bana bir kutu Nerds şekerlemesi uzattı. "İster misin?"

Suratımı buruşturdum. "Akvaryum çakıllarını yemenin de böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum."

Arkamdan geldi, mümkün olduğunca yüksek sesle çiğneyerek, her çıtırtının omurgamda ürperti yarattığının kesinlikle farkındaydı. "Belki doku olarak, ama lezzet olarak değil. Yosunun bu kadar şekerli olduğunu sanmıyorum."

"Dokusu bile beni benden almaya yetiyor, teşekkürler."

"Benim için daha fazlası."

Denny'nin oltasını almak için çakıllı yolda büyük eve doğru yan yana yürüdük. Komik olan şu ki -ve bunu ona da söyledim- botlarımızın altındaki kayalar, ağzının içinde itişip kakışan bir avuç Nerd'ün sesine çok benziyordu. Hiç tereddüt etmeden eğilip bir avuç çakıl taşı ve toprak aldı, sonra avucunun içinde sallayıp, sanki yemeyi düşünüyormuş gibi salladı.

"Denny. İğrenç," diye tiksintiyle onu uyardım. "Muhtemelen at pisliği ve benzeri şeylerle doludur."

"Bağışıklık sistemi için iyi." Omuzlarını silkti, elini kaldırdı ve bir avuç toprağı açık ağzına boşaltmaya hazırlandı.

"Denny!" Elini tuttum. "Dur. Solucanlar böyle bulaşır işte. Çocuk gibi davranma."

"Konuşacak birisin Hart." Vücudumu işaret etti ve ben bakışlarımı yere indirdim, aniden kıyafetim için pişmanlık duydum. Onunkinden daha tozlu, dizleri o kadar incecik giyilmiş bir kot pantolon ki, ışık doğru olduğunda tenimin bir kısmını görebiliyordum. Ve bir pijama partisi seansı ters

gittiğinde Cassidy'nin bira tişörtü koleksiyonundan çaldığım bir Coors Light tişört. Yıpranmış eteğine tutundum, dudaklarımı sıkıca kapatırken yutkundum.

Büyük eve yaklaştıkça, Büyükbaba Wells ön verandadaki hasır sandalyeden kalkıp boğazını temizledi. Gün ortasında garip bir görüntüydü bu; oturup başparmaklarını çevirmek yerine kovboylarla çalışmayı tercih ediyordu. "Denver, sen... en iyisi içeri gir. Ailen seninle konuşmak istiyor. Blair, kamyonete atla, seni eve bırakayım."

Şaşkınlıkla başımı iki yana sallayıp Denny'ye baktım, olup biteni anlıyor mu diye. Burnu kıristı ve öğle güneşinin kavurucu sıcağında gözlerini kıstı. "Çitleri çoktan bitirdim, yemin ederim. Blair'le biraz balık tutmaya gidecektik."

"Başka bir gün balık tutabilirsin." Çenesi sineklikli kapıya doğru uzandı. "Sana söyleneni yap ve içeri gir."

Büyükbaba Wells, sırtındaki gömleği çıkarıp bana ve çiftlikteki diğer Wells olmayan çocuklara kendi torunları gibi davranan bir adamdı ama biz ona itaatsizlik etmenin yanlış olduğunu da biliyorduk.

"Evet efendim," dedi Denny, bana veda edercesine yarım bir gülümsemeyle dönerek. "Sanırım yarın balığa gideceğiz."

Başımı salladım ve topuklarımın üzerinde dönerek Büyükbaba Wells'in paslı mavi Ford'una bindim.

—

Sıçrayarak uyandım, odam kapının yanındaki küçük, at şeklindeki gece lambası dışında karanlıktı. Dışarıdaki ağaçların arasından esen rüzgar ıslık çalıyordu; evimizin eski tek camlı pencereleri bu sesi hafifletmeye pek yaramıyordu.

Fırtına beni uyandırmış olmalı.

Esneyerek yüzümü pencereden çevirdim, yorganı çeneme kadar çektim ve kendimi tekrar uykuya zorladım.

Güm.

Bir şey cama çarptı ve kendimi rahatlatmak için yatağıma tutunarak yukarı doğru fırladım. Kalbim hızla çarpıyor, kulak zarlarımın arkasında kan hızla akıyor ve nefesim kesik kesikti. Gözlerimi sımsıkı yumdum, tehlikeyi görmemenin beni güvende tutmaya yeteceğini düşünüyordum.

Küçük bir cisim daha cama çarptı ve karanlık komodinin etrafında cep telefonumu aradıktan sonra hızla yorganın altına girdim. Acı verici derecede parlak ışığa gözlerimi kırptırdım ve gözlerimin Denny'den gelen üç cevapsız arama ve on kısa mesajı görebilecek kadar alışması için bir an bekledim.

Hepsi belirsiz.

Hepsi çaresiz.

Blair: İyi misin?

Denny: Beni içeri al. Yağmur yağıyor.

Mesaja bakakaldım.

Beni içeri alın. Ne...

Parmak uçlarımda yürüyerek pencereye doğru yürüdüm ve perdenin arkasından baktım. Gerçekten de Denny oradaydı, etrafında yağmur ve rüzgâr uğuldarken bir veranda sandalyesine çökmüş oturuyordu.

"Denny," diye fısıldayarak bağırdım ve pencereyi gıcırtılı bir sesle açtım.

Birkaç saniye içinde, en yakın arkadaşım, aynı zamanda dünyanın en büyük aşkı olduğum çocuk, gecenin bir yarısı yatak odamda sırlıslık ve titriyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum ona, garip bir şekilde ve durumla nasıl başa çıkacağımı bilemeden. Durum her neyse.

"Şey... şey..." Hırıltılı bir nefes verdi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Seninle konuşmak istiyordum."

"Yarın seni görmeyi bekleyemez miydi?" diye sordum yüksek sesle esneyerek.

"Hayır. Şey, evet... sanırım. Ama hayır. Şimdi seninle konuşmam gerek. Uyuyamadım." Her şeyi tuhaftı; daha önce gördüğüm hiçbir Denver Wells versiyonuna benzemiyordu. Sözlerinin ardında kendinden emin bir ifade yoktu. Sıcak bir gülümseme yoktu. Işık yoktu. "Ben sadece... Blair, neden burada olduğumu bilmiyorum."

Vücudunda bir titreme hissettim ve tek kelime etmeden dönüp dolabımın kapısını açtım. Sonra karanlıkta ekose desenli bir pijama pantolonu ve bol, eski bir tişört aradım.

"Al bakalım. Islak kıyafetlerini çıkar," dedim, pantolon ve tişörtü ona doğru uzatarak. Kapıya doğru adım attığında, yolunu kesmek için kıpırdandım, avucumu nemli göğsüne koydum. "Dışarı çıkıp bizi yakalatamazsın. Ben giderim de sen üstünü değiştir."

Koridora dikkatlice adım attım ve mutfağa doğru sessizce yürüdüm, tamamen giyinik olduğundan emin olmak için yeterince zaman boyunca bir bardak su alıyormuş gibi yaptım. Onu odamda yarı çıplak düşünmekten kendimi alıkoymak için mücadele ettim. Ona o kadar uzun zamandır aşkıttım ki, ona aşık olmamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ama bu duyguların asla karşılık bulmayacağı acı verici derecede açıktı. Bana derste ona not veren, tuhaf olduğum için benimle acımasızca alay

eden ve beni insanlara en iyi arkadaşı olarak tanıtan kızlardan bahsetti; hatta bana kız kardeşi olarak hitap ettiği zamanlar bile olmuştu.

Aşkımın üstesinden gelmeye çaresizce ihtiyacım vardı. Yağmurdan üşümüş ve nemli çıplak göğsünü hayal etmek işe yaramıyordu. Islak kot pantolonunu çıkarırken hayal etmek de işe yaramıyordu. Onu yatak odamda çıplak hayal etmek de kesinlikle işe yaramıyordu. Ama bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Minik saat kolu ileri atlarken, bardağımdaki su yavaş ve acı dolu yudumlarla içildi.

Kapıdan içeri süzüldüğümde yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Denver Wells odamdaydı. Üzerimde benim kıyafetlerim vardı. Yatağımda.

Ağlamak.

"Neler oluyor?" Kapı arkamdan yumuşak bir tık sesiyle kapandı ve çiçekli yatak örtüsünün üzerinden sürünerek onun karşısına oturdum.

"Annem," diye mırıldandı. "Hasta."

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle bağırdım, kaburgalarımın içe doğru çöktüğünü hissediyordum.

"Kanser."

Dünya durdu, hava durgunlaştı. Ne nefes alabiliyordum, ne düşünebiliyor, ne de görebiliyordum. Odamın karanlık ve sessizliğinde, elini tuttum ve parmaklarımı onunkinden doladım. Elini sıkıca kavramış, bir cankurtaran salı gibi dokunuşuma yapışmış, her yavaş, titrek nefeste parmak eklemlerimi sıkıyordu. Elimdeki kemikler birbirine bastırıyordu ama göğsümdeki dayanılmaz ağrı acıyı bastırıyordu.

"O..." Cevaptan korkarak soruyu sormakta zorlandım. "İyi olacak mı?"

"Annemle babam öyle olacağını söylüyor."

"Tamam. Öyleyse... sorun yok. İyi olacak."

Öyle olmak zorundaydı.

Onun iyi olmasından başka bir seçenek göremiyordum. Rodeolar için yola çıktığımızda yediğim abur cuburlar dışında, Lucy Wells tanıdığım en sağlıklı insandı. Gençti. Muhteşemdi. Herkes onu severdi. Böyle insanların iyi olması gerek, çünkü dünya onların etrafta kalmasına güveniyor.

Ve eğer yanılıyorsam, her şeyin yoluna gireceğini varsaymalıydım. Denny'nin benden istediği de buydu. Duygusallaşacak ya da korkacak zamanım yoktu.

Başparmağımı Denny'nin titreyen elinin üstünde gezdirdim. "Annen tanıdığım en güçlü insan. Kanserin kışına tekmeyi basacak."

"Evet."

Ve sonra anladım ki...

"Dur bakalım. Buraya nasıl geldin? Sabahın biri gibi."

"Büyükbabamın kamyonetini çaldım," dedi gayet doğal bir şekilde. Sanki on beş yaşında birinin gecenin bir yarısı fırtınada kamyon çalıp sürmesi önemli bir şey değilmiş gibi.

"Denver Wells," diye fısıldadım. Yüzümün tek bir ayrıntısını bile görememesine rağmen ona bir bakış attım. "Bu gerçekten yasa dışı. Ya yakalanırsan veya kamyonu çarparsan?"

Yatakta kıpırdandı ve ölümcül tutuşunu elimden bıraktı. "Altı yaşımdan beri çiftlikte araba kullanıyorum. İyiyim."

"Yine de. Buraya kadar araba kullanmaya değmezdi. Mesaj atabilir, arayabilir veya yarın görüşmek üzere bekleyebilirdin."

"Yapamadım." Sert nefesi yanağımı yaktı ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. "Uyumaya çalıştım. Unut gitsin. Evdeki herkes uyumakta hiç zorluk çekmiyor gibiydi..."

"İyi olacak."

"Ya deęilse?" Burnunu çekti ve baldırına ıslak bir Őey dūŐtū, ince pijama pantolonumdan hızla ısladı. "Peki ya sonra?"

Sesim incecikti. Titrekti. "Olacak."

"TeŐekkūr ederim."

"Ne için?"

"Buraya geldim çünkü bana kendimi daha iyi hissettirebileceęini dūŐtūęūm tek kiŐinin sen olduęunu dūŐtūdūm."

"Ah," diye mırıldandım. Kahretsin. Ortamı yumuŐatacak bir Őeyler dūŐūn. "Őey... Őey... bu kadar baskı altında bir Őaka falan bulmakta zorlanıyorum."

Nefesinin altında kıkırdadı, daha da yaklaŐtıķķa Őilte sallanıyordu. Karıncalayıcı bir sıcaklık kılcal damarlarımı doldurdu, Őūphesiz cildimi kırmızıya çevirdi ve dizlerime değen parmak uçlarının hassasiyetine odaklandım.

Elleri uyluklarımın dıŐ kısmına yerleŐtięinde, midem sanki būyūk bir kupa sıcak çikolata imiŐim gibi ısındı ve çalkalandı. Dudaklarımı yaladım, önūmdeki silūete baktım, duygularını anlayabilecek kadar yūzūnū gōrebilmeyi diledim.

Beni Őepecek miydi?

Hayır, dedim kendi kendime. Gecenin bir yarısı yatak odamda olması kafamı karıŐtırıyordu. Bu kadar basit. Annesinin kanser teŐhisi yūzūnden ũzgūndū ve aklında baŐka bir Őey olduęunu dūŐūnmek ięrenç derecede bencilceydi.

"Ayı," diye fısıldadı.

Normalde, Blair Bear, tenime dokunmak istediğinde kullandığı bir lakaptı. Ama bu sefer, Özel ve sevgi dolu hissettiriyordu. Bizdik.

"Őzūr dilerim, seni neŐelendirmek istiyorum ama bilmiyorum-"

Kapalı dudakları dudaklarıma değdi. Yumuşak ama sert ve gözyaşlarından tuzluydu. Ne yapacağımı bilemeyerek, utançla kıpırdamadan durdum. Elbette, onu milyonlarca kez öpmeyi hayal etmişim ama gerçek farklıydı. Elbette öyleydi. Denny'nin dudakları mükemmeldi. O mükemmeldi.

Olduğu kadar çabuk da durdu.

Geri çekildiğinde olduğum yerde donakaldım, içimdeki her şey onu tekrar öpmek için yanıp tutuşuyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Elimi öpmek için çok pratik yapmış, CosmoGirl dergisinde betimleyici bir şekilde anlatılan teknikleri öğrenmişim. Ama o anda beynimde hiçbir şey olmuyordu ve tüm vücudum yanıyordu ve -aman Tanrım- her şeyi mahvettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, karanlıkta yüzünü bulmak için can atıyordum, nasıl hissettiğine dair bir işaret bulabileceğimi safça umuyordum.

Ben fırsat bulamadan, sırtüstü yere yığıldı, başını yastıklara sertçe vurarak. "Bu gece burada kalabilir miyim? Seninle olmak istiyorum."

Benimle.

Öpüştük.

Geceyi burada geçirmek istiyor.

Benimle.

Kelimeleri toparlayamayınca, omuzlarımız ve üst kollarımız birbirine değecek şekilde yanına uzandım. Acıyla, şevkle ona kapılmışım. Yanına yuvarlandığında - kolunu karnıma atıp saçlarımda sabit, uykulu nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştığında- parmağımı alt dudağıma götürdüm ve Denver Wells'i öptüğüm son seferin bu olmaması için dua ettim.

Denver

(on beş yaşında)

Blair'in evinde uyuyakalacağımı hiç beklemiyordum. Sonuçta, "siktir et" deyip mutfaktaki kaseden Büyükbaba'nın kamyonet anahtarlarını alana kadar kendi yatağında saatlerce dönüp durdum. Uyurken bile onun arkadaşlığının tadını çıkarmayı planlamıştım çünkü beni hiç uğraşmadan iyi hissettirmenin bir yolunu buluyordu ve istediğim son şey yalnız kalmaktı. Ama şampuanının hafif kokusunu içime çektim, nefesinin göğsümde iniş çıkışını hissettim ve mahvoldum. Tartışmasız, hayatımın en güzel uykusuydu.

Ben de onu öpmek için evine gitmedim. Elbette, bunu birkaç kez düşünmüştüm. Hatta buna çok yaklaştım: Eyer odasından çıkarken bana çarptığında ve elleri göğsüme değdiğinde, yatak odamda tek başıma matematik ödevime yardım ederken başını omzuma yasladığında veya Austin'e bir kapının üstüne kova su koyup şaka yaptıktan sonra kaçarken elimi tuttuğunda.

Tamam... Belki de bilinçaltımda onu öpmek niyetiyle evine gittim. Çünkü fırsat bulduğum anda kendimi kesinlikle geri çekmedim. Bütün gece öpüşmemizi hayal ettim, sonra bir genç erkeğin bir kızın yanında uyumasının

başına gelebilecek en kötü sorunla uyandım ve kız uyanmadan önce evinden defolup gittim.

—

Blair, Chief'in üzerine oturmuş, annesinin son koşusuyla ilgili eleştirilerini dinliyordu. Annemin teşhisini öğrendikten sonraki güne yakışır şekilde kasvetli bir gündü ve çiftlikte uzaklardan bir fırtına kopuyordu. Chief'in kulakları dikleşti ve iki kadın da başlarını sese doğru çevirdi; ses tam da benim yönümdeydi. Blair'in gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu ve epey uzaktan bile, çilli yanaklarındaki yakut kırmızısı tonu inkâr edilemezdi.

Annem eve doğru yürümeye başlamadan önce el salladı ve Blair bana doğru koştu... sonra tek kelime etmeden yanımdan geçti.

Garip.

Öpüştük ve şimdi benden aktif olarak kaçınıyordu, nedenini bilmiyordum. Kabul ediyorum, daha önce sadece bir kızı öpmüştüm ama o kaçıp gitmedi, bu yüzden kötü öpüşen biri olmadığımından oldukça emindim.

"Hey, iyi iş çıkardın," diye bağırdım ahırın etrafından dolaşırken.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Blair, Şef'in eyerini çıkarırken.

"Annem nasıl?"

"İyi görünüyor."

Eyeri elinden almak için uzandım ama beni umursamadı ve hızla yanımdan geçip gitti.

Aman Tanrım.

Bu sabah ayrılmak için hiç vakit kaybetmediğimi ve panik ve utanç içinde geride iz bırakmış olabileceğimi fark ettim. İnleyerek sırtımı duvara yasladım. Elbette benden

kaçıyordu. Muhtemelen tamamen tiksinimişti. Ağzımın içinde küfürler mırıldanarak, çenemi elimle ovuşturdum ve tekrar onunla yüzleşmeden önce ahırdan kaçmak için döndüm.

Şans eseri, Blair eyer odasından çıktı ve bana çarptı. Göğsü göğsüme yaslandı, düşmemek için ellerini kollarıma doladı.

Elini bıraktığında geriye doğru sendeledim. Vücudumdaki her bir tendon ona tekrar yakın olmak için yanıp tutuşsa da, aramızda mümkün olduğunca mesafe bırakmak için can atıyordum. Son iki yıllık arkadaşlığımız boyunca onunla binlerce kez yakınlaşmıştık. Ama aniden farklı hissettim.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce, ayaklarına bakıp beton zeminde birkaç parça samanı karıştırırken.

"Ah, şey... tamam. Peki ya sen?"

"Tamam, tamam."

On yıl kadar uzun gelen bir an boyunca ahır sokağının karşı taraflarında durduk. Ayaklarımız kıpırdadı, göz temasından kaçındık ama uzaklaşamadık.

Sessizliği Blair bozdu. "Beş saniyelik dürüstlük mü?"

Başımı salladım, ama bunun hayatımın en utanç verici anı olacağına ikna olmuşum. Eğer bu sabah olanlar için beni azarlayacaksa, hemen bir açıklama yapmam gerekecekti. Beynimin derinliklerinde bir yalanlar listesi uçuşuyordu: Dondurma yiyordum ve her yeri batırdım (aptalca), çatıda yavaş yavaş sızıntı vardı (yalan olduğunu eve varır varmaz anlayacak), altıma işedim (gerçek kadar utanç verici), altıma işedi (hiç inandırıcı değil).

"Senin arkadaşın olmaktan gerçekten hoşlanıyorum ve dün gece seni üzecek ne yaptığımı bilmiyorum ama-"

"Beni üzdün mü?" diye sözünü kestim. "Üzmedin. Seninle olmak, hayatımın en kötü gününden sonra kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

Burnu çok sevimli bir şekilde kırışmıştı. Küçük çiller bir araya toplanmıştı. Kaşlarının arasında kısa sırtlar oluşturan bir kırışıklık vardı. Ve buruşuk, şaşkın yüzünü öpmek istiyordum.

"Ben uyanmadan önce neden gittin?"

Bok.

"Şey... Şey. Gitmem gerekiyordu." Deri kemerimin ucuyla oynadım, daha fazla kurcalamaması için dua ediyordum.

"Beş saniye. Lütfen."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup parmaklarımı çaprazladım. Umarım bu bir sürü kötü karmaya falan yol açmazdı - yalan söylemekten başka çarem yoktu. "Babam ve büyükbabam uyanmadan önce buraya dönmeliydim, yoksa başım büyük belaya girecekti. Ve seni bu kadar erken uyandırmak istemedim."

Tamam, tamamen yalan değil. Ama sabah erkenden kaçmamın tek sebebi bu olsaydı, kesinlikle onu uyandırıp veda ederdim.

"Aman Tanrım, tam bir aptalım. Tabii ki. Sanmıştım ki... Büyük bir hata yaptığını fark ettiğin için gittiğini sanmıştım. Unut gitsin. Hiç olmadı," diye geveledi ellerini savurarak. "Yani, annenle ilgili gerçeği yeni öğrenmiştin, bu yüzden duyguların muhtemelen karmakarışık. Ve, yoksa kesinlikle beni öpmezdin."

"Yapmazdım mı?"

Sanki aptalca bir şaka yapmışım gibi homurdandı.

Ve bu durum midemde bir alev alev yanmasına neden oldu. Ona doğru giderken çizmelerim ahır zemininde sürtündü, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar,

birbirimize derin nefeslerle baktık. Büyüleyici kahverengi gözleri beni bütün bütün yuttu, kapanana kadar beni son bir adım daha ileri çekti ve dudaklarım onunkilere çarptı. Dudakları bir iç çekişle aralandı, kolları boynuma dolanmış, bana iyice sokuldu. Yumuşak vuruşlarla birbirimizi keşfederken, dili benimkine değiyordu ve tadı tarçınlı sakız gibiydi. Geri çekildiğimde, göz kapaklarının açılması birkaç saniye daha sürdü.

"Denny." Dili yavaşça dişlerinin kıvrımlarında gezindi. "Sen benim arkadaşımsın, en iyi arkadaşımsın. Bazen yabancılara bile kız kardeşin olduğumu söylüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Bunu kesinlikle bir daha yapmayacağım bir şeydi.

"Dostluğumuzu bozmak istemiyorum" diye devam etti.

Sinirli bir şekilde elini tutarken, kalbim hızla çarparken, Blair'le arama asla hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. "Daha önce de tartıştık ve hep arkadaş kaldık. Geçen yıl yaptığımız tükürük küfürünü hatırlıyor musun? Öpüşmek de farklı değil."

Eh, biraz farklıydı. Daha iyiydi, kesinlikle.

"Öpücük yemini mi?" Çilli yanakları pembeleşmiş, gözleri için için yanarak bana baktı.

"Öpücük yemini." Dudaklarımı tekrar nazikçe dudaklarına bastırdım. "Söz veriyorum, hiçbir öpücüğün her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim, Ayı."

Bu, beklenmedik beş saniyelik bir dürüstlüktü ve bozmaya hiç niyetim olmayan bir sözdü. Hayatımın geri kalanında Blair Hart'ı her gün öpmek istiyordum. Ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyecektim.

Blair

Eski ahşap bar taburesinde daireler çizerek dönerken, Cassidy'nin babasına milyonlarca kilometre uzunluğunda bir talimat listesi vermesini dinliyorum. Bebeği birkaç saatliğine değil, bir haftalığına ona bırakacağımızı sanırsınız... ve yolun beş kilometre kadar ilerisinde olacağız. Ama Dave başını sallıyor, en azından onun kurallarına uymaya niyetliymiş gibi davranarak harika bir iş çıkarıyor. Ailemi Jonas'la yeterince gördüm, büyükanne ve büyükbabaların asla kurallara uymadığını biliyorum.

Dave, omzuna asılı bez çantasıyla bitişikteki dairesine doğru dönerken Cass'e "Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyorum. Yıllar önce, Wells Kanyonu'nda rodeo olduğunda barı kapatmayı öğrenmişti; şehirdeki herkes, hayvancılık panelleri ve bara dönüştürülmüş bir kulübeyle inşa edilmiş, geçici bir otoparkta içki içerken ışıkları açık tutmak için para ödemeye değmezdi.

"Sadece Shelb'i bekliyorum."

Telefonuma, yolda olduğunu haber veren mesajı kontrol ediyorum. "Hey, yani... konuyu daha önce biraz saptırdık ama bilmem gerekiyor. Shelby, Denver ve benim aynı yerde olmamız sorun olur mu?"

Cass, dudaklarını büzerek barın arkasındaki içki raflarına baktı. "Bu neden sorun olsun ki?"

" ey... o ve ben çıktık. Geçen sene rodeoda birlikte oldular... hatta belki ondan sonra da sürekli birlikte oldular?"

"Hmm. Bildiğim kadarıyla sürekli birlikte olmuyorlardı. Ve senin bundan rahatsız olmadığını sanıyordum?"

Elbette  yle düşünüyor, çünkü öğrendikten sonra yaklaşık iki yüz kez iyi olduğumu söyleyip s ylentiyi doğrulamasını istedim. Gözlerimdeki ya ları ve mesajlarımda sesimin tiz çıktığını fark edememesi onun suçu değildi.

" yleyim." Tırnaklarımla bar tezgahına vuruyor. "Ben sadece... Sanırım neye bula tığımı bilmek istiyordum."

"Hiçbir şeye doğru yürüyorsun. Fl rtlerini izleme  ansın olduğunu d   nsem bile gelmene izin vermezdim. Söz." Kalbinin  zerine bastı. "Hem zaten, bir yıl sonra neden bu kadar  nemsediğinin tek bir sebebi var aklıma. Siz ikiniz...?" Bana baktı.

"Değiliz. Sorduğumu unut."

"Shelby'ye kızmanı anlıyorum. En yakın arkadaşlarımdan biri eski sevgilimle  p  se ben de sinirlenirdim."

" yle değil. Onunla neredeyse hiç konuşmuyoruz, sadece sen ikimizi de birlikte takılmaya davet ettiğinde, böylece istediğini yapabilir."

Bunun Shelby ile hiçbir ilgisi yok, tamamen Denver'ın dün gece bana bakış şekliyle ilgili.

"Kesin olarak bildiğim tek şey, tam bir yıl önce  p  t klerini gördüğüm. Shelby o zamandan beri Tanrı bilir kaç kişiyle birlikte oldu. Ve aynı şeyin Denny için de geçerli olduğunu varsayabilirim. O zamandan beri onları aynı civarda defalarca gördüm ve aralarında hiçbir komiklik

olmadı. Tek bir flörtöz yorum veya yan bakış bile olmadı." Ahşap barın üzerindeki elimi tutup gözlerimin içine baktı. "Bundan memnun musun?"

Telefonum çalıyor ve hemen kalkıp gidiyorum. "Evet, sorun değil."

—

Elimde rom ve kola, Cassidy'nin yanındaki banka oturup tozlu, güneşten kavrulmuş rodeo arenasına bakıyorum. Shelby plastik bardağını benimkine çarpmak için öne eğilirken, yapay elmaslı kovboy şapkası akşamın güneş ışınlarını yansıtıyor ve kucaklarımıza dağınık bir gökkuşağı düşürüyor. "Blair, geri dönmene çok sevindim. Seni özledik."

"Ben de sizi özledim."

"Sorunlu üçlü tekrar iş başında." Shelby sırtarak fincanını dudaklarına götürüyor.

Shelby'nin benimle ve Cassidy ile nasıl arkadaş olduğunu tam olarak hatırlamıyorum bile. Lisedeyken şehre taşındıktan kısa bir süre sonra bir gün öğle yemeğinde yanımıza oturdu ve sonrası tarih oldu. İkilimiz aniden üçlü oldu. Ona hâlâ arkadaşım desem de, yıllar içinde Shelby ile Cass kadar yakın kalmak için çaba göstermediğimi itiraf etmeliyim. Hatta, ailemi ziyarete gittiğim ara sıra kız kıza geçirdiğimiz geceler ve nadiren de olsa üçlü FaceTime görüşmeleri dışında, yaklaşık on dört yıl önce taşındığımdan beri neredeyse hiç konuşmadık.

"Yaklaşık... üç saatliğine tekrar göreve döneceğim." Cass saatine bakmak için bileğini çeviriyor. "Göğüslerim ağrımaya başlayınca buradan gidiyorum."

"Ben de hemen senin yanında buradan gidiyorum," diyorum ve uzun bir yudum alıp güçlü içkinin boğazımı

yakmasına izin veriyorum.

"Siz berbatsınız." Shelby hayal kırıklığıyla burnunu kırıstırdı.

Cass hafifçe gülerek başını sallıyor. "Zaten bir adam için bizi terk etmene bir saat var."

"Haklısın. Wyatt'ı son zamanlarda gördün mü? Kahretsin. Üniversiteden tam bir adam olarak döndü."

"Yirmi iki yaşında falan. Adeta bir bebek." Cass bana "Bu kıza inanabiliyor musun?" der gibi bir bakış attı. Avucumu alnıma vurdum çünkü evet, Shelby'nin kendisinden tam on yaş küçük bir adamdan hoşlandığına kesinlikle inanabiliyordum.

"Ne olursa olsun. Yeterince erkeksin." Rodeo spikeri kendisini tanıtmaya başladığında Shelby uzun bir yudum aldı.

Wells Kanyonu'nun büyüklüğü düşünöldüğünde, rodeo kalabalığı beni her zaman şaşırtıyor. Nisan'dan Ekim'e kadar yarı düzenli olarak düzenlenen bu etkinlikte insanların sıkılacağını düşünöbilirsiniz. Ancak şehirde yapılacak başka bir şey olmadığı için, bir saatlik yarıçap içindeki herkes buraya geliyor.

Kadınlar varil yarışı başlar başlamaz içkimin kalanını içiyorum. Gözler sürücölere dikilmiş, Lucy'nin sesi beynimi doldururken hareketlerini didik didik inceliyor. Gözyaşlarım akmadan önce bakışlarımı kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum ve bundan nefret ediyorum. Büyük, koyu renkli güneş gözlüklerime şükürler olsun, elimi uzatıp burnumun kenarını kaşıyormuş gibi yapıp, ıslaklığı parmağımın ucuyla siliyorum.

Vancouver'daki hemşirelik okuluna başvurumu yaptığım andan itibaren ata binmeyi bırakacağımı biliyordum. Kendime bunun sorun olmayacağını, çünkü tatillerde ve yaz tatillerinde çiftliği ziyaret edeceğimi söyledim. Okul

geçiciydi. Bitirdiğimde, Denver'la atlarımız için yeterli arazisi olan bir ev alacaktık. Hatta belki Wells Çiftliği'nde yaşayacak, bir ev inşa edip kendi ailemizi kuracaktık.

Akşamın son koşusundan sonra kapalı sokak kapısına hâlâ bakarken Shelby'nin parmakları uyluğuma vurdu, Wrangler'lara rağmen tenimi acıttı.

"Sana yeterince erkek olduğunu söylemiştim." Bir çocuğun atın sırtına tırmandığı oluklara işaret ediyor. Bu mesafeden onda ne gördüğünü anlamak zor ama ona onaylarcasına başımı sallıyorum.

Cassidy, bebeğinin babasının ne kadar çekici olduğundan bahsetmeye başlıyor; aylar önce ona karşı herhangi bir ilgisi olduğunu inkar ettiği düşünülürken bu komik. Bakışlarım kovboy şapkasından kovboy şapkasına kayarken, beynimde dolaşan düşünce treni tamamen raydan çıkıyor.

Denver, çit korkuluğunda oturmuş, at binmeye hazırlanan kovboyu gülüyor. Şapkası alnına kadar inmiş, adamın sırtına sertçe vuruyor ve sonra Red'le konuşmak için dönüyor.

O kadar uzun süre bakıyorum ki, bakışlarımın onu delip geçtiğini hissedebileceğinden endişeleniyorum, oysa o bizim yönümüze hiç bakmıyor. Kapı açılıyor ve Denver kayboluyor. Her seferinde, her bir oluğu bir keskin nişancının gözüyle tarıyorum, bir kez daha görmek için can atıyorum. Onu neden bu kadar çok görmek istediğimi düşünmeye zaman ayırmıyorum.

Tıpkı dün gece olduğu gibi, karanlık oturma odamda oturmuş, pencereden uzakta, beni göremeyecek şekilde oturmuş, kamyonetinde uzun süre oturup uzaklaşmasını izlemiştim. Bir an, dışarı çıkıp eve döneceğini düşündüm. Bir an, kamyonete koşup kalmasını isteyeceğimi düşündüm.

Denver nihayet dördüncü şuta çıkıyor ve içeri girerken şapkasını düzeltiyor. Bakışları, sanki en başından beri neredede olduğumuzu biliyormuş gibi oturduğumuz yere kayıyor. Ruhuma bakarak elini dudaklarına bastırıyor, sonra tribünlere doğru yumuşak bir top fırlatıyormuş gibi sallıyor. Bu gizli hareket mideme yumruk gibi iniyor ve terli avuç içlerimi uyluklarıma vuruyorum.

Buraya gelmemeliydim.

Denver Wells'ten uzak durma niyetiyle şehre geri döndüm. Çocukken ayrıldığımızda, beni Wells Kanyonu'na geri dönüp onun önünde diz çökmekten alıkoyan tek şey, yurttan çıkamama fiziksel yetersizliğimdi. Sonra antidepresan kullanmaya başladım, duygularım nasırlaştı ve onu artık istediği gibi sevemeyeceğimi anladım.

Şimdi, sanki on altı yaşındaymışız ve birbirimize aşıkmışız gibi, bana yolculuğundan önce zıplama paraşütünden bir öpücük atıyor.

Bir daha kendimi kaybetmeye dayanamam.

Kapı açılıyor ve Denver, onu aşağıdaki kalın toprak örtüsüne fırlatmak için elinden gelen her şeyi yapan pervasız, tepinerek ilerleyen bir atın sırtında. Gözlerimi ondan ayırmadan, boş bardağımı bırakıp elimi titreyen dizime koyuyorum. İyice oturmuş, hareketleri akıcı ve saniyeler akıp gidiyor. Dilimi dayanılmaz derecede kuru ağzımın içinde gezdiriyor, her saniyeyi kafamda sayıyorum. Arka koltukta oturan bir sürücü gibi, bacakları atın omuzlarına doğru her kalktığında ayaklarım içgüdüsel olarak kasılıyor. Zaman akıp gidiyor ve nefes almıyorum. Kalbimin atıp atmadığından bile emin değilim.

Zil çaldığında, hemen elini bırakıp yanındaki kamyonetçiye atılıyor. Botları yere sağlam bastığında ise, sekiz saniye boyunca tuttuğum nefesim coşkulu bir tezahüratla dışarı çıkıyor.

Elimizde taze içecekler, üç kız boş bir masaya oturuyoruz. Rodeo bitmek üzereyken, her an buraya akın edecek bir insan kalabalığı olacak, bardan içeceklerini kapıp güneş batana ve yerel country müzik grubu çalmaya başlayana kadar etrafta dolaşacaklar. Ama şimdilik ortalık sessiz ve gölgelik masamızın etrafındaki akşam havası ferahlatıcı.

Cass, Hazel'ı Dave'e bıraktığımızdan beri yaklaşık üç yüzüncü kez telefonunu kontrol ediyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Dur, bundan daha sevimli bir şey gördün mü?"

Telefonu bize doğru tutuyor, ben de ekranı görebilmek için Shelby'ye doğru eğiliyorum. Haklı; yeğenimden daha sevimli bir şey gördüğümü sanmıyorum; ekose bir battaniyeye sarılmış, huzur içinde uyuyor.

"Neye bakıyoruz?" Bir adamın sesi ekrana odaklanmamızı bozuyor ve gözlerimi kırpıştırarak Red'in yavaşça Cassidy'nin omuzlarını ovuşturduğunu görüyorum.

"Dünyanın en mükemmel bebeği, hepsi bu." Cass, Denver yaklaşırken ona fotoğrafı gösteriyor ve masanın ortasına bir kucak dolusu kırmızı plastik bardak bırakıyor.

"Hanımlara tekila shot'ları," dedi sırtarak ve bardaklardan birini bana doğru uzattı.

Cassidy başını sallıyor. "Bana göre değil."

"Teşekkürler Denny." Shelby bir fincan alıp içtikten sonra ayağa kalkıyor. "şimdi yakalamam gereken bir kovboy var. Hoşça kalın kızlar!"

"Pekala, Hart." Denver oturuyor, bank ağırlığı altında esniyor ve kovboy şapkasını ters çevirip masaya koyuyor. Saçlarını eliyle karıştırıp dizini dizime vurarak tenimin altında tutuşan kıvılcımları körüklüyor. "Görünüşe göre bu gece sen ve ben sarhoş olacağız."

"Olmaz. Tek bir atış. Hepsi bu." Titreyerek, ateşli sıvı içimde yandı ve o iğrenç tadı yok etmek için çılgınca rom ve kolamı içtim.

"İki tane olsa fena olmazdı sanırım."

"Blair'in alkol toleransı lisedeyken olduğundan daha iyi değil. İki kadeh onu yere serer." Cass gülerek Red'e sokuluyor.

"İyi ki onu sarhoş halde eve taşıma konusunda epey pratik yapmışım," diyor Denver, bir bira kutusunu açarken. "Onu omzuma attığımda sırtıma kustuğu anda bile onu düşürmedim."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. "Tamam, o zamanları tekrar yaşamayalım. Artık yetişkinim. İçkiyle baş edebilirim."

Çoğunlukla boş olan plastik bardak, ahşap masa tablasına içi boş bir sesle çarpıyor. "İspatla, Hart."

Özünde ikiyüzlü biri olarak, olgun ve mantıklı bir yetişkinin bu meydan okumayı reddetmesini umursamıyorum. Denver ise rekabetçi yapımın tüm avantajlarından yararlanıyor, kaşlarını sallayarak ve bardağı hafifçe dürterek beni kışkırtıyor. Tekila saniyeler içinde bitti ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak yüzümde herhangi bir iğrenme ifadesinin belirmesine izin vermiyorum.

"Kızı ülkeden çıkarabiliyorsun ama kızdan ülkeyi çıkaramıyorsun, değil mi?" Sırıttıyor ve bakışlarının vücudumu süzmesiyle tüm vücudum ısınıyor. "Neyse, kırsal sana daha çok yakışıyor."

Belirsiz bir süre boyunca, karışık içkimi yudumluyor ve kafatasımın televizyon parazitiyle dolu olmadığını varsayıyorum. Dünya'nın endişe verici bir hızla döndüğünü onlara söylemek, "İçkiyle baş edebilirim" argümanımı desteklemeyecek. Bu yüzden çenemi elime dayayıp,

oğlanların çiftlik hakkındaki sohbetine katılıyormuş gibi yapıyorum ve her sıyrık kalbimi çarptırsa da, Denver'ın bacağının sürekli benimkine çarpmasına odaklanmamak için mücadele ediyorum.

Benim çevremde, birasını yudumluyor, çenesindeki kısa sakal, alacakaranlığın altın rengi ışığında gözüme çarpıyor. Çoğu noktası aynı: güçlü omuzlar, ince vücut, tozlu kahverengi saçlar. Ama sert yüzünde birkaç kalıcı kırışıklık var. Derin bronzlaşmış, damarlı ön kollarında yeni yara izleri. Belki bir iki gri saç bile var, ama bu ışıktan anlamak zor. Aptal adamlar ve berbat beslenmelerine, aşırı güneşe ve cilt bakım rutinlerine rağmen kaliteli şarap gibi yaşlanma yetenekleri.

Cass, endişelendiği bir soruyu sormadan önce her zaman yaptığı gibi burnunu kırıstırarak Red'e dönüyor. Daha da yaklaşıp bir şeyler fısıldıyor. Cass da ona fısıldıyor. En azından... Sanırım fısıldıyorlar. Arkamızdaki sahnede çalan davul solosundan ne konuştuklarını kesinlikle anlayamıyorum.

Denver'ın eli uyluğuma değiyor ve neredeyse yerimden sıçrayarak uyanıyorum; anında ayılıyor. Şaşkın bakışlarım onun pekmez rengi gözleriyle buluşunca, sessizce, "İyi misin?" diye soruyor.

Kısa bir baş selamı verip Cassidy ve Red'in aynı anda piknik masasından kaydıkları yere dönüyorum.

"Biz çıkıyoruz, sen geliyor musun?" diye soruyor Cass.

Eve gidip hem alkolün hem de kafamda dönüp duran tuhaf hislerin acısını dindirmek için uyumalıyım. Denver'dan mümkün olduğunca uzak durmaya devam etmeliyim. Wells Canyon'a ölmekte olan anneme bakmak ve en yakın arkadaşımın bebeğine bakmasına yardım etmek için döndüm, yerel kovboylara kapılmak için değil. Özellikle

de dizini dizime değdirerek bacaklarımın arasında nabız gibi atan o kovboyun peşine düşmek için değil.

"Hayır, biraz daha kalacağım. Sanırım dans etmek istiyorum." Hain ağzım aniden konuşuyor. Cass beni baştan aşağı süzdü; şüphesiz, bunun için daha sonra bana cehennem azabı çektirecek.

"Tamam, fazla başını belaya sokma."

"Evet, anne." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

Aman Allah'ım, gerçekten sarhoşum.

"Sizi seviyorum çocuklar," diye ekliyor Denver, Cass bana son bir kez yan yan bakarken, ayrılmak üzere arkasını dönüyor, Red'in kolu sıkıca onun beline dolanmış.

Denver, arkadaşlarımızın kulak mesafesinden çıkmalarına fırsat vermeden bana döndü. "Sen kafayı bulmuşsun, değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm, ona dik dik baktım, böyle çağrılmaktan hiç hoşlanmamıştım. "Değilim."

Küstahça kaşlarını kaldırıp kıkırdadı. "Hâlâ saklamakta berbatsın, anlıyorum. İyi olup olmadığını kontrol etmek için dizine vurup duruyordum. Çok fazla içki içtikten sonra kusmaya meyilli olduğunu biliyorum."

Dizimin çarptığını hayal etmediğimi bilmek güzeldi. Ama bunu sadece dikkatimi çekmek ve kusup kusmayacağımı kontrol etmek için yaptığını fark edince midem aniden bulandı. Bana dokunmak istediği için değil.

Siktir et Blair. Kendine gel artık.

"Aslında çok ayığım," diyorum. "Ama poutine yiyebilirim."

"Daha sonra her yere kustuğunda poutine'imi mahvetmeni sabırsızlıkla bekliyorum." Bana gülümseyerek bakıyor, gamzeleri o kadar belirgin ki, seve seve bir tekila daha içerim. "Belki önce dans ederiz, sonra poutine yeriz. Kusma ihtimalini biraz azaltır."

"Hiç şansı yok, çünkü birkaç tekila hiçbir şey ifade etmiyor."

İnanmazlıkla homurdanıyor. Tartışmasız haklı bir sebebi var.

Ayakta durabildiğimi fark edince hoş bir sürpriz yaşadım; hafif bir sallanmayla da olsa. Peynir ve sosla kaplanmış patates kızartmasının çözemeyeceği bir şey değil. Denver hemen yanımda, kalabalığın arasından geçerken parmakları dirseğimi sıkıyor.

"Bilmek istiyorsan, en son ne zaman kustuğumu hatırlamıyorum." Ya da tekila içtiğimi... ama bu konunun dışında.

"Artık aşırı içki içmeyecek kadar mı büyüdün? Sanırım şehirde on iki dolarlık kokteyller yudumlayıp borsadan bahsediyorsun."

"Kokteyller, bira dediğiniz sudan daha lezzetli ve daha hızlı sarhoş ediyor."

"Kahretsin, ateş açıldı." Yarım saniyeliğine afallamış gibi yaptı, sonra elini uzatarak beni dans pistine çekti.

Parmakları parmaklarıma değiyor, nefesimi kesiyor. Ve beni kendine çektiğinde, anıların yarattığı kırbaç darbesiyle neredeyse kusuyorum; çocukluk yatak odasında birlikte dans ettiğimiz, piknik örtüsünün üzerinde seviştiğimiz, annesini kaybettikten sonra ona sımsıkı sarıldığımız anılar. Omuzları eskisinden daha geniş ama kalbimi acıtacak kadar tanıdık.

Hiç zaman geçmemiş gibi senkronize olarak dans pistinde iki adım atıp dönüyoruz. İlk şarkıda ağırdan alıyoruz, en temel hareketlere sadık kalarak, bedenlerimiz arasında mesafe bırakarak. Ama üçüncü rauntta kalçalarımız yapboz parçaları gibi birbirine oturuyor ve gözlerimin içine baktığında içimde bir ateş var. Elini belime doğru uzatıp, saç uçlarım betona değecek şekilde geriye

yaslanmama izin veriyor ve sonra beni sıkıca kendine çekiyor. Yeterince yakınımda, kolonyası duyularımı dolduruyor ve nefesi yanağıma sıcak sıcak üflüyor.

Bir hareketiyle beni dans pistinde çözölmeye zorluyor, kollarımız açılana kadar ve yüzündeki çocuksu sırıtışla göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Sadece parmaklarımız birbirine bağılyken, tekrar kucağında olmak için can atıyorum. Dokunuşunu kaybetmenin verdiği acıyla tenim yanıyor.

Geri döndüğümde, alışkanlıktan dudaklarımız neredeyse çarpışıyor. Dans pistinde birbirinizde kaybolmuşken birini öpmek doğru geliyor ve özellikle onu öpme düşüncesi bile kader gibi geliyor. Ama dudaklarımı birbirine bastırıp devam ediyorum, vücudumu kendisine yaslama şeklinin kararlılığımı yıkmasına izin vermiyorum.

Denver beni tekrar yere yatırdı. Bu sefer, rodeo alanının dışındaki bulanık sokak lambalarının büyüüne kapılmışken, beni kemer tokasından yakalayıp dikleştirdi. Ona o kadar yakındım ki, her nefes nefese kaldığımda göğüslerim göğsüne çarpıyordu. Tokamı gereğinden uzun süre tutuyor, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Kot pantolonumun belinin altına sıkıştırdığı parmak uçları çıplak alt karnıma hafifçe değiyordu. Aniden ıslanıp ihtiyaçla zonkladığım yerden birkaç santim ötede. Kalçalarım içgüdüsel olarak dokunuşuna doğru yuvarlanıyor, onu biraz daha aşağıya zorluyor ve onu şu anda neden öpmemem gerektiğini neredeyse unutuyordum.

Dans pistinde yürek acısı çok doğru.

Adım dudaklarından dökölüyor ve pürüzsüz, pembe tenine bakıp bir anlığına beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

Nefes nefese, "Yemek kamyonları kapanmadan önce gidip poutine'lerimizi almalıyız," diye mırıldandım.

"Doğru... doğru. Yapmalıyız."

Vücudumu bırakıyor ve hızla kaybolan öz kontrolümün her zerresini, ellerimi saçlarına dolayıp yıllardır içimde biriken özlemle onu öpmemek için kullanıyorum. Ama bunun yerine, kalabalığın arasından beni patates kızartması kokusuna doğru götürmesi için elimi tutmasına izin veriyorum.

"Böyle dans etmeyeli çok uzun zaman oldu," diyorum, nefesimi toplayıp elini bırakırken, kalabalığın dışında esen serin gece havasıyla karşılaştım.

"Büyük şehirde kır barı yok mu?"

"Var mı yok mu diye baktığımı söyleyemem." Sanki hiç aklıma gelmemiş gibi omuz silktim. Doğrusunu söylemek gerekirse, country barlara gitmedim çünkü country swing dansı veya başka biriyle iki adım dansı yapmak, iki gün boyunca yatakta depresyon koması geçirmenin kesin yolu gibi geliyordu.

Yemek kamyonunun camına yaklaşan Denver, büyük boy bir poutine sipariş ediyor. Üç kez ödemeye çalışıyorum ama beni engelliyor; cama ulaşmamı engelliyor, yemek kamyonu çalışanına bir tomar para uzattığımda elimi nazikçe itiyor ve ısrar etmeye başladığımda beni susturuyor.

Dramatik bir iç çekişle pes ediyorum ve Denver siparişimizi eline alır almaz, fazla sıcak bir patates kızartması alıp dikkatlice kemiriyorum. "Biliyorsun, param var. En azından, çocukken bana yemek aldığın onca zamanın karşılığını ödemiş olurum."

"O zaman teknik olarak anneme borçlusun. Her hafta senin için gizlice bana harçlık veren oydu."

"Harika." Parmak ucumdaki bir parça sosu yalayıp burnumu buruşturuyorum. "Şimdi çocukluğumda tükettiğim o iğrenç ekşi şeker miktarı için kendimi kötü

hissediyorum; Lucy'nin bunun bedelini ödediğini biliyorum."

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diyor, gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle, bir patates kızartması alıp benimkine vurarak. "Bütün yaz cüzdanımı kurutmama aldın da, annemin şeker bağımlılığını finanse ettiğini öğrendiğinde kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Kesinlikle."

"Dalga mı geçiyorsun?" Denver yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Alaycı cevabımdan aniden pişman olarak, yüzünü görebilmek için başımı eğdim. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

"Hayır, üzgünüm, sen değil," diye sözümü kesti. "İyisin. Çabuk ol, bana bir iyilik yapabilir misin?"

Kaşımı kaldırıp dudaklarıma bir patates kızartması götürdüm. "Hadi dinleyelim."

"Şey, bir kız var... bana kafayı takmış."

Sözünü kestim, aramıza bir parmağımı koyup daha derin bir çukur kazmasını engelledim. "Hemen hayır. Yeterince duydum."

"Blair."

"Denver."

"Rodeoda beni birlikte gördüğün kız-"

"Ve bar."

"Yani Peyton'ın beni barda yalnız bırakmayı reddettiğini fark ettin mi?"

Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesinin onu hiç etkilemediğini iddia ederek bir parça peynir çiğniyorum. "Oldukça memnun görünüyordun."

Kesinlikle onu itmiyordu. Zaten öyle olması da gerekmiyordu. Bunca yıldan sonra bana hiçbir şey borçlu değil, özellikle de davranışlarım bizi ilk başta ayırmışken.

İyi ki hayatına devam etmiş, beni öldürse bile. Aslında, şu anda göğsümün derinliklerinde hissettiğim reddedilmenin o sızlayan acısı katlanılabilir. Bağlanıp tekrar incinmeme izin verirsem olabileceklerden çok daha iyi.

"Yaralandım ve sıkıştım ama onu orada istemedim. Ambulansta her şeyi kırdığımı söylediğimde sana yalan söylemiyordum. Ayrıca, aramızda hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı ve bunu en başından beri açıkça belirttim. Ama bunu anlamakta biraz zorlanıyor ve şimdi beşinci evreye tutunmaya çalışıyor."

"Sanırım daha iyi iletişim kurmanız gerekiyor."

Bir yudum bira içerken başını sallayan Denver, içkisini bırakıp kot pantolonunun ön cebine uzanıyor. Sonra telefonunu bana uzatıyor ve almam için hafifçe sallıyor. "Daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum."

Telefona uzandığımda parmak uçları elime geliyor ve bundan hiç etkilenmiyorum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Beni sonsuza dek travmatize edecek bir şeyi yanlışlıkla görmek veya okumak istemiyorum."

Ya da bu beni tamamen dikişlerimden sökecek.

Gülüyor. "Yapamazsın."

"Görmeden edemeyeceğim hiçbir şey yok, değil mi? Emin misin?" Elimdeki telefona çekinerek bakıyorum.

"Daha önce görmediğiniz bir şey değil."

Birine kendi fotoğraflarını gönderdiğini düşününce... Sinüslerim yanıyor ve ciğerlerimde düzensiz bir nefes hırıltısı hissediyorum.

"Denver. Eğer bu bana bir penis resmi göstermek için hazırlanmış ayrıntılı bir şakaysa..." Telefonu ona doğru uzattım, resimlere ve Tanrı bilir başka nelere ihtiyacım vardı, benden olabildiğince uzakta.

"Şaka bu. Onu rahat bırakmaya çalışıyorum, daha fazlasını istemesini değil. Fotoğraf yok, yemin ederim."

İç çekerek kirpiklerimin arasından ona baktım. "Şifre nedir?"

"Sıfır, dokuz, on altı."

Doğum günüm. Kilit kodu da doğum günüm.

Bunun tesadüf olması mümkün değil. Hele ki her yıl doğum günümde yatak odama gizlice girip odamı süsleyen Denver'la hiç. Benden nefret etse bile, hatta hayatına devam etse bile, o tarihi unutmazdı.

Boğazımı temizleyip hızla ondan bakışlarımı ayırıp dört haneli numaraya basıyorum.

Telefonun kilidini açtığım anda Peyton'dan gelen mesaj yağmuruna tutulunca gözlerim kocaman açıldı. Randevu teklifleri, sürekli neler yaptığını sormaları ve Peyton'ın cevap vermemesi nedeniyle giderek daha ısrarcı hale gelmeleri.

Telefondan başımı kaldırıp ona doğru yüzümü buruşturdum. "Şey, kesinlikle... tutkulu."

"Dinle beni. Sanki... benimleymiş gibi davranabilir misin?" Gözleri muhtemelen kızın durduğu yere kayd, sonra bana döndü. "Tuhaf bir şey yok. Buraya gelirse sessiz olabilirsin ama birlikteymişiz gibi davranayım."

Bir piyondum. Artık oyum.

"Bu kazdığın çukurdan çıkmaya neden yardım edeyim ki? İnsanların duygularıyla oynuyorsun ve sonunda böyle karmaşık durumlara düşeceksin."

Cevap veremedi, gürültülü rodeo sonrası partisini sevimli bir ses bölüyor. "Denny! Atından sonra seni arıyordum." Beni görünce gözleri kısıyor ve elimi poutine dolu kağıt tabaktan yavaşça çekiyorum. Av hayvanı olmanın böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum. "Ah, sen Horseshoe'nun yeni garsonusun."

"Aslında," diye hemen atıldı Denver, "o bir pratisyen hemşire."

Başımı sallıyorum. "Blair. Ara sıra Dave'e barda yardım ediyorum."

"Peyton." Elini bana doğru uzattı ve ben de tokalaşmak için uzanırken onu baştan aşağı süzdüm. Yeterince iyi görünüyor. Ve Denver'a aşık olduğu için onu suçlayamam; Tanrı bilir, ben de on üç yaşındayken ne kadar tatlı olduğunu ilk fark ettiğimden beri elimi sıkamıyorum. "Denny'mi nereden tanıyorsun?"

Denny'm, kelimeler gerçekliğini yitirene kadar tekrar tekrar çalışıyor ve gerçekten de kusacağımı düşünüyorum. Abartmamak gerek. Peynir altı suyu, sos ve tekila midemde pıhtılaşıyor, çalkalanıyor ve bu güzel sohbeti mahvetmekle tehdit ediyor.

Biraz sağa dönüp onun sevimli kıyafetinin üzerine kusmam uygunsuz olmaz mıydı?

Yutkundum, Denver'dan Peyton'a, sonra tekrar Denver'a baktım. "Ah, şey. Çocukluk arkadaşydık."

"Arkadaştan çok daha fazlasıydık." Denver gülümseyerek masanın üzerindeki elimi tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde geri çekilmedim. Hatta elinin sıcaklığının beni umut dolu bir coşkuyla doldurmasına izin verdim. Ya da belki de sıcak sos iç vücut sıcaklığımı yükseltiyordur. "Şimdi eve geri döndü ve kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Öyle mi oluyor?

Hayır. Hayır, sadece zavallı kızı korkutmak için söylüyor bunu.

Nasırlı parmak ucu avucuma tembelce kalpler çiziyor ve onunla birlikteymişim gibi davranmamamla ilgili tüm tartışmalar eriyip gidiyor. Birkaç dakikalığına onun gibi davranmak anlamına geliyorsa, beni gelecekteki kalp kırıklıklarına yaz.

Aman Tanrım, zavallıyım.

"Kesinlikle." Parmaklarını hafifçe sıktım ve ona gülümsedim. "Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum."

Denver

Peyton'ın sahte gülümsemesi bir anlığına donuklaşıyor. "Ah, bu çok tatlı... Neyse, görüşürüz."

"Tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum." Blair ona özür diler gibi bir bakış attı, sanki çocukken kalbimi çaldığı ve beni duygusal olarak başkaları için ulaşılamaz hale getirdiği için kötü hissediyormuş gibi.

Peyton'ın barın yakınında toplanan kalabalığın arasından sessizce kaybolmasını izliyoruz, ikimiz de masanın üzerinde kenetlenmiş ellerimizi çekmek için acele etmiyoruz.

"Artık senin yanından ayrıldı." Blair yavaşça parmaklarını benimkilerden ayırıp ellerini kucağına koydu. "Bunu poutine'e olan borcum olarak düşün."

"Bence bu, berbat bir rodeo poutine'inden daha değerli. Onu beni rahat bırakmaya ikna etmek -özellikle de olay çıkarmadan- en az iki akşam yemeğine bedel. Belki gelecek hafta sonu?"

"Denver," diye fısıldadı adımı, omuzları hafifçe öne doğru eğilerek. "Yapamam."

"Tamam, o zaman hafta sonundan sonra. Ya da... hafta içi? Muhtemelen onu ayarlayabilirim."

Yani, eğer Red her gece işten sonra sevgilisini kazanmak için şehre inebiliyorsa, ben de yapabilirim.

Austin'e bu konuda bana karşı gelirse kıcımı öpmesini söylerim.

"Seninle dışarı çıkamam. Anneme bakmak için buraya döndüm, kadınlara yaptığın her neyse ona ortak olmak için değil. Eğer istediğim bu olsaydı, şimdiye kadar eve dönerdim."

Kalbim mideme iniyor. Artık sadece bir orospu çocuğu olduğumu düşündüğünü açıkça belli ediyor. Tek istediğim onu yatağa atmak. Ve insanlar kafasını dedikodularla dolduruyorsa, neden böyle bir izlenime kapıldığını anlayabiliyorum.

Ya daha önce dönmemesinin tek suçlusu bensem? Hayatıma devam ettiğimi, orospu olduğumu ya da her neyse onu düşünmüş. Oysa gerçek şu ki, Blair'in bir gün geri döneceğinden şüphelenseydim başka bir kadına bakmazdım bile.

Bunu ona söylemek istiyorum ama onun yerine patlıyorum: "Kadınlara ne yapıyorum? Kahretsin, insanlar seri katillik tarzımı öğrendi, değil mi?"

"Evet, işte bu."

Patates kızartmasını ona doğru uzatıyorum çünkü aniden içkisinin kalanını içmeye başlıyor ve bunu emecek bir şeye ihtiyacı olacak.

"Neyse, önemli değil. İsteddiğini, istediğini yapmakta özgürsün. Ama benim ç-gerçekten gitmem gerek." Sesi titredi ve ayağa kalkıp masanın kenarına parmaklarını bembeyaz kesti.

"Seni götüreceğim."

"Hayır, sorun değil. Kendi başıma eve gidebilirim." Onunla yaptığım tüm ilerleme göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Birkaç dakika önce yumuşak, sıcak elini tuttum ve sadece göstermelik de olsa, gözlerindeki ışıltı, ondan gördüğüm ilk umut ışıltıydı.

"Geceleri tek başına dolaşmana izin veremem. Gerekirse seni omzuma atarım."

"Buna cesaret edemezsin." Dudakları meydan okurcasına büzüldü.

"Yapmazdım mı?"

İçine adım atıyorum ve ellerim yüzlerce kez olduğu gibi beline ulaşıyor. Ama bu sefer titriyorum ve o sanki elektrik çarpmış gibi sarsılıyor, geriye sıçrayıp yoldan geçen bir yabancıya çarpıyor. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde parmaklarını alt dudağında gezdiriyor.

"Colt'u bulmaya benimle gel." Sesim planladığımdan daha yalvarıcıydı. Yine de onu ikna etmiş gibiydi çünkü sessizce başını salladı.

—

Colt'u emniyete aldıktan sonra, üçümüz kamyonetini bulana kadar araçların arasında dolaşıyoruz. Mavi bekçisi Betty, yaklaştığımızda agresif bir şekilde havlıyor.

"Betty, cadılık yapma," diye bağılıyor Colt, onu hemen susturarak. Sonra Blair'e dönüp ekliyor: "Gerçekten çok tatlı. Havlamasına aldanma."

Köpeği kamyonetin düz platformundan çözüyor ve o da küçük tek kişilik kabine atlayıp bankın ortasına yerleşiyor.

"Yani, hepimiz sığacaksak, bayağı samimi olmamız gerekecek. Betty yerini paylaşmıyor."

Colt kamyonetinin yanından dolaşıp sürücü koltuğuna oturuyor ve Blair bana bakıyor. Ay, ceylan gözlerine yansıyor ve gömleğinin eteğiyle oynuyor. Onu böyle görmek güzel; kot pantolon ve sade bir tişört giymiş, onu hatırladığım haline çok benziyor.

"Sanırım kucağına oturacağım?"

"Sanırım öyle." Heyecanımı gizlemek için elimden geleni yaptım, koltuğa kaydım ve gece havasını ve dizel dumanını derin derin içime çektim, kucağıma yerleşip kamyonetin kapısını kapatmasını bekledim.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyor ve Betty'nin kulağının arkasını kaşımak için uzanıyor. Bana yönelik olmasa da, Blair'in bu kelimeyi söylemesi, onun bana tekrar "bebeğim" demesini duymaya can atıyorum.

Kamyon bir çukura girince, Blair'in sırtı göğsüme sertçe bastırıyor. İçgüdüsel olarak, geçici bir emniyet kemeriyle kolumu beline doluyor, sıcak vücudunu benimkine bastırıyorum. Ve kokusunu alabiliyorum - kahretsin, evinde aldığım aynı baharatlı parfüm ve saçları yanağıma değdiğinde temiz bir şampuan kokusu.

"İyi misin?" diye mırıldandım, boştaki elimle koltuğun kenarını can havliyle kavradım. Uyluğuna sürtünmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Harika," diyor kendi kendine.

Ana yola sapıyoruz ve kalçalarını hafifçe oynatarak penisime kan hücum ediyor. "Zamanı değil," diye kendime hatırlatıyorum. Bu, tek gecelik ilişkidен önce eve cilveli bir yolculuk değil.

Colt, kamyonu benim alabileceğimden biraz daha hızlı bir şekilde köşeden döndürüyor ve Blair'in eli elimi karnına bastırıyor. Vücut ısısı incecik gömlek kumaşından sızıyor ve hızla atan nabzını hissedebiliyorum. Yan sokaklarda Blair'in evine doğru hızla ilerleyen kamyonetin karanlığında parmaklarımızın hafifçe birbirine geçmesine izin vererek bana sarılıyor. Aramızda aynı kıvılcımı hissedip hissetmediğini bilmem gerek.

Kaybedecek hiçbir şey yok.

Boştaki elim döşemeli koltuğun üzerinden kayarak kot pantolonlu uyluğuma doğru ilerliyor ve sonra bacağının yan

tarafına dayanıyor. Yavaşça daireler çizerek, ona dokunduğumda nefes alış verişinin nasıl değiştiğini fark ediyorum.

Bacaklarının üstüne kaydığımda, parmak uçlarım kot pantolonunun iç dikişiyle oynayıp dikkatlice uyluğunun iç kısmına doğru ilerlediğinde, neredeyse tamamen vahşileşiyorum. Çünkü Blair'in nefesi tamamen kesiliyor ve dizleri birbirinden ayrılıyor. Her zaman yaptığı gibi dokunuşum altında eriyor. Elimi daha sıkı kavlıyor ve göğsümün sırtına çarptığını hissetmemesi imkansız.

Sonra onun garaj yoluna giriyoruz ve doğruluyor, elini hızla benden çekiyor. Blair kamyonetin kapısını açıp dışarı atladığında, sert tavan ışıkları beni bir anlığına kör ediyor. Ve ben de hemen peşinden, ön basamaklara doğru yürüyorum.

"Bu gece dışarı çıkmam için beni zorladığın için teşekkür ederim." Anahtarı yavaşça çevirerek kapıyı açıyor ve kapı açılıyor. "Çok eğlenceliydi."

"Bu, bunu tekrar yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Denver." Derin bir nefes verdi. "Sana daha önce söylemiştim, bunu seninle yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Ona doğru bir adım attım ama o geri çekilmedi, aramızdaki hava elektriklendi.

Dolgun dudaklarına bakıyorum ve eskisi gibi bir tadı olup olmadığını, çıplak bedeninin benimkine karşı aynı hissi verip vermediğini, boşalırken sesinin aynı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

"Kaldığımız yerden devam edemeyiz. Her şey böyle bitmemiş olsa bile, bunun için buraya geri dönmedim." Aramızdaki görünmez bağı işaret ediyor. "Bu gece kamyonda ne olduysa, ya da şu anda ne olduğunu sanıyorsan onun için."

"Elbette hayır. Ama 'çocukluk arkadaşınla' tekrar takılmak o kadar da kötü olmaz mıydı?"

Yüzümü bacaklarının arasına yüzlerce kez gömmek için yatağının üzerinden sürünen bir çocukluk arkadaşım. Benimle evlenmesi için yalvaran bir çocukluk arkadaşım. İlişkimizi buna indirgemesi göğsüme sümüklü böcek gibi geldi, ama onu birlikte vakit geçirmeye ikna etmek için bunu yüzüne vurmaktan da çekinmiyorum.

"En iyi arkadaşımı özledim." Dudaklarımdan küçük bir gerçeğin çıkmasına izin verdim. Onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla özlemiştim. "Arkadaş olabiliriz, fazlası değil. Olamaz mı Blair?"

"Evet..." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Sanırım yapabiliriz."

Ona doğru bir adım daha atıyorum, ta ki görünmez bir bariyer görevi gören tek şey tahta kapı pervazı olana kadar. Arkadaşlık oyununu sürdüren tek şey. Sonra kibirli bir gülümsemeyle pervaza yaslanıyorum ve gözlerinin kıyafetlerimi nasıl bu kadar net bir şekilde yırttığının tadını çıkarıyorum. Duygularını saklamakta hiç iyi olmamıştı - benden bile.

Kapıyı yüzüme kapatması gerekirdi ama bunun yerine sessizce duruyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, göğsü yavaş nefeslerle inip kalkıyor. Ve ipuçlarını yakından bildiğim için, beni öpmeyi düşündüğünü biliyorum. Dili alt dudağında dolaşıyor ve vücudu bana doğru biraz daha yaklaşıyor.

İsmim fısıltılı bir yalvarışla dudaklarından dökülüyor. Ve saçlarını kulağının arkasına itmek için uzanıyorum, onun tadı için her şeyden vazgeçmeye hazırım. Burada yaşamak istememesi umurumda değil. Beni istememesi umurumda değil. Gençken anlaşılamamamız umurumda değil.

Blair'i sevmekten hiç vazgeçmedim. Şimdi ise asla vazgeçmeyeceğimden eminim. Keşke son on dört yılı onsuz

geçirmek zorunda kalmasaydım, paylaştığımız her anı sürekli tekrar tekrar yaşamak gibi zehirli bir alışkanlıkla baş başa kalmasaydım. Evrene zamanı geri çevirmesi için yalvarıp onu geri alabilmek için yalvarsaydım.

Sonunda evde ve onu tekrar kaybetmeyi reddediyorum. Alnımı alnına yaslayıp, parmaklarımı dalgalı kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum. Onu içime çekiyorum. O da aynısını yapıyor; uzun zamandır aramızda olmayan o bağa sarılıyor.

"Blair mi? Sen misin?" diye sesleniyor babası koridordan. Ağır adımlar bize doğru yaklaşıyor ve Blair telaşla geri çekiliyor.

"Merhaba baba. Seni uyandırdıysam özür dilerim. Rodeodan yeni geldim."

Hafif bir gülümsemeyle bana dönüyor ve "İyi geceler" diyor.

"Gece," diye fısıldıyorum, büyük anımda kapı kapanırken. Kız arkadaşımı geri kazanmak için ilk - kesinlikle son olmayacak- girişimim.

Blair

(on altı yaşında)

2000'li yıllarda gençlere verilebilecek en anlamlı hediye, özenle hazırlanmış bir CD'ydi. On altıncı doğum günümün sabahı komodininin üzerinde tam olarak bunu buldum.

Lucy birkaç ay önce kemoterapiye başladığında, bu her iki haftada bir şehre seyahat etmek anlamına geliyordu. Denny ile resmen çift olduktan sonra, annesi ve babası kanser randevularına gittiğinde, gecenin bir yarısı gizlice odama girip yatağımı paylaştı. Onlar evde yokken evin yalnız ve tuhaf olduğunu ısrarla söylerdi ve büyükbabası ve kardeşlerinin hâlâ yanında olduğunu inkâr edecek halim yoktu. Denver Wells'in yatağında olması da gecelerimi çok daha az yalnız kılıyordu.

Pencereyi açık bıraktım, en sevimli pijamalarımınla sabırla açıp içeri atlamasını bekledim. Sonra boxer'ına kadar soyunur, yorganın altına girer ve kollarını bana dolardı. Bazen hiçbir şey söylemez, uyuyana kadar omuzlarıma yumuşak öpücükler kondururdu. Bazen de yorgunluktan kelimelerimiz gevelemeye başlayana kadar kısık sesle konuşurduk. Sabahleyin bana veda öpücüğü verir ve gün doğmadan çok önce sıvıştırdı. Çalıntı

kamyonetiyle çiftliğe dönerken, büyükbabasının anahtarlarını rafa koyup gizlice yukarı çıkacak kadar vakti olurdu.

Doğum günümde uyandığımda, on altı balon şişirmek ve her yere flama asmak için erken kalktığını gördüm. Sonra, kalıcı kalemle üzerine isimlerimizi kırmızı bir kalbin içine çizdiği CD vardı.

"Doğum günün kutlu olsun, güzelim." Dekore edilmiş odama bakmak için ayağa kalktığım anda yanağımdan hafifçe öptü. "Kaybolduğumu fark etmeden önce eve gitmem gerek ama önce yüzünü görmem gerekiyordu."

"Denny, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Başımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım.

Beni sıkıca sardığında inledim ve saçlarıma doğru konuştu. "CD'yi sırt çantana koy, okuldan sonra odamda dinleyebiliriz."

Sonra beni öptü ve yatağımın üzerindeki kucağına çekti. Pijama şortum uyluklarıma kadar sıyrıldı ve nasırlı elleri çıplak tenimi kavrayarak kasıklarımın kadar elektrik akımı gönderdi. Öpüşme ve kıyafetlerin üzerinden dokunma dışında bir şey yapmamıştık ama aylarca süren öpüşmelerden sonra daha fazlasını istiyordum. Bu yüzden kalçalarımı oynattım ve göğsünün derinliklerinden boğuk bir inilti yükseldi.

"Ayı," diye mırıldandı ağzıma. "Gidemeyiz. Gitmem gerek, yoksa ömür boyu ev hapsi cezası alırım."

Onun yanından masamın üzerindeki küçük duvar saatine baktım. Haklıydı; zaten büyükbabasının normalde uyandığı saate çok yakındı.

"Yakında mı?" Onu çaresizce öptüm.

"Zamanı gelince hemen, bebeğim."

Saniyeler içinde pencereden dışarı, hâlâ karanlık olan sabahın erken saatlerine süzölmüştü. Ben de yatağımda

uzanmış, okul koridorunda el ele tutuşacağımız, ders aralarında öpüşeceğimiz ve Wells Çiftliği'ne giden otobüste birbirimize sokulacağımız ana kadar dakikaları sayıyordum.

—

Tezgahlar temizlenmiş ve günün çeşitli işleri bitirilmişken, Denny ve ben sırtımızı yatağına dayayarak yatak odasının zeminine çöktük. Sırt çantamdan ev yapımı CD'yi çıkardım ve birkaç adım ötedeki teybe doğru sürünerek gidişini izledim. Kollarındaki kaslar kasıldı ve gergin, solmuş kot pantolonun içindeki poposunun nasıl görüldüğüne karşı koyamadım. Tanıdık bir country şarkısının ilk birkaç akoru çalarken yanıma tekrar yerleştiğinde, onu içime çektim ve o anın milyonlarca zihinsel fotoğrafını çektim.

Başparmağı dizimin etrafında dönüyordu ve eğer anne babasının açık kapı kuralı olmasaydı, kemiklerine atlayacaktım.

"Bu mükemmel bir çalma listesi." Gözlerimi kapattım, vücut losyonunun kokusunu içime çektim ve kolunun sıcaklığını hissettim.

Saçlarıma sokulup fısıldadı, "Benimle dans et."

Sonra beni ayağa kaldırıp göğsüne sıkıca bastırdı. Bir an sendeledik, ritmi bir türlü yakalayamadık.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Ellerimi sağlam kollarında gezdirdim. "Doğru düzgün dans etmeyi öğren. Tıpkı rodeolarda canlı müzik olduğunda insanların yaptığı gibi."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve çok geçmeden internette nasıl yapılır videoları aramaya başladı. Umut vadeden bir eğitim videosu bulduk ve gözlerimizi ekrana dikip üç tam deneme boyunca izledik. Sonra Denny

kendinden emin bir şekilde başını sallayarak ayağa kalktı ve elini uzattı.

Korkunçtu. Ayağına bastım, tökezledi ve şifonyere kalçasıyla çarptı. Ama güldük. Hem de çılgınca. Ta ki yanaklarımızdan yaşlar süzülene ve Denver'ın yüzü hem hayal kırıklığı hem de kararlılıkla buruşana kadar. Her hata yaptığında "Bunu başaracağız" diye tekrarlıyordu. Ve nedense ona inandım. Bu yüzden denemeye devam ettik.

Sonunda iki adımın temel hareketlerini öğrendikten sonra küçük odanın içinde dans ettik. Eski döşeme tahtalarına desenler çizerek, birbirimize sırtarak, Lucy bize akşam yemeği için aşağı inmemizi söyleyene kadar durmadık.

Ama Denny beni bırakmadı. Gömleğim terden ıslanmış olmasına rağmen elini sırtımın alt kısmına bastırdı ve beni derin bir şekilde öptü.

"Doğum günün kutlu olsun, Ayı," dedi dudaklarıma doğru.

Ellerimi kare çenesinin iki yanına koydum, avuçlarımda yeni çıkan sakallarının keskinliğini hissettim. "Hayatımın en güzel doğum günü için teşekkür ederim."

Koyu kahverengi bakışları benimkilerle buluştu ve dokunuşumla rahatladı. "Seni seviyorum."

Bazıları bu sözleri söylemek için henüz çok erken olduğunu söyleyebilirdi. On altı yaşındaydım, yaklaşık dört aydır sevgiliydim ve bunu aileme ancak bir ay önce söylemişim; artık çiftliğe rodeoyla ilgili bir sebebim kalmamıştı, bu yüzden neden her gün orada olduğumu açıklamamız gerekiyordu.

Ama Denny Wells'i, benimle tren raylarının kenarında oturduğu günden beri seviyordum; o zamandan beri de tatlı sözleri ve şefkatli hareketleriyle bu sevgim pekişti. Bu

yüzden dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır beklediğim bir şeydi.

"Ben de seni seviyorum Denver."

Kaşını kaldırarak burnumu öptü. "Denver mı? Bana asla tam adıyla hitap etmiyorsun."

"Bir keresinde CosmoGirl sayısında bir erkeğe takma adıyla değil tam adıyla hitap etmenin ona aşık olduğunuz anlamına geldiğini okudum."

Bu ölçüte göre, ona ilk günden Denver demeliydim. Ama makaleyi okuyunca, birbirimize "Seni seviyorum" dedikten sonra ona Denny demeyi bırakmayı aklıma not ettim.

Kıkırdadı. "Mantıklı olduğundan emin değilim ama bana istediğin gibi hitap edebilirsin."

Çeneme parmağımla vurarak derin düşüncelere dalmış gibi yaptım. "Kapibara da mı?"

"Bu ne yahu?"

"Yaşayan en büyük kemirgen," dedim ve parmaklarının yanlarımı çimdiklemesiyle karşılaştım. Çığlık attım. "Ne? Çok tatlılar!"

"Tamam, ama o değil. Ben kemirgen değilim. Nasıl yaptın... boş ver, zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Kapibara'nın nereden geldiğini sormama gerek yok."

"Benim sürekli bir listem var-"

"Aklından geçen rastgele saçmalıklar."

"Kesinlikle." Lucy tekrar bağırırken onu öptüm, kollarımız iki yana düştü ve o da beni odadan çıkardı. "Beynim tuhaf bir yer. Sinapslarımda rastgele düşünceler serbestçe dolaşıyor, pratik bilgilere yer bırakmıyor."

Merdivenlerin başında beni öptü. "Ama seni bu yüzden seviyorum."

"Lütfen bana o kelimeleri söylemeyi asla bırakma." Onu bir basamak aşağı öptüm. Sonra da her bir basamağı. Ta ki alt basamakta, korkuluğa yaslanmış bir şekilde öpüşene

kadar. Austin içeri girip bu anı mahvetti. Omzu Denver'inkine çarparak öpüşmeyi bırakıp iki ailemizle akşam yemeğine devam etmemizi, hatta bana bir doğum günü pastası da hazırlamamızı istedi.

"Hayatımın geri kalanında her gün sana bunu anlatacağım," diye fısıldadı Denver, mutfığa doğru neredeyse süzülürken elimi sıkarak.

"Buna bağlı kalacağım, Denver."

Denver

(on altı yaşında)

Blair sabah saat altıda kamyondan indiğinde, ben ahırın dışında bekliyordum, atlarımız çoktan eyerlenmişti.

"Ne yapıyorsun sen?" Konuşurken gülüyordu, araba yolundan bana doğru koşarken. "Güneş daha yeni doğdu."

"Kesinlikle." Gülümsedim ve hafifçe eğilip onu öptüm. Dilinde hâlâ naneli diş macunu izi vardı ve kollarını boynuma dolayarak beni daha derin öptü.

Sonunda nefes almaya çalışarak dudakları benimkilere doğru kıvrıldı. "Bizim için ne planlıyorsun?"

"Şey, unuttuysan söyleyeyim, ilk öpüşmemizin yıldönümü." O tarihi asla unutamazdım.

Yirmi altı Mayıs. Hem bir lütuf hem de bir lanet. Keşke onu bir gün daha erken öpseydim, böylece bu öpücük sonsuza dek annemin kanserini öğrenmemle ilişkilendirilmezdi. Teşhis, "tedaviden sonra iyileşecek"ten "vücudu geleneksel kanser tedavisine yanıt vermediği için onu denemelere kaydedeceğiz"e hızla dönüştü.

Blair, çenemdeki tek eliyle, başparmağıyla alt dudağımı ovuşturarak zihnimi karanlık yerden çekip çıkardı. "Hey. Hadi güzel bir gün geçirelim, tamam mı?"

"Plan bu. Hadi gidelim, önümüzde uzun bir gün var."

Şefin boynunu sertçe kaşıdıktan sonra güldü. "Beni çitleri tamir etmem için falan kandırmaya çalışmasan iyi olur."

"Kahretsin, beni yakaladın." Kıçına şaplak attım, çığlık attı ve beni geri yakalamadan önce atıma, Rune'a bindim.

Sonraki bir saat boyunca, tozlu patikalarda ve kır çiçekleriyle kaplı tarlalarda yan yana at sürdük. Yaz planlarımızdan, üniversite planlarımızdan, birlikte geçireceğimiz geri kalan hayat planlarımızdan bahsettik. Bir tarlada yarıştık; doğal olarak Blair kazandı. Ve ben buna hiç kızmadım, çünkü onu bir eliyle dizginleri tutarken, diğer eliyle şapkasını aşağıda, saçları arkasında uçuşurken uzun otların arasında uçarken görmek, feci şekilde kaybetmeye değirdi.

Ben yetiştiğimde parlak bir gülümsemeyle sevgi dolu hakaretler savurdu.

"Daha önce hiç bu kadar kötü bir kazananla karşılaşmamıştım," diye bağırdım ve yanından geçip gittim.

"Seni alçakgönüllü kılma fırsatını kaçırmak istemiyorum."

"Ne kadar da sevgi dolu bir kız arkadaş. Çok şanslıyım," diye takıldım.

Kavak ağaçlarının arasından geçerek, ıssız bir yerdeki gölgeli koruya kadar beni takip etti. Geçen sonbaharda sığırları güderken, başıboş bir ineği sürüye geri götürmek için yola çıktığımda bu noktaya rastlamıştım.

"Geldik." Rune durdu ve ben kıçımı eyerden çektim.

"Biz... neredeyiz?" Blair, Chief'i bir ağaca bağlayıp atından inerken şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Bizim özel yerimiz." Eyer çantamı karıştırdım. "Çantana atıştırmalıkları koy."

Söyleneni yaptı, piknik atıştırmalıklarını çıkardı ve onları annemin bana verdiği battaniyeyle boğuştuğum

imenliğe getirdi, kalın imenlerle ve minik mavi çiçeklerle dolu açıklıkta aptal kömür rengi kumaşı düz bir şekilde sermeye çalışıyordum.

"Den... Bunu planladığına inanamıyorum."

"Evet. Sevgili kız arkadaşımın buraya gelirken benimle dalga geçmesi için romantik bir plan yapmıştım." aldığım bir şişe beyaz şarabın mantarını tutarak başımı salladım. Annem şafak sökmeden uyanmış, atıştırmalıkların ve battaniyenin yanına elma şarabını da sevgiyle eyer çantalarına koymuştu. Annem ahırdan ayrıldıktan sonra, bu pikniği biraz daha süslü, daha yetişkin bir hale getirmek için şişeyi hemen yerine koydum.

Mantar büyük bir gürültüyle fırladı ve şarabı Blair'e uzattım. O da tadından irkilerek bir yudum aldı. Kirpiklerini kırpıştırarak bana doğru eğildi, şişenin ağzını kavrayıp sıkıca yanıma sokuldu.

"Seni sevdiğim için seninle dalga geçtiğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

"Seni seviyorum, Ayı."

Şişeyi battaniyenin kenarının otesine, yere koydu ve yüzümü avuçlarının arasına alıp, dudaklarında şarap tadıyla beni öptü. Teması hiç kesmeden, bir bacağını benimkinin üzerine attı ve beni sertçe öptü.

"Lütfen. Buna hazırım," diye mırıldandı ağzıma doğru.

Göğsüm inip kalkarak yutkundum ve Blair cevabımı beklerken alt dudağını ısırđı. Muhtemelen bir ret daha bekliyordu. İstemediğimden değildi. Ama büyükbabamın gürültücü çiftlik işçilerinin etrafında bu kadar çok zaman geçirmek, her şeyi yanlış anlayacağımdan endişe etmeme neden oluyordu.

"Emin misin?" diye sordum, cevabı zaten bildiğim halde. Çünkü Blair aylardır seks yapmayı ima ediyordu ve ben de

bunu yapmaktan çok korkuyordum.

Elleri çenemi şefkatle kavradı ve zengin kahverengi gözleri gözlerimi aradı. "Eminim, eğer öyleysen."

Başımı salladım. Daha önce hiç olmadığı kadar mahremiyetimiz, eve dönmek için acelemiz olmaması ve annem eve döndükten sonra paketlediğim bir kutu prezervatifle bu seyahati bir hedefle planlamıştım. Sonunda mükemmel bir an gelmişti ve Blair ilk seferimizde mükemmellikten başka bir şey hak etmiyordu.

Ben de aynısını yaparken onun kot pantolonunu çıkarmasını izledim. Sonra battaniyenin üzerine diz çöktüm, nefes alamıyordum, prezervatif ambalajını açmaya çalışırken ellerim titriyordu. "Çok güzelsin."

Blair doğrulup tırnaklarını saçlarımda gezdirdi, beni tüm kaygılı düşüncelerimi silen bir öpücükle kendine çekti. Tekrar uzandığında beni de yanına aldı, dudaklarımla teması hiç kesmedi.

Daha sonra eşyalarımızı topladı, ben de kot pantolonumun cebinden bir çakı çıkarıp yüksek bir kavak ağacının kabuğuna isimlerimizi özenle kazıdım.

"İşte," dedim zafer kazanmışçasına, kapalı bıçağı cebime sokarak. "Artık hayatının en güzel zamanlarını geçirdiğin yeri her zaman hatırlayabileceksin."

Blair gülerek kollarını gövdeme doladı ve beni öptü. "Sanki hiç unutamayacakmışım gibi."

Dağınık saçlarını elimle düzelterek fısıldadım: "İyisin, değil mi? Pişmanlığın yok mu?"

"Denver, seni seviyorum." Dudakları her kelimeyi yanağıma ve çeneme nazıkçe bastırarak vurguluyordu, ta ki kulağıma değene kadar. "Hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

Blair bir buket kır çiçeği koparıp eyer çantasına koyarken bakiştık. Çiftliğe ancak hava karardıktan sonra

dönebldik ve bir gün Blair Hart ile tam o dağ yamacında
evleneceğimden hiç şüphem yoktu.

Denver

Sabah saat on bir sularında büyük eve girdiğimde, taze demlenmiş kahvenin kokusunu mutfağa kadar takip ediyorum. Mutfak müdürümüz ve sözde annemiz Beryl, koltuk altlarına kadar fırının içinde, her bir kiri oarak temizliyor.

"Günaydın," diyorum ve yanından geçip kahve makinesine ulaşıyorum.

"Günaydın tatlım. Taze kahve ve biraz çörek var." Sesi fırının içinden yankılanıyor. "Gün ortasında burada ne halt ediyorsun?"

Yeğenim Odessa ve yeğenim Rhett, mutfak masasında oynuyorlar; Play-Doh ve Play-Doh aksesuarları devasa ahşap masa tablasının neredeyse her santimetrekaresine dağılmış. Odessa sesimi duyunca başını kaldırıp bana dilini çıkarıyor. Doğal olarak ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Yakında şehre gideceğim," diye cevaplıyorum Beryl'e.

Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla bana bakıyor ve bileğini alnına doğru sürüklüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Austin ve Cecily düğün hazırlıkları için şehre indiler."

"Hayır, hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Dudaklarının ve gözlerinin etrafında bir gülümseme beliriyor, ayağa kalkıp kalçasını mutfak adasının kenarına

gömerken parlıyor. "Ah, anlıyorum. Oraya bir şey için değil, biri için gidiyorsun."

Siyah kahvemden büyük bir yudum alıp fincana evet diye mırıldanıyorum.

"Bir kadın var mı acaba? Boyu şu kadar," -elini başının üzerine kaldırdı- "çok güzel kahverengi saçlı ve çok hoş bir kişiliğe sahip?"

"Olabilir."

Tezgaha öyle bir havlama sesiyle vuruyor ki, ben ve çocuklar irkiliyorum. "Kardeşin bana beş dolar borçlu."

Suratımı buruşturup bardağımı masaya vurarak ona baktım. "Ne oluyor?"

"Kötü söz. Ben çeyrek alırım," diye atıldı Odessa, porselen dolabının üzerinde duran, parlak çiçek çıkartmalarıyla ve üzerinde E harfinin ters olduğu bir Küfür Kavanozu etiketiyle kaplı bir kavanozu işaret ederek.

"Kesinlikle hayır. Bu kötü bir kelime değil." Minik ellerini meydan okurcasına kalçalarına koyarken gülmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Sana para vermeyeceğim."

"Kötü bir kelime. Tıpkı S-kelimesi, D-kelimesi ve sık gibi."

Gülmemi engellemek için başarısız bir girişimde bulunarak elimi ağzıma götürdüm ve ağzımdaki kahvenin parmak uçlarımdan fişkırmasını engellemek için daha da beter bir girişimde bulundum. Kahverengi sıvı beyaz tezgahın üzerine sıçradı ve dirseğime defalarca öksürdüm. Beryl de pek iyi değildi, alnı tezgaha iyice yaslanana kadar iki büklüm oldu, omuzları şiddetle sarsıldı. Odessa ise yüzünde iğrenç bir sırıtışla olanları izliyordu. Sözlerinin neden komik olduğunun tam olarak farkında olmasa bile, güldüğüm her şeyi tekrarlayacaktı. Bu yüzden o ve ben biraz şamata çıkarıcı bir ikili olabiliyoruz.

Başımı arkaya atıp kendimi toparlamak için beyaz tavana bakıyorum. "Odessa... evlat... sanırım artık ödeştik. Tabii kavanoza biraz para da atmayacaksan." Kahvemden bir yudum daha alıp Beryl'e dönüyorum. "Şimdi, ne demek istiyorsun, bahse girerim kardeşim?"

"Çocuklar bahis oynuyordu ve ben de katılmaya karar verdim. Uzun zamandır kumar oynamamıştım ve kazanacağımı biliyordum." Tezgaha yaslanmış, yıpranmış ellerini ovuşturarak kendinden son derece memnun görünüyor. "Jackson, bahse girerim ki yaz bitmeden Blair'le çıkıyor olurdun."

"Öyleyse büyük ikramiyenle hemen bir şey almaya gitme. Çıkıyoruz."

"Daha haziran ayındayız ve öğle vakti onu ziyaret etmek için Wells Kanyonu'na gidiyorsun. Eğer henüz biriyle çıkmıyorsan, eminim ki yolun başındasındır."

Keşke öyle olsaydı ama Beryl tarihimizi bilmiyor. Bu, Blair'in üniversite için taşınması ve bizim iletişimimizin kopması kadar basit bir şey değil.

"Buna güvenmezdim. Mucizeler yaratmam gerekecek." Parmak eklemlerim çenemde sürtünüyor. "Eskiden gerçekten berbat bir şey yapmıştım."

Tezgahın üzerinden eğilip elimi avuçlarının içine aldı. Başparmağıyla eklemlerimi rahatlatıcı, anaç bir şekilde okşadıktan sonra, parmaklarıyla sertçe vurdu. "O zaman vakit kaybetmeyi bırak. Gittiğinden beri kıza ne kadar çok şey değiştiğini göster... ne kadar değiştiğini. On sekiz yaşında yaptığın hiçbir şey, otuzlu yaşlarındayken bu kadar önemli olmamalı."

"Bunu adalet reformu için bir platform olarak kullanmalısın. On sekiz yaşındaki tüm seri katilleri otuz yaşına gelmeden hapisten çıkar."

"Şaka yapmakla kızı elde edemezsin."

"Aslında çoğu zaman benim için gayet iyi işliyor."

Başını eğip sessizce beni çağırıyor.

"Tamam. Bana ihtiyacı vardı ve ben orada değildim. Ve şimdiye kadar şehre geri dönmemesinin bir sebebinin de başka kızlarla birlikte olduğumu düşünmesi olduğunu ima etti. Yani burada onu beklemem gerekirken, beklemiyordum. Bu, on sekiz yaşındayken yaptığım boktan biraz daha derin bir mesele."

Boğazını temizliyor, kaşını kaldırıyor, beni suçlamaya hazırlanıyor. Ve açıkçası, konuşmam gerektiğinde Beryl'e gelmemin sebebi de bu. Ne zaman sessiz bir dinleyiciye ihtiyacım olduğunu biliyor, ne zaman dayak yemem gerektiğini de. Anlaşılan bugün dayak yiyeceğim.

"Sen yoluna devam etmemiş miydin? Tanrı bilir, bu kadınları buraya hiç getirmiyorsun ama sizin konuşma şeklinize bakılırsa, dedikodunun senin daha iyi yerlere geldiğini düşünmesi hiç de şaşırtıcı değil, dedikoduların en ufak bir kısmı bile ona ulaşmışsa."

"Asla ciddi bir şey değildi," diye itiraz ediyorum ama Beryl yine elime vuruyor.

"O zaman bunu ona kanıtla." Önümdeki kahve kupasını alıp içindekileri lavaboya döktü. "Çok işin olduğunu söylemiştin, değil mi? Seninle vakit geçirmekten ne kadar keyif alsam da, şu anda burada olman korktuğun için vakit öldürüyor gibi geliyor. Asıl korkman gereken şey, ikinci şansına küfür ettiğin için onu tekrar kaybetmek."

Ben buna itiraz edecek kimim ki?

—

Blair'in ofisinin önündeki bir park yerine girip kendimi düzelttikten sonra cam ön kapıdan içeri giriyorum. Rodeo'dan bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve

birkaç gün önce onu çiftlikte gördüğümde, yemeğe çıkmayı teklif ettiğimde beni tamamen görmezden geldi. Hatta yüz yüze geldiğimizde Hazel'la meşgulmüş gibi davranarak beni adeta hayalet gibi görmezden geldi.

Bu yüzden çiftlikte nispeten kolay bir gün gibi görüldüğünde (Austin'in fazla sorgulamasına maruz kalmadan kaçabileceğim türden bir gün) ya şimdi ya da asla diye düşündüm.

Blair'in kapalı ofis kapısını işaret eden resepsiyoniste, "Günaydın," diyorum. "Sadece Hart için buradayım."

Ağır ahşap kapıyı çalmak için kolumu kaldırdığımda tüm kolum titriyor.

"İçeri gel," Blair'in sesi içimdeki karanlık boşlukları dolduruyor ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Büyük meşe masasının arkasında ciddi ve düzgün bir tavır takınmak yerine, yerde bağdaş kurmuş oturuyor. Topuklu ayakkabılarını yana atmış, saçlarını atkuyruğu yapmış ve etrafında dağınık bir evrak yığını var. Sıcak ışığa, şekerli kurabiye aromasına ve hafifçe çalan enstrümantal müziğe rağmen, odanın atmosferi gergin.

Bana baktı ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

Sahte bir özgüvenle gülümsüyorum. "Seni öğle yemeğine çıkarıyorum. Peyton'la uğraşmanın karşılığı, hatırladın mı?"

Gözlerini kısarak, dağınık kağıt yığınlarını işaret ediyor. "Bugün öğle yemeği için çok meşgulüm. Daha sonra bir şeyler yerim."

"İyi ki A planımla birlikte B planı da gelmiş." Göz kırpıp kapıdan geri çıkıyorum, onu kaşları çatık, ağzı açık bir şekilde yerde otururken bırakıyorum.

Makul bir mazereti olmasa bile beni reddedeceğini biliyordum. Gerçi bugün gerçekten geçerli bir mazereti var

gibi görünüyor ve bu da piknik tarzı bir öğle yemeği planladığım için daha da minnettar olmamı sağlıyor. Yemek yerken etkileyici bir dağ manzarası görmeyi ummuş olsam da, ne bulursam onu kabul edeceğim.

Kamyonetime doğru yürüyüp yolcu koltuğundan kahverengi kağıt torbayı alıyorum, sonra şaşkın resepsiyonistin yanından geçip kendimi Blair'in karşısında soğuk muşamba zemine bırakıyorum.

"Sanırım resepsiyonistiniz benden nefret ediyor çünkü tezgahın üzerinden göremiyor, bu yüzden kapıdan her geçişimde ayağa kalkmak zorunda kalıyor."

"Geçen sefer uğradığında sana köpeğinin fotoğraflarını gösterdiğinde suratının aldığı şekli duydum. Eminim senden nefret etmesinin sebebi budur."

"Bu köpeğin son kullanma tarihi en az dört yıl geçmiş gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, seni duyabilir," diye fısıldadı Blair tehditkar bir sesle, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi.

"Yemek yerken canlı taksidermi hakkında yeterince konuştuk. Dışarıda güzel bir piknik yapabiliriz diye düşündüm... Güneşin veya başka bir şeyin tadını çıkarırız. Ama sanırım ofis dediğin bu mağara da aynı işlevi görüyor." Çantayı açmaya başlıyorum ve ona bir kutu Diyet Kola uzatıyorum. "Ciddiyim ama. Burası bu kadar karanlıkken nasıl çalışabiliyorsun?"

Çantadan çıkardığım küçük karton kutulara bakmak için öne eğiliyor, istemediğini söylese de öğle yemeğiyle ilgilendiği belli. "Tavan lambaları rahatsız edici derecede parlak ve iğrenç bir uğultu sesi çıkarıyor. Fazla uyarıcı."

"Doğru. Özür dilerim, sebebinin bu olduğunu tahmin etmeliydim."

Burnundan bir nefes üflendi. "Özür dilemene gerek yok. Artık hakkımda her şeyi bilmen beklenmiyor."

Ben de kendimden bunu bekliyorum.

"Ya her şeyi bilmek istersem?"

Blair, metal kapağın altında parmağını oynatarak, cızırtılı bir tıslamayla gazoz kutusunu açıyor. "O zaman bana soru sorabilirsin. Şimdilik, zaman alıcı projem hakkında bilgi edinebilirsin: Wanda'nın bilgileri sunucuya yükleyebilmesi için ofisteki her dosyayı tek tek düzenliyorum."

"Organize etmek mi? Blair Hart mı? Haklısın, artık her şeyi bilmiyorum."

Gülüyor. Hay Allah, daha fazlasını duymak istiyorum. Tatlı ve yumuşak, ama bir o kadar da hırıltılı. Onu tanımayan biri, muhtemelen soğuk algınlığını atlattığını düşünürdü. Ama dokuzuncu sınıfta geçirdiği kötü bir viral enfeksiyondan beri sesinin belirli perdelerde sürekli hırıltılı olduğunu biliyorum. Bunca zamandan sonra hâlâ aynı kalmasına bayılıyorum.

"Sadece bu aşırı odaklanma sürdüğü sürece, bu yüzden öğle yemeği için ara verme riskini alamam."

"Tamam. O zaman işine geri dön."

Ona doğru bir kutu tavuk şeritleri ve patates kızartması uzatıyorum, kucağındaki kağıttan gözlerini ayırmadan üç patates kızartmasını alıp ağzına tıktırmasını gülümseyerek izliyorum.

"Çalışırken sana yemek vermemi ister misin?"

Çiğnemeyi bitirince gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Bunu karıştırıp bana gerçekten uzun ve esnek bir pipet verebilirsen harika olur."

"Beni kışkırtma Hart."

Yemek yerken birbirimizin karşısına oturuyoruz ve onun tıbbi kayıtları düzenlemeye odaklandığını izliyorum;

düşünceli bir şekilde kalemi çenesine vuruyor, sonra aynı anda hem bir şeyler karalıyor hem de yemeğe uzanıyor. Bir keresinde onu işiyle baş başa bırakmayı teklif ediyorum ama cevap vermiyor ve bunun kalmaya davet olduğunu düşünüyorum. Hiç umursamıyorum; lazer gibi odaklanmış gözleriyle, kaşlarının arasında minik bir çizgiyle ve alt dudağında yoğun bir endişeyle, kendini kaptırdığı anları izlemeyi her zaman sevmişimdir.

Bir ara ellerini karıştırıyor, tavuk göğsü yerine kalemini ağzına götürüyor ve üst dudağına mavi mürekkep bulaştırıyor. Hatasını fark edince kahkaha atıyor ve gözlerinin ötesine uzanan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bana az önce ne kadar aptal görüldüğümü söyle." Kalem yere düştü ve dudağını ovuşturdu, mürekkep lekesini hiç fark etmedi.

"Kalemi çiğnemeye çalışmanı bile sorgulamadım çünkü ne yaptığını çok iyi biliyor gibisin. Bunun sürecin bir parçası olduğunu sanıyordum." Gülüp dizlerimin üzerine çöktüm. "Ama mavi rujun sana yakışıp yakışmayacağını bilmiyorum."

Ona uzandığımda geri çekilmiyor ve başparmağımın ucu üst dudağında geziniyor. İzi nazikçe ovuyorum, acele etmiyorum çünkü vücudumun herhangi bir kısmını pürüzsüz, dolgun dudaklarından çekmek isteyeceğim son şey bu.

"Zorlu bir leke mi?" diye sordu sessizce.

"Çok şık kalemler kullanmalısın. Hiç kıpırdamıyor."

Tereddüt etmeden dudaklarını araladı ve başparmağımın ucunu yavaşça yaladı, omurgamdan aşağı ürpertiler gönderip nefesimi kesti. Ve şimdi sikildim, çünkü tek düşünebildiğim onun penisimin ucuna aynı hareketi yapmasıydı. Kalem mürekkebinin şaftımda izler bırakmasını ne kadar çok isterdim. Yutkundum ve ovmaya devam ettim,

şu anda başka hiçbir şey yapamıyordum. Kafamdaki her düşünce gitmişti ve beynimin çalışmasını sağlayan kan, sertleşen penisime akıyordu.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

Elimi isteksizce yüzünden çektim.

"Daha iyi," diyorum dudaklarının neredeyse normal rengine dönmüş olması gerçeğine. Ama aramızdaki durumla ilgili kesinlikle daha iyi bir şey yok. Ta ki o güzel dudaklarını dudaklarımda hissedene ve öpücüklerinin eskisi kadar bal gibi tatlı olup olmadığını öğrenene kadar.

İçeceğinden bir yudum alıyor, çenesindeki kaslar loş ışıktaki geriliyor.

Hala kişisel alanına yaslanarak, "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum.

O iri kahverengi gözleri benimkileri arıyor. "Elbette."

"Hiç sen de benim seni düşündüğüm gibi beni düşünüyor musun?"

Burnunu kırıştırarak küçük bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. Nasıl bir yol bu?"

Sanırım beynime kan akışı hâlâ geri dönmedi, çünkü söylediğim sonraki sözler, ona sadece arkadaş olduğumuza dair verdiğim savunmaya hiçbir katkı sağlamıyor. "Vücudun benimkine sarılı, penisim senin içinde gömülü, inlemelerimiz öpüşmemizle bastırılıyor, o kadar iyi hissediyoruz ki ikimiz de o anda ölmekten mutluluk duyarız. Böylece."

Koltuğunda kıpırdanıp aramızdaki zemin parçasına bakıyor. Ben dünyanın en büyük aptalıyım. Arkadaş. Ona arkadaş olmayı teklif ettim ve birkaç saniye sonra neredeyse öpüşecektik, ama bu konumuz değil. Rodeo gecesi içki içmişti ve saat geç olmuştu. Şimdi ayık ve hem tiksinti hem de şokla oturuyor gibi görünüyor.

"Blair, söylediklerimi unut gitsin-"

"Her zaman."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ona doğru atılıp nefes alamayana kadar öpüp ofis zemininde sevişmeye yaklaşık yarım saniye kalayım. Planlarımın gürültülü bir kapı sesi ve ardından Dr. Brickham'ın içeri dalmasıyla suya düşmesi için gereken tek şey bu yarım saniye. Blair ve ben, yüzlerimiz kızarmış bir şekilde, yerde evraklar ve fast food'larla çevrili otururken kesinlikle tuhaf görünüyor olmalıyız. Brickham ise iki kere bakıyor.

Bana garip bir şekilde gülümseyerek, bir şeyi böldüğünün farkında olarak, "Denny, nasılsın?" dedi.

Boğazımın arkasında biriken tükürüğü hırıltılı bir öksürükle temizledim. "Ah, şey, iyi. Ya sen?"

"Güzel, güzel. Anlaşılan bu yıl yine saman kıtlığı yaşayacağız."

Lanet olsun, tam hayallerimdeki kızla birlikte olacaktım ki, bu adam gelip saman hakkında konuşmaya başladı?

"Özür dilerim, bir şeyin ortasındaydık," diye söze giriyor Blair. "Bir dakikanızı alabilir miyiz?"

Yapmak istediğim şey için bir dakika yeterli değil, ama elde edebileceğim her şeyi kabul ederim.

"Sana şu anda ihtiyacım var. Bu ısrarla sahip olmak istediğin aptal uzay çağı sistemi tam bir çöp."

"Elektronik kayıt tutmayı mı kastediyorsun?" Gülümsemesini bastırıyor.

"Tek bildiğim, on dakika içinde bir hastam gelecek ve her şey gitmiş. Lanet bilgisayar bile giriş yapmama izin vermiyor. Ofisime gelmeni istiyorum."

Blair bana bakıyor, itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama başını sallıyor. "Şey, konuştuğumuz konuya sonra döneriz, tamam mı?"

"Bahse girerim ki yapacağız."

Blair

(on altı yaşında)

Ağustos sıcağında bekleyen diğer varil yarışçılarının arasında, tırnaklarımı Chief'in boynunda, yelesinin yaklaşık iki santim aşağısında, kaşınmayı çok sevdiği o mükemmel noktada gezdirmek için öne eğildim. Yarışmacılarımıza baktım ve tanıdığım tek yüze gülümsedim: Sheridan'dan, varilleri daha önce gördüğüm herkesten daha hızlı koşan bir kız. Elbette, koşuları nadiren temizdi, ama işe yaradığında, gerçekten işe yarıyordu.

Denver, at kalabalığının arasından sıyrılıp yanıma geldi ve Şef'e sertçe vurdu. "Hey, Ayı. İkiniz de ortalığı karıştırmaya hazır mısınız? Koşularını minik varillere benzettiğinde tüm bu kızların günlerini mahvedeceksin."

"Den." Ayağımı üzengiden çekip ona tekme attım. "Şşş. İnsanların benden nefret etmesini sağlayacaksın."

"Tamam, tamam. Sadece gerçeği söylüyorum ama sanırım sonra yüzüne vurabiliriz. Senin kazanmanı izlemek için en iyi yeri bulmam gerek. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, aptal." Onu öpmek için eğildim, diğer kızların bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyordum.

Arenaya geri dönüp, başımdaki hasır kovboy şapkasını düzelttim ve terli bir tutam saçımı kulağımın arkasına

sıkıştırdım. Sonra, varillere bir sonraki vuruş için hazırlanarak ilerledim. Üç varilin etrafında bir yonca deseni, sonra da doğruca eve. Yüzlerce koşudan sonra, Chief bu deseni uykusunda bile yapabiliyordu ve benim görevim, ona tutunup sevdiği şeyi yapmasına izin vermektir.

Derin bir nefes alıp topuklarım yanlarına yapıştı ve onu öne doğru itti. Chief, ara sokaktan devasa açık hava arenasına doğru dümdüz bir atış olduğunu görünce, silahtan fırlamış bir kurşun gibi fırladı. Arenanın sağ tarafındaki ilk büyük namlunun etrafında, namluya o kadar yakındım ki, devirmemek için ayağımı kaldırıp geri çekmek zorunda kaldım. Sonra ikinci namluya, hoparlörlerden Denver'ın Kenny Chesney'nin üzerinden ıslık çalarak bağırıldığını duyduğum yere. Chief üçüncü namluyu etrafından dönerken sallandı; zemin nispeten düz olduğu sürece devrilecek kadar olduğundan şüpheliydim, bu yüzden geri durmadım. Bitiş çizgisine doğru hızla ilerlerken, toynakları toprağı tekmelerken ve yelesi rüzgarda savrulurken onu daha hızlı koşması için kışkırttım. Zamanlayıcıyı geçtikten sonra, Chief çit panellerine çarpmadan hemen önce yavaşladı. Ve bunun çok iyi bir koşu olduğunu anlamak için süreyi görmeme gerek yoktu.

Lucy orada olsaydı, öyle yüksek sesle tezahürat ederdi ki yüzüm kıpkırmızı olurdu. Diğer kızların ona bakmasını ya da çocuklarının, ne kadar iyi yarışılırsa yarışsınlar, onun sevinçten zıplamasını biraz utanç verici bulmasını hiç umursamazdı. Ama hastalığı nedeniyle bahardan beri rodeolara gidememişti.

Bunun yerine Jackson, Denver ve ben eyaletin etrafında kendi başımıza dolaştık. Çocuklar hayvan römorkunu sırayla çekerken, Lucy'nin bizim için koyduğu kurallara

uymalarını sağladım. Bu kurallardan biri de her sürüşün videosunu çekip eve döndüğümüzde ona göstermemizdi.

Jackson'ın kement atının yanına yanaşıp Chief'ten indim ve şapkamı karavanın çamurluğuna fırlattım. Sıcak ve nemli saçlarımı parmaklarımla tararken, biri yan tarafımı çimdikledi ve çığlık atmama neden oldu.

"Bebeğim, inanılmazsın." Denver kollarını belime doladı ve botlarımı yerden kaldırdı; benden sadece beş santim uzun ve beş kilo fazla olduğu düşünöldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi.

"Denver Wells, eğer beni düşürürsen ve birincilik tokamı almak için aksayarak gitmek zorunda kalırsam seni öldürürüm." Güldüm ve ayaklarım tekrar yere basarken ona doğru eğildim.

"Benimle evlen." Kızarmış yüzümün iki yanına avucunu koydu. "Benimle evlen, yıl boyunca Kuzey Amerika'daki tüm rodeolara gidelim."

"Nakit ödölümün yarısını almak istiyorsun." Parmaklarım pazusuna vurdu. "Dur bakalım, lisede bir yılımız daha var, sonra da üniversite. Ayrıca babamın reşit olmayanların evlenmesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Tamam, peki... benimle evlenmeyi kabul et. Bir gün evleneceğini söyle. Bana sonsuza dek benim olacağına söz ver."

"Denver, sana ne oldu böyle?" Başımı iki yana salladım ve gözleri kocaman açıldı, bir cevap bekliyordu. Onunla... evleneceğimin bir onayı mı?! "Tamam, tamam. Bir gün seninle evleneceğime söz veriyorum ve parmağımda yüzük olsun ya da olmasın seninim. Deli olsan bile."

Sonra da ciğerlerimdeki oksijenin son zerresini, beni tüketen bir öpücökle çaldı.

Günler sonra, büyük eve girdiğimde Lucy'yi haftalardır ilk kez mutfakta papatya çayı yudumlarken buldum. Odaya girdiğimi fark edince başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Hey, evlat."

"Hey, anne." Kollarımı küçük bedenine doladım ve en sevdiği duş jelinin misk kokusunu içime çektim. Teknik olarak "erkekler için formüle edilmişti" ama kadın duş jelinin yarı fiyatına tenini yumuşattığını söylemişti. Hem zaten, nasıl koktuğu önemli değildi çünkü kocası Bennett, inek bokuyla kaplı halini bile severdi.

"Bugün kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum ve kendime bir fincan kahve koydum.

"Aslında harika. Bir süre arka verandada güneşin altında oturmayı düşünüyordum. Çocuklar muhtemelen gün batımına kadar dönmezler."

Başımı salladım, şeker küpleri eriyene kadar karıştırdım, sonra verandadaki salıncağa doğru yürüdüm. "Belki ilaçlar işe yarıyordur, eğer kendini daha iyi hissediyorsan."

Lucy hiçbir şey söylemedi, ama çayını yudumladı ve büyük evi ana yoldan ayıran yemyeşil samanlığa baktı. Ben de onun narin, solgun bedenini çevremde inceledim; onu en son gördüğümünden bile çok farklıydı. Ev terlikleri her yavaş salınımda tahta döşeme tahtalarında sürükleniyordu.

"Hayatımızda olduğun için teşekkür ederim Blair." Bunu söylerken sesi titriyordu ve durup boğazını temizledi. "On altı yaşında olduğunu, üniversite için büyük planların olduğunu ve önünde kocaman bir hayat olduğunu biliyorum. Bu büyük bir istek ve bana bencil bir pislik olduğumu söylersen seni aynı şekilde seveceğime söz veriyorum."

Dönüp ona baktım, gözlerindeki donukluğu ve hafif gülümsemesinin nasıl solduğunu fark ettim. "Benden

istediğin her Şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Oğullarıma mı bakayım? Başlarını belaya sokmamak, birbirleriyle kavga etmemelerini sağlamak için yanımda olmadığımda ve..." Yanaklarından aşağı süzölen gözyaşlarını sertçe silmek için durdu. Ben de aynısını yaptım, çenem titriyordu ve kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

"Yapacağım," diye boğuk bir sesle söylendim. "Yapacağımı biliyorsun."

"Bir gün düğünönden önce seninle bu konuşmayı yapmayı gerçekten umuyordum. 'Bebeğime benim için bak' muhabbetini biliyorsun." Burnunu çekti, gözlerindeki birikintiyi temizlemek için hızla gözlerini kırptıştırdı. Denver'ın görünöşte rastgele olan teklifi birdenbire bana çok mantıklı geldi; muhtemelen yakın zamanda onunla çok benzer, içten bir konuşma yapmıştı. "Ve bir mucize için umut besleyebiliriz ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Bu yüzden şimdi sana sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu bilmeni istiyorum - ne kadar şanslı. Daha iyi bir kız isteyemezdim."

Ellerini avularımanın arasına alıp başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. Artık enemden sarkan her gözyaşını ya da burnumdan akan sümöğü silmeye yetecek kadar umursamıyordum. Yoğun tüküröğümü yutkundum, ikinci annem olarak gördöğüm kadının gözlerinin içine bakarken nefes almaya çalışıyordum. Bana çok şey vermiş ve bu konuşmayla tamamen barışık görönen bir kadındı; sanki oğullarına bakacağımı ve bebeğine bakacağımı içten içe biliyormuş gibi. Lucy bana kendi kızımışım gibi güveniyordu ve ben de ona aşık oldum. Başımı omzuna yaslayıp ağlarken, saçlarımı usulca okşamasına izin verdim.

"Biliyorum tatlım. Her şey yoluna girecek. Birbirinize sahip olacaksınız ve her şey yoluna girecek."

Denver

---

7 Temmuz, çiftlikte tuhaf bir gündür. Annemle geçirdiğimiz son doğum gününden beri böyle. Babam onu çimenlerin üzerine serilmiş bir şezlonga götürüp, sanki daha yüzlerce doğum günü kutlayacakmış gibi davranmıştık. Kate'in yaptığı leziz yemeklerden kilomuz kadar yerken, sıcak yaz havasını hikâyeler ve kahkahalarla doldurduk. Blair kucağımda oturmuş, meyve suyu içiyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Annem yorulunca babam onu yatağa yatırır, geri kalanımız da sabahın ikisine kadar şenlik ateşinin etrafında otururduk.

Ama onsuz her şey farklıydı. Babam yılda iki kez çiftliğe gelirdi; doğum gününü ve öldüğü günü anmak için. Her zaman Austin olmadan, rahatsız edici bir aile yemeği yerdik ve ben de ortamı neşelendirmek için elimden geleni yapardım.

Duştan çıkıp Avustralyalıya son bir akşam yemeği daveti mesajı atıyorum. Gelmeyeceğini biliyorum ama herkesi bir araya getirme şansımı denemekten kendimi alamıyorum. Annem için. Büyükbabam için.

Büyük eve doğru yürüyüş, Blair'in aracının ön tarafta park edildiğini görene kadar yavaş ve işkence gibiydi. Sonra adımlarım hızlandı, neredeyse koşuyor gibiydim. Ön verandadaki merdivenleri ikişer ikişer çıkıp sineklikli

kapıdan içeri üfledim. Koridorda yürürken derin bir nefes verip mutfağa girerken hiç de sakin davranmadım. Bir saniyenin onda biri kadar bir sürede, Blair ortalıkta görünmeyince yelkenlerimdeki rüzgar dindi.

Ama babam öyle.

"Merhaba baba." Başımı sallayarak ona selam verdim ve hemen buzdolabından soğuk bir bira almaya yöneldim.

Odessa'nın masada olduğu yerde çizim yaptığı yerden kısa bir anlığına başını kaldırdı. "Hey, evlat."

Cebimden bir anahtar çıkarıp birayı açtım, sonra bir yudum alıp Kate'in sebzeleri doğradığı tezgahın yanındaki tezgaha yaslandım. Tam lafın ortasında Kate, "Cassidy's'de. Belki ona mesaj atıp akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini sormalısın," diye mırıldandı.

İçeceğimden neredeyse boğuluyordum. Buradaki herkes bizim bir araya gelmemize mi bahse girdi?

"Onu bu saçmalığa maruz bırakmayacağım," dedim kendi kendime.

Tam o sırada Blair odaya girer ve güneş gibi gülümsemesiyle odanın enerjisini anında canlandırır. "Bennett Wells mi? Olamaz!"

Masanın etrafından dolanıp onu kucaklıyor ve babası muhtemelen bütün gün boyunca ilk kez gülümsüyor.

"Şehre döndüğünü duydum," dedi. "Yine de bunca yıldan sonra seni burada sorun çıkarırken bulmayı beklemiyordum."

Muhtemelen babamın bütün gün boyunca konuştuğu en uzun kişiydi.

Blair geri çekilip ona gülümsedi. "Evet, en iyi arkadaşım Red'in bebeğinin annesi, bu yüzden son zamanlarda buraya sık sık geliyorum. Peki sen burada ne yapıyorsun?"

Yüzümü buruşturup bir yudum bira aldım, çekicin inmesini ve sesindeki tüm mutluluğun bir anda dağılmasını

bekledim.

"Ah, şey... şey..." Babam kekelemeye başlıyor.

Jackson boğazını temizliyor. "Annemin doğum günü. Babam her zaman bizimle akşam yemeğine gelir."

"Ah, kahretsin." Blair endişe dolu gözlerle bana bakmak için döndü.

"Kötü söz," diye atıldı Odessa.

"Ben... Bu sabah tarihe baktığımda ikiyle ikiyi bir araya getiremedim." Blair kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hepinizi ailenizle baş başa bırakıyorum."

"Kal," diye lafı ağzımdan aldı babam. "Lucy senin kalmanı isterdi."

"Rahatsız etmek istemiyorum..."

Tartışmaya hiç niyeti olmadığı belli olan baba, öfkeyle Austin'in sandalyesini çekiyor. Blair ise ihtiyatla oturuyor; Austin'in masada tam o noktada oturduğunun ve her zaman oturduğunun farkında.

Odanın diğer ucundan bana bakarken, kaşları şaşkın bir şekilde çatılırken onun adını mırıldanıyor.

Ona sonra söyleyeceğimi söyleyip kilere gidip bir şişe şarap arıyorum. Sonunda Blair'e yakışacak kadar şık bir beyaz şarap bulup mutfağa geri dönüyorum ve onu ve babamı Vancouver'daki zamanları hakkında hararetli bir sohbet ederken buluyorum.

Kate ve Jackson da babalarının tavırlarındaki değişiklik karşısında aynı derecede şaşkın görünüyorlar, ama üçümüz de rahat bir nefes alıyoruz. Çünkü bu, babayla daha önce hiç konuşmadığımız, yapmacık sohbetlerin yaşandığı ve doğum günü olmasına rağmen kimsenin annesinden bahsetmediği yemeklerden kat kat daha iyi.

Blair'e bir kadeh şarap uzatıp bir sandalyeye oturdum ve onun babamın her zaman hayalini kurduğu kızı olmasını izledim.

Babası kendine taze bir içecek almak için ayağa kalktığında, "İyi misin?" diye sessizce sordu.

"Şimdi çok daha iyi." Yanaklarına yerleşmeye başlayan yaz illerini inceliyorum, sertleşmiş parmaklarımın altında teninin yumuşak hissini özlüyorum. "İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

"Kalmak istiyorum." Bardağını dudaklarına götürüyor. "İstersen..."

"Evet."

"Aus nerede?"

"O... şey." Sesimi zar zor duyulacak kadar alalttım. "Babamla konuşmuyor, bu yüzden bunlara gelmiyor."

Yüzündeki şaşkınlık, babamızın ocukluğumuzda Austin'a en yakın kişi olduğu düşünöldüğünde gayet mantıklı. Sanırım bu yüzden onun gidişi en büyük ağabeyim üzerinde en büyük etkiyi yaratmış gibi görünüyor.

Babam tekrar oturduğunda, Kate hemen arkasında yiyeceklerle duruyordu. Önümüze füme tavuk göğsü, salata ve bahçeden toplanmış taze fasulyelerle dolu tabaklar koyuyordu.

Blair sayesinde, on yıldan uzun bir süre sonra ilk kez bir akşam yemeği sohbeti yaşanıyor. Kahkahalar var. Anılar tazeleniyor, rodeolar hakkında konuşuluyor ve hatta günümüzün en iyi country sanatçısı hakkında hararetli bir tartışma yaşanıyor.

Blair, her konuşma arasında bana bakıyor, kalbimi dolduruyor, ta ki patlayacağına emin olana kadar. Ve ayağı masanın altında ayağıma vurduğunda, tek bir şeyden eminim.

Beryl beş dolar kazanıyor.

Blair Hart bu yaz bitmeden tekrar sevgilim olacak.

Blair

Cecily, gördüğüm en büyük iki sürahi dolusu sangria ile sineklikli kapıdan içeri girdi, sonra çenesini nehir yoluna doğru çevirdi ve kız grubumuz oraya doğru yürümeye başladı. Odessa çok önde koşuyor, biz gelmeden önce nehir kıyısına varıp "kurbağaları korkutup kaçırmaması" konusunda ısrar ediyor. Rhett omuzlarında olan Kate, kum oyuncakları, güneş kremi ve plaj havlularıyla dolu. Cass, göğsünde bebek taşıyıcısında Hazel'ı, sırtında da soğutucu bir sırt çantasını taşıyor. Cecily, çenesinin altına tehlikeli bir şekilde sıkıştırdığı plastik bardaklarla içecekleri taşıyor. Ben de büyük eve geri dönemeyeceğimiz ihtimaline karşı, bizi bir hafta boyunca tok tutacak kadar yiyecek paketliyorum. Yine de o sürahi sangrialar, yanlışlıkla kaybolmamızın önüne geçebilir.

Kavurucu temmuz öğleden sonrasında nehre ulaşmak için terleyen ve mücadele eden bir grup başıboş grup. Eşyalarımızı nihayet kayalık kıyıya bıraktığımızda, hemen mayomu giyip, soğuk su bacaklarıma çarpana kadar sıcak kayaların üzerinde dikkatlice yürüyorum. Sonra buzulların beslediği nehre atlayıp, hayatımda defalarca yaptığı gibi, zihnimi boşaltmasına ve vücudumu canlandırmasına izin veriyorum.

Tüylerim diken diken olmuş bir şekilde dışarı çıkıyorum ve tanıdığım en iyi kız arkadaş grubunun bir arada oturup gülüp içtiğini izliyorum. Wells Kanyonu'ndan ayrılmadan önce Kate'i istediğim kadar iyi tanıyamamıştım ve Cecily ile de sadece birkaç ay önce tanıştım, ama beni kucaklayarak, hayatımdaki kaosu ortasında bana çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağladılar.

Saçımdaki suyu sıktıktan sonra Cass'in yanına oturuyorum. Cecily bana ağzına kadar sangria dolu kırmızı plastik bir bardak uzatıyor; bardak o kadar dolu ki, kolumu hareket ettirdiğimde sıvı kolumdan aşağı akıyor.

"Bu yüzden, davetiye'nin çok geç gelmesinden dolayı üzgünüm, ancak Aus ve ben, üç hafta sonraki düğünümüze gelmenizi çok isteriz."

Bardağı dudaklarımdan indirip tatlı sıvıyı yutuyorum ve heyecanla başımı sallıyorum. "Elbette orada olacağım. Beni davet etmen benim için onur."

"Bu kadar uzun süre beklediğim için güceneceğinden endişelendim!" Tatlı bir şekilde gülümseyerek bacaklarını uzattı. "Sadece senin ve Denny için hiçbir şeyin garip olmasını istemedim."

Kate, Rhett ile taş istiflediği yerden bize bakmak için dönüyor. "Ama artık öyle olmayacak, çünkü sokakta ikinizin de öyle olduğu söyleniyor," diyor ve parmağı ve başparmağıyla bir daire çizip diğer işaret parmağını içine sokup çıkarıyor. Diğer iki kadın kahkahalarla gülmeye başlıyor ve öyle bir sahne yaratıyor ki Odessa bile yaptığı işi bırakıp şaşkınlıkla bize bakıyor.

"Aman Tanrım, kasaba dedikoducuları hiç dinlenmez, değil mi?" diye homurdandım, başımı geriye atıp güneşin yüzümü kavurmasını hissederken. Ergenlik çağımızda, Denver yaz çillerimi çok sevdiği için yanaklarıma güneş kremi sürmezdim. "Kayıtlara geçsin, biz bunu yapmıyoruz."

"O zaman, onun yanında olmak sana tuhaf geliyorsa, gelmemeye karar verirsen, hiçbir kırgınlık olmayacağını bil," diyor Cecily.

"Bunu dünyada kaçırmam." Ona bir gülümseme attım. "Neyse, Denver ve ben iyiyiz. Arkadaş olmayı kabul ettik, gariplik yok."

Arkadaşlar. "Arkadaş" olarak yalnız takıldığımızda birkaç kez öpüşmenin eşiğine geldik, ama bu muhtemelen kas hafızasından kaynaklanıyor. Yıllarca birbirimizin kemiklerine dokunmadan tek bir özel an bile geçiremedik. Arkadaşlar daha kolay, çünkü bir zaaf anında itiraf etmeme rağmen, onun orospu çocuk oyunlarının bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

Hiç sen de benim seni düşündüğüm gibi düşünüyor musun?

Her zaman.

"Tebrikler. Eski sevgililerimden hiçbiriyle arkadaş olabileceğimi sanmıyorum," diye belirtti Kate. Gözleri fal taşı gibi açılmış Cecily, Kate'e doğru agresif bir şekilde başını salladı.

"Ama çıkmaya başlamadan önce uzun süre en iyi arkadaştık, belki de bu yüzden bana tuhaf gelmiyordur? Ayrıca, bu yıllar önceydi. Çocukken yaptığımız hatalar yüzünden kin beslemek aptalca geliyor."

Cass uzanıp sessizce uyluğumu sıkıyor.

"Aslında birkaç kez takıldık bile. Arkadaş olarak. Annemi ziyarete geldi, beni rodeodan eve bıraktı ve ofisime öğle yemeği getirdi."

Kate kaşını kaldırdı. "Ve sen de..."

Üç parmağımı kaldırdım. "İzci şerefi. Öpüşmedik bile."

Gerçi, yakındık da. Brickham ofisime dalmamış olsaydı, öpüşmekle yetineceğimizden bile emin değilim.

"İnanılmaz. Ciddi bir özdenetimin var," diyor Kate.
"Hepimizin garip hissetmeden takılabildiğimize sevindim."

"Kesinlikle. Hiçbir tuhaflık yok."

Hiçbiri. Sadece birkaç gün önceki konuşmamızı hâlâ konuşmadık.

Herkes yavaş yavaş kitaplarla veya bebeklerle meşgul olmaya başlıyor, ben de plaj çantamdan AirPods'umu alıp dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. Çalma listesi seçmek için telefonumu elime aldığımda, bunun yerine bir mesajla karşılaşıyorum.

Denver: Bir günlüğüne cansız bir nesne olabilseydin ne olurdun?

Blair: Kimin sorduğuna ve numaramı nasıl bulduklarına bağlı.

Her nasılsa, ilk cep telefonundan beri aynı numarayı kullanıyor gibi görünüyor. Ama yine de soruyorum, çünkü sahip olduğum her telefonda kayıtlı olduğumu bilmesini istemiyorum.

Denver: Bir konuşmanın ortasında ayrıldın. Masandan bir kartvizit almaktan başka çarem yoktu.

Blair: Buzdolabı, çünkü sürekli yiyeceklerle dolu oluyorlar.

Neden?

Denver: Sana hakkında her şeyi bilmek istediğimi söylemiştim.

Blair: Ve ilk sorunuz olarak bunu
mu seçtiniz?

Denver: İlk aklıma gelen bu
oldu.

Denver: Geçen gün hakkında
konuşacak mıyız?

Blair: İkinci soru da bu muydu?

Denver: Aslında olay yaşandığı
andan itibaren aklımdan
çıkmadı.

Blair: Nehir kenarında
içkilerimizi bitirdikten sonra beni
eve bırak. O zaman konuşuruz.

Denver: Sadece kamyonuma
kusmayacağına söz verersen

Blair: Ben böyle bir söz
vermiyorum ama yine de almaya
istekli olduğunuz bir risk
olduğuna bahse girerim

Bir yanım içkimin kalanını içip Denver'ı bulmak için
yanıp tutuşuyor. Diğer yanımsa onunla tekrar yalnız
kaldığımda olacıklardan korkuyor. Bana baktığı an,
öleceğim.

—

İki saatten biraz fazla bir süre sonra Cass, ön
verandasından bana çok şey anlatan bir bakışla baktı.
"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım." Dudaklarım, güven verici olmasını
umduğum bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Denny'yle, hatta ikinizin birlikte olmasıyla bile bir sorunum yok. İkinizi de seviyorum. Ama ayrıldıktan sonra biraz zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum ve şimdi nasıl biri olduğunuzu da biliyorum."

Yüzyılın en büyük küçümsemesi biraz zor zamanlar. Çevremdeki insanları endişelendirmek istemediğim için, o zamanlar en yakın arkadaşşıma durumun boyutunu anlatmak yerine cesur bir yüz takındım. Başarana kadar yapmacık davranmanın kraliçesi.

"Bebeğim, iyiyim, yemin ederim."

"Gerçekten çok seviyorsun ve duyguların karşılık bulmadığı için incinmeni istemiyorum."

"Sadece eve dönüş yolculuğu çünkü sıcak ve Cecily'nin güçlü sangriası arasında araba kullanmamalıyım. Kimse aşık olmuyor."

Başını Denver'ın kamyonetinin kaputuna yaslandığı yere doğru işaret ediyor. "İyi eğlenceler."

Dönüp ona gülümsüyorum, Cass'e omzumun üzerinden hızlıca el sallıyor ve çitirdayan çakılların üzerinden kamyonetine doğru yürürken adımlarımdaki fazladan esnekliği gizlemeye çalışıyorum. Elbette, on yedi yaşındayken kullandığı kamyonetle aynı değil, ama koyu renkli deri yolcu koltuğuna oturup, kolonyasının hafif kokusunu içime çekip camı açıp güneş ışığını çıplak kolumda hissetmek hâlâ eskisi gibi hissettiriyor. Ev gibi.

Denver sürücü koltuğuna atlıyor ve dizel motor gürleyerek çalışmaya başlıyor, burun deliklerimi yine nostaljik bir kokuyla dolduruyor. Güçlü bir yutkunmayla, manuel vitese takarken bronzlaşmış ön kollarının esnemesini izliyorum. Kalın damarlar teninin altında dallanıp budaklanıyor, parmak uçlarıminin üzerlerinde gezinmesi için yalvarıyor. Uzaklaşırken, etrafımda, güneş ışığını yakalayan açık kahverengi sakallı güçlü çenesini

izliyorum. Ben gittiğimden beri kasabadaki tüm kızların peşinden koşmasına şaşmamalı ve bu koltukta kaç tanesinin oturduğunu düşündüğümde göğsümde donuk bir ağrı hissediyorum.

"Doğrudan eve gitmeniz mi gerekiyor?" diye soruyor kamyon, araba yolunun sonundaki sığır çobanının üzerinden geçerken.

"Neden? Aklında başka bir yer mi var?"

Artık açıkça flört ediyorum, itiraf ediyorum. Eğer söylentiler doğruysa, tek geceden öteye geçemez. Cassidy çok sevdiğimi söylüyor ama Vancouver'da bolca tek gecelik ilişki ve kısa süreli ilişki yaşadım. Hoş bir dikkat dağıtıcıydılar. Beynimdeki fırtınayı dindirecek bir şey. Belki burada da aynısını yapabilirim. İçimden atıp, öncelik vermem gereken şeylere geçebilirim.

"Sana göstermek istediğim bir yer var" diyor.

"Başka gidecek hiçbir yerim yok." Onunla birlikte olmaktan daha çok istediğim hiçbir yer yok.

Sola, kasabaya doğru gitmek yerine, iri elleri direksiyon simidinin üzerinde kayıyor ve sağa doğru çeviriyor. Seyir hızına ulaştığımızda, saçlarımı enseme derme çatma bir topuz oluşturunca kadar kıvrıp koltuğa gömülüyorum. Kabinde ılık yaz havası, taze biçilmiş saman kokusu ve toprak yolda lastiklerin çıtırtısını taşıyor.

Koe Wetzel'in radyodan gelen kısık sesi dışında, aramızdaki sessizlik huzur verici. Boşluğu gereksiz gevezeliklerle doldurmaya hiç gerek duymadık ve sanki sizin bir uzantınız gibi hissettiren, birlikte var olmaktan başka hiçbir şey yapmanıza gerek kalmayan biriyle birlikte olmanın büyümlü bir yanı var. Yıllara, travmalara, kalp kırıklıklarına rağmen, Denver Wells benim için her zaman o kişi olacak.

"Bunu kaçırdım," diyor, benimle birlikte düşüncelere daldığı belli olan birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Aslında evde olmak gerçekten çok güzeldi."

"Öyle ki Wells Kanyonu'nu tekrar evin olarak mı görüyorsun?"

Ev, kalbinin olduğu yerdir derler. On dört yıl uzaktaydım ve kalbimi başka kimseye vermedim. Nasıl verebilirdim ki? Wells Kanyonu'ndaydı... onunla birlikte.

Bu yüzden-

"Evet, her zaman evimdi." Koltuğumda kıpırdandım. "Vancouver'daki hayatımı çok seviyordum ve buraya geri döneceğimi hiç beklemiyordum ama..."

"Anladım." Elleri deri kaplı direksiyon simidini agresif bir şekilde kavıyor. Sonra yoldan çıkıp kamyonetin sığabileceği kadar geniş bir patıkaya giriyor. Ve duruyor.

"Tamam, buradan yürüyerek gitsek daha güvenli olur." Ayakkabılarıma daha iyi bakabilmek için dirseğini orta konsola dayıyor. Hafif topuklu, bantlı sandaletler - kaldırımda yürümek için pek uygun değil, engebeli toprak yolda yürümek hiç değil. "Ama bu bir seçenek değil, anlaşılan artık şehirli bir kızsın."

"Bu ifadeye alınıyorum. Eskiden olduğumdan daha güzel giyiniyor olmam, ülkede kendimi koruyamayacağım anlamına gelmiyor."

"O zaman emniyet kemerinizi çözün ve size söylersem kamyonundan atlamaya hazır olun."

Yüzüm dehşetle buruştu. "Ne yapacağız şimdi?"

"Seni özel bir yere götürüyorum."

"Erken mezarıma mı?"

"Şanslıysak hayır."

Kamyon, homurdanarak ve sendeleyerek dik bir yamaca, medeniyetin çoğunluğunun yol olarak

adlandırılmaya layık görmeyeceği bir patika boyunca tırmanmaya başlıyor. Dağ yamacı boyunca kıvrıla kıvrıla, dik yamaçlardan yukarı, korkunç uçurumların yanından geçiyor. Denver direksiyonu sıkıca tutuyor, gözlerini yoldan ayırmadan, kamyonu her tümseğın ve çukurun üzerinden atlaması için gereken gücü veriyor. Manzaralar nefes kesici; pencereden dışarı bakıp onları takdir edebilecek kadar uzun süre bakamıyorum çünkü kapı koluna bakıyorum ve yolun kenarından savrulan bir kamyonun atlama fikri beni hafif bir panik atağına sürüklüyor.

Zirveye ulaştığımızda, Wells Kanyonu vadisinin gördüğüm en güzel manzarasının önünde durduğumuzda hem o hem de kamyon titreyerek nefes veriyor. Ve sonunda tırnak etlerimi sinirle yolmayı bırakabiliyorum.

Yolcu kapısını açıp derin bir nefes alıyorum ve sıkışık toprağa adım atıyorum. Manzara Wells Kanyonu'nun çok ötesine uzanıyor ve yeterince kısarsanız, muhtemelen Sheridan'a kadar bir görüş alanı sunuyor. Çiftlik, uzaktaki kayak pisti ve ağaçlıklı tepelerden oluşan bir deniz.

"Vay canına, burası muhteşem. Burayı nasıl buldun?"

Kamyonetin etrafından dolaşıp bagaj kapağını indirdi ve bana yanına gelmem için işaret etti. "Sen gittikten sonra tek başıma çok dolaştım. Sonunda, bitmek bilmeyen arka yollar bile sona eriyor, bu yüzden kamyonetim için yeterince geniş olduğunu düşündüğüm her yere gitmeye başladım."

Elini bagaj kapağına uzatıyor, sonra stratejik olarak yerleştirilmiş bir soğutucuya uzanıp iki şişe bira çıkarıyor; bana bir tane teklif etmeden önce bir an tereddüt ediyor. "Benim elimde sadece bira aromalı su var, ya da o ukala herifin dediğı şey."

"Soğutucunun dibinde çalkalanan kirli buzlu su muhtemelen daha lezzetlidir," diye takıldım, dirsek

darbesiyle yan tarafına vurup birayı gülümseyerek kabul ettim. "Ama bira daha hijyenik, o yüzden teşekkür ederim."

Sırtımızda güneş ve pitoresk bir manzara eşliğinde, bacakları bagaj kapağından sarkarken, serin sıvı beklediğimden daha iyi gidiyor. Kehribar şişeyi boynuma bastırıyorum, kızarmış tenime değen ferahlatıcı soğuşun etkisiyle iç çekiyorum ve göğsümden aşağı yoğunlaşma damlaları akıyor.

"Ne sıklıkla buraya geliyorsun?" diye soruyorum.

Başka kızları ne sıklıkla buraya getiriyorsun?

"Son zamanlarda eskisi kadar sık değil." Şişe ağzı, aralanmış dudaklarının önünde bir anlığına asılı kalıyor ve düşünüyor. "Annemin küllerini paylaştık çünkü uçümüz onun için ne yapacağımıza karar veremedik. Hatta öldükten sonra baharda kendi payımı buraya, rüzgara savurdum. Yani bir süre sürekli buradaydım."

Yüreğim sızlıyor ve dönüp ona doğru bağdaş kurup oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayayarak. "Orada olamadığım için çok üzgünüm."

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, orada olman tuhaf olurdu. Ama şimdi gelip görmek isteyeceğini düşündüm."

İçimden ona uzanıp dokunma isteğiyle savaşıırken sessizce başımı sallıyorum. Sağ eli kamyon kasasının üzerinde, avucuma konmaya hazır bir şekilde duruyor. Sıcak ve güçlü nasırlı avucu, benimkine tam otururdu.

"Nasılsın? Annen, buraya geri taşınman, Brickham'ın aptallığı. Çok yoğunsun."

Ağlamamak için kendi kendime gülüyorum. "Hazel'a bakıcılık yapmaktan, yeğenimle ilgilenmekten, babamın iyi olduğundan emin olmaktan, sürekli senin yanında olmaktan bahsetmiyorum bile. Ama dürüst olmak gerekirse, iyiyim. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Belki de aslında çırpınıyorum, başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ediyorum. Ama boğulmuyorum - henüz değil- yani bu, temelde iyi olmakla aynı şey.

Bana bakıyor, sağ yanağındaki çukur gamzeyle her duvarı yıkıyor. Bir yudum bira içerken gözleri gözlerimden ayrılmıyor ve aramızdaki havadaki oksijenin her zerresi tükenmiş gibi hissettiğim anda ağzını açıyor.

"İyisin." İnanmaz bakışı, daha da ısrarcı olmam gerektiğini hissettiriyor.

"Evet, kesinlikle öyle." Ona hafifçe gülümsüyorum. "Başkalarının daha kötü durumları var, bu yüzden hayatımdan şikayet etmek aptalca geliyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne yapmama gerek yok?" Bira şişesinin etiketinin köşesini çekiştiriyorum.

"Yaşadığın her şeyi küçümse. Her şeyin yolunda olduğunu iddia et. Saçmalamayı kes, bana beş saniye dürüstlük ver."

Bakışlar öldürebilseydi, onu telekinetik olarak uçurumdan aşağı atardım. "Rol yapmıyorum."

"Saçmalık." Sesi bira şişesinde ve kafatasımda yankılanıyor.

"Pardon, aramızda kimin hayatını iyi idare edemediği hakkında konuşmak ister misin?" Aniden titremesem, etiket tek bir şerit halinde soyulurdu. Küçük yırtık kağıt parçasını cebime tıktırıp ona dik dik baktım. "Sorumluluklarım var, Denver. Evet, bazen berbat oluyor ama bunun için ağlamanın bir anlamı yok. Ağlamak, annemin yavaş yavaş tüm hayatını unuttuğu gerçeğini değiştirmeyecek. İşimi, dairemi ve arkadaşlarımı bırakıp buraya geri döndüğüm gerçeğini değiştirmeyecek. Kesinlikle iş yükümden bir şey eksiltmeyecek. Başımı öne eğip sessizce işleri halletme

yöntemimin, parti yapıp şehirdeki her kızla yatmaktan çok daha olgun olduğunu düşünüyorum."

Umarım son cümlenin sonunda sesimin nasıl çatladığını fark etmemiştir.

Gözlerimi kapatıp uzun, sakinleştirici bir yoga nefesi aldım. Ve sonunda ona bakacak cesareti topladığımda, onu yere sermeye hazır görmeyi beklerken, Denver bana gülümsüyordu.

"Gördün mü? Biraz dürüstlük çok mu zordu?" Şişesi benimkine çarptı. "Demek istediğim, her şeyin yolundaymış gibi davranmana gerek yok. Benim yanımda değil. Seni yeterince iyi tanıyorum, ne zaman numara yaptığını anlarım."

Başımı iki yana sallıyorum. "Beni tanımıyorsun—"

"Bu sayede geçen gün ofisinde yalan söylemediğini de biliyorum."

Güneş sıcaklığı iyice mi arttırdı? Gömleğimin eteğini çekiştiriyorum, hafif bir esinti, yaşadığım ani sıcak basmasına yardımcı olacak herhangi bir şey için çaresizce. Yırtıcı bakışları, ona ulaşmak, Colt'un kamyonetinde yaptığım gibi kucağına oturmak için neredeyse kendimi ezdirmeme neden oluyordu. O gece onu yatağıma davet etmemek için elimden geleni yapmam gerekti, ama yine de oradaydı; gerçek anlamda değil, mecazi anlamda, Denver oradaydı. Tek başıma yatağımda yatarken bacaklarımın arasında atan nabzımdı o. Dans pistinde elinin kemer tokamı kavrayışının ve kot pantolonumun iç dikişiyle oynamasının anısı, yastığa çığlık atacak kadar sert boşalmamın sebebiydi.

Ama halüsinasyon versiyonuyla başa çıkabilirim çünkü kalbimi kırmayacak. Gerçek ise çok daha karmaşık.

"Denver, yapamam..." Yüzü asılınca ekliyorum: "Seni arabayla bırakmamı isteyerek yanlış bir izlenim bırakmak

istememedim. Seninle arkadaş olmayı gerçekten özledim ama ben öyle geçici ilişkiler yaşayan bir kız değilim."

Beş saniyelik bir sahtekârlık.

Son on yıldır sadece rahattım. Ama ona bakarken, batan güneşin gözlerindeki altın çizgileri aydınlattığını gördüğümde, ne kadar istesem de onunla bunu yapamayacağımı biliyorum. Aşk acısı çeken yanıma buna dayanamıyor.

Sonra üzgün ifadesi gamzeli bir gülümsemeye dönüşüyor. "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yani... evet. Yaptığın şey bu, değil mi?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Küçük bir kasaba ve nedense insanlar, ben yokken yattığın her kızı duymam gerektiğini düşündüler. Çok fazlaydı."

Hem sayısal olarak çok, hem de her hikâyenin ruh sağlığım üzerindeki etkisi açısından çok.

"Yani kadınlara bir şeyler yaptığımı söylediğinde cinayetlerden bahsetmiyordun, öyle mi? Güzel, güzel."

"Denver, lütfen." Gözlerimi deviriyorum.

"Genellikle hayatları için daha inandırıcı bir şekilde yalvarıyorlar."

Tipik. Tam ciddileşmeye çalıştığım anda konuyu şakaya çevir.

"Tamam, o zaman seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Söylediklerimi unut ve beni eve götür."

"Özür dilerim, saçmalamayı bırakacağım." Elini yavaşça yüzünden aşağı doğru kaydırarak inledi. "Bazen buradan gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun?"

"Aynı."

"Bunun sana geri döneceğini bilmiyordum... Dürüst olmak gerekirse, umursamayacağımı da düşünmemiştim. Ziyarete geldiğinde benden aktif olarak kaçındın; insanlar bana da bir şeyler söyledi Blair. Beni görmemek için

elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Sonra da mezuniyetten sonra söylediğin gibi geri dönmedin."

"Neden geri döneyim ki? Ne için? Sen benim tek planladığım sebeptin ve sen de devam ettin." Vücudum titredi ve ağlamamak için alt dudağımı ısırırken telaşla ondan uzaklaştım. Bacaklarımı aşağı indirdiğimde baldırım bagaj kapağına çarptı ve ağızmdan bir küfür döküldü. Gözlerim ağaç tepesinden ağaç tepesine kaydı, kasıtlı olarak ona doğru bakmaktan kaçınıyordum.

O piç de fark ediyor çünkü kamyon onun ağırlığının hareketiyle sallanıyor ve atlıyor. Sonra karşımda duruyor, karamel ve çikolata gözleriyle yüzümdeki her hareketi inceliyordu.

"Senden uzaklaşamam. Ne o zaman, ne şimdi, ne de asla."

Alaycı bir tavırla "Şimdi saçmalıyorum. Diğer tüm kızlar-" dedim.

"Ciddi bir şey değildi. İlk aşkımdın ve sonuncusu da olacaksın. Bitti artık. Kızı on üç yaşında buldum ve o zamandan beri kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı. Seninle hızlı bir sevişme peşinde değilim Blair. Gençken hata yaptım ama seni kasten incitecek bir şey asla yapmam."

"Lanet olası küstahlık," diye mırıldandım kendi kendime. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı, tabii bunu defalarca yaptıysa, farkında olsun ya da olmasın.

"Ne?"

"Ah, kendi kendime, insanların bana bir şeyler söylediğini bildiğin halde burada oturup bunu nasıl söyleyebildiğini merak ediyorum. Son cümleli tamamen saçmalık haline getiren şeyler. Çünkü beni kasten incitmek için zaten bir şeyler yaptın."

"Gerçekten ne demek istediğini bilmiyorum-"

"Shelby!" diye bağıryorum. Arkadaşımanın adı vadi boyunca şehre doğru yankılanıyor, yankılar halinde tekrarlanarak beni rahatsız ediyor. Bunu tekrar tekrar duymanın acısı neredeyse buna değiyor, çünkü Denver kendini uçurumdan atmaya hazır gibi görünüyor. Ve hemen peşinden atlayacağımı bilsem de, bir yanım kanyonda yankılanan çığlıklarının verdiği tatmini istiyor.

"Shelby ne bok yiyor? Bana zarar vermeyeceğini mi sandın?" Ateş püskürüyorum ama o yine de geri adım atmıyor. "Bunu umursamayacağımı mı sandın? Bil bakalım ne oldu Denver. Umursuyordum."

"Açıklayabilirim."

Başımı eğip, yıllar içinde içimde biriktirdiğim tüm duygularımı tamamen açığa çıkarmadan önce ne saçmalıklar çıkaracağını duymayı bekliyorum. Rol yapmayı bırakmaya, insanların eski sevgilim hakkında sanki davranışları bana komik bir şakaymış gibi konuşmalarını dinlerken takındığım gülümsemeyi kaybetmeye hazırım.

"Açıklaması berbat. Ama dürüst olmak gerekirse, geri döneceğini hiç düşünmemiştim. On dört yıl gitmiştin. Tam on yıl boyunca uykusuz geceler, senin uykulu sesini duyabilmek için benim numaram dışında herhangi bir numaradan sarhoş telefonlar, ciğerlerim patlayana kadar bağırabilmek için zor günlerde buraya kadar araba kullanmak." Hızla gözlerini ovuşturdu ve elleri benimkilerin üzerine düştüğünde, kendimi geri çekmedim. Gecenin bir yarısı, telefonun diğer ucunda kimse yokken yapılan aramaları hatırlıyorum; hatta sonunda numaramı değiştirdim, bir sapığım olduğu paranoyasıyla. Aramalar ondan sonra kesildi elbette. Şimdi onun olduğunu bildiğim için midemdeki düğüm daha da sıkılıyor.

Başparmağı elimin üstünde gezindi. "Shelby ve ben hiç seks yapmadık, kayıtlara geçsin. Sadece içtik, dans ettik,

öpüştük. Ve bunun hâlâ doğru olmadığını biliyorum. Kimseyle yatmamalı, hatta kimseye bakmamalıydım. Geri döneceğine dair içimde en ufak bir umut kırıntısı kalsaydı, ihtiyacım olduğu kadar dayanırdım."

"Bekarlık yemini etmeni beklemiyordum. Ama hadi ama... O benim arkadaşlarımdan biri. Bunca zamandır benimle gerçekten ilgileniyorsan, neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamıyorum."

Boğazı yavaşça inip kalkıyor ve yanağının içini kemiriyor. "Keşke son on yılda daha iyi seçimler yaptığımı söyleyebilseydim. Bekar kalmayı istememiş olabilirsin ama, kahretsin, senden sonra kimsenin olmadığını söylemeyi çok isterdim. Ve Shelby'nin kötü bir fikir olduğunu biliyordum, bu yüzden daha fazla ileri gitmesine izin vermedim... kahretsin, tamamen uzak durmalıydım."

Ellerinden birini silkeleyip gözümün ucuyla o aptalca, dramatik, gereksiz gözyaşının düşmesini engelleyebilmek için hafifçe siliyorum. Tanrı biliyor ya, onun için yeterince ağladım.

"Üzgünüm. Shelby için. Diğer tüm kızlar için. İstedğim son şey, seni tekrar incitecek bir şey yapmaktı. Her şeyi mahvettim ve bana güvenmemeni anlıyorum, ama ölü annemin mezarı üzerine yemin edebilirim ki -ki şu anda tam da bulunduğumuz yer burası- benim için sadece sen varsın."

"Neden?" Bulanık görüşüm ve gözlerimin yanmasıyla yüzünü seçebilmek için gözlerimi kısıtım. "Sana istediğin hayatı vermeye yanaşmıyorken neden ben?"

"Ben sadece seninle bir hayat istiyordum, Ayı." Lakap dilinden dökülüyor ve midem onunla birlikte tepetaklak oluyor. "Seninle ilgili olmayan hiçbir geleceğe acı verici derecede ilgisizim."

"Buraya kaç kız getirdin?" diye soruyorum, ihtiyacım olan cevabı alabilmek için dua ediyorum.

"Burayı kimse bilmiyor. Çığlık atmam, küfür etmem veya uçurumdan bir şeyler fırlatmam gerektiğinde buraya geliyorum. Acı içinde şaka yapmak ve gülmek işe yaramadığında."

Çenemden bir damla yaş düştü, çıplak uyluğuma doğru sekti. "Gitmemeliydim."

"Okula gitmeseydin, bu kasaba sonsuza dek Brickham'da tek sağlık hizmetiyle kalacaktı. Ve kesinlikle taraflıyım ama sen onun hayal edebileceğinden çok daha iyisin." Gülümsemesi benimkiyle aynı, küçük ama içten, sadece iki yanağında da derin gamzeler var. "Yani seni kaybettim, ama bu daha büyük iyilik içindi."

"Tam bir şehitsin." Elini indirdim. "Buraya çığlık atmak için geldiğini mi söyledin?"

"Bazen."

Avucumu sert göğsüne koyup onu itiyorum ve bagaj kapağından atlıyorum. Zemin, ayaklarımın altında ufalanan kırmızımsı kayalardan oluşuyor ve ben de uçurumun kenarına doğru dikkatlice yürüyorum. Yaklaştıkça, her rüzgar esintisi daha fazla saçımı yakalayıp bükebiliyor.

Vahşi buklelerime bir elimle dokunup derin bir nefes alıp çığlık atıyorum. Ciğerlerim ağrıyana ve boğazım alev alev yanana kadar, alabildiğine yüksek sesle. Yüzümden yaşlar süzülürken bile çığlık atıyorum, Denver elimi tutup yanıma geldiğinde bile çığlık atıyorum. Seslerimiz vadiyi dolduruyor ve çok geçmeden ciğerlerimdeki havanın helyumla yer değiştirdiğini hissediyorum. Aylardır sessizce omuzladığım yük yok oldu ve elimi sımsıkı tutan adam olmasa, uçup gidebilirdim.

Nefes almak için durduğumda bana döndü ve boştaki eliyle yanaklarımdaki ıslaklığı sildi. "İyi hissettiriyor, değil

mi?"

Dokunuşunun sıcaklığı, göğsümde kalbimin, hayvanat bahçesindeki bir hayvanın kafesinin parmaklıklarını sallaması gibi gümbür gümbür atmasına neden oluyor.

Korkularımı siktir et, zaten kalbim kırık.

Boştaki elimle gömleğinden bir avuç alıp onu kendime doğru çekiyorum. Hiç vakit kaybetmeden ağzım onunkine ulaşıyor ve Denver kollarını belime doluyor. Dili dudaklarımda geziniyor, onları ayırıyor ve hafif bir iniltinin ağzımdan kaçmasına izin veriyor. Keşif dolu bir öpücükle nefesimi, düşüncelerimi ve kemiklerimi çalıyor. Nefes almak için geri çekildiğinde aramızda bir mesafe oluşuyor. Alınlarımız birbirine değiyor ve yıllar sonra ilk kez tüm vücudum derin bir nefes vererek rahatlıyor.

Blair

"Beş saniye dürüst olabilir miyim?" diye soruyorum nefes nefese.

"Her zaman."

"Korkuyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve o nemli kirpiklerime yumuşak öpücükler konduruyor. "Annemle olanlardan, buraya geri dönmek için hayat planlarımı nasıl bir kenara attığımdan, senden..."

"Benden mi?" Yüzümün iki yanını tutup başımı kaldırdı, sessizce ona bakmam için yalvardı. Sonra kaşlarının arasındaki boşluğa kazınmış endişeli bir ifadeyle bakışlarımı yakaladı. Küçük ama aynı zamanda ikimizi de boğabilecek kadar büyük tek bir gözyaşı, gözünün kenarına sıkışmış duruyordu.

"Çocuktuk, şimdi farklıyız. Sen..." Ellerimi kaldırıp sanki her şeyi tartıyormuşum gibi doğru kelimeyi arıyorum.

Bir orospu çocuğu, bir çapkın, bir pislik...

Büyümüş bir adam, tatlı bir çocuk, her zamankinden daha yakışıklı...

"Sevdiğim çocuk değil artık. Seni tanımıyorum."

"İçten içe hep aynı çocuğum. Hâlâ at biniyorum, ailemi seviyorum ve en sevdiğim renk mavi. Ve Blair, hâlâ sana deli oluyorum."

"Eskiden olduğum kişi değilim."

"Şu ana kadar bildiklerime dayanarak, senin daha iyi bir versiyon olduğunu düşünüyorum. Ve daha fazlasını bilmek isterim."

"Ne bilmek istiyorsun?" Bileklerimi boynunun arkasına geçirip göğsünü benimkine doğru çektim.

"Kelimenin tam anlamıyla her şey. İyi, kötü, beynini kemiren rastgele düşünceler. Hepsini istiyorum. Bana söylemek istediğin her şeyi istiyorum."

Dayanamıyorum. Dudaklarım tekrar onunkileri kavlıyor.

"Bu çok fazla," diye mırıldandım ağzına doğru.

"Yalnızca zamanım var." Devam etmeden önce rahatlama dolu bir öpücük daha. "Dondurma ister misin? Lickety Split'in ay başında yaz için dükkan açtığını duydum."

"Annemle birlikte olmak için eve gitmeliyim."

"Tamam, tabii, evet." Gözlerindeki yenilgiyi saklamaya çalışmıyordu ve sözlerimin yanlış çıktığını fark ettim.

"Seninle vakit geçirmek istemediğimden değil. Sadece..."

"Kendi başına halledebileceğin sorumlulukların var, biliyorum. Hadi seni eve götürelim."

Son bir uyuşuk öpücük için onu kendime çekip kamyonete doğru geri geri yürütüyorum. İçeri girdiğimizde, orta koltuğa oturuyorum ve birbirine değen uyluklarımızın sıcaklığının kemiklerimi ısıtmasına izin veriyorum. Wells Kanyonu'na kadar süren bir saatlik yolculuk boyunca, korkuyla daha da sıkışmış bir tutuşla elimi sıkıyor.

Birbirimizi kaybetme korkusu. Bu anın sadece bugüne özel olduğu korkusu.

Kapıdan içeri girdiğimde kafam karıştı; annem neden okuldan eve geldiğimi anlayamıyordu. Doktorlar bize onun doğru bildiği her şeyi yapmamızı söylemişti, biz de ona yaz tatilinin yeni başladığını söyledik ve rahatladı. Sonra babamın ısrarla oturup mangal yapmasına izin vermesine sinirlendi. Ama bardağı taşıran son damla, kız kardeşim Whit'in ortaya çıkıp annemin yeni tıbbi uyarı bileziğini aldığını yüksek sesle haykırmasıydı.

Yeğenim Jonas'ı ön kapıda durdurdum ve ona bilgisayarımda yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, beni yatak odama kadar takip etmeye zorladım. Sahte bir sürprizle, dizüstü bilgisayarım gayet iyi çalışıyordu. Jonas bana yan yan baktı, yalan söylediğim için ağzını açtı, tam o sırada mutfakta bir şey kırıldı. Sonra annem Whit'e orospu olduğu için bağırdı ve babam sesini öyle bir yükseltti ki tüm ev hareketsiz kaldı.

Kargaşa birkaç dakika önce sona ermesine rağmen Jonas'ın eli hâlâ kapı kolunun üzerindeydi. "Dışarıda iyiler mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir saniye burada kal, tamam mı dostum?"

Başını sallayıp, geçmeme izin vermek için kapıdan geri çekildi. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp, on yaşındaki çocuğu hak etmediği yetişkin saçmalıklarından olabildiğince uzak tuttuğumda derin bir nefes aldım.

"İyi misiniz?" Sahte bir neşeli ses tonuyla, Whit'i dizlerini göğsüne çekmiş, sessizce gözyaşlarını silerek bir mutfak taburesinde otururken buldum. Yanına gidip elimle sırtını okşadım. "Jonas'a bir dakika odamda kalmasını söyledim."

Babam, yerde diz çöküp büyük cam parçaları topladığı yerden başını kaldırıp baktı. "Annem yatmaya gitti. O sadece..."

"Kafam karıştı ve korktum." Karşısına diz çöküp salata kasesi gibi görünen bir şeyin parçalarını topluyorum. "Biliyoruz baba. Onunla konuşmak istersen, bunu hallederim."

İnleyerek ayağa kalkıp koridorda ağır adımlarla yürüyor, Jonas'a merhaba demek için odama uğruyor. Sessizce bardağın kalanını alıp mikroskobik parçaları nemli bir kağıt havluyla siliyorum. Çok geçmeden, annemin geniş koleksiyonundan bir kadeh Malbec ile Whit'in yanına yerleşiyorum. Kız kardeşim içkisini yavaşça yudumlarken, gözlerinin etrafındaki ıslaklığı öfkeyle silerken, Jonas'ın koridorda ağır adımlarla yürüdüğünü duyuyoruz. Sıska vücudunu kanepeye fırlatıyor ve kulaklık takıyor olmasına rağmen, elindeki cihazda oynadığı oyunun müziğini duyabileceğimiz kadar yüksek bir ses çıkarıyor.

"Bu çok kötü," diyor Whit.

"Çok berbat." Kuru şaraptan uzun bir yudum alıyorum, tadı dilimde kalıyor.

"Buradan nefret ettiğini bilmeme rağmen eve geldiğin için teşekkür ederim. Babam tek başına idare edemezdi."

Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum. "Aslında geri dönmekten rahatsız değilim. Bir bakıma... iyileşiyorum."

Kaşını kaldırıyor.

"Fikrimi değiştirdim."

"Böylece?"

O benim saçmalıklarına inanmıyor.

"Ayrıca bugün Denver'ı öptüm." Sırrımı sapsız bardağıma fısıldıyorum; büyükçe boş bir alan, sözlerimi bana geri yansıtıyor.

"Bu açıklıyor. Buraya geldiğimden beri duyduğum en az şaşırtıcı şey de bu." Bardağını elinde düşünceli bir şekilde döndürüyor. "Yine de dikkatli ol."

"Cass da beni uyardı."

"Çünkü bir daha incinmeni görmek istemiyoruz. Dünyaları hak ediyorsun, kardeşim. Sana bunu vermeye razıysa, desteklerim. Ama sen tepetaklak düşmeden önce onun da elinden geleni yaptığından emin ol."

"Öyleyim. Yavaştan alıyorum. Sadece bir öpücüktü... bunun hiçbir anlamı yok."

Bana şüpheyle bakıyor, ağızından çıkan sözlere benden daha fazla inanmıyor. Söz konusu ben ve o olduğunda, sadece bir öpücük diye bir şey yoktur. Cass ve Whit, onu geceleri gizlice odama soktuğumu bilen dünyadaki tek insanlar. Kız kardeşim, onu kaybettikten sonra sinir krizi geçirdiğimi gören ve tüm detayları dinlemek zorunda kalan tek kişi. Ona karşı hislerimin bugün bile ne kadar derin olduğunu biliyor.

"Tamam, kızlar ve oğlan." Babam ellerini cırparak ve genişçe gülümseyerek odaya giriyor. "Aç olan var mı? Ev yapımı hamburger yaptım."

Garip bir belirsizlik içinde yemek yiyoruz; annemin saat yedide yatacağını düşünerek sessiz kalıp ona dikkat mi etmeliyiz, yoksa Jonas için biraz normallik sağlamak adına her zamanki coşkulu hallerimize mi bürünmeliyiz, kararsızız. Annemle başka bir sorun çıkmasını önlemek için heyecan verici hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz, normalden biraz daha kısıp sesle konuşuyoruz ve Whit, Jonas'ın son lokmasını bitirdiği anda kalkıp gidiyor.

Sonra babamla sessizce mutfakı temizliyoruz, akşamın ağırlığı üzerimizdeydi ama ikimiz de birbirimize zor konuları açmaktan çekinmiyoruz. O ve ben de aynı durumdayız; pencereleri tahtayla kapatıp tek başımıza atlabilecekken, bu bok fırtınası için paniklemenin bir anlamı yok. Aslında yakın olmadığımız anlamına gelmiyor. Ailem hiçbir zaman topluca kucaklaşacak, zor şeylerden konuşacak veya birinden yardım isteyecek tiplerden olmadı.

Yatak odama çekildiğimde, Denver'ın bana dağın tepesinde verdiği aynı rahatlatıcı duyguyu yaşama ihtiyacı hissettim.

Blair: Hey, meşgul müsün?

Denver: Senin için çok yoğun değil, neden?

Blair: Annemle berbat bir geceydi...

Blair: Gelmek ister misin?

Parmağım Gönder tuşuna bastığı andan itibaren paniklemeye başlıyorum. Denver'ın evime ulaşması için gereken yarım saat boyunca odamda volta atmak mümkün değil. Lanet olası halıyı aşındıracağım. Bu yüzden her yeri kaplayan bir duş almayı tercih ediyorum, vücudumun neredeyse her santimini sabunlayıp keseleyip tıraş ederken suyun ve gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin veriyorum. Su dayanılmayacak kadar soğuduğunda, ağlamaya başlıyorum ve keşke Denver'ı davet etmeseydim diye düşünüyorum.

Bulanık aynaya hızlıca bir bakış atınca bu düşüncem netleşiyor. Elimi camın üzerinde gezdirip gözlerimin kan çanağına döndüğünü, yanaklarımın şiştiğini ve göğsümün lekелendiğini fark ediyorum.

Harika, bana bir bakacak ve diğer tarafa koşacak.

Vücuduma sarılı havluyu sıkıca kavrayıp yatak odama geri dönüyorum, Denver'a susmasını söylemek için telefonumu zamanında alabilmeyi umuyorum. Çünkü tek istediğim yatağa kıvrılıp, saçma sapan bir romantik komedi izleyip uykuya dalmak.

"Zamanı gelmişti. Bana şaka yaptığını düşünmeye başlamıştım." Denver yatağının üzerinde dirseklerine yaslanmış, onu görünce bir an donakaldım.

Kapıyı kapatıp havluyu daha sıkı vücuduma bastırdım ve hızla dolaba doğru ilerledim.

"Zaten burada mısın? Nasıl?" Saate baktığımda, mesajı göndereli tam kırk beş dakika olduğunu görüyorum. "Ah, kahretsin. Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Şey, şey, arkanı dönebilir misin ki üstümü giyebileyim?"

"Daha önce görmediğim bir şey değil ama iyiyim." Ayaklarını yatağa uzatıp başucuna döndü. "İyi misin?"

Daha sevimli pijamalara sahip olmadığım için kendime lanet etmekten başka?

"Evet, şimdi iyiyim." Elimdeki en iyi seçeneğe uzanıyorum: şort ve atlet. İnce pembe kumaştan meme uçlarım gün gibi ortada olduğu için, en yakın kapüşonlu üstü üstüme geçiriyorum.

"İyi olmak zorunda değilsin," diyor. "Hatırladın mı?"

Yanındaki yumuşak şilteye gömülüp ayaklarımı popomun altına sokuyorum. Bana döndüğünde dizlerimiz kısa bir süreliğine çarpışıyor ve en basit dokunuş, eve dönüş yolculuğu boyunca içimde yanan ateşi yeniden alevlendiriyor.

Ve "Şimdi iyiyim. Gerçek bu." dediğimde yalan söylemiyorum.

"Son on yıldır kapşonlu üstümü mü sakladın?"

Yutkundum, utanç karnımdan göğsüme ve boynuma doğru yayıldı. Evet, kapüşonlusunu saklamıştım - teknik olarak kapüşonlu, çünkü birkaç sweatshirt ve tişörtüm var - ama fark edeceğini tahmin etmiyordum.

Denver, ön taraftaki küçük logoyu doğrulamak için ıslak saç uçlarımı omzumun üzerinden savuruyor ve

yanaklarındaki gamzeler beni içine çekiyor. "Dolabını altüst edip teknik olarak ne kadarının bana ait olduğunu görmeli miyim?"

Ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyor ve parmaklarım kalın pazısına dolanıyor. "Dur. Güzel bir kapüşonlu. Saklamamın tek sebebi bu."

"Tanrım, tanıdığım en berbat yalancısın. Sana bu sweatshirt'ü ödünç verdiğimi hatırlıyorum ve eldivenlerinle ellerini cebe sığdıramadığın için cebinin tamamen boşa gittiğini söylemiştin. Bütün kış bundan şikayet ettin ama yine de o lanet kapüşonluyu giymeye devam ettin." Cebin kenarıyla oynuyor ve yırtık pamuğun arasından sertleşmiş ellerini hissettiğimde keşke onu hiç giymeseydim -ya da herhangi bir şeyi- yatağa. Kollarımı başımın üzerine uzatıp çıplak tenime dokunup dokunmayacağını test etmek istiyorum.

"Beni yakaladın. Gerçekten berbat bir kapüşonlu. Kapüşonu da anormal derecede küçük." Gözlerinin alt karnımdaki açıkta kalan deri parçasına odaklandığının farkında olarak yukarı uzanıp kapüşonu nemli saçlarımın üzerine çektim.

"Belki de kafan büyüktür." Kapüşonunun iplerini çekiştiriyor, kapüşon yüzümü sararken çarpık bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor. "Doğrulandı. Koca kafalısın. Sanki The Shining filminde başrol oynuyormuşsun gibi görünüyorsun."

Şakayla karışık bacağına vurdum. "Eğer kafamla ilgili bir sorun olduğundan bu kadar eminsen, geri alabilirsin."

Ellerimi kapüşonlunun alt kısmına koyup, tek hamlede kafamdan geçiriyorum.

"Sanırım hala sığacak-" Cümlesi, gözleri göğsüme kaydığında ve Adem elmasının yutkunarak sallanmasıyla yarıda kesiliyor.

Doğru ya, o kazağı giymemin bir sebebi vardı.

"Blair, şey mi... yaptın... şey," diye kekeliyor, neredeyse bir köpek gibi salyaları akıtarak kendi kendine takılıp düşüyor. Gurur duymadığımı söylemek yalan olur. Onu kendinden kurtarmak için araya girmeden önce sonunda ağzından çıkan tek kelime "gırtlak bir sikişme" oluyor.

"Evet, piercing takıyorlar. Ve genelde dik dik bakmak kötü bir davranıştır."

"Sanki bana bakıyorlarmış gibi hissediyorum. Bu bir egemenlik meselesi - artık gözlerimi alamıyorum."

"Sana artık benim hakkımda her şeyi bilmediğini söylemiştim," diye espri yaptım.

"Ve sana her şeyi bilmek istediğimi söylemiştim. Şu anki kadar doğru olmamıştı." Kısa bir anlığına gözleri gözlerime kaydı ve ne kadar aç olduğunu görebiliyorum. Bu adamın vahşileşmeye ne kadar yakın olduğunu. Beni ne kadar çok istediğinin tüm yüzüne yansıdığını ve bacaklarımı birbirine kenetlediğini hissediyorum.

"Ah, öyle mi?" Uyarı zillerini ve dehşete kapılmış kalp atışlarımın sesini duymazdan gelerek, sol omzumdaki ince kayışın altına parmağımı yerleştirip aşağı kaydırıyorum.

Leğen kemiğimin arkasında hafif bir sızı var ve gözleri her hareketimi takip ederken ben zar zor nefes alıyorum. Diğer kayışı parmaklarımla çektiğimde, eli benimkini kapatıyor ve kayışı kolumdan aşağı kaydırmama yardım ediyor.

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor, onu parıldayan ve öpülesi bir hisle bırakıyor. Hafifçe titreyerek avucunu koluma koyuyor. Sağ göğsümün serbest kalmaya hazır olduğu yerden sadece birkaç santim uzakta. Ve eğer göğsüm A bedenden daha büyük olsaydı, pijama üstü kayışlar olmadan onları tutmaya yetmezdi eminim.

Denver'ın başparmağı, yan göğsüne hafifçe dokunarak suları test etmek için uzanıyor. Benden hiçbir tepki gelmeyince, gergin ve sert bir "siktir et" sesi çıkartıyor.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, gömleğim belime dolandı, ağzı benimkileri harap ediyor ve göğüslerime masaj yapıyor; tomurcuklanan meme uçları sert avuçlarına bastırılmış. Muhtaç bir iniltiyle yatakta geriye doğru yuvarlanıyorum. Ve o, zihnimi değiştiren bir öpücükle ciğerlerimden oksijeni çekerek üzerime çullanıyor.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma doğru süründüğünde nefes nefese kaldım. Sonra dili tenimde, köprücük kemiğimde ve göğsümde kayarak, içimdeki ateşe benzin döktü. Onu buraya seks yapmak niyetiyle davet etmedim. En azından bilinçli olarak. Ama tek istediğim, aniden bunaldığım o sızlayan boşluğu doldurması.

Sadece yarım saniyeliğine geri çekiliyor - yeni taktığım takılarıma iyice bakmasına ve gömleğimi tamamen çıkarmama yetecek kadar - sonra tekrar içeri dalıp boğazımın arkasından boğuk bir inilti çıkartıyor. Dili her bir meme ucunu bir hale gibi sarıyor, narin halterlerin üzerinden geçiyor ve içimden bir zevk dalgası geçiriyor. Altında vücudumun gerildiğini hissedince homurdanıyor ve sıcak, zorlanan hava beni daha da çılgına çeviriyor.

Kaslı omuzlarını kavradım, tırnaklarımın etine saplanmasına izin verdim. Cidden şimdiden boşalmayacağım. Pürüzlü meme ucumu tekrar okşarken bu düşüncüyü kafamdan attım.

Aman Tanrım!

Denver diğer göğsüme geçip birini yalayıp diğerini parmaklarının arasında nazikçe okşarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Den-" diye fısıldayarak bağıryorum, dikkatini çekmek için saçlarını çekiyorum.

"Mmmm." Karnımda bir iz bırakarak mırıldanıyor, sortumun belinde duruyor, kalçalarımı hafifçe kaldırıp aşağı çekmesine izin verene kadar bekliyor. Dizlerim hafifçe birbirinden ayrılıyor ve o da alçak bir homurtuyla beni içine çekiyor. "Sana baksana. Gördüğüm en muhteşem şeysin. Kendini aç bebeğim, bana neler kaçırdığımı göster."

Elimi göğüslerimin arasından karnıma ve oradan da vajinama doğru indirdim. Gözlerinde karanlık bir parıltıyla, devam etmem için başıyla işaret etti. Bu yüzden parmaklarımı dudaklarıma bastırıp, görebilmesi için ayırdım.

Onun için tamamen çıplak ve açıktayım, ama kendimi hiç de açıkta hissetmiyorum. Bunca zaman sonra bile, bana baktığında bakışları şehvetle dolu. Beni, benim onu istediğim kadar çok istiyor.

"Zaten çok ıslaksın bebeğim. Meme uçlarını okşamamı seviyor musun?" Dilini bir memenin etrafına doladı ve gözlerim bir anlığına geriye kayd. "Deltildiğine inanamıyorum. Tanrım, eskiden göğüslerini sevdiğimi sanıyordum ama şimdi?"

Doyumsuz.

Denver kalçalarımı kavırıyor, vücudumu öpmek için eğiliyor, dilinin dikkatli sürüklenişiyte tepeden tırnağa tapınıyor. Ta ki yalvaracak gibi olana kadar, ellerinin veya ağzının uyluklarımda tepesinde biriken baskıyı hafifletmesine muhtaç bir halde. Parmağı klitorisimi okşuyor ve göğsümü emiyor, aynı anda dilini meme ucumda gezdirirken ıslaklığımın arasından bir parmağını geçiriyor.

Önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda göğsünde bir gümbürtü kopuyor. Ve ağzımı avucuma bastırıp, beni yeni bir ihtiyaçla doldururken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Onu tamamen elde edene kadar tatmin olmayacağım. Biliyorum.

Elini çekip ağızına götürüyor, sonra göğsünün derinliklerinde bir arzuyla parmaklarını emerek temizliyor. Sanki dünyanın en nefis tatlısını tatmış gibi.

Doymuş bir gülümsemeyle sessizce, "Artık seni tanımadığım konusunda ısrar ediyorsun - tadını hiç unutmadım. O tatlı amın hiç değişmemiş, bebeğim. Ama yeni Blair hakkında gerçekten ne bilmek istiyorum biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Bana geldiğinde hala aynı şekilde konuşup konuşmadığını bilmem gerek," diye mırıldandı boynumun kıvrımına, hassas tenimi ısırarak.

Parmakları derinlere doğru kayarak beni orgazma yaklaştırıyor, ağzı ise tekrar meme uçlarıma odaklanıyor. Ateş beni sarıyor ve sırtım dokunuşuna daha da yaklaşmak için kavisleniyor. Yavaş, metodik yalamaları ve çağıran parmaklarıyla saniyeler içinde inliyorum - yüksek sesle.

"Şşş, bebeğim. Uslu ve sessiz olman gerek." Boştaki elini ağızıma koydu ve orgazm beni sardığı anda etini ısırduğında gururla gülümsedi. Yine de, ben sarhoşluğumdan kurtulurken emmeyi, parmaklamayı ve sikmeyi bırakmıyordu.

Denver gömleğini başından aşağı yırtıyor, karın kasları ve bronz teniyle. Sonra ben de beline asılıp onu arzuluyorum. Eşofmanının altından penisi canlanıyor ve bir an durup onun nasıl bir adam olduğunu takdir ediyorum.

Aman Tanrım! Rabbimize ve kurtarıcımıza şükürler olsun.

Her zaman yağsız kaslardan oluşmuştu ama bir erkek olarak göğsünde bir tutam kahverengi kıl var. Ve göbek deliğinden vaat edilmiş topraklara kadar uzanan ince, yalanabilir bir iz. Asla unutmadığım bir penis. Belki de sahip olduğum ilk penis olduğu içindir, belki de o zamandan

beri gördüklerimin çoğundan daha büyük olduğu içindir, belki de onu taşıyan adamı her zaman sevdiğim içindir. Ve dövmesi...

"Bekle. Bu bir dövme mi?" Ona doğru yaklaştım, uyluğundaki siyah mürekkebi seçebilmek için gözlerimi kısıtım; dizinin ve kalçasının tam ortasına denk gelen, bir parmaktan büyük olmayan bir leke.

Şaşırmış gibi, sanki orada olduğunu unutmuş gibi, kendi tenine bakıyor. "Ah... evet."

Ve o minik tasarımın ne olduğunu anladığımda, kalbim garip bir şekilde sallanıyor, batması mı yoksa yüzmesi mi gerektiğinden emin olamıyorum. "Den... bu bir ayı mı?"

"Aman Tanrım, Red'in dövmecisinin biraz karanlık biri olduğunu biliyorum ama o kadar da kötü bir iş çıkardığını düşünmemiştim. Tabii ki ayı."

Gerçekten varsaymak istemiyorum. Ama nasıl olmasın ki? Yutkunup parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve ona bakıyorum.

"N-neden?"

Kulaklarımın arkasına düşen saç tutamlarını düzeltiyor. "Çünkü annem bana cesedinin üzerine dövme yaptırabileceğimi söyledi. Ben de... yaptırdım. Red beni ayarladı. İğnelerden nefret ediyorum, bu yüzden bir daha asla olmayacak."

Göğsüne kazınmış sığır damgasından elbette memnun, ama küçük bir dövme bile fazla. İğne konusunda her zaman çok korkaktı.

"Yani neden ayı?"

"Bu çok saçma bir soru, Ayı." Yumuşak gülümsemesi benimkiyle aynı ve eli elimi buluyor. "O zamanlar aklıma gelen tek şey sendin. Bana mantıklı gelen tek dövme oydu. Tam şurada, yaz boyunca kamyonetimle gezerken elinin durduğu yerde."

Ciğerlerimdeki yanma hissini onu öperek, tüketerek ve uyluğuna sımsıkı sarılarak bastırıyorum. Hem ona sahip olma ihtiyacıyla hem de onu bir daha asla bırakmama ihtiyacıyla başa çıkıyorum.

Kız kardeşim ve Cass, sert ve hızlı düşme eğilimim konusunda haklıydılar. Zaten çok derinlere battım. Eğer o tamamen batmamışsa, kalbim sonsuza dek yatak odamın zemininde paramparça bir enkaz olarak kalacak. Ama eğer yürüyen bir ölü kızsam, her anın tadını çıkarmalıyım.

Sonunda öpüşmenin etkisinden kurtulup, gözlerindeki karmaşık kahverengi ve altın tonlarına iyice baktım. "Beni becermeni istiyorum."

"Ne istersen bebeğim."

"En üst çekmecedeki prezervatiflerim var." Şifonyerimin olduğu yeri işaret edip Denver'ın bir prezervatif almak için odanın karşısına yürüyüşünü izliyorum. Haksız yere kusursuz olan vücudundaki her kas, her adımda dalgalanıp esniyor.

"Neden prezervatif taktığını bilmek istemiyorum." Denver'ın sesinde bir parça kıskançlık ve sahiplenme vardı.

Paketi elinden alıp ambalajını yavaşça açıyorum. "İkimiz de son on yılda başka insanlarla seks yaptık ve çalıştığım hastaneden bedava prezervatif çaldım."

Göğsünde bir homurtu başlıyor, ama prezervatifi penisinin ucuna doğru yuvarlayarak hemen durduruyorum. Yerini gür bir sikiş alıyor. Penisinin dibine kadar yuvarlanınca, ona iki kez yavaşça pompalıyorum.

"Ama Den, sen benim gerçekten istediğim tek kişisin. Sen, sadece sen." Onu öptüm, yavaşça okşadım.

"Buraya gel bebeğim." Kafatasımı kavrayan bir eliyle beni yavaşça sırtüstü yatırdı, sonra avucunu başımın altında gezdirerek saçlarımın yastıkta her yana dağılmasını sağladı. "Ama bir şeyi bilmeni istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, topuklarımı arka uyluk kaslarına bastırdım. İçinde bulunduğumuz pozisyonda, başının istemeden beni tahrik etmesi yerine, kalın penisinin içimde olmasını istedim. Islaklığın arasından yukarı kayarak, klitorisime hafifçe sürtünerek ve tekrar aşağı kayarak, girişime yerleşene kadar. Çöküşüme kadar geri sayan bir metronom saati gibi tekrar tekrar.

"Bunu yaparsak, gerisi biter." Çenemi öpüyor. "Şehirdeki şımarık bir orospu çocuğuyla konuşuyorsan, bitmiştir. Paylaşmayacağım. Seni başkasına kaptırma riskini alamam. Bu sefer seni ömür boyu yanımda tutacağım."

"Başka kimse yok." Ellerimi saçlarına doladım ve kahverengi gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım. "Hiçbir zaman olmadı."

"Asla da olmayacak." Penisi tek bir akıcı hareketle içime girdi ve birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık, bu da odaklanmış nefeslerimle ona alışmamı sağladı. Kaslarım penisinin etrafında gevşemeden önce hafif bir sızıya rağmen, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve dudakları dudaklarıma değmişken, eve dönmüş gibi hissediyorum.

Yıllarca bir şeyleri özlediğimi hissettim, evimi özledim. Ama Wells Canyon'ı değil. Onu özledim.

Bunun için.

Benim mutlu yerim.

Denver Wells'i unutmaya çalışarak sonsuza dek uğraştım. Ve beni tekrar sahiplenmesi, her şeyin boşuna olduğunu anlamamı sağladı, çünkü ben hep ona aittim. Bu gerçeği tartışmak anlamsızdı.

Telaşsız bir tutkuyla, tahmin ettiği gibi öpüşüp birbirimizin inlemelerini bastırıyoruz. Geri çekilirken ve beni yavaşça tekrar doldururken, o uyusuk hareketinde bir huzur ve sevgi var. Ellerimle teninin her santimini

keşfediyor, gövdesinin üzerinden aşağı doğru iniyor ve sert kıcını okşuyorum. O da göğüslerimi yalayıp emiyor, küçük boyutları nedeniyle çoğu zaman göremedikleri ilgiyi onlara veriyor. Ve içime, sakın bir kalp atışı gibi, yavaş ve istikrarlı bir şekilde pompalıyor.

Öpüşmelerimiz arasında göz göze geldiğimizde, geçmişte verdiğim her karardan pişman oluyorum. Onu her gün böyle yanımda göremediğim için nefret ediyorum. Bizi kırdığım için -onu kırdığım için- nefret ediyorum ve burada kalsaydım hayatımın daha iyi olacağını düşünmeden edemiyorum.

"Bebeğim," dedi, içime tamamen yerleşmiş halde hareketsiz kalarak. "Neden ağlıyorsun Ayı? Durmamı ister misin?"

Aman Tanrım, cidden ağlıyor muyum?

Gözlerimin altını siliyorum, parmaklarım ıslanınca sinirleniyorum. "Hayır, ben sadece... iyiyim, gerçekten."

Duygularımı gizlemeye yönelik zayıf çabalarımı fark ederek bana bir bakış attı; topuklarım uyluklarının arkasına bastırırken bile, tek bir kasını bile oynatmayı reddetti.

"Tamam, peki. Çok duygulandım... Beni tutabilir misin? Ama durma. Sadece tut beni."

İsteği tuhaf bulursa, hiçbir şey söylemez. Bir eli saçlarıma dolanırken, diğeri gözlerimi siler. Ve gözyaşlarım saçlarımı ve yastığı ıslatırken bile bırakmaz. Alınlarımız birbirine dayalı bir şekilde beni yavaşça öper, dili dudaklarımın arasından geçerek ağzımı doldurur, tıpkı penisinin göbeğimi doldurduğu gibi.

Aramıza bir el sokarak Denver klitorisimi buluyor ve itme hareketleriyle nazıkçe masaj yapıyor, ta ki tırnaklarım sırtında küçük hilaller oluşturunca kadar ve o da ihtiyaç dolu ağlamalarımı bastırmak için beni öpmeye başlıyor.

"Şşş. Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın kepçesine değiyor. Parmakları klitorisimde hızlanıyor ve her derin hamle beni mahvetmeye hazır hale getiriyor. Çıkardığım her sesle ve şakağımdan süzülen her gözyaşıyla, o sadece fısıldıyor: "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

Ve ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum, onun her şeyini arzuluyorum. Başımın arkasını yastığa gömüp dudağıımı ısıriyorum, kalçalarımı oynatarak onu olabildiğince derinden hissediyorum.

"İşte bu. İşte benim kızım. Hatırladığım kadar güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Gel yanıma bebeğim. Bırak gitsin."

Bacaklarımın arasında gerginlik artarken, gözlerimi sımsıkı yumarak inliyorum, sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. Tenim rahatlama ihtiyacıyla karıncalanıyor ve yorganın bir köşesini ağzıma tikiyorum, o kadar büyük bir zevkle kıvraniyorum ki çığlık atasım geliyor. Ve tek bir coşku ve duygu dalgasıyla, tepeden tırnağa rahatlıyorum.

Bacaklarım titrese, gözyaşlarım yastığımda birikse bile, beni öpmeyi, tutmayı, sevmeyi bırakmıyor.

"Çok güzelsin," diye inliyor, son titrek vuruşlarıyla her kelimeyi vurguluyor. Yüzüne memnuniyet çöktüğünde, onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum.

En karanlık anlarımda kendime izin verdiğim her hayal, göz kapaklarımın ardında eski bir film gibi belirip kayboluyor: İlk evimizin oturma odasında dans etmek, koridorda yürümek, dağlarda bir ağacın altında sevişmek için çiftlikte at sırtında yarışmak, bebeğimizi ilk kez kucağıma almak. Kendime telafisi imkansız bir acı vermek istediğim her an aklımdan geçen bir film. Ancak şimdi, ona farklı bir gözle bakıyorum, çünkü belki de aşk hikâyemizin gerçekleşmesi için hâlâ zaman vardır.

Denver

Yeniden bir araya geldiğimiz ilk günün büyük bir bölümünde ağladı ve bu genellikle kaçıp gitmemiz gerektiğinin bir işareti olsa da, bunun benimle seks yaptığı için pişman olmasından kaynaklanmadığını biliyordum. Hatta, ben bile gözlerimin dolmasını engelliyordum. Gözyaşlarımın sızısını ve burnumun yanmasını bastırmaya çalışarak ona tutundum ve yanında olabilmek için kendimi yeterince sakin tutmaya çalıştım. O anda dağılsaydım, Blair kendini toparlayıp bana destek olurdu ve tek istediğim ona destek olabileceğimi kanıtlama şansıydı.

Çocukluk yatak odasına geri dönmek, onu kucaklamak ve öpmek, yıllar boyunca binlerce kez hayalini kurduğum bir şeydi. Sonunda ona tekrar kavuşmak tarifsizdi. Bu yüzden onu öpüyorum, hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin oluyorum, kızarmış yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum ve isteksizce sıcaklığından çekiliyorum.

"Ağladığım için özür dilerim." Burnunu çekti, dirseklerinin üzerine yaslandı ve prezervatifi penisimden çıkarmamı izledi.

"Ayı, özür dilemene gerek yok." Lastiği eski masasının yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra dönüp yatağa tırmanıp yanına uzanıyorum.

"Normalde birlikte olduğun kadınların bu esnada ağlamadıklarından eminim."

Onun, o zamandan beri birlikte olduğum kadınlara bu kadar takıntılı olması midemi bulandırıyor.

"Çünkü o sekste duygu yok. Bu farklı... biziz." Parmaklarım çıplak uyluklarında aşağı yukarı geziniyor ve dokunuşum altında erimesini izliyorum. "Kıskanılacak bir şeyin yok, tamam mı? Hiçbiri sen değilsin."

"Evet?"

"Evet bebeğim." Parmaklarımın vücudunu yavaşça keşfetmesiyle kalçasını hafifçe sıktım. "Son on dört yıldır burada, seninle olmayı tercih ederdim."

"Ben de. Ama belki burada değil. Umarım hâlâ ailemin evinde gizlice dolaşıyor olmayız."

"Hayır, kendimize ait büyük bir evimiz olacak, kral boy yatağımızdan dağların muhteşem manzarasını göreceğiz. Tabii ki senden başka bir şeye bakmayacağım. Ayrıca çocukları uyandırmamak için gizlice dolaşacağız."

Tamam, bu konuyu biraz düşündüm.

Burnunu çekerek gözlerini tekrar sildi. "Sence?"

"Eğer istediğin buysa, sana istediğin her şeyi veririm."

O zaman. Şimdi. Sonsuza dek.

İnleyerek doğruluyor. "Tuvalete gidiyorum, bir şeye ihtiyacım var mı? Bir içecek? Atıştırmalık?"

"Tek ihtiyacım olan hemen geri dönmen."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken hızlıca bir öpücük konduruyor, sonra kabarık gri bir sabahlığa sarınıp kapıdan dışarı çıkıyor. Ve ben odasında yalnızım. Çoğunlukla çocukluğumuzdaki gibi görünüyor: bej duvarlar, beyaz mobilyalar, çiçekli yatak örtüleri. Karanlıkta parlayan yıldızlar kaybolmuş ama onlarca yıl ışığa maruz kalmasına rağmen, şekiller boyada hala görülebiliyor. Yataktan kalkıp odasına göz atıyorum.

Şifonyerinin üzerinde düzgün sıralar halinde fıçı tokaları dizilmiş, etrafları Blair ve Chief'in fotoğraflarıyla çevrili. Sonra Blair'in, bazıları daha yeni olanlar da dahil olmak üzere, tanımadığım insanlarla olan arkadaşlarıyla fotoğrafları. Üniversite mezuniyet fotoğraf çerçevesine bakarken kapısı arkamdan kapanıyor.

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" Yatağına atlayıp beni izliyor. Meraklı meraklılığımdan hiç utanmıyorum, bu yüzden dekorasyonunu incelemeye devam ediyorum.

"Sırada iç çamaşırı çekmecen var." Omzumun üzerinden ona bir sırtış atıyorum.

"Sanki sen başlamadın sapık." Blair sabahlığı çıkarıp çıplak bir şekilde örtünün altına giriyor. "Ama benim daha iyi iç çamaşırlarım var."

"İç çamaşırı çekmecedenden daha mı iyi?" Bunun ne anlama gelebileceğine dair hiçbir fikrim yok ama artık öğrenmeliyim. Elimi her düşmanın üzerinde gezdirip bir tepki verip vermeyeceğini bekliyorum. Şifonyerinin en sağına doğru yanlamasına hareket ederken rahatsızlığını gizlemede fena halde başarısız oluyor. "Bebeğim, poker suratının biraz yardıma ihtiyacı var."

Sağ alt.

Çekmeceyi sertçe çekip açtım ve düzinelerce not, fotoğraf ve Blair'in benimle ilgili tüm anılarını ortaya çıkardım. Nefes nefese bir kahkaha atarak, buruşuk bir kağıdı dikkatlice açtım ve on birinci sınıf tarih dersinde Blair için yaptığım bir çizimi buldum. Korkunçtu - Odessa daha iyi bir çöp adam ailesi çizebilirdi - ama Blair her şeye rağmen onu sakladı.

"Sanırım bunun bir köpek olması gerekiyordu." Kağıdı kaldırıp kahverengi dairelerden oluşan bir yığını işaret ediyorum.

"Tam olarak bir Labrador. O zamanlar onunla epey gurur duyuyordun."

"Çok tatlı bir çubuk aile olduk. Bacaklarına bak, tam bir bebeğsin." Göz kırptım.

"Sen tam bir aptalsın." Yanındaki yatağa hafifçe vuruyor, ben de yeni kırıksıklıklar yaratmadan kağıdı özenle katlıyorum. Çıplak bir şekilde, onu kucaklamak için yumuşak, serin çarşafların altına giriyorum.

"Konuşacak olan sensin. On beş yıllık notları tutan sensin, benim sevimli küçük aptalım." Başının tepesini öptüm. "Berbat çizimlerimi ve aşk notlarımı sakladığına inanamıyorum."

"Elbette sakladım."

"Bu gece annenle olanlardan sonra iyi misin? Benimle konuşabileceğini biliyorsun, Ayı."

"Sen burada olduğuna göre artık mükemmel biriyim," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyor.

Vücudu etrafımda kıvrılıyor, bir bacağı benimkinin üzerine atılmış, yumuşak parmakları göğsümde geziniyor. Keşke bana yaslansa. Ağırlığının bir kısmını bana yüklese. Ama neden yapmadığını anlıyorum. O her zaman zor şeylerin üstesinden yaygara koparmadan, yardım istemeden gelen biri olmuştur. Ben eskiden bir istisnaydım; o duvarları yıkıp bana karşı dürüst olabilirdi. Ama sorumluluğumu yerine getirmedim ve şimdi onun yakın çevresinin dışında kaldım.

Göğsü yanıma doğru inip kalkıyor, her nefes verişinde nefesi yavaşlıyor, ta ki kollarımda usulca horlayana kadar. Kolumu sonuna kadar uzatıyorum, onu sarsmamak için elimden geleni yapıyorum ve başucu lambasının düğmesine basıyorum.

4.982 gece. Onu özleyerek geçirdiğim gece sayısı bu kadar. Kendimden nefret ederek. Gün doğumunu dileyerek.

Ama kabus sonunda bitti; onu kollarımda tutuyorum ve bu sefer onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Blair

G eçmişimizdeki birçok gece gibi, Denver gün doğmadan pencereden dışarı kayıyor. Üzerinde yattığı yastığı göğsüme bastırıp kaşık gibi kaşıklayıp, sanki çok hızlı içime çekersem daha çabuk dağılacakmış gibi, içimde kalan kokusunu yavaşça, bilinçli bir şekilde kokluyorum.

Kız kardeşimin endişeli sesi kulaklarımda çınlıyor. Baş aşağı düşmeden önce onun da aynısını yaptığından emin ol.

Tamamen bağlı olduğunu söyledi. Sevdiği tek kişinin ben olduğumu söyledi. Bir sürü tatlı şey söyledi; geçmişte bozduğu aynı fısıltılı sözler. Eminim beni hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulacaktır ve tüm dünyam daha önce olduğu gibi yerle bir olacaktır.

Midemdeki bulantıyı duymazdan gelerek yastığı kılıfından çıkarıp çarşafı sıyırıp, sabahın beşinde koridordan çamaşır odasına doğru yürüyorum, yatağında ondan kalan tüm izleri silmek için. Sonra beynimi susturmak için saatler harcıyorum. Çimenlerin üzerinde yoga yapıyorum, mutfağı temizliyorum, anneme babama kahvaltı hazırlıyorum ve annemi benimle yürüyüşe çıkmaya ikna etmek için yirmi dakika harcıyorum.

Araba yolunun ortasında durup, annemin ayakkabılarını bulmasını beklerken öğle güneşine gözlerimi kısarak

bakıyorum. Motorcu şortumun daracık cebinde telefonum titriyor.

Denver: Sıcak mı, soğuk mu
kahve?

Ekrana bakıp nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Soru kendi başına yeterince masum görünüyor, ama kaçınılmaz devamı beni korkutuyor. Eğer benimle kahve içmeyi teklif ederse... bu bir randevudur. Ve bir randevu, flörte yol açar ki bu da flört kısmı bittiğinde perişan olmama oldukça müsait. Ancak bu günlerde insanlar bana güveniyor ve aileme bakamamak bir seçenek değil.

Annem ön kapıdan "Hazır!" diye sesleniyor ve hafif kapüşonlu üstünün fermuarını çekiyor. "Bu lanet ayakkabıları bulmam çok uzun sürdü."

Her zamanki gibi ön dolaptaydı ama bunu söylememem gerektiğini biliyordum.

"Muhtemelen yürüyüşe çıkmayalı çok uzun zaman olduğu içindir." Ona gülümsüyorum, güneş gözlüğümü başımın tepesinden çıkarıp takıyorum. "Whit de sokağın sonunda bizimle buluşacak."

"Ah, ne güzel. Onu özledim."

Yüreğim sızlıyor ve derin bir nefes veriyorum. "Hadi, gidelim o zaman. Muhtemelen bekliyor."

Annem sohbet etmek yerine, yürürken sessizce eski Broadway şarkılarını mırıldanmaya başlıyor; bu da zihnimdeki kaosa hiç yardımcı olmuyor. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve annem haftalardır görmediğim kadar mutlu olsa da, kemiklerimdeki melankoliyi bir türlü atamıyorum.

Ve annem ayakkabılarını bağlayabilsin diye sarı kapılı mavi bir kulübenin önünde durduğumuzda, Denver'a her şeyin bitmesi gerektiğini söylemeye karar verdim.

Denver: Bu normalde birinin on dakika düşünmesini gerektirecek bir soru değildi.
Denver: Sanırım öğleden sonra her iki türü de ofisine getireceğim.

Ona burada bittiğini söyle. Temiz bir kopuş. Acı yok. Hiçbir zaman duvar örmeyi, sınırlar koymayı, kalbimi nasıl güvende tutacağımı bilmeyi sevmedim. Ama denemem gerek.

Blair: Bugün ofise gitmeyeceğim

Parmaklarım ve beynim koordineli çalışmıyor anlaşılan. Yazdığını gösteren baloncuğa bakıp, tekrar tekrar belirip kaybolmasını izliyorum. Derin bir nefes alamıyorum, ciğerlerim beklentiyle ağrıyor.

Denver: O zaman kapınıza kadar getireyim.

Blair: Denver, bu iyi bir fikir değil.

Denver: Bir kötü gün daha mı?

Yedinci denemede nihayet ayakkabı bağcıklarını bağlamayı başaran anneme bakıyorum. Hiç de fena bir gün değil, hem de hiç, tam da bu yüzden kendi ruh sağlığını

tehlikeye atamam. Güçlü ve toparlanmış kalmam gerekiyor ki, onun iyi günlerinin tadını çıkarıp kötü günlerinde ona destek olabileyim.

Blair: Hayır, sadece annemle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Whit bizi dur işaretinde bekliyor ve annem dün geceki felaketin acısını dindirecek bir şekilde ona sarılıyor. Ve kasabanın etrafından geçen, Timothy Nehri kıyısındaki ve sık ormanın içinden geçen bir yürüyüş parkurunu bulmak için Wells Ranch Yolu'na dönüyoruz.

Whit sessizce, "Dünden bu yana gece ile gündüz kadar fark var," dedi ve başparmağını, sanki Olimpiyatlarda hızlı yürüyüş etkinliğine hazırlanıyormuş gibi, tam altı metre ötede duran annesine doğru uzattı.

"Çok şükür. Zavallı babam bugün ikimizin de ruh hali tuhaf olsaydı muhtemelen aileyi terk ederdi."

Başını hafifçe çevirip patikanın ortasına düşmüş bir ağaç dalının etrafından dolanıyor. "Neden bu kadar tuhaf bir ruh halindesin? Dün gece Denny'yi öptükten sonra çok tatlı ve aşk sarhoşu görünüyordun."

"Dün gece onu gizlice odama soktum."

Cassidy dışında, Denver'ın odama ne sıklıkla gizlice girdiğini bilen tek kişi Whit. Bunun başlıca nedeni, benden sadece iki yaş küçük olması ve Whit gizlice içeri girdiğinde sık sık uyanık olmasıydı. Ailemize söylemesini engellemek için onun ödevlerinin çoğunu ben yaptım.

Koluma vurdu. "Otuz iki yaşına yaklaştın ve hâlâ erkekleri odana mı sokuyorsun?"

"Görünüşe göre." Futbol topu sürer gibi patikadan aşağı bir çakıl taşı atıyorum. "Ama bence büyük bir hataydı... Annemle yaşadığım her şeyden sonra kendimi berbat hissediyordum. Ve onu yanıma çağırmak iyi bir fikir gibi geldi, böylece düşüncelerimle baş başa kalmamış olurum."

"Sonra da birlikte oldunuz."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Nasıl böyle bir varsayımda bulunursun? Tamam, evet, öyle yaptık. Şimdi de bu yüzden mahvoldum."

Eğer hâlâ genç olsaydık, kız kardeşimin yüzündeki o sırtışı yok ederdim.

"Abla, bunu eski sevgilimle ara ara darılan birinden duymuş ol. İçgüdülerini takip et. Eğer bu konuda kendini iyi hissetmiyorsan, çok fazla batmadan önce uzaklaş."

"Haklısın." Alt dudağımdaki çatlamış deri parçasını kemiriyorum. "Ben sadece... ya ilk aşkını unutmak diye bir şey yoksa?"

"O zaman Alex'in sonsuza dek üzerimde güç sahibi olacağı bir hayata mahkûm olurum. Bu fikri reddediyorum." Elimi tutup sıkıyor. "Eskiden olduğu gibi nostaljik hissettiğini mi sanıyorsun, yoksa onu hâlâ gerçekten seviyor musun?"

Dün gece beni nasıl tuttuğunu, gözyaşlarımı nasıl sildiğini ve kafamdaki her düşüncüyü nasıl öptüğünü düşünüyorum. Ona ihtiyacım vardı ve o geldi.

"Ya, beni dinleyin, içimdeki bir ses risk alıp zor yoldan öğrenmek istiyorsa?"

"O zaman dediğim gibi içgüdülerini takip etmelisin."

"Ama çok korkuyorum Whit. Bana tekrar zarar verebilir."

Başını sallıyor. "Olabilir. Ve eğer yaparsa, berbat olacak."

Bir an sessiz kalıp, spor ayakkabılarımın altında ezilen toprağın çıtırtısını dinliyorum, onun bir "ama" daha eklemesini bekliyorum.

O yapmaz.

Ben de öyle yapıyorum. "Ama... yapmayabilir de."

"Kesinlikle. Olmayabilir." Dudakları düz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım hangi 'olabilir'e bahis oynayacağına karar vermen gerekiyor."

Patikada bir köşeyi dönüyoruz ve varlığını hatırlamadığım bir yol ayrımına geliyoruz. Whit hemen kocaman gözlerle bana bakıyor, sonra annemi çağırıyor.

Avuçlarımı ağzımın iki yanına koyup, "Anne!" diye bağıriyorum.

Hiçbir şey duymayınca, "Tamam, sorun değil. Sadece iki şekilde gidebilirdi. O yüzden her birimiz bir patikadan yürüyüp... koşacağız, böylece ona yetişebiliriz, çünkü oldukça hızlı yürüyordu." dedim.

Whit tek kelime etmeden soldaki patikaya doğru ilerliyor, ben de sağdaki patikaya sapıyorum. Ciğerlerim yanana ve her nefes beni çöküşe bir saniye daha yaklaştıran kadar koşuyorum. Patikalar tekrar birleştğinde, Whit ellerini dizlerine dayamış, yere yığılmış, nefesini tutmaya çalışıyor.

"Kahretsin. Devam etmeliyiz. Bu aptalca patika ne kadar uzun?"

Whit bana bakmak için boynunu büküyor. "On kilometre kadar daha gidiyor. Ama artık şehir merkezine daha yakınız, bu yüzden hemen ileride patikadan çıkabileceği bir sürü yer var."

Parmaklarım terli saç çizgimi tarıyor, saç diplerimi çekistiriyor, Whit ve benim şehrin her yerinde koşturmamızı gerektirmeyen bir oyun planı bulmaya çalışıyorum.

"Belki babamı aramalıyız?" diye soruyor Whit.

"Hayır! Şu anda işte ve ekstra strese ihtiyacı yok. Ona göz kulak olmam gereken sabah." Muhtemelen Denver'dan gelen bir mesajın titreşimini duymamak için gözlerini sıkıca yumup, "Tamam, sanırım birimiz patıkada yürümeye devam etmeli, diğeri de şehrin sokaklarında zikzaklar çizmeye başlamalıdır," diyorum.

Neyse ki Wells Kanyonu büyük bir şehir değil, bu yüzden her sokağı koşmak uzun sürmeyecek. Ama patikadan çıkıp ormana girmiş olma, vahşi bir hayvanın yanına gelmiş olma ya da otoyolda yürümeye başlamış olma ihtimali her zaman var... Olasılıklar neredeyse sonsuz. Özellikle de bir anlığına kafası karışmışsa ve nerede olduğunu tamamen unutmuşsa.

Whit, göbeğini ve spor sutyenini açığa çıkararak gömleğinin eteğini yukarı doğru sıyrıp terden ıslanmış yüzünü siliyor. "Tamam, ben patikayı seçiyorum."

"Tamam. Eğer olursa seni ararım-"

Cebimdeki telefonum şiddetle çalıyor ve annemle ilgili arayan biri olup olmadığını görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Boştaki elimi yumruk yapıp sert bir tonla cevap veriyorum. "Denver, seninle lanet olası kahve siparişim hakkında konuşacak vaktim yok."

"Gerçekten mi? Çünkü sanırım bu sabah henüz bir fincan kahve içmemişsin."

"Annem kayıp."

Bir an hışırtı duyuluyor, sonra "Şu anda benimle tarçınlı çörek yiyor... Demek ki kaybolan sensin." diyor.

"Ne o?" Whit'e dönüp rahat bir nefes aldım ve alnımdaki boncuk boncuk teri sildim. "Anette'in Fırını'nda tarçınlı çörek yiyor."

Denver homurdandı. "Kayboldun mu?"

"Hayır. Hemen geliyorum. Sadece ona olduğu yerde kalmasını söyle, tamam mı?"

"Ben burada onunla kalacağım. Acele etme bebeğim."

Bebeğim deyişi, üzerimde şifalı bir merhem gibi yayılıyor. Sabahın tamamını onu itmeye çalışarak geçirdikten sonra ondan kalmasını istemekten nefret ediyorum ama annemin güvenliği benim rahatsızlığımdan daha önemli.

"Onunla kalmak senin için sorun değil mi?"

"Elbette aldırış etmiyorum. Onu burada yalnız görünce bir şeyler döndüğünü anladım ve bunu görmezden gelemedim."

"Pekala... teşekkür ederim." Whit'e patikada benimle yürümeye devam etmesi için işaret ettim. "Yakında orada olacağız."

Telefonu kapatıp kız kardeşime dönüyorum. "Sanırım Anette tarçınlı çöreklerine uyuşturucu koyuyor. Şehirde birini arıyorsan, ilk bakman gereken yer orası gibi görünüyor."

Gülüyor. "Gerçekten iyiler. En azından güvende."

"Tanrıya şükür Denver onu yalnız gördüğünde yanında kalmayı biliyordu."

Nihayet normal nefes alma hızına ulaştığımızda ve tekrar rahat bir yürüyüşe çıkabildiğimizde Whit, "Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sadece... çok cilveli, tatlı ve birlikte vakit geçirmek eğlenceli biri ve sürekli olarak benimle yaşadıklarım hakkında konuşmayı teklif ediyor. Ama tüm bunları bir düzine başka kızla yapıp yapmadığını da bilmiyorum."

"Bu oldukça cesurca bir hareket olurdu. Burası küçük bir kasaba. Onun flört hayatını beş saat uzakta yaşadığın zaman öğrendin. Üstelik en yakın arkadaşı senin en yakın

arkadaşınla çıkıyor." Başını iki yana sallıyor. "Denny'nin her zaman iyi bir adam olduğunu düşündüm ama aynı anda bir düzine kızla çıkmak gibi bir şeyi becerebilecek kadar zeki olması imkânsız."

"Tamam... peki ya çabaya değmediğimi anladığında? On altı yaşındayken sahip olmadığım bazı yüklerle geliyorum artık."

"Şehirde flört etmek sana ne yaptı?" Durup bana saf bir tiksintiyle bakmak için döndü. "Büyürken kendim hakkında tek bir olumsuz şey söylememe izin vermeyen abla sendin. Şimdi de bana ne kadar havalı olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Sana sahip olan her erkek şanslı sayılırdı. Bunu görmüyorsa kördür."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, kendi mantıksız düşüncelerimden ürperiyorum. Aman Tanrım, haklı. Elbette, bazen indirimde oluyorum ama değerimi biliyorum.

"Neyse, yükünüzün yarısı ondan geldi," diyor Whit, önümüzde duran hayali Denver'ı öfkeyle işaret ederek. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, ona fikrimi söylerim."

"Hayır, hayır. Bu sadece benim güvensizliklerim... Dün gece sevişirken ağladım ve o kaçıp gitmedi. Aslında çok tatlıydı ve sonrasında benimle konuşmamı sağlamaya çalıştı. Beni hâlâ sevdiğini ima etti ve onun için tek kişi olduğumu söyledi."

"Sanırım 'olmayabilir' üzerine kumar oynayacağım," diye düşünüyor, ağaçların tepesine bakarak.

"Ne?"

Whit boğazını temizliyor. "Sanırım sana zarar vermeyebilir, ne olursa olsun. Açıkçası, kesinlikle bir ilişki uzmanı değilim ama ona bir şans verirdim."

"İstiyorum..." diye itiraf ediyorum hem ona hem kendime.

Çocukken birbirimize anlattığımız aşk hikayesinin gerçekleşmesini her şeyden çok istiyorum. Buradan uzaktayken yıllarca bir kenara ittiğim bir şeydi bu; kendime bir erkekle yuva kurma arzusu olmayan sert bir feminist olduğumu söylüyordum. Bir erkekle birlikte olma arzum olmadığı doğruydu, çünkü konu hep oydu.

"Peki, en kötü senaryoda ne olur?"

Kaşlarımı çatarak irkildim. "Whit, sanırım daha önce yaşananlar göz önüne alındığında en kötü senaryonun nasıl olabileceği hakkında konuşmak istemiyoruz."

"Blair, öyle düşünmediğini biliyorum... ama burada desteğin var. O zamanlar yoktu ve bunun için çok üzgünüm." Kolunu benimkine geçirdi, terli dirsek içlerimiz birbirine değdi ve küçük bir tepeden aşağı dik bir kestirme yol alıp sendeleye sendeleye Main Caddesi'nin beton kaldırımına çıktık.

Anette'in tarçınlı çöreklerinin kokusu havaya yayılıyor ve kız kardeşime gülümsüyorum.

"Konuşma için teşekkürler abla," diyorum.

"Onunla ilgili ne yapacağını anladın mı?"

"Sanırım 'olmayabileceğine' bahse girmek istiyorum... ama yine de 'rahatsız etmeyin' modunda olsanız bile size ulaşabilmesi için telefon numaramı ayarlasanız iyi olur."

"Eğer zaten bu şekilde ayarlanmamış olsaydım, çok kötü bir kız kardeş olurdum." Fırının kapısına uzanırken kollarımızın birbirinden uzaklaşmasına izin veriyor.

İçeri adım attığımda tarçın ve kahve kokusu burnuma doluyor ve Whit, annemle Denver'ın küçük kafenin arka tarafında oturduğu yeri fark ediyor. Annem kocaman kupasını göğsüne bastırmış, normalde solgun yüzünde bir gülümsemeyle, eski dostlar gibi sohbet ediyorlar.

"Hey." Denver'ın sandalyesinin yanına sokuldum, Whit ise hemen annemin yanına çömeldi. "Onunla burada kaldığın için teşekkürler, cidden. Anette'e onu bırakmamasını söyleyebilirdin."

"Ama eğer gitmek isterse, onu durdurmaya çalıştıklarında korkabilir. Sanki daha yeni yetişiyormuşuz gibi geçiştirmenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Gözlerim anneme kaydı. Haklıydı; insanlar onu zorla binada tutmaya çalışsalar, kafası karışır, hatta belki de kavgacı olurdu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Ayı. En azından bunu yapabilirim. Ayrıca, kızına kahve almaya gelmiştim, bu yüzden onu terk etmek hoş olmazdı."

Masadaki iki kahveyi işaret ediyor; biri sıcak, biri buzlu.

"Maalesef, daha önce sıcak olanla daha önce buzlu olan arasında seçim yapmak zorundasın. İkisi de iğrenç derecede oda sıcaklığında artık." Ekşi bir ifadeyle fincanlara bakmak için öne eğiliyor.

"Sanırım ben pas geçip annemi eve götüreceğim."

"Tamam... Hey, gitmeden önce." Sesi neredeyse kısık bir fısıltıya dönüşüyor. O kadar sessiz ki, eğilip kulaklarımı eğitmem gerekiyor. "Dün gecedен sonra iyi miyiz?"

"İyiyiz." Hâlâ çok korkmuş bir halde, küçük bir gülümsemeyle kendimi zorladım, oysa dakikalar önce ilişkimize bahse girmiştim. "Yine de incinmeyeceğime tamamen güvenmem biraz zaman alacak."

Bana karşı dürüst ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadığı için istediği, hatta hak ettiği cevap bu değil. Şu anda ona verebileceğim tek şey, eski halimize geri dönme fırsatı.

Ve Denver Wells hiç tereddüt etmeden şutunu atıyor.

"İyi ki kalbini bana emanet edebileceğini kanıtlamaya hazırım."

Denver

Neyse ki Vegas, diğer atları tek başına takip etmekte hiç zorlanmıyor. Aklım o kadar başka yerde ki, tamamen bana kalsa, ikimizi de aynı yerde dolaştırırdım. Tek düşünebildiğim Blair; birkaç gün ayrı kaldıktan sonra onu ne kadar özlediğim. Onunla mesajlaşarak konuşmak, parfümünün kokusunu alıp gülüşünü duymakla aynı şey değil.

"Sanırım o buraya gelmeden önce geri dönmeliyim," diyor Jackson yanıma gelip, bir sonraki sıradağıdaki yoğun siyah bulutu işaret ederek.

"Eve erken gitmem konusunda tartıştığımı duymayacaksın." Red, çiğneme tütününü atlarımızın arasındaki kuru toprağı tükürüyor.

Gözlerimi güneşten korumak için kovboy şapkamı aşağı doğru çekiyorum, böylece yuvarlanan bulutları daha net görebiliyorum. "Evet, fırtınalar vadiye doğru hızla esmeyi sever. Ama önce uçuruma kadar çitleri aşabileceğimiz kadar zamanımız var sanırım."

İki adam da aynı fikirde, bu yüzden çit hattı boyunca ilerlemeye devam ediyoruz, delik olup olmadığını kontrol ediyoruz ve gevşek dikenli telleri sıkmak için duruyoruz. Yaklaşan fırtınaya rağmen güneş tepede ve terden ıslanmış sırtıma biraz temiz hava gelsin diye gömleğimi

çekiştiriyorum. Metal şişemdeki su kaynama noktasına o kadar yakın ki, susuzluğumu bile gidermiyor.

Sıvıyı tükürüp, kurumuş dudaklarımı elimin tersiyle sildim. "Biri bana burada havanın neden donduracak kadar soğuktan, terletecek kadar sıcağa, arada neredeyse hiç zaman geçmeden geçtiğini söylesin."

"Vegas'ta oturup güzel görünmek için kışını sürüklemenin nasıl bir his olduğunu düşün," diye bağılıyor Red, kırık dikenli tel parçasını hızlıca tamir ederken omzunun üzerinden.

"Sence güzel görünüyorum mu?" Kirpiklerimi kırpıştırdım ve o da isteksizce bana bir topak toprak fırlattı. "Bütün gün beni süzdüğünü söylediğimde Cass çok kıskanacak."

"Sıcaklık kafana mı vurdu?" Atına binip şişesinden yüzüme su fişkırttıktan sonra bir yudum alıyor. Su ne kadar sıcak olsa da, şaşırtıcı derecede ferahlatıcı.

"Keşke ağzından çıkan saçmalıkların suçunu sıcağa atabilseydik," diye espri yapıyor Jackson. "Geri dönsek iyi olur, değil mi? Fırtına iyice yaklaşıyor."

Başımı sallıyorum. "Evet, iyi fikir. Zaten şehre gitmem gerek."

Jackson bana sorgulayan bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Doktor randevusu mu?" Red sırtıyor.

"Öyle bir şey işte."

Denver: Reba'nın Fancy şarkısı
hâlâ sarhoşken dinlediğiniz
karaoke şarkısı mı?
Blair: Aman Tanrım. Şimdi bir
deliğe gireceğim.

Blair: Sana soru sormanı
söylediğim için pişmanım
Denver: Bilmem gereken her
şeyi anlattın. Teşekkür ederim.
Denver: Ayrıca, yaklaşık bir saat
içinde meşgul olacak mısınız?
Blair: Planlarınızın şarkı
söylemeyi içerip içermediğine
bağlı
Denver: Sadece sen benim
övgülerimi söylüyorsun

Yeni duş alıp ıslak saçlarımı elimle düzelterip bir beyzbol şapkası taktım. Sonra odamdan çıktım ve kapıdan çıkarken yatakhane'nin mutfağında bir grup çiftlik işçisinin yanından geçtim. Bira içip poker oynuyorlardı ve hepsi durup temiz kıyafetlerim ve botlarımla bana baktılar.

"Nereye gidiyorsun?" Colt, kapalı buzdolabına yaslanarak bir bira açıyor.

"Randevu." Omuzlarımı çeviriyorum, sanki beni rahatsız ediyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum.

"Yine mi? Kahretsin. Sanırım artık yaşlandın, vücudun dağılıyor." Bir yudum aldı. "Eve giderken bir iki dörtlük bira al."

Öğle güneşine çıkıp kamyonetimin çakıl taşlarını ezerek ilerlemeden önce ona başparmağımla onaylıyorum. Hemen marşa basıyor ve Wells Kanyonu'na giderken hafif bir esinti için camları açıyorum. İlk mesajımdan tam bir saat sonra Blair'in kliniğinin önüne varıp, caddenin aşağısındaki ev eşyası mağazasından fazlasıyla para ödediğim eşyaların olduğu poşetleri alıyorum.

"Tünaydın." Boş bekleme odasında yürürken beni tepeden tırnağa süzen resepsiyon görevlisine

gölümsüyorum. Çantaları kollarımda çekıştırerek Blair'in ofisinin kapısını nasıl açabileceğimi anlamaya çalışıyorum. "Şey... şu kapıyı benim için açabilir misiniz? Ellerim biraz dolu."

Masa sandalyesini yavaşça geriye doğru itiyor ve ayağa kalkıyor, bir kol dolusu pislikle boğuştuğumu hiç umursamıyor, sonra kapıya varmak için tatlı bir acele etmiyor. Ben de iyi bir adam olup her şeyi tek seferde halledip, ön kapının zil sesini tekrar tekrar duymasını engellemeyi düşündüm. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak, kalçamla kapıyı iterek tamamen açılmasını sağlarken. Sonra topuğumu savurarak kapıyı yüzüne kapatıyorum.

"Hey." Çantaları köşedeki eski bir koltuğa atıp parçalıyorum. "Çalışmaya devam edin, ben sessiz olacağım. Sadece burada hazırlamam gereken birkaç şey var."

Çantamdan küçük bir lamba çıkarıp hafifçe yere basarak kitaplığının boş kısmına yerleştiriyorum. Sonra odanın arkası için bir tane daha. Masasının köşesi için daha büyük bir lamba.

Blair sandalyesine yaslandı, kalemi sürekli tıklatarak odada dolaşmamı izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Tavan lambasından nefret ediyorsun ama masandaki bu berbat lambayla çalışmak için çabalamak gözlerine iyi gelmiyor. Ve tabii ki daha uzun yıllar ne kadar yakışıklı olduğumu görmeni istiyorum." Yeni masa lambasının düğmesine basıp ortamı parlak, sıcak bir ışıkla dolduruyorum. "Daha iyi. Şimdi çalışmaya devam et. İşim biter bitmez öğle yemeği molası vereceksin."

Bana gözlerini kısarak bakıyor, ben de o pes edip işe dönene kadar aynı ekşi bakışı atıyorum. Sonra lambaları takıp, mağazadan almaya ikna ettiğim şık kahve makinesini kurmaya devam ediyorum.

"Bu bir espresso makinesi mi?" Blair sandalyesini, kahve kapsüllerinden oluşan paketi açtığı yere doğru sürüyor.

"Öyle görünüyor. Dükkanındaki kadına, iş yoğunluğunda dışarı çıkıp kahve almak zorunda kalmaman için bir kahve makinesine ihtiyacın olduğunu söyledim. Ve bunun satın alınabilecek tek kabul edilebilir şey olduğunu söyledi." Geri çekilip baktım. "Yine de artık komisyon kazandığını ve bir fırsat gördüğünü düşünüyorum."

"Harcayacak çok parası olan bir aptalın suratına sahipsin." Blair gülüyor ve yemin ederim ki, sonsuza dek tekrar tekrar dinlemek için kaydetmeliyim. Çit tamir etme sabahını kesinlikle çok daha keyifli hale getirirdi.

"Kesinlikle. Bana baktı ve 'Bu, heyecan olsun diye kovboyluk yapan bir milyonere benziyor' dedi."

Blair koltuğundan kalkıp makinenin çeşitli kontrollerine yavaşça dokunuyor. Ben de arkasından içeri girip kollarımı beline doluyor ve saçlarının hafif kokusunu içime çekiyorum. Çenemi omzuna yasladığımda, ipeksi, açık pembe bluzu kısa sakallarına takılıyor ve kulağına bir öpücük konduruyorum.

Blair kollarına yaslandı, başı köprücük kemiğime yaslandı. "Seni keman gibi kullandı. Başka ne almaya ikna etti seni, müsrif?"

"Gelecek hafta mini bir buzdolabı gelecek, böylece kahvenin yanında atıştırmalıklar hazır bulundurabilirsin. Aç karnına seni gergin tutamam." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Yoksa kim bilir? Bildiğim kadarıyla bir Labrador Retriever'lı ev alabilirdim. Sanırım bayılmışım."

Keşke onun için neler yapacağımı bilseydi. Yapıyorum.

"Vay canına, farkında olmadan koca bir ev satın aldıysan zengin olmalısın." Bana baktığında gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, beş yeni lambasının sıcak parıltısıyla karışan ortak

duygularımızın yansıması. "Teşekkür ederim. Bu çok fazla Denver. Ama yine de teşekkür ederim."

"Çok fazla değil. Biraz vaktimi ve iğrenç bir miktar paramı alıyor."

"Sana borçluyum."

"Ayı, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Seninle ilgilenmek benim bir numaralı önceliğim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette yapabilirsin. Ama annem hastalandığında sen yanımdaydın. Farkında olmayabilirsin ama sen olmasaydın bunu atlatamazdım," dedim ve saçlarına gizlice bir öpücük kondurdum. "Daha önce ihtiyacın olan kişi olamadım ve yanında olmadığım için pişmanım. Ama şimdi burada olabilirim. Burada olmak istiyorum."

"Neden şimdi?"

"Çünkü sana başka kimsenin bakmadığını biliyorum. Sen bile." İnleyene kadar onu sıkıyorum, sonra onu masasına doğru yönlendiriyorum. "İşine geri dön bebeğim. Bırak da seninle ben ilgileneyim."

Espresso makinesini açmak için hareket ediyorum ve neredeyse vahşileşiyor. Kendi kahvesini yapma şansı için dirsek atabilir, bu yüzden geri çekilip ellerimi teslim olurcasına kaldırıyorum.

"Bunun son söylediğinle hiçbir ilgisi yok, tamamen benim yeni oyuncağımı denemek istememle ilgili, bunu da kayıtlara geçireyim."

"Bilmeden bir canavar mı yarattım?"

Bana şeytani bir sırıtış atıp güç düğmesine basıyor.

Gülüyorum. "Tamam, ilkini sen yap. Ama sonra sen çalışırken ben de seksi barista rolü yapacağım."

"Tamam." Kullanım kılavuzunun sayfalarını çeviriyor, makinenin düğmelerine basıyor ve birkaç saniye içinde kahve hazır oluyor.

İlk yudumu dudaklarına değdiğinde çıkan hafif inilti, harcanan paraya fazlasıyla değdiğini gösteriyor. Ve masasına doğru yöneliyor, dumanı tüten fincanı iki eliyle tutuyor.

Kılavuzu karıştırırken, az önce ne yaptığını ve nasıl yaptığını anlamaya çalışırken, Blair'in oturmak yerine eserinin üzerine eğildiğini gördüm.

Kahretsin.

Belki de gösterişli iş gardırobunu ilk başta itiraf ettiğimden daha çok beğeniyorum. Çünkü geniş paçalı bronz pantolonu, fit kalçasına tam oturuyor ve sadece o yüksek topuklularla olsa ne kadar ateşli olacağını düşünmeden edemiyorum.

"Blair, oturmalısın, çünkü şu anda sana bakıyorum, tıpkı senin o kahve makinesine baktığın gibi."

Omzunun üzerinden bana baktı, istediğim gibi kıpırdamaya bile tenezzül etmedi. "Yeni oyuncağını denemek ister misin?"

Aletim anında pantolonuma yapıştı. "Tam olarak sikişiyorum, bebeğim."

Hiçbir şey söylemiyor, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okumaya geri dönüyor. Ama kalçasını öne doğru uzatarak davetkâr bir şekilde kalçasını yuvarlaklaştırıyor. Ve ben bunu reddedemem.

"Çalışmayı bırakma. Bırak da seninle ilgileneyim." Kalçasını okşuyorum, kalçalarını tutup poposunu pantolonumdaki çıkıntıya doğru çekiyorum. Kot pantolonumun kısıtlamasından kurtulmaya çalışırken, penisim onu hissetme ihtiyacıyla neredeyse çığlık atıyor ama şu anda onun zevki her şeyden önemli.

Parmağımı kemerinin içine sokup altındaki yumuşak teni yokluyorum, pantolonunun önüne doğru kayarak düğmelerini açıyorum. Körü körüne her bir düğmeyi

yokluyor, penisimi kıçına srtyorum, sürtünme Şeklinde bir rahatlama arıyorum.

"Birkaē dakika iēinde bir hastam gelecek. Gelmemeliyiz," diye fısıldadı, pantolonunu çıkarırken. Yere düŐtüklerinde, hızla bir tekme attı ve masanın altına kaydılar.

"O zaman durmamı söyle." Hafifē ēmelerek parmak uēlarını bacaklarının arkasında gezdiriyorum, sonra kalēalarına saplıyorum ve nefes nefese kalıyor. "Sen dünyanın en güzel kadınısın, yemin ederim."

Kızım beni durdurmak iēin tek bir ses bile çıkarmıyor veya hareket etmiyor.

"Bu kıē." Hafifē tokatlıyorum ve poposunun hafifē sallanmasıyla toplarımın sıcaklıēı yükseliyor. Eēilip ısırmaktan kendimi alamıyorum.

"Den—"

Hafifē tıslama sesi çıkarıyorum. "İŞini bitir."

Dokunuşum onun kıçının kıvrımında geziniyor, elimin kenarı ıslak uyluēuna deēene kadar bir saniye oyalanıyorum.

"Blair, siktir git. Neredeyse sırlıslıklamsın." Tahrikini parmaklarımda toplayıp ıslak vajina dudaklarının arasından rahatēa kayıyorum. "Bunun hakkında ne yapacaēız? Kız arkadaşımın böyle sikilmek iēin yalvaran bir vajinayla gününe devam etmesine izin veremem, deēil mi?"

"Hayır," diye sızlandı. "Yapamazsın."

"Ama prezervatifim yok, sanırım bunun yerine elimin üzerine boşalmanı saēlamam gerekecek. Belki aēzıma da?"

"Lütfen." Heyecanla başını sallıyor. "Ama durun, durun, sizden test yaptırmanızı istemeyi düşünüyordum. Hemen burada yapabiliriz. Doēum kontrol hapı kullanıyorum ve elimizde prezervatif olmasa bile sizi doēurmak istiyorum."

"Bilmeni isterim ki bu şimdiye kadar söylediğin en ateşli şey."

Yumuşakça gülüyor ve ben de ellerimi bacaklarında gezdirirken gergin hamstring kaslarını öpüyorum. Haklıydım; sadece yüksek topuklu ayakkabılar bu kadar seksi olabilirdi.

"Kan örneği almayı bilen tam bir pisliksin ve bunu çıplak sikebilmem için mi yapıyorsun? Şaka mı yapıyorsun?" Boynunun kıvrımını öpmek için yavaşça ayağa kalkarken, kıcı uzattığım ellerime tam oturuyor. "Peki şimdi ne yapacağız? Ben her zaman prezervatif takarım... Eminim her şey yolundadır."

"Her şeyden çok çıplak penisinle beni becermeni istiyorum," diyor, kalçalarını geriye doğru eğerek kucağıma sürtüyor. "Ama... yapamam, Denver."

Çünkü bana güvenmiyor. Anlıyorum. Eğer ihtiyacı varsa, haftalık cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptırırım.

"Süreci hızlandırmanın bir yolu var mı? Bir saatlik bir fotoğraf laboratuvarı gibi?"

Gülerek boynunu uzatıp omzunun üzerinden beni öpüyor. "Keşke."

"O zaman işe geri dön, güzelim."

Parmağım ıslak amının içine kayıyor ve gözleri kapanıyor. İkinci bir parmak daha eklenince dudağını ısıyor. Tek düşünebildiğim, ıslak ve sıcak amının her bir çıkıntısının ve çatlağının penisimi okşamasının ne kadar inanılmaz hissettireceği.

Parmaklarım sıkı amına yavaşça girip çıkıyor, oluklu duvarlara sürtünüyor. Masanın üzerine eğilmiş, dirseklerine yaslanmış ve bilgisayarda bir şeyler okuyormuş gibi yaparken muhteşem görünüyor. Uzun, kaslı bacakları gergin, topuklarının verdiği ekstra yükseklik kıcını havaya kaldırıyor.

Omzunu öpüyorum, sonra ısıyorum. Ve penisim fermuarımın iç kısmına sürtünüyor. Sıkıldığı dişlerinin arasından keskin bir nefes ıslık çalıyor ve üst bedenini destekleyen kolları bir anlığına sallanıyor. Sonra sırlıslıkla parmaklarımı sıcaklığından çekip şişmiş klitorisini ovuyorum ve alnı masaya düşüyor.

"Aman Tanrım," diye sızlandı Blair nefes nefese. "Sakın durma."

"Ah bebeğim, bu güzel küçük amın parmaklarımda parçalandığını hissedene kadar durmayacağım."

Her küçük, kısık inilti ve çaresiz sızlanma, beni orgazma biraz daha yaklaştırıyor. Ve artık dayanamıyorum. Zonklayan arzu acı verici.

Boştaki elimle kemerimi çılgınca çözüyorum, aniden o boşaldığında ben de boşalamazsam öleceğimi hissediyorum. Penisim serbest kaldığı anda, onu sıkıca kavriyor, amansız bir yumrukla uçtan uca okşuyorum. Islak klitorisini ovuşturup, görüşüm bulanıklaşana kadar sıkı kıkına bakıyorum.

Vahşi bir hayvan gibi burun deliklerinden uzun uzun nefesler veriyor, çığlık atmamak için dudağını sertçe ısıyor. Ve bacaklarından boynuna doğru bir kas kasılması dalgası yayılıyor.

"Aferin kızım," diyorum, testislerim uyarırcasına karıncalanıp kasılırken. "Siktir, bir gün bu masanın üzerinde eğilmiş halde seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Bacakları titriyor, ön kolumun iki yanını sıkıyor ve elleri masanın üzerinde dolaşırken kağıtları dağıtıyor, tutunacak bir şey arıyor. Tek ihtiyacım olan onun tamamen çözülmesini izlemek ve aletin birkaç sıkı, hızlı pompalamasıyla beline ve kıkına boşalıyorum.

Süt gibi teninde spermimin izlerini görünce ona onu sevdiğimi söylemek için öyle bir istek duyuyorum ki. Ama daha nefesini tam olarak toparlayamadan, Brickham'ın sesi kapının diğer tarafından yankılanıyor. Tam zamanında pantolonumu yukarı çekmeye çalışıyorum ve Blair, kapı tam açılırken çıplak kıcını çalışma masasının sandalyesine gömüyor.

"Blair, ciddi. Bu lanet sistem... Ah, merhaba Denny, bu aptal bilgisayar sistemi zaman kaybı. Yapmayacağım. Ya gelip bunu hemen düzeltirsin ve daha iyi çalışmasını sağlarsın, ya da neredeyse kırk yıldır benim için çalışan sisteme geri dönerim."

Blair yutkunuyor, başının tepesindeki dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor ve tamamen örtündüğünden emin olmak için sandalyeyi masaya yaklaştırıyor. Tahrikimizi maskelemek için havada asılı kalan güçlü espresso kokusuna şükürler olsun ki Brickham gözünü bile kırpmıyor. Yine de sabırsızlıkla ayağını yere vurarak Blair'den bir cevap bekliyor.

"Şu anda sana yardım edemem. Şey, bir şeyin ortasındayım."

"Bu senin aptal sistemin. Genç bir kızı işe aldığımı biliyordum-"

"Hey, seni tam orada durduracağım." Elimi sandalyesinin arkasına koyup ona dik dik baktım. "Blair'den daha özverili, daha çalışkan bir çalışan düşünemezsin. Ve burayı daha iyi yönetmek için yaptığı iş miktarı nedeniyle ona gösterdiğinden çok daha fazla saygıyı hak ediyor."

"Den-" Blair bana bakmak için döndü.

"Bunu duyması gerek. O yetişkin bir insan ve çok iyi bir hemşire ve onunla bu şekilde konuşman gerek. Ayrıca burası bir klinik. Burada bir hastayla da olabilirdi. Ofisine

davetsiz girmeye hakkın yok." Onu işaret ettim. "Aptallık ediyorsun."

Brickham, kapı eşiğinden bana dudaklarını büzerek bakıyor. "Bayan Hart, yoğun programınızdan boş bir an bulduğunuzda lütfen bilgisayar konusunda bana yardımcı olur musunuz?"

Blair yavaşça başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Kesinlikle yapabilirim."

Kapı arkasından yavaşça kapandığında, neredeyse kollarıma atlayıp beni öperek beni hissizleştirdi. "Teşekkür ederim."

"Sana burada olmak istediğimi söylemiştim. Bu, kahve makinelerinden zavallı yaşlı adamlara çıkışmaya kadar her şeyi kapsıyor."

Blair

(on yedi yaşında)

Yerel hokey sahası tıklım tıklımdı, tribünlerden yükselen klişe büyüme şarkılarıyla. Ve açık garaj kapıları ve tavan havalandırmaları sonuna kadar açık olmasına rağmen hava çok sıcaktı - çok sıcaktı. Sınıf arkadaşlarıma baktım: terli, mutlu, akşamdan kalma ve üzgün. Bu anda, dönen bir duygu fırtınası doruk noktasına ulaştı.

Mezuniyet.

Dürüst olmak gerekirse, törenin çoğunu kararttım. Hiç elbise giymemiş biri olarak, asıl amacım sahnede tüm gözler üzerimde yürürken elbiseye takılmamaktı. Sonra ikinci kez, mezuniyet konuşmam için sahneye çıktığımda - günün yine uzun soluklu, bulanık bir anıdan başka bir şey olmayan bir kısmı. Aylarca, dinleyecek herkese, özellikle Denver ve Chief'e konuşmayı ezbere anlattım, hiç düşünmeden ağzımdan döküldü. Yine de, tepki alamayınca, kelimelerin içinde boğuluyordum.

Ama gözlerim Denver'a kilitlendi ve beni bu durumdan kurtarmak için komik bir surat yaptı. Parmakları dudaklarına bastırdı ve bir top oluşturup bana fırlattı. Öpücüğünü yakalamak için cümlemin ortasında durdum,

kalabalığa gülümsedim ve yükselen özgüvenim ve karizmamla devam etmeden önce derin bir nefes aldım.

Konuşma, gün veya okul yılının geri kalanı nasıl geçerse geçsin, aradığım kişi bendim. Bu dünyada hayatının aşkını genç yaşta bulan şanslı azınlıktan biriydim. Birkaç ay içinde, ben hemşirelik diploması alabilmek, o da tarım bilimi okuyabilmek için birlikte şehre taşınacaktık. Dört yıl sonra Wells Canyon'a veya belki de başka bir küçük kasabaya dönecektik. Evlenecek, kariyer yapacak, kendimize ait bir arazi satın alacak, çocuk sahibi olacaktık. O ve ben, yatağımda yatarken yüksek sesle hayal kurarak onlarca gece geçirmiştik.

Sahneden alkış sesleri arasında indim; Denver'ın coşkulu tezahüratları en yüksek ve en belirgin olanıydı. Yerime oturmadan önce yüzünü buldum ve öğrenci sırasının üzerinden ona "Seni seviyorum" dedim.

Tanrım, onu çok seviyordum.

—

Megan Barlow, mezuniyet partisini düzenlemeyi doğal olarak üstlendi. Bu da iyiydi, sonuçta bir havuzu vardı. Ailemin içki içip araba kullanmanın tehlikeleri hakkında uzun uzun nutuk çekmesinin ve Denver'ın ayık kalacağına dair yaklaşık dört bin sözünün ardından, Megan'ın evine son moda bir şekilde geç kaldık.

"Çok uzun kalmayalım," dedim, kamyonetin üzerinden eğilip onu öperken. "Mezuniyet gecemi seninle geçirmek istediğim daha iyi yollar var."

Seks. Seks derken seksten bahsediyordum.

"Umarım bu insanlara bir daha asla görüşmeyiz, tamam mı?" dedi Denver gülerek, kamyonetten atlayıp kapımı açmak için etrafından dolaşırken.

Annem partiye elbise giymem konusunda ısrar etse de, avuçlarımı kot pantolon giymiş bacaklarımda gezdirdim. Beni kurtaran şey, annemin elbiselerinin çok salaş, küçük kız kardeşimin elbiselerinin ise çok küçük olmasıydı. Neyse, etkilemeye çalıştığım tek kişi Denver'dı ve o da bana sürekli olarak o klasik Levi's pantolonla kıcımı ne kadar çok sevdiğini söylüyordu.

El ele tutuşup parti evine girdik. Gençlik yıllarımızdaki partilerin aksine, Megan'ın ailesinin ortalıkta olmadığı hemen belli oldu. Bir grup çocuk yemek masasında bira pong oynuyordu, oturma odasının duvarlarından birine şüpheli bir madde sıçramıştı ve boş kutular her yere saçılmıştı. Wells Kanyonu'nda kırk altı mezun vardı ve burada yüzden fazla genç olmalıydı.

Uzak köşede Cassidy ve Shelby'yi görünce Denver'ın elini sıktım. "Kızları görmeye gidiyorum. Birazdan beni bulmaya gel."

"Tamam bebeğim." Eğilip beni öptü, sonra yavaşça parmaklarını parmaklarımdan ayırıp mutfığa yöneldi.

Geniş, ferah oturma odasında sarhoş bedenlerin arasından geçip neredeyse arkadaşlarımdan ayaklarının dibine yığılıveriyordum.

"Kimin bu kadar büyük bir eve ihtiyacı var ki? Size ulaşmak için neredeyse yarı yolda durup bir şeyler atıştırıp kestirmek zorunda kalacaktım." Cassidy'nin bardağını aldım ve şekerli içecekten bir yudum alıp geri uzattım.

"Megan'ın anne ve babasının birbirleriyle hiç konuşmadığını düşünürsek, hiç karşılaşmayacağınız kadar büyük bir eve sahip olmak muhtemelen işe yarar." Shelby omuz silkti.

"Sanırım tüm evim bu oturma odasına sığar." Cass, içmeden bardağını dudaklarına götürüp etrafı inceledi.

Üçümüz bir an sessizce durup Cass'in haklı olup olmadığını düşündük.

"Kızlarım!" Megan üçümüze doğru koştu. Şahsen, yıllardır verdiği hiçbir partiye davet edilmemiştim. Ama anlaşılan onun kızlarıymışız. "Mezun olduğumuza inanabiliyor musun?"

"Zamanı gelmişti." Cassidy plastik bardağını Megan'inkine vurdu.

"Blair," dedi Megan tüyler ürpertici bir tizlikle. "Bugünkü konuşman çok güzeldi."

"Teşekkürler. Oldukça sinir bozucuydu, bu yüzden sonunda bittiğine sevindim."

"Kutlama içkisini hak ettin." Megan elimi tuttu, beni arkadaşlarımdan uzaklaştırıp daha önce hiç görmediğim bir grup insana doğru çekti. Mutfak adasında duran iki anormal derecede uzun boylu çocuğun arasından geçerek içlerinden birine bize içki doldurmasını söyledi.

"Ah, ben-" diye itiraz etmeye başladım ama Megan shot bardağını elime tutuşturup kendi bardağına vurdu.

İçki ve Blair Hart hiç anlaşılamamıştı. Bir kadeh şarap, bir bira, bir soğutucu - idare ederdi. Sert içki mi? Bir shot içsem, müzik veya karaoke makinesi olmadan Reba McEntire söylerdim. İki shot içsem, dinleyen herkese en utanç verici hikayeleri anlatmaya başlardım. Daha önce hiç üç shot içmemiştim ama o kadar alkolün beni öldüreceğini varsaymıştım.

Ama Megan ciğerlerinin tüm gücüyle "mezuniyet" diye bağırmaya devam etti, ben de ikinci tekila shot'ını içtim. Beş dakikadan kısa bir sürede üçüncüsünü de. Sheridan Lisesi'nden mezun olduklarını öğrendiğim Megan ve oğlanlar, küçük tezahüratları, davul sesleri ve tezahüratlarıyla son derece ikna ediciydiler.

Lanet olası akran baskısı seni her zaman yakalar.

Megan'ın Jer-Bear diye hitap ettiği, daha uzun boylu olanı muz gibi kokuyordu. Ve Megan'a aşıktı. Görüşüm ne kadar bulanıklaşmış olsa da bunu anlayabiliyordum.

"Erkek arkadaşım bana Blair Ayı diyor." Bir kadeh daha doldururken ona gülümsedim. "Ayrıca, içki yapmada çok iyi olduğun için en iyi arkadaş olmalıyız."

Gülerek bana bir bardak uzattı ve içkinin yarısı kenardan taştı. Ona dramatik bir şekilde kaşlarımı çatarak baktım. "Tamam... belki de o kadar da iyi değil."

Son tekila shot'ının etkisi üzerime çöktüğünde, kendimi nispeten iyi hissettiğime şaşırdım. Tökezliyor muydum? Kesinlikle. Biraz tutarsız mıydım? Kesinlikle. Ama Denver'ı bulup, kız arkadaşının alkolle ne kadar iyi başa çıkabildiğini gururla göstermem gerekiyordu. Üç buçuk shot tekila ve bunu anlatacak kadar yaşamak.

Onu dışarıda bir Adirondack sandalyesinde oturmuş, mezun olduğumuz birkaç çocukla konuşurken buldum. Konuşmanın ortasında kucağına kayarak onu ağzım açık öptüm.

"İyi misin?" Ağzını elinin tersiyle sildi. "Tekila içmişsin gibi bir tadın var."

"Aslında Ta-kill-ya. Jer-Bear buna öyle derdi."

Garip bir adamdan bahsedilmesi onu tehdit etmekten ziyade eğlendirmiş gibi bir tavırla kaşını kaldırdı. "Jer-Bear da kim?"

"Sheridan'dan bir adam. Megan ona böyle seslenirdi. Jer'in Jeremy veya Jared'ın kısaltması olup olmadığını hiç sormadım... Ah, belki de Jerome'dur. G ile başlayan Gerry?" Ayağa kalkmaya başladım. "Biliyor musun, gidip ona sormalıyım. Bilmezsem canım sıkılır."

"Aslında," -Denver bileğimi yakaladı- "seni eve götürmeliyiz."

Huysuz bir çocuk gibi homurdandım ama partiden onun peşinden çıktım, kamyonuna doğru yürürken ayaklarımı sürüdüm.

"Yarın Megan'a mesaj atıp Jer-Bear'ın adını sormamı hatırlat." Denver yolcu kapısını açıp beni koltuğa oturturken parmağımla onu işaret ettim.

"Elbette bebeğim."

"Öğrenene kadar rahat durmayacağım." Kafam çamur gibiydi ve kamyonete bindiği anda omzuna yasladım, gözlerimi açık tutmak aniden inanılmaz derecede zorlaştı.

"Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Jeremy olduğuna bahse girerim. Jeremy'ye benziyordu. Jeremy Bearemy."

—

Denver'ın beni kamyondan çıkarmak için elinden geleni yaptığını duyarak uyandım. İçgüdüsel olarak çırpındım, neredeyse beni düşürecekti, bu da onu yürümenin daha iyi olduğuna ikna etmeye yetti. Yine de, ön kapıma kadar kısa bir yürüyüş için belime bir kol attı.

Babam koltuğunda oturmuş televizyon izliyordu, bize baktı, sonra saate baktı. "Beklediğimden erken geldiniz."

"Evet..." Denny başparmağını bana doğru uzattı. "Bunun yatmaya ihtiyacı var."

"Tamam, sanırım bu benim de erken yatacağım anlamına geliyor." Babam ellerini çırpıtı, bizi geç saatlere kadar beklemek zorunda kalmayacağı için sevinçten neredeyse zıplıyordu.

Sendeleyerek ilerledik - daha doğrusu ben sendeledim ve Denver beni ayakta tuttu - koridordan geçip karanlık yatak odama girdik. Arkamızdaki kapının kapandığını duyduğum anda kollarımı Denver'ın boynuna doladım ve

onu öptüm, yatağa düşene kadar geriye doğru yürüttüm. Üzerine çıkıp bacaklarını açtım, ellerimi gömleğinin içine soktum, bileklerimi yakaladı ve derin bir nefes alarak beni durdurdu.

"Blair, bebeğim, şimdi değil."

"Ama bu geceki plan buydu, değil mi? Partiye uğrayıp biraz vakit geçirelim, sonra baş başa vakit geçirelim."

"Doğru. Tekila içmeye karar vermeden önceydi." Ayağa kalkıp beni kucağından indirdi. "Hadi bebeğim. Hadi seni yatağa götürelim."

Alt dudağımı öne çıkararak gömleğimi çıkarmasına izin verdim, sonra da dar kot pantolonumu çıkarabilmesi için sırtüstü uzandım. Oda çılgınca dönüyordu ve boğazımda yükselen hazımsızlığı yuttum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, sütyenimin kopçasını açarken. Başım bol bir tişörtün yakasından içeri girdi ve ağır kollarım kollarıyla mücadele etti. "Birkaç ay içinde buradan taşınıp kendi dairemize taşınmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Her zaman sadece ikimiz."

"Evet..." dedi sessizce. Sarhoş halime rağmen, sesinde herhangi bir heyecan eksikliği olduğunu anlayabiliyordum.

"Gizli kalmak için can atmıyor musun? Artık kamyonetinle uzun yolculuklar yapıp birlikte olmamıza gerek yok. Geceleri seni gizlice odama sokmaya da gerek yok."

"Ayı, bunu sabah konuşalım." Kendi tişörtünü kafasından geçirdi ve kot pantolonunun düğmelerini açtı, ben de inanmaz gözlerle ona baktım.

"Neden?"

"Seni seviyorum. Biraz uyu, yarın konuşuruz." Beni yatağıma yatırıp örtüleri üzerime örttü ama ben reddettim; örtüleri itip doğruldum ve ona baktım. Tavan lambasını kapatınca, başucu lambamın düğmesini bulup açtım.

"Konuşacak ne var ki? Şehirde birlikte yaşamamanın harika olacağı konusunda hemfikir olalım."

"Blair."

"Denver. Bana beş saniyelik dürüstlük ver."

"Seninle taşınmıyorum. Yapamam..." Göğsümün içe doğru çökmesine yardımcı olacakmış gibi elimi tuttu.
"Annemi bırakamam."

Yatak odamın tavanındaki sarı-yeşil parlayan yıldızlara baktığımda, dünya birkaç saniye öncesine göre daha hızlı dönüyordu. Kalbim kontrolden çıkmış bir şekilde ona baktım, gözlerimden yaşlar boşandı ve kucağına tekila kustum.

Denver

(on yedi yaşında)

Haziran sonlarında bir Pazar sabahı, ana rodeo gösterisinin taşması ve ön hazırlıkları için gevşek davranmalıydık. Ya da çiftlikte işlerle uğraşmalıydık. Hatta tarihte ilk kez kiliseye gidiyor olmayı bile tercih ederdim.

Bunun yerine mutfak tezgahına yaslandım, gömleğimin kollarını ilikleyip Blair'in annemin saçlarını nazıkçe taramasını izledim. Annemin saçları geriye doğru toplanmış, yaklaşık yüz tokayla tutturulmuştu. Ama annemin saçları ancak çene hizasında ve inceydi ve Blair, incecik tutamları yüzünden uzak tutmak için üzerinde mavi çiçek olan tek bir toka kullanıyordu.

İkisinin de daha önce makyaj yaptığını hiç görmemiş olsam da Blair, annemin yanaklarına pembe bir leke sürdü. Ve itiraf etmek zorundayım ki bu ona daha fazla canlılık, her gün bahçede olmadığı için eksikliğini hissettiği renk kattı. Sonra dikkatlice bir kat maskara ve açık renk bir ruj sürdü ve annemin dudaklarını kıvrıp rötüş yapmasını bekledi.

"Güzel." Blair gülümseyerek geri çekilip eserine hayranlıkla baktı.

"Teşekkürler tatlım. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Annem iç çekerek bana baktı. "Hazır mısın evlat?"

"Sanırım olabileceğim en hazır halimdeyim." Babam ve iki erkek kardeşim odaya girerken omuz silktim. "Vay canına, hepimizin aynı anda en güzel görüldüğü an bu. Babamın ekose olmayan bir gömleği olduğunu bile bilmiyordum."

Gerginliği azaltmak için güldüm.

Annem babama gülümsedi. "Düğmeli gömlek ve yeni tıraş mı? Bennett Wells, düşün günümüzden beri bu kadar seksi görünmemiştin."

"Ve her geçen gün daha da güzelleşiyorsun." Heybetli bedeni adanın etrafında dönerek ona doğru eğildi ve öptü. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve fısıldadığı bir şey, babamın gülümseyerek geri çekilmesini sağladı; bu, annem dışında babamda nadiren görülen bir şeydi.

Annem ellerini çıırttı. "Tamam, gitmemiz gerek, yoksa geç kalacağız."

"Eğer geç kalmamızın affedilmesi gereken bir zaman varsa, o da büyükbabamızın cenazesidir," dedim.

Jackson onaylarcasına başını salladı. "Yerlerimizi vereceklermiş gibi değil."

"Ön sıra, çekinmeden, bebeğim. Biz gelene kadar gösteriye bile başlamazlar. Modaya uygun bir şekilde geç kalsak iyi olur." Blair'in elini tuttum ve annemi kamyonete kadar götüren babam ve Austin'in peşinden gittim.

Yılın başlarında deneysel ilaçlar ve klinik deneylerden vazgeçtiğine karar vermesine rağmen hâlâ sıkı bir mücadele veriyordu. Bunların çoğu sadece kendini daha kötü hissetmesine neden oluyor, aynı zamanda onu ve babamı çiftlikten daha sık uzak kalmaya zorluyordu. Bir gece, annemle babam arasındaki bağrışmalar yüzünden ev neredeyse titriyordu; annem kalan zamanını bizimle burada

geçirmenin en mutlu zamanı olacağında ısrar ediyor, babam ise kanserini yenmek için daha fazla mücadele etmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Sonunda, annemle babamın her kavgasında duyduğum gibi, annem kazandı.

Blair, eski püskü 1986 model Ford'umun orta koltuğuna kaydı. Eli uyluğuma yerleşti, ben de elimi arabanın üstüne koyup, araba yolunun sonundaki Wells Ranch tabelasının altından geçerken sıktım.

"Nasılsın?" Başını hafifçe eğerek bana baktı.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Camı elle açabilmek için dizimle kısa bir süre direksiyonu çevirdim. Ilık, saman kokulu hava, kemiklerimdeki acıya merhem gibi geldi. "Sağlıklıydı ve sonra, güm, öldü."

Yaz için sürüyü otlatmaya çıkarırken kalp krizi geçirdi. Tek lütuf, sevdiği yerde, sevdiği insanlarla birlikte, sevdiği işi yaparken öldüğünü bilmek.

Ve şimdi onun hayatını anmak için Dünya'daki en sevdiği ikinci yere, Wells Kanyonu rodeo alanına doğru yola çıkıyorduk.

"Özür dilerim bebeğim." Blair yanağımı hafifçe öptü. "Çok özür dilerim."

"Sanırım... tamam. Yani, evde kalma kararımı gerçekten sağlamlaştırıyor."

"Ailenin sana ihtiyacı var. Anlıyorum." İnce dudaklı gülümsemesi, anladığını ama aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Üniversiteye kayıt erteleme kararım hakkında söyleyecek çok şeyi vardı ama büyükbabamın cenazesine gitmek için doğru zaman değildi.

"Sadece bir yıllığına, sonra sana geleceğim. Söz veriyorum."

"Biliyorum." Başını omzuma koydu ve kasabaya doğru uzun ve sessiz bir yolculuk yaptı.

Neyse ki rodeo alanında rezerve edilmiş bir park yerimiz de vardı, yoksa muhtemelen geri dönüp evimize dönerdik. Araçlar arenanın yakınındaki her santimetrekareyi kaplamıştı ve en az yarım kilometre boyunca yol kenarlarını kaplamıştı.

Arenaya girerken, Blair'in elimi tutuşu, elimi daha sıkı sıkması, sonra elimi kırmaya ne kadar yaklaştığını fark edince biraz gevşemesi ve içgüdüsel olarak tekrar sıkmasıyla kalp atışlarımı hızlandırdı. Farkında olsun ya da olmasın, kalbimin atışını hızlandırmaya devam etti. Elimdeki eli beni bir arada tutan tek şeydi. Jackson'ın yanına oturmamın ve yere yığılmamamı sağlayan oydu.

Nedense, dışarıdaki tüm araçlara rağmen, tribünlerin bir rodeoda gördüğümünden daha fazla cesetle dolu olacağını beklemiyordum. Etrafıma bakarken burnumu oynatarak yanık izlerini gidermeye çalıştım ve Blair'in elini kucağıma çektim. Hoparlörden adım okunana kadar gözlerim karardı. Blair'in uyluğuma güven verici bir dokunuşuyla ayağa kalktım ve kalın toprakta, Wells Kanyonu'nun resmi rodeo spikeri George Shaw'ın bana mikrofon uzattığı yere doğru yürüdüm. Her şey ağır çekimdeydi ve vahşi bir at veya boğaya tırmanırken hissettiğim gibi endişeli bir hisle doluydu. Ancak hiçbir coşku yoktu.

Çok kötüydü.

Boğazımı temizledim, bana bakan yüzlerce boncuk göze bakma hatasını yaptım, sonra kız arkadaşımı buldum. Gözleri benimkilerle buluştu ve eline bir öpücük kondurup, yıllar içinde defalarca yaptığım gibi, gizlice bana doğru fırlattı.

"Benim adım Denver ve Charles da büyükbabamdı. Bildiğiniz gibi, büyükbabam pek konuşkan biri değildi ve bu, ailedeki neredeyse herkese aktardığı bir özellik... bu yüzden bugün konuşmama izin verme gibi pervasızca bir

karar aldılar." Kalabalıktan gelen hafif kahkahalara omuz silktim. "Büyükbabam konuşkan biri olmayabilirdi ama yine de oldukça anlamlı bir bilgelik aktarmayı başardı. 'Aptal olacaksan, sert olmalısın,' 'Bir adamın atına davranış biçiminden onun hakkında çok şey anlayabilirsin,' ve 'Sus Denny.' Kusura bakma Büyükbaba, sonuncusu pek aklımda kalmadı."

Blair gülümsedi. Babam hafifçe başını salladı. Annem göz kırptı. Ben de devam ettim: "Büyükbabamın iltifat anlayışı 'çok da kötü yapmadın'dı, ama bizi ne kadar sevdiğini her zaman açıkça belli ederdi. Biz derken sadece yakın ailesini kastetmiyorum. Çiftliği, kasabayı, insanları ve hayvanları severdi. Sırtındaki gömleği çıkarır, birini hendekten çıkarmak için yirmi dakika ötedeki traktörü kullanır ve ayağa kalkması gereken herkese iş verirdi. Eski kovboyu özleyeceğiz; meraları sonsuza dek yeşil, atları hızlı ve kahvesi her zaman sıcak olsun."

Çatlamış dudaklarımı yalayıp mikrofonu bıraktım ve neredeyse koşarak yerime döndüm; kalbim anma töreni boyunca olduğundan daha hızlı atıyordu. Blair, titreyen ellerimi tutup sıkıca tutmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Oturduğumda Jackson omzumu kavrayıp sessizce onayladı. Annem de bana hafifçe gülümseyip harika bir iş çıkardığımı fısıldadı.

Son sözler söylendiğinde, kalabalık kapılardan geçip oturduğumuz yere doğru aktı. Annem, evden çıkış yolculuğundan bitkin düşmüş gibi hissetmesine rağmen, babam gitmeleri konusunda ısrar edene kadar yaklaşık on dakika boyunca gülümsedi. Ve diğer giden tek aile üyesi de gittiğinden, başsağlığı dileklerini kabul etme görevi bana düştü. Austin, insanlar büyükbabamızla ilgili hikâyeler anlatmak zorunda hissettikçe el sıkışıp başını sallayarak

destek olmaya çalıştı. Jackson da öyle. Gerçi çoğunlukla sohbet bile edemeyecek kadar beceriksiz bir herifti.

Ama Blair belime sarılıp beni dengede tutuyordu. Ben konuşamadığım zamanlarda o konuşuyordu. Zamansız ve çoğu zaman karanlık şakalarımı gülüyordu.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedim kamyonete doğru yürürken. "Ne kadar hafife almaya çalışırsan çalış. Üzücü ve berbat."

Bunu söylemenin bir anlamı yoktu çünkü ikimiz de aynısını tekrar yapacağımı biliyorduk. Muhtemelen çok yakın bir gelecekte. Ve çok daha kötü olacaktı.

Denver

Denver: Kulübedeki pislikleri
temizlerken eski eyerini buldum.

Bir ara denemeliyim.

Blair: Buldun mu? Yoksa arayıp
bulmak için mi mesaj attın?

Denver: Sanki sana mesaj atmak
için bir milyon tane başka sebep
düşünemiyorum.

Blair: Bir tane söyle.

Denver: Şehirde bir labrador
yavrusu gördüm, sana benzeyen
huysuz bir kedi memesi vardı,
seni daha önce büyük evde
gördüğümde ne kadar güzel
göründüğünü söylemek istedim

Blair: Aynı metinde
görünüşümle ilgili hem iltifat
hem de hakaret mi ettin?

Denver: Sevimli bir kediymi ve
sen de gerçekten iyi
görünüyordun.

Son birkaç hafta, çiftlikteki tipik yaz işlerimizin (samanları biçip depolamak, otlayan sürüleri kontrol etmek, çitleri onarmak) çılgın bir karışımıydı. Bir de kadınların "gizli" olduğunu ısrarla iddia ettikleri bir etkinlik için yaptığımız düğün hazırlıkları vardı. Üstelik Blair sürekli hareket halinde, sürekli bir milyon görev arasında mekik dokuyor. Bu yüzden hasretle bekliyorum.

Her gün sanki başka bir şey yokmuş gibi davranarak mesajlaşma şeklimiz, ergenlik çaığında ilk kez çıkmaya başladığımız ve ailelerimize söylemeye çekindiğimiz zamanları çok hatırlatıyor. Ama o zamanlar, ahırda öpücük çalarak ya da otobüste el ele tutuşarak idare ederdik. Şimdi ise çiftlikteyken uzaktan gördüğümüz anlar, günlük mesajlaşmalarımız ve beni oyalayan birkaç gece yarısı telefon görüşmesi.

Ve Tanrım, Blair Hart beni nasıl kendine bağlayacağını biliyor. Geçen hafta, moda tanrılarının belli ki hızlı sevişmeler için tasarladığı, siktiğimin masasına eğilmiş bir mini etek giymişti. Bugün, Cecily'nin resepsiyon masalarını nasıl düzenleyeceğine karar vermesine yardım ederken, çilli göğsünün üzerine yayılmış, düşük belli bir atlet ve güneş ışığında parıldamasını sağlayan bir şey. İkimizin de testlerinin negatif çıktığını ve bir dahaki sefere onu siktiğimde aramızda hiçbir şey olmayacak olmasını bilmek de cabası.

Uzaklığın kalbi daha da sevgiyle doldurduğunu söylerler ama benim için olan tek şey, penisimin sürekli yarı sert bir halde kalmasına alışmam, çünkü onu ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum.

Bir çiftlik kamyonetinin yağını kontrol ediyormuş gibi yaparken dikkatle bakarken, arkamdan bir grup adamın geldiğini fark etmiyorum, ta ki bir el kürek kemiklerimin tam ortasına vurana kadar. Colt sırtarak yanıma yanaşıyor.

Kaba bir boğaz temizlemeyle şapkamı düzeltip ona kısa bir merhaba diyorum.

"Sıcak hemşireye mi bakıyorsun?" Çiftlik işçilerinden biri olan Rob kıkırdadı ve birkaç kişi daha ona katıldı.

"Hemşire pratisyeni. Ve çeneni kapa." Omzumun üzerinden ona dik dik baktım.

Burnundan soludu. "Lanet olsun. Buralarda kimse su içmez, içinde bir şey olmalı. Önce Red, şimdi de Denny."

Colt göz ucuyla bana doğru baktı ve bana sanki benim adıma Rob'a yumruk atmayı düşünüyormuş gibi bir bakış attı.

"Sanırım biraz ihtiyacın var Rob." Parmağımı yan tarafına doğru dürttüm. "En son ne zaman biri çirkin kığına dokundu?"

Colt uluyor ve Rob'un üst koluna yumruk atıyor. "Bu adamın sevişmesini sağlayacak sihirli bir su yok, bu kesin."

Başımı sallayıp yere düşüyorum, kamyonun altına geri kayıyorum. Bir noktada, kayalık araba yolunda bir düzine kadar kovboy çizmesinin hışırtısı yavaş yavaş kayboluyor. Dolly Parton uzakta bir yerlerde, muhtemelen evin arkasında, hafifçe çalışıyor ve ben de Blair'i hayal ederek, yağ karterini zahmetli ve yavaş bir tempoda boşaltmaya hazırlanırken mırıldanıyorum.

Botuma bir şey çarpıyor ve silkeliyorum. Muhtemelen Colt'un köpeğı ayağıma sopa düşürüp top getirme oyunu oynuyor. Sonra topuğa bariz bir tekme.

"Aman Tanrım, tamam, tamam." İşimi bitirip yerde duran karton parçasının üzerinde sürünüyorum. Tamponun altına eğilip kafamı metale vuracakken Blair'in kamyonetin ön tarafında çömeldiğini fark ediyorum.

"Hey," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, kirli ellerimi silmek için bir bez parçasına uzanırken. "Ne haber?"

"Burada ters takılmış bir şapkayla durup, bütün bu erkeksi şeyleri yaparken benim fark etmememi bekleyemezsin."

Kaşımı kaldırıp ona sııttım. "Gerçekten mi? İşte seni bu kadar etkiliyor, değil mi?"

Yumuşak, temiz elleri yanaklarımdaki sakallara değiyor ve beni öpüyor. Yavaş, derin ve sanki birinin bize yaklaşmasından hiç endişelenmiyormuş gibi. Bu çiftlikte ne kadar çok insanın yaşadığını ve çalıştığını düşünürsek, bu oldukça olası.

"Gitmeden önce bunu yapmam gerekiyordu," dedi dudaklarıma doğru. "Uzun birkaç haftaydı."

"Her an yatak odanızın penceresinden içeri gizlice girebileceğimi biliyorsunuz." Onu tekrar öpüyorum, ona dokunmamak için kendimi zor tuttuğum için kollarım ağrıyor.

"Otuzlu yaşlarımızdayız. Bu berbat bir şey."

"İşin garibi, haftalardır ilk defa yalnız kalmamız ve sen hâlâ tamamen giyinik olman."

Pahalı görünümlü pantolonuna ve çiftliğe yakışmayan ayakkabılarına rağmen çimlere oturup güneşe bakıyor. "Hadi, işe geri dön ve belki seni anahtar çekerken izlemek yeterince seksi olur, uzun süre giyinik kalamam."

"Sen tuhaf birisin."

"Bana öyle söylendi. Neyse, bu senin beni ofisimde izlemenden ne farkı var? Hemen işine dön." Elini savurarak beni uzaklaştırdı. "Anahtarı çevir, ya da bir şeyi değiştir, ya da her ne yapıyorsan onu yap."

"Evet, patron." Tamponun altından eğilip kayalık zemine serilmiş kartonun üzerinde kaydım. "Anahtarı çevirip şunu değiştireyim."

"Aferin oğlum," diye mırıldandı.

"Yağ değiştirirken sertleşirsem, bunu asla atlatamam."

Kahkahaları tepedeki şasiden yankılanıyor ve kamyonetin altından, kovaya akan motor yağıyla gizlice bakışlarımı kaçırıyorum. Vay canına, ne kadar da güzel. Çimenlerin üzerinde ellerini kavuşturmuş, galaksideki yıldızlardan çok çilleri var ve ağzının sağ tarafında küçük, doğal bir çıkıntı var.

Benim için her zaman o oldu. Sadece onun için hâlâ doğru kişi olduğumu kanıtlamam gerekiyor.

Kamyonun altından çıktığımda, terli alnıma temiz sayılabilecek ön kolumu siliyorum. Ve mükemmel tuhafım Blair, gözlerimi fena halde sikiyor.

"Seni o ters takılmış, kir ve yağ içinde şapkanla izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, görev çağırıyor. Bir hastayla görüşmek için kliniğe gitmem, sonra da Jonas'ı almaya gitmem gerekiyor çünkü Whit, bütün yaz tek başına oturursa sorun çıkaracağından emin. Ayrıca, egzersiz yapmam gerek..." Burnu kırışıyor ve bu kadar konsantre görünmese, bana binmenin egzersiz sayılabileceğini söyledim. "Bir de akşam yemeği hazırla çünkü babam geç saatlere kadar çalışıyor. Sonra anneme bu gece onunla bulmaca çözeceğime söz verdim. Eğer bu geceyi atlatırsam, ona bir şey yapacağımı söylediğimi hatırlayacağı tek zaman bu olacak."

"Ve sonra, sonra, sonra..." Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Ve sonra, yatmaya hazır olduğunda bana mesaj atacaksın, böylece pencereden içeri gizlice girmenin güvenli bir zaman olduğunu bileceğim."

Selam veriyor. "Evet efendim. Bunu günün yapılacaklar listesine ekleyeceğim; umarım hepsini hatırlarım."

"Yapılacaklar listemdeki tek şey sensin, bu yüzden sana bir hatırlatma göndereceğim. Ya da otuz. Muhtemelen çıplak fotoğraflar şeklinde."

"Metin geçmişimiz bir gösterge ise, çıplak fotoğraflar ve kedi paylaşımları."

Çantasından telefonu bip sesi geliyor ve güzel ayakkabısı çakıllı araba yolunda tıkırdarken ekrana baktığında yüzünü buruşturuyor. "Kahretsın. Bir şeyi unuttuğumu biliyordum. Kahretsın."

"Naber?"

"Babam, bu sabah buraya gelmeden önce annemin reçetesini almayı tamamen unuttum. Kahretsın. şimdi vakit bulmam gerekecek..." En yakın samanlığın ötesindeki ağaçlık alana bakarken, beynindeki çarkların döndüğünü grebildiğime yemin edebilirim.

"Hemen ihtiyacı var mı?" diye soruyorum. "Eğer yoksa, burada işim bitince alabilirim. Bu gece bana getir."

Başını hayır anlamında sallıyor. "şey... yarına kadar ihtiyacı yok ama siktir et, unuttuğuma inanamıyorum, evet, unutuyorum. Her şeyi unutuyorum."

"Hey." diye ani sözlerini böldüm. "Ben alırım."

"Yapacak mısın?" Eğilip, tertemiz, boyalı parmaklarının kirli çenemde dans etmesine izin verdi.

"Elbette."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra da son bir öpücük kondurdu.

Blair uzaklaşmak için dönüyor, ben de tampona yaslanıp onun çimenlerin üzerinde neredeyse zıplamasını, koyu renk saçlarının omuzlarına dökülmesini izliyorum. Arabanın kapısını açıp bana doğru bakıyor ve parmakları metal kapının kenarından yarım bir hareketle çekilip içeri girip uzaklaşıyor.

Gidişinin ardından ortalık henüz durulmamışken, babasını aramak için telefonu elime alıyorum. Hayatını bırakıp buraya taşınmanın acısını ya da annenin ölmek üzere olduğunu bilmenin verdiği yıkımı hafifletemeyebilirim

ama ilaçlarını alabilir ve yeğenine bakabilirim. Yapılacaklar listesindeki bir maddeyi işaretleyebilirim. Yeterli değil ama verebileceğim tek şey bu. Bu yüzden Frank Hart'la kibarca küçük bir sohbet ediyor, küçük kızının telefon numarasını isteyerek telefon görüşmesini sonlandırıyor, ardından planımı Blair'in kız kardeşi Whit'e açıklıyorum.

Denny: Benim için bir şey alman gerekiyor mu?

Colt: Şu an mı? Ne oldu?

Denny: Wells Kanyonu'nda 10 yaşında bir çocuk. Onu çiftliğe getirip ona bazı işler verin.

Colt: Bu bir suç gibi görünüyor.

Denver: Ürkütücü hale getirme, sorun olmaz. Blair'in yeğeni.

Sonra yağ değişimini bitirip kirli tulumları çıkarıyorum ve büyük eve doğru yola çıkıyorum. Çakıllardan sıcak hava dalgaları yayılıyor ve havada birkaç vadi ötede çıkan orman yangınından kalma hafif bir duman var. Sıcak ve mevsim dışı kuraklık arasında, zorlu bir yaz bizi bekliyor. Muhtemelen geçen yılki kuraklık ve berbat ot biçme sezonundan bile daha kötü.

Verandanın merdivenlerinin dibinde pantolonumdaki kiri temizlerken, şu anda kesinlikle uğraşmaması gereken çiçeklerle uğraşan Odessa'ya dilimi çıkarıyorum.

Ve bunu biliyor.

"Denny Amca," diye bağılıyor, şaşkın bir ifadeyle ayağa fırlıyor, hiçbir yanlış yapmadığını iddia ediyor.

"Ah, Kaaaate," diye şarkı söylüyorum; evin içindeki müzik ne kadar gürültülü olursa olsun, Kate'in duyabileceği

kadar yüksek sesle değil. Tek istediğim çocuğu korkutup doğru yola getirmek.

"Hayır!" Odessa bana doğru atıldı. "Onu arama. Hiçbir şey yapmıyordum."

"ieklerle uğraşmayı bırak, yoksa annen ve teyzelerin seni öldürecek."

Ellerini kalçalarına koyup bana dik dik bakıyor. "Küfür kavanozu."

"Evet, evet." Saçlarını karıştırdım. "Ama ciddiylim. Düğünden hemen önce çiçekleri mahvedersen sana destek olmam."

İçeri girdiğimde, kadınları Cecily'nin annesiyle birlikte telaşla yemek hazırlarken bulmak hiç şaşırtıcı değil. Bir kez daha, "gizli" kelimesinin anlamını anlayıp anlamadıklarını sorguluyorum, ama onları uyarmak için uygun bir zaman gibi görünmüyor. Bunun yerine, Austin'le göz göze geliyorum ve kargaşaya kaşlarımı kaldırıyorum.

Dolly Parton'a alenen eşlik ederek, Beryl ve Cecily'nin yanından geçip kahve makinesine ulaştım, sonra geri dönüp kardeşimin karşısına oturdum. Cebimdeki bozuk paraları Odessa'nın küfür kavanozuna attım.

"Ona evlenme teklif ettiğin için ne kadar pişmansın?" diye sordum Aus'a, başımı mutfak adasının etrafına toplanmış kadın kalabalığına doğru eğerek.

"Hiçbir pişmanlığım yok."

"Evde mükemmel kahve ve daha sessiz bir mutfak olmasına rağmen burada kahve içmeyi seçmek bile mi?"

"Hayır." Başını sallayıp ağzına kadar dolu beyaz kupayı dudaklarına götürüyor. Sonra mırıldanıyor: "Onu mutlu etmek için gürültüye katlanacağım."

Kardeşimden duyduğum en acımasız söz bu olmasa gerek. Ama anlıyorum, çünkü Blair için en kötü kabuslarıma hiç tereddüt etmeden katlanırım.

Denver: Hatırlatma: Bu gece
geliyorum
Denver: Çıplaklık yok, çünkü
sanırım ailem mutfak masasında
buna karşı çıkar.
Denver: Jonas'ı listenizden
ıkarın, ben hallettim ve Whit'e
ilettilim.
Denver: Evet, bunu kendi başına
halledebileceğini biliyorum ama
artık buna gerek yok.
Blair: Bunu yapmak zorunda
değildin
Denver: Bu gece bana teşekkür
edebilirsin
Blair: Bazı fikirlerim var

Cassidy, Hazel'ı emzirmek için yanıma oturduğunda, aşk sarhoşu bir aptal gibi telefonuma bakıyordum. Ama eminim ki buraya sadece bu amaçla gelmemiştir; oturulabilecek yüzlerce başka yer varken.

"En iyi arkadaşım ile ilgili niyetin ne?" Lafı dolandırmayan ve kibarlık konusunda endişelenmeyen biri olarak, bana dik dik bakıyor ve Austin kısık sesle gülüyor. "ünkü gerekirse sana zarar vermeye hazırım."

"ok tehditkârsın Cass." Hazel'ın minik çoraplı ayağı kolumu tekmeliyor, ben de onu yakalayıp nazikçe tüm ayağını avucumun içine alıyorum. "Bebeğin bile senin kirli işlerini senin yerine yapıyor."

"Ciddiyim Denny. Ona buradaki diğer kızlara davrandığın gibi davranamazsın."

"İyi ki Vancouver'lıymış, o zaman ona şehir dışından gelmiş gibi davranacağım." Masanın üzerinden uzanıp

Austin'in tabağından bir kurabiye alıyorum. Bana vurmak için uzanıyor ama ıskalayıp vazgeçiyor. Cassidy ile aramızdaki bakışlar, muhtemelen bana kendisinin yapabileceğinden daha kötü davranacağını varsayıyor.

"Denny, saçmalamayı kes," dedi Cass, Hazel'in alışması için bana ölümcül bakışlarını uzun süre benden ayırmadan. Sonra hemen beni uyarmaya başladı. "En iyi arkadaş görevimi yapıyorum. Yıllar boyunca Tanrı bilir kaç kadınla birlikte olduğunu gördüm, ta ki sıkılıp hayatına devam edene kadar. Ona bunu yapamazsın."

"Ben ona asla böyle bir şey yapmam."

"Sadece herkes mi?"

Yüreğim sızlıyor ve destek için kardeşime bakıyorum. Sessizce okuyup bizi tamamen görmezden gelmesi ne kadar da zor bir zaman.

"Onlar Blair değil, sen de aptal değilsin. Bunun farklı olduğunu biliyorsun."

İster beğenin ister beğenmeyin, Blair'in geçmişimdeki hiçbir kadınla kıyaslanamayacağını asla inkâr edemedim. Ayrıldıktan bir hafta sonra mı, yoksa yirmi yıl sonra mı geri dönecekti, hiçbir zaman hislerimi değıştiremezdi. Elbette, o zamanlar duygularımı veya fikirlerimi önemsemiyor gibi görünmesine, onu sevdiğimi ve ilişkimizi yürütmek istediğimi görmezden gelmesine epey sinirlenmiştim. Ama şimdi neden yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığını anlıyorum ve bencilliğimin aramıza girmesine izin vererek hata yaptığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

"Lütfen mahvetme, tamam mı? Chase'in en yakın arkadaşını öldürmemi hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Austin'in kupası masaya çarpıyor. "Ve bu hafta sonundan önce mahvetme, çünkü bir cinayet düğünün tadını kaçırır."

"Düğünü ne bozabilir ki?" Cecily, elinde bir kupayla Austin'in kucağına kayıyor.

Cass, "Denny'ye birkaç gün boyunca onu pantolonunda tutmasını hatırlatıyoruz, böylece onu öldürmek zorunda kalmayacağım" diyor.

Cecily, omzunun üzerinden Austin'e bakmak için dönüyor. "Hemen adliyeye gidelim mi? Çünkü bence kardeşinin her şeyi kendine saklamasına güvenirse mahvoluruz."

"Aman Tanrım, bana biraz güven, Filly." Bundan ne kadar nefret ettiğimi gizlemek için gülüyorum.

Herkesin benim hakkımda böyle düşünmesinden nefret ediyorum; algılarının tamamen benim hatam olduğunu bilmeme rağmen. Çok şey kaybettikten sonra kadınlardan uzak durdum. Aşık olmazsan incinmeye yer yok. Bu yüzden işleri sıradan tutmakta ısrar ettim. Aynı kişiyle birkaç haftadan fazla görüşmeyi reddettim.

Ve artık onlardan herhangi birine aşık olma riskimin olmadığını biliyorum. Çünkü onlar o değildi.

"Austin'in adamlarını aralıksız çalıştırmanız için hepinizi tuttuğunu düşünmeye başlıyorum, çünkü kimse burada uzun süre takılmak istemez. Burada hanımlar varken rahatlatıcı bir kahve molası diye bir şey yok." Hâlâ dörtte üçü dumanı tüten kahveyle dolu kupamı kaldırıp başımı sallıyorum. "Ayrıca, düğünü kazara mahvedebileceğim diğer tüm yollar konusunda çok daha fazla endişelenirdim. Blair'le tekrar birlikte olmaya karar verirsek, hiçbiriniz benim bir şeyleri mahvetmemden endişelenmenize gerek yok. Dersimi aldım."

Kimse daha fazla tartışmadan ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum ve yanımda kahvemle birlikte geliyorum -ki kesinlikle seyahat kupasında değil, ama neyse. Herkes bunu mahvedebileceğimden şüphe ederken, ilham

alıyorum. Blair diğer kadınlar için endişeleniyor, arkadaşları sıkılıp onu hemen terk edeceğimden emin ve erkek kardeşim de önümüzdeki kırk sekiz saat içinde her şeyi mahvedeceğimi düşünüyor.

—

Dokuz. On. On bir. On bir buçuk. Blair'in sokağının sonundaki kamyonetimde oturuyorum, başımı direksiyona yaslıyorum. Bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için ekrana yüzüncü kez dokunduğumda telefonum karanlık kamyon kabinini aydınlatıyor.

Hiç bir şey.

Saat sekizden kısa bir süre sonra, yatakhane de bir saniye daha oturamayacak kadar sabırsızlanıyordum. Bu yüzden arabayla buraya gelip her zamanki saklanma yerime, evinin görüş alanının hemen dışına park ettim. Ne yazık ki artık mesajlarıma veya aramalarıma cevap vermiyor.

Traktör ve kamyonetlerde tamircilik yaparak geçirdiğim uzun bir günün ardından, çiftliğe dönüş yolculuğunda uyanık kalmam mümkün değil. Ya kamyonetimin bankında uyuyakalıyorum ya da gidip Blair'le yüzleşiyorum.

Evinin yanındaki tarlaya gizlice giriyorum. Ayaklarım arka bahçe kapısına giden taş patikada çıtırdıyor ve içeri girdiğimde menteşeler gıcırdıyor. Bir an olduğum yerde donup kalıyorum, anne babasının penceresine bakıp yaşam belirtisi bekliyorum. Beklediğim birkaç kalp atışı boyunca hiçbir ışık yanmadıktan sonra, şansımı deneyip pencere pervazına yöneliyorum.

Blair'in yatak odası penceresi kolayca açılıyor. Kapıyı açık bırakması benim için iyi bir işaret, ama aynı zamanda

kendi güvenliği için bir daha böyle bir Şey yapmasını istemiyorum.

Birinci kat penceresi yeterince alçak, kendimi nispeten kolayca yukarı çekip içeri girebiliyorum. Gerçi gençken bunu yaparken çok daha havalı grndğmden eminim.

Odaya adımımı atıp adını fısıldıyorum, sonra da cevap beklemek için sessizliğe gömülüyorum. Birkaç saniye içinde gözlerim ışık eksikliğine alıŐıyor.

O uyuyor.

Avucum alnıma çarpıyor ve pencere pervazına oturup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Ya rahatsız edici bir kamyonet koltuğunda oturacağım ya da Blair'in arkasına kıvrılıp hayatımın en güzel uykusunu çekeceğim.

Seçim ortada ve sabah sinirlense bile, buna değecek bir karar.

Ayakkabılarım yere sertçe düştü ve üzerime boxer Şort giyip Blair'in yanına, yorganın altına girdim. Tamamen uykuya dalmıŐken, yatağın çökmesine, beni bulana kadar etrafı yoklayarak karşılık verdi. Kıvrılıp kalçası bana değene kadar kıpırdandıktan sonra kolumu tutup kendine doladı. Odayı küçük memnuniyet iniltileri doldurdu. zerinde dar bir atlet ve Şort vardı ve ben de göğsünü nazikçe okşadım, seksi halter avucuma bastırdı. Dudaklarım ıplak, illi omzunu okşadı, sonra yüzümü gr saçlarına gmdm ve daha önce hiç deneyimlemediğim kadar hızlı ve derin bir uykuya daldım.

—

Kapıya gelen sert bir vuruŐla yatakta doğrudum, diğer taraftan gelen sert bir ses beni daha da telaŐlandırdı.

"Kahvaltı hazırladım, sıcakken gel al." Blair'in babası, babaların yaptığı gibi yüksek sesle boğazını temizliyor. "Ve,

şey, Denny'ye yetecek kadar var, o yüzden..."

Blair'le birbirimize sessizce bakıyoruz, Frank'in koridordan mutfağa doğru ilerleyen ayak seslerini dinliyoruz. Sonra sessizce gülmeye başlıyor, avucunu ağzına götürüyor.

Dün gece seks bile yapmadık ve kamyonetim yolun aşağısında park halinde... bunu nasıl yaptı?

"Kameraları unutmuşum." Blair, gözlerini utançla sımsıkı yummuş halde, kısık sesle gülüyor. "Annem kaybolursa diye evin dışına kameralar koyduk. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Tanrıya şükür ki biz gençken bunlar yoktu." Düşüncesizce ön kolunu okşadım.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"Girebileceğim zaman bana mesaj atacaktın ve ben utanç verici derecede uzun bir süre dışarıda bekledim. Kimsenin polisi aramamasına şaşırdım."

"Kahretsin. Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Annem çok sinirliydi, bu da babamı sinirlendirdi. Ben de biraz ara vermek için buraya geldim ama uyuyakalmış olmalıyım. Sana mesaj atmayı unuttuğuma inanamıyorum."

"Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm." Dudaklarına bir öpücük kondurup, giyinmek için kendimi yatağının sıcaklığından dışarı attım. Şafak vakti çoktan geçtiği ve saatler önce işe başlamam gerektiği düşünüldüğünde, Austin beni öldürebilir.

"Yine de buraya gizlice girip yatağında mı uyudun?"

"Bu kocaman yatakta tek başına çok yalnız görünüyordun. Neyse, pencereyi açık bırakmışsın, ki bu da bir davet sayılır."

"Bu kulağa... ayıp geliyor."

"Aman Tanrım. Demek istediğim bu değildi." Kemerimi bağlayıp, sanki bomba patlamış gibi görünen bir dolapta bir

kıyafet aramasını izliyorum. Hayatındaki her şeyin dağınık olmasına rağmen, felaketin ortasında ihtiyacı olan belirli eşyayı tam olarak nerede bulacağını bildiği için düzenli kaos derdi.

Elleri pijama üstünün eteğine ulaştığında, yardım etmek için araya girmeden duramıyorum. Parmaklarım kollarını kaydırıp onunkilere karışırken, gömleğini tutup tek hamlede çıkarmamı engellemiyor. Kolları yanlarına düştüğünde göğüsleri hafifçe zıplıyor ve penisim çoktan kot pantolonumun içine bastırmaya başlıyor.

"Kahretsin. O lanet olası memelerini unutamıyorum."

"Mmm." Göğüslerini avuçlarının arasına alıp kendi göğsüne bakarken yüksek sesle düşünüyor. Göğüslerini böyle bir arada tutmanın, göğsünün her yerine boşaldığını hayal etmemi sağladığını bilmiyor olamaz. "Eminim çok daha büyüklerine alışkınsındır. Ama en azından bu kadar küçük olduklarında sarkma olasılığı daha az oluyor. Sanırım yaşlandıkça bu güzel bir şey. Yani, bunlar avuç dolusu bile değil."

Elini iyice açıp sol göğsüne bastırıyor. Bu sabah neden pantolonumu giydiğimi bile bilmiyorum. Otuz saniye sonra onu becerdiğimde o meme uçlarını emmemem mümkün değil.

"Ama lokma gibi bir şey." Eğilip çıplak göğsünü öptüm, meme ucunu ağızma aldım ve dilimi üzerinde gezdirdim.

Hafifçe inliyor, kendini bırakıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken ben de tenini öpüyor, emiyor ve yalıyorum. Halterleri dişlerimin arasına alıp hafifçe sıkıyorum ve o da elini ağızına götürüyor. Sonra göğsünün üzerinden geçip onu emiyor, her çilinin üzerinde küçük kırmızı izler bırakıyorum. Diğer meme ucunun da sevilmediğini hissetmediğinden emin olduktan birkaç saniye sonra ona gülümsüyorum.

"Bebeğim, mükemmeller." Onu öptüm, bedenlerimiz yatağa doğru yaklaştı. "Seninle ilgili her şey mükemmel."

Elimi pijama şortunun içine sokuyorum ve orta parmağımı klitorisine bastırduğım da kalçaları sarsılıyor. Benimle yatağa düşüp alt dudağımı ısıyor.

"Denver." Dudaklarımız birbirine çarptı. "Gerçekten. Başlamamız. Gerek. Var." Her kelime bir öpücük, bir inilti veya ikisinin bir kombinasyonu ile vurgulanıyordu. Parmaklarım klitorisini okşuyor, aletim içine girmek için yalvarıyor ve sonra babası tekrar kapıyı yumrukluyor.

"Kahvaltı soğuyor," diye seslendi Frank kapıdan.

"Kahretsin Frank," diye fısıldadım Blair'in ağzına, hafif bir kahkaha kopardı. Elim şortundan çekip dudaklarını son kez dudaklarımla yakaladım.

Üzerine dar lacivert bir pantolon giyiyor ve ben de gönülsüzce sütyenini kavramasına yardım ediyorum; her bir göğsüne veda etmek için son bir fırsat yakalıyorum. Sonra makyaj aynasının önünde durup çizgili bluzunun düğmelerini yavaşça ilikliyor.

"Bana hickey izi bıraktığına inanamıyorum." Sütyeninin hemen üzerindeki belirgin mor-kırmızı lekeyi parmağıyla ovuyor. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, tenine çizik atmam hoşuna gitmiş.

"Memelerini ne kadar sevdiğimi açıkça belirtmem gerekiyordu. Her ihtimale karşı bana ait olduklarını gösterecek bir şey."

"Ne olursa olsun?" diye gülüyor, maskarasını sürerken aynada bana kaçamak bir bakış atıyor. "Senden başka kimse beni üstsüz görmüyor. Olsa olsa, ne olur ne olmaz diye sana bir şey yaparım."

"Başka kimse yok." Yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım, kocaman gözlerine baktım ve ona, benim için her zaman o olduğunu söylediğimde bana inanması için

yalvardım. Son on yıldır bunu göstermekte berbat bir iş çıkarmış olsam bile. "Kimse. Başka. Ciğerlerim morarana kadar bağırsam bile, muhtemelen bana inanmayacaksın. Ama şehre döndüğün an, aklıma gelmeden hiçbir kıza bakamadım."

"Sana inanmak istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Diz çöküp af dilesem faydası olur mu?" Önünde diz çöküyorum ve toparlayabildiğim en iyi köpek yavrusu bakışlarıyla ona bakıyorum.

"Yetişkin bir adamın af dilemesini istemiyorum." Başını sallıyor. "Sadece birbirimizi yeniden tanımaya çalışmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Yani, hazır buradayken evlenme teklif etmemeli miyim?" Şakayla karışık boğazımı temizledim. "Blair Hart, bana bu şerefi bahşeder misin-"

"Denver." Kollarımın üst kısmından tutup ayağa kaldırdı. Ama dudaklarındaki o tatlı gülümsemeyi gizleyemedi. "Saçmalıyorsun. Yazın tadını çıkaralım, sonra ne durumda olduğumuzu görelim."

"Hayır, haklısın. Düğünlerinden bir gün önce nişanlanarak Aus ve Filly'nin şöhretini çalmamalıyız." Ona göz kırptım. "Bu arada, yanında bir de sevgilin var mı?"

"Neden? Sen misin?" Sesi bir oktav yükseliyor.

"Eh, az önce yatağında yatıp belli belirsiz evlenme teklif ettiğim düşünülürse, bu epey berbat olurdu." Blair'e doğru adım attım, başını göğsüme yasladığımda bana doğru gevşediğini hissettim. "Düğün randevum ol, eğer istiyorsan, o günden sonra her günü ayrı ayrı yaşarız. Lütfen. Yalvarmaktan çekinmiyorum."

"Gün be gün yapabilirim."

Blair

"Gün be gün yapabilirim."

Yavaş yavaş... Deneyebilirim. "Yazın tadını çıkar, sonra devam et" türünde bir ilişki için olması gerekenden çok daha derinlerde olsam bile.

Nefesimi veriyorum ve kollarını omuzlarıma dolmasına izin veriyorum; bu kucaklama, kaslarımda yıllardır biriken gerginliği hafifletiyor. Burada olmak istediğini söyledi, bu yüzden ona izin vermek için elimden geleni yapıyorum.

Babamın gür sesi, sabah havasında elektrikle cızırdayan bir şimşek gibi havayı delip geçiyor. İçgüdüsel olarak geriliyorum ve Denver'ın beni daha sıkı kavramasına izin veriyorum.

"Ne olduğunu görmem gerek. Burada bekle," dedim ve geri çekilmeye çalıştım.

Denver doğal olarak beni gülümseyerek geri çekiyor. "Seninle geleceğim."

"Hayır, Den..."

"Her şey için yanımdayım."

"Muhtemelen annemdir. O... gerçekten harika değildi." Gömleğinin önünü kurcalıyor, yumuşak kumaşı parmaklarımin arasında buruşturuyor ve gözlerine bakmayı reddediyorum. "Bazen gerçekten depresif oluyor ve yanımızda olmak istemiyor. Diğer zamanlarda ise düpedüz

kötü davranıyor - çoğunlukla babama karşı. Ama sonra sislerin dağıldığı ve onun normal haline döndüğü günler oluyor. Akşam yemeği yediğimiz gün normal bir gün geçirmiş olman şanslıydı... ama ne yazık ki, hâlâ çıktığımızı sandığı zamanki gibi, sadece sevimli küçük hafıza hataları değil."

"Her zaman sevimli olmayan anlar için mi talihsiz, yoksa bizim çıktığımız konusunda yanlış olması için mi talihsiz?" Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü ikincisini çözmenin bir yolunu biliyorum."

Yorumunu daha sıkı sarılarak kabul ediyorum. "Hazırlıksız dışarı çıkmanı istemiyorum. Sanırım kötü bir gün."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Pencerenden gizlice çıkıp kahvaltıda Anette's'ten tarçınlı çörek alabiliriz."

Gerçekten çok cazip. Ama annem babamla kavga edecek havadaysa arabulucu olmam gerekecek. Omuzlarım çöküyor ve pencereye bakıyorum.

"Ya da -hayır demeden önce beni dinle- sen bir çanta dolusu kıyafet toplarken ben mutfakta durumu kontrol ederim." Bir şey söylememi engellemek için elini kaldırdı. "Her şey yolunda giderse, çıkıp Anette'e gideriz. Sen hastalarını görürken ben bekleyebilirim. Colt yine Jonas'ı alacak, yani sen beklemek zorunda değilsin -bu arada, bu yaz çiftlikte ona biraz iş ayarladım, böylece Whit'in elinden kurtulmuş olur ve senin de sürekli endişelenmen gereken bir şey daha azalır."

"Öyle mi yaptın?"

"Her şeyin üstüne bir de on yaşında bir çocuğa bakıcılık yapamazsın. Ayrıca, ahırları temizlemek ve pislikleri kürekleme için her zaman ücretsiz iş gücü kullanabiliriz. Kazan, kazan."

Evet, bu adama tamamen gıcık oldum.

Onu öpüyorum, ellerimi gövdesinden aşağı doğru kaydırıp belinin arkasına geçiriyorum.

Dudakları hafifçe burnumun ucuna değdi. "İşin bitince çiftliğe gidip tüm hafta sonunu birlikte geçireceğiz. Kulübelerden birini bizim için ayırdım bile."

"Elbette düğünden sonra geceyi seninle geçirmek isteyeceğimi varsayacak kadar küstahtın." Göğsüne hafifçe vurup elimi Wells Çiftliği sığır damgasının yara izinin olduğu yerde gezdirdim. "Bunu yavaştan alacağımızı sanıyordum. Gün be gün, hatırladın mı?"

"Bebeğim, bu benim için yavaş bir süreç. Yavaş ilerlemeseydim, şu anda gerçekten evlenme teklifinde bulunurdum. Bu bir hafta sonu, sonsuza dek sürsün istemiyorum."

"Mutfağı birlikte halledebiliriz. Seni tek başına kurtların arasına göndermiyorum."

Tek kelime etmeden kapıya yöneldi ve beni takip etmem için işaret etti. Yüzünde son derece tatlı bir gülümsemeyle bekliyordu ve eğer burada olacağına yemin ediyorsa, sanırım sır saklamanın bir anlamı yok. Eğer bu onu kaçmaya zorlayacaksa, bunun şimdi olmasını daha sonra olmasından daha çok tercih ederim.

Onu durdurmak için parmağımı kaldırdım. "Önce... şey, yapmam gereken bir şey var."

Sırtım ona dönük, gözlerimi kapatıp, geçen sefer neredeyse karıştıracağı iç çamaşırı çekmecesini çekiştiriyorum; ta ki sakladığım diğer sırları anlatarak dikkatini dağıtana kadar. Küçük bir şişeyi sıkıca kavriyorum, titrek bir şekilde açıp küçük, beyaz bir hapi boğazımın arkasına atıyorum.

"Tamam. Şimdi iyiyim." Ona döndüm ve gizlice fark etmemesi için dua ettim. Teoride o konuşmayı yapmak

istesem de, aslında yapmak istediğimden emin değilim.

"Bu neydi?" Başını eğdi.

Kahretsin.

"Yaşa, gül, Lexapro." Burnumu kırıştırdım, mizah yapmaya çalışırken irkildim. "Şey... depresyon ilaçları."

"Tamam." Hiç istifini bozmadan elini uzatıp elimi tuttu. "Ailenle yüzleşmeye hazır mısın?"

Tek kelime etmiyorum. Çünkü tek düşünebildiğim onu duvara itip öpmek, öyle de yapıyorum. Göğsümü göğsüne bastırıp onu yatak odası duvarına yaslıyorum ve kolu yanlışlıkla ışığı açıyor. Bizi karanlıkta bırakıyor -mutfaktan koridora sızan ışık hariç- ve onu hayatım buna bağlıymış gibi öpüyorum. Belki de biraz öyledir.

—

Denver ve ben mutfağa girdiğimizde, sanki birkaç dakika önce çıkan kargaşayı duymamışız gibi, sesimde sahte bir neşeyle "Günaydın," diyorum.

"Hey, tatlım," diyor babam, her zamankinden biraz daha sert bir şekilde ovaladığı tavadan başını kaldırmaya zahmet etmeden.

Atmosfer, biri her yüzeye barut dökmüş gibi yüklü ve tek bir yorum hepimizi öldürebilir. Ama Denver, annemin karşısındaki koltuğa çöküp dirseklerine yaslanarak önündeki bulmacayı görüyor; muhtemelen onu en başta kötü bir ruh haline sokan şey de buydu. Bulmacaların yaşlandıkça hafızayı güçlendirdiği söylenir, ancak annemin hayatım boyunca kolayca tamamladığı günlük bulmacalar, hafızasının en hızlı kaybolan parçası haline geldi. Bazı günler tek bir bulmacaya saatlerce kafayı takıyor.

"Vay canına Bayan Hart, bu çok zor görünüyor," diyor gülümseyerek.

Yukarı baktığında irkildim. Öfkesiyle yüzleşmeye hazırdım ama o silahsızlandırıcı gülümsemesiyle o lanet olası çocukla. Hiçbir şansı yoktu.

Annesi ona sıcak bir bakış atıp hevesle başını sallıyor. "Sanırım birçok kişi Sheridan gazetesinin haftalık bulmacasını küçümsüyor, ama ben her zaman bunun en zor bulmacalardan biri olduğunu söylemişimdir."

"Ah, hiç şüphem yok." Doldurduğu bir kelimeye dokunuyor. "Bunu milyon yılda çözemezdim."

"Öfke mi? Ah, saçmalıyorsun. En yaygın bulmaca cevaplarından biri. Öfke için üç harfli bir kelime mi? Basit."

"Senin için basit olabilir," diye gülüyor Denver. "Açıkçası daha fazla kelime öğrenmem gerekiyor, çünkü hayatımda bu kelimeyi hiç duymadım."

Annesi hafifçe koluna vuruyor. "Ah, sus, kendine daha fazla değer ver. Sen her zaman zeki bir çocuk oldun, eminim çok şey biliyorsundur."

Yavaş yavaş iki kupaya kahve dolduruyorum, babamla bakışıyoruz, o sırada annem için bir tabak yemek hazırlıyor.

"İşte senin için çok zor olmayacak bir şey." Gazeteyi ona doğru çeviriyor ve ince parmağı ipucunu buluyor.

"Hadi canım. Bana kolay olanları veriyorsun." Önüne bir fincan kahve koyduğumda bana bakıp gülümsüyor. Eminim babam basit bir kelime önerisiyle onu öfkeliendirmişti, ama Denver onu öğretmen zihniyetine geri döndürdü ve özünde yeni bir insan oldu.

Annesi kahvesinden yavaşça bir yudum alıp cevabını bekliyor. Denver başını sallayarak kalemini alıyor ve harfleri ilgili karelere yazıyor, sonra da annesine geri çeviriyor.

Annem omuz silkiyor. "Tarım sektörünün dışında herhangi biri, 'freemartin'in burada kolay olanlardan biri olmadığını söylerdi sanırım."

"Neyi bedava?" diye çekinerek soran babama, annemin ellerini "Bakın!" der gibi bir ifadeyle kaldırmasına neden oldu.

Denver, erkek ikizle birlikte doğan dişi bir buzağının olumsuz etkileri hakkında uzun bir konuşmaya girişiyor; bu duruma freemartinizm deniyor. Babam dikkatle dinliyor ve ben de ertelemeseydi üniversitede tarım bilimleri bölümünün en iyisi olabilecek bu adama hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Ailesi uğruna kendi hayallerinden vazgeçti çünkü sadece komik, zeki ve yakışıklı değil. Denver'ın sarsılmaz sevmeye yeteneği daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Konuşmasını bitirdiğinde annem ona cesaretlendirici bir göz kırpmıyor ve ben de masanın altına dizini sıkıyorum.

Kriz atlatıldı, Denver tarçınlı çörek almak için gizlice kaçamaktan hiç bahsetmiyor, ben de bahsetmiyorum. Bunun yerine, kahvaltıda annemle babamla rahatça sohbet ediyoruz ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Elini uyluğuma koyup parmak uçlarıyla kalpler çiziyor ve etrafımızda hızlıca bakışıyoruz.

"O halde, odadaki fili halletmemiz gerek," diyor babam, annem kahvaltıdan sonra bulmacasını bitirmek için dışarı çıkarken. Annemin sürgülü cam kapıyı kapatmasını bekledikten sonra boğazını temizleyip Denver'ı işaret ediyor. "Yatak odası penceresinden gizlice içeri girmeni istemiyorum."

Denver'ın çenesindeki kaslar tik tak etti. "Tamam. Özür dilerim efendim."

"Eğer ikiniz çıkıyorsanız, sorun yok. Senin adına sevindim. Blair'in benim çatım altında yaşadığı belli ve bu da... şey, yetişkin pijama partileri konusunda işleri biraz değiştiriyor." İriyarı, hırdavat dükkanı sahibi babam kızarıyor.

"Tamam, anladım, baba." Bu konuşmanın bitmesini canı gönülden isterken, sandalyemi geriye doğru kaydırıp, cılgınca kirli bulaşıkları toplamaya başladım.

"Ama ikiniz de yetişkinsiniz. Bu yüzden... sanırım bazı kurallara ihtiyacımız var." Seyrekleşen gri saçlarını eliyle düzeltiyor. "En önemlisi, Denny'nin ön kapıyı medeni bir insan gibi kullanması. Arkanızı toplayın. Çok gürültü yapmayın." Yüzündeki kızarıklık daha da derinleşiyor. "Yani... televizyonun sesini makul bir seviyede tutun. Şey... Bilmiyorum. Sadece... sorumlu davranın... ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Ne oluyor yahu. Kıvrılıp ölebilirdim. Annemin bu sabah beni utandıracak ebeveyn olacağını düşünmüştüm, şimdi ise keşke bize isim taktığı veya uygunsuz bir yorum yaptığı bir an yaşasaydı diye düşünüyorum. Babamın -ben büyürken "regl" kelimesini bile ağzına almayan bir adamın- bu tuhaf seks konuşmasından çok daha iyi olurdu.

"Tamam, o zaman... hadi dışarı çıkalım." Bulaşıkları olabildiğince hızlı bir şekilde bulaşık makinesine fırlatıyorum.

"Bir soru," diye atıldı Denver.

Acaba bu sorunun ardından nasıl bir soru sorabilirdi ki?

"Blair'i hafta sonu için kaçırmak istiyorum. Austin'in düğünü yarın, bu yüzden çiftlikte kalmasının eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ve burada çok meşgul olduğunu biliyorum. Onu kaçırmadan önce, iki gece onsuz kalabilir misin diye kontrol etmek istedim."

Saf bir rahatlamayla iç çekiyorum ve kalçamı mutfak tezgahına yaslıyorum.

Babam gülümseyerek ikimize baktı. "Siz çocuklar eğlenmeye gidin."

Denver

(on sekiz yaşında)

Denver: Seni öpmemin
üzerinden resmen çok uzun
zaman geçti
Blair: İki gün oldu
Denver: İki gün çok uzun :(
Blair: Ben de seni özledim
Blair: Gelecek hafta sonu
ziyarete geldiğinde bunu telafi
edeceğim.

Blair hiç bizimle yaşamamıştı ama bu, birkaç gün önce Vancouver'a taşındığından beri evin ne kadar boş ve sessiz olduğunu değiştirmede. Onu küçük bir yatakhaneye bırakmak için ailesiyle birlikte gitmişim; Wells Kanyonu'nda kaldığım için daire planı artık mantıklı değildi. Ailesiyle beş saatlik uzun bir yolculuktan ve o zamandan beri kırk küsur saat daha da uzundu.

Köşede kahve demlenirken, aramızdaki bitmek bilmeyen mesajlaşma zincirine bakarak derin bir nefes aldım. Dokuz ay. Yaz için eve dönmesine kadar hayatta kalmam gereken

süre bu kadardı ve Eylül ayında ailemin durumu ne olursa olsun, onunla birlikte taşınacaktım.

Annemin yeni bakıcısı, benden çok da büyük olmayan genç bir kız, mutfağa girdi. Kate, çiftlikte herkesin elini taşın altına koyması nedeniyle, anneme bakmak için Büyükbaba'nın ölümünden iki hafta sonra onun eski yatak odasına taşınmıştı. Meğer Büyükbaba bize kovboy olmayı öğretmiş, ama bir sığır çiftliğini nasıl yöneteceğimizi pek öğretmemiş. O olmadan her şeyi beceriksizce yapıyorduk, bu yüzden Babam yardımcı tutma kararı aldı.

"Hey," dedi Kate, masanın üzerinden bir fincan çay uzatarak. "Bunu benim için annene götürmenin bir sakıncası var mı?"

"Ah, tabii." Ayağa kalktım, telefonumu cebime koydum ve çayı aldım, koridorda annemlerin odasına doğru yürürken etrafa sıçratmamaya dikkat ettim.

Eski kapıyı iterek açtığımda hafifçe gıcırdadı ve anneme hafifçe gülümsedim. Yataktaydı - kanser tedavisini bıraktığından beri sık sık yataktaydı - ve şifonyerinin üstünde duran küçük televizyonda Happy Days dizisini izliyordu. Babamın televizyona karşı meşhur bir antipatisi vardı, ama annem kemoterapiye başlayınca ve yataktan çıkamadığı günler bolca gelince, babam kolayca pes etti.

"Bebeğim, Salı sabahı evde ne işin var senin?" Yatakta doğrulup oturdu ve battaniyeye hafifçe vurdu. Botlarımı çıkarıp çayı komodinin üzerine koydum ve yanına sokuldum.

"Uyandığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum," diye itiraf ettim, yastıklara yaslanıp diziyi yarı yarıya izlerken.

"Sonsuza dek gidecekmiş gibi hissettiğini biliyorum ama öyle olmayacak tatlım." Annem elimi avucunun içine aldı. Bahçede veya eyerde saatlerce vakit geçirmeden çok daha yumuşaktı ve etrafındaki her şey yorgun görünüyordu.

Hareketleri yavaş ve temkinliydi, bir sonraki daldan emin olmayan bir bukalemun gibi.

"Evet, baharda dönecek. Ve onu olabildiğince sık ziyaret edeceğim. Yani... hafta sonu için beş saatlik bir rodeoya gitmekten pek de farklı değil."

"Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız." Parmakları benimkileri kavradı. "Bana babanla beni çok hatırlatıyor. On iki yaşındayken onunla evlenmeye karar verdim. Ehliyetimi aldığımda, kullandığım tek imza Wells soyadıdaydı, bu yüzden sadece adımlı yazdım."

"Kahretsin, tıpkı Cher gibisin." Onu hafifçe dürttüm ve kahkahası yorgun gözlerinin etrafındaki cildi buruşturdu.

"Blair'in soyadının yanında imzasının nasıl görüldüğünü bildiğine bahse girerim tatlım. Seni sandığından daha uzun süredir seviyor ve geri dönecek. Önce kendini ve gelecekteki aileni başarıya hazırlamalı."

"Blair'in soyadımı almasına imkan yok. Onu tanıdığım kadarıyla, çocuklarımız tireli olacak. Yine de Hart-Wells'den daha kötü isimler var sanırım."

Nefes verişinde bir titreme vardı, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için döndüm. Çabucak yanaklarındaki ıslaklığı sildi, dudağına yapışan bir gözyaşını yaladı.

"Ne var?" diye sordum.

Dirseğine sessizce öksürdü, sonra kirpiklerini ıslatan son gözyaşlarını sildi. "Umarım bir gün mükemmel bir düğün yaparsınız. Hayalini kurduğunuz tüm Hart-Wells bebekleri. Ve..." Sesi titredi. "Umarım babanla benim yaşadığımız tüm mutluluğa, hatta daha fazlasına sahip olursun."

"Anne..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Gelecekteki düğünümde ve çocuklarımda yanımda olacağını iddia etmekle, olmayacağını çok iyi bilmek arasında kalmıştım.

"Senin aradığın kişiyi bulduğunu bilmek beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin ve bunu görecek kadar uzun yaşadım."

Kolunu omzuma attı, ben de ona yaslandım, başımı omzunun çukuruna koydum. Onun nazik kalp atışları ve Happy Days jenerik şarkısı, ruhumun derinliklerinde derin bir anıyı canlandırıyordu.

"Tatlım, Blair'e vermeni istediğim bir şey var. Şifonyerimden mücevher kutumu alabilir misin?"

Kendimi kucağından çekip, burun deliklerimdeki sızıyı geri çektim. Mücevher kutusu küçüktü ve içinde pek bir şey yoktu. Annem asla kolye takan tiplerden değildi, hatta kulaklarını bile deldirmemişti. Ama kendi annesinden ve büyükannesinden kalan birkaç parça vardı, bu yüzden babam onları güvende tutmak için ona tahtadan bir kutu oymuştu. Ona uzatırken parmaklarım narin işçiliğinin üzerinde gezindi.

"Sizinle olmayı çok seviyorum çocuklar, ama bunlardan hiçbirini verebileceğim bir kızım olmamasından nefret ediyorum." Kutuyu açıp içinden bir kolye çıkardı. "Bu kolye, büyükannem Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kanada'ya göç ettiğinde ta İngiltere'den geldi. Bir rehin dükkanında falan son bulması çok yazık olurdu."

"Blair'e vereceğim. O ona iyi bakacaktır."

"Hayır, hayır." Annem başını iki yana sallayarak altın zinciri tekrar kutuya bıraktı. "İsterse, ona ver. Ama senden istediğim bu değil."

Parmağı, gümüş ve altın karışımından oluşan küçük bir havuzda yavaşça gezindi ve üzerinde küçük bir elmas bulunan sade bir altın yüzük çıkardı. Annesinin nişan yüzüğü. Yüzük parmağına taktığında yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Uzun zamandır takmıyorum," dedi ve yukarı aşağı oynatarak incecik parmakları için fazlasıyla büyük olduğunu gösterdi. "Ve eminim ki kardeşlerin ona sahip olduğun için sana biraz kızmışlardır, ama bu çok mantıklı. Blair, bir kıza en yakın olduğum kişi. Farklı bir şey isterse, altını eritip daha da şıklaştırmak için biraz daha elmas ekleyebilirsin, değil mi?"

"Anne, nişan yüzüğünü alamam. Ayrıca, daha yıllarca evlenemeyeceğiz. Önce okulunu bitirmesi gerek." Yüzüğü bana uzatmaya çalıştığında elini geri ittim, kabul etmeyi reddettim çünkü bu tamamen pes etmiş gibi hissettirdi. On sekiz yaşındaki oğluna bir pırlanta yüzük uzatıyordu, büyüdüğümde bana veremeyeceğini düşünüyordu. Onun ömrü boyunca asla on sekizimden büyük olamayacağım. "Gerçekten ona vermesini istiyorsan, evlenme teklif etmeye hazır olduğum zamana yakın bir zamanda alırım."

"Tatlım. Yüzüğü sana şimdi mecburiyetten veriyorum. Ne kadar zamanım kaldığını veya bir daha böyle bir an yaşayıp yaşayamayacağımızı bilmiyorum - sadece ikimiz. Sen benim küçük oğlumsun ve dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Bunu almanı istiyorum. Ve bir gün, hazır olduğunda ona vermeni istiyorum."

"Anne, ben-" Sesim titredi, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülürken, biriken tükürüğüm yüzünden boğuluyordum. "Keşke yanımda olabilseydin."

Yüzüğü avucuma yerleştirdi, titreyen parmaklarımı altın çemberin etrafına doladı. "Öyle olacağım, bebeğim."

Denver

Austin, güneşle yıkanmış verandadaki basamaklara ayanıma oturduğunda derin bir nefes verdi. Titreyen eli uzattığı birayı uzattı ve ağabeyimi omzundan yakaladım.

"Seni seviyorum." Trapez kasını sevgiyle sıktım. "Kendini bulduğuna sevindim. Bunu hak ediyorsun."

Başını sallayıp bir yudum bira içiyor. Ve biz de sıcaklığın altında oturup, kızların dün bütün gün resepsiyon için süslediği devasa beyaz çadıra bakıyoruz. Çimler tertemiz, çiçek tarhları çiçeklerle dolu ve sabah güneşi dünyayı kaplıyor. Yemin ederim uzaktaki ahır bile sanki birileri basınçlı yıkama makinesiyle dış cephesini yıkamış gibi görünüyor. Burası tartışmasız şimdiye kadarki en iyi görünümünde; çalışan bir sığır çiftliği olduğunu bile tahmin edemezsiniz.

"Keşke annem de bunu böyle görebilseydi" diyor.

Ona gülümsüyorum, boğazının sert bir yutkunmayla inip kalktığını görüyorum. "O görüyor, dostum."

Hava durgun ve sessiz, sadece uzaktaki bir traktör motoru var. Etrafta kimse yok ve biranın son yudumunu içerken omuzları düşüyor. Ben de merdivenlerden kayarak ona daha yakın oturuyorum ve ona sarılıyorum; annemin cenazesinden beri yapmadığımı düşündüğüm bir şey. Ama o an doğru geliyor ve şaşırtıcı bir şekilde, dikenli

ağabeyimden beklediğim gibi beni itmiyor. Kolunu omzuma atıp sırtımı sıvazlıyor.

"Filly yanlış kardeşi seçtiğini fark etmeden önce seni evlendirelim." Sırtına vurarak harekete geçmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Ayrıca, düğünden önce işleri mahvetmediğimi, hatta onu benimle buluşmaya ikna ettiğimi bilmek seni memnun edecektir."

"Dört saat daha olduğunu düşünürsek, bu çok güven verici. İşleri batırmak için bolca zamanın var."

—

Öğleden sonra güneşinin altında, yepyeni kot pantolonum ve düğmeli gömleklerimle, çiftliğe bakan bir manzaranın önünde duruyorum. Gelini koridorda yürümeye başlamadan hemen önce uzanıp kardeşimin omzuna sevgi dolu bir dokunuş yapıyorum.

Herkes ona bakmak için ayağa kalkıyor ama ben gözlerimi çiçekli elbise giymiş esmerden alamıyorum. Düşük kesimli ama o kadar uzun ki, gömleğimle aynı açık mavi tonda çiçeklerle dolu. Düğün tarihimi resmen sormadan çok önce, düğmeli gömleğimle uyumlu bir elbise seçmişti. Biliyorum çünkü Cecily'nin sağdıçlara aldırıldığı "tozlu mavi" tonunun aynısının fotoğrafını bana göndermemi istedi.

Otururken kumaşı zarifçe kalçalarına doğru çekerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve boyalı dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. Rahip konuşmaya başlayınca Blair sadece bir anlığına uzaklaşıyor, sonra bana geri dönüyor. Yeminler boyunca bakışma yarışına hapsolmuş bir şekilde orada kalıyoruz.

Gençken düğünümüzün nasıl olabileceğini düşünerek geçiriyorum tüm zamanımı. Belki de aile ve arkadaşlarla

dolu, böyle büyük bir etkinlik olurdu. Yine de Blair'in abartılı bir şey isteyeceğini sanmıyorum. Sadece ikimiz, en yüksekteki samanlıkların ötesindeki ağacın altında olabilirdik.

"Gelinini öp" sözlerini duyunca dalgınlığımdan sıyrılıp Blair'e döndüm. Uzanıp gözünün ucuyla sildi. Bakışlarımın sıcaklığını hissedince, başını eğip güneşin parıltısı arasından bana baktı. Ama bana göz kırpmıyormuş gibi görüldüğü için ben de göz kırptım.

Herkes Austin ve Cecily'yi alkışlıyor ve kız arkadaşına bir öpücük gönderebilmek için parmaklarını dudaklarına bastırıyor. Çocukken her at binmeden önce ve birkaç hafta önce rodeoda yaptığım hareket. Blair'in gülümsemesi serbest kalıyor ve bunu eski bir profesyonel gibi yakalıyor.

Düğün davetlileri at arabalarıyla tören alanına doğru giderken, sağdıçlar -Jackson, Red ve ben- doğal olarak at sırtında belirdik. Vegas'ı ağaçtan çözerken, Blair'in beni izlediğini fark ettim ve onu yanıma çağırdım.

"Bizimle gel." Eyere hafifçe vurdum.

"İkimiz birden bu ata binemeyiz, zavallı sırtı."

"Şanslısın ki yedek atım var." Austin'in atını işaret ediyorum. "Aus geliniyle birlikte gitti. Görünüşe göre başka bir biniciye ihtiyacımız var."

Gözlerindeki altın parçacıkları parlıyor, yıllardır görmediğim kadar ateşli ve hayat dolu. Dudaklarını yalayıp Vegas'a doğru bir adım atıyor, ellerini boynundan aşağı doğru kaydırıyor.

"Elbisen yüzünden yan at binmek istiyorsun herhalde, değil mi?"

Burnunu buruşturuyor. "Ve salyangoz hızıyla yürürken rahatsız mı olurum? Sanmıyorum. Gerekirse elbiseyi çıkarırım."

Şehre şık kıyafetleri ve kusursuz makyajıyla geldiğinde, yıllar içinde çok değiştiği izlenimine kapılmıştım. Ne kadar yanıldığımı bilmek kalbimi hoplatıyor ve kendini incitmeden önce onu eyere oturtmak için yanına koşuyorum.

Üzengilere taktığı kama sandaletler, çıplak bacaklar ve beline doladığı uzun bir elbiseyle tam bir güzellik. Vegas'ı her fırsatta okşuyor ve Vegas da onun bu ekstra ilgisini emiyor. Yan yana çimenli tarlayı geçip, daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi, tepeden aşağı ahıra doğru yürümeye başlıyoruz.

"Kahretsin, bunu çok özledim. Çok uzun zaman oldu ve beni mahvediyor." Dağınık saçlarını eliyle düzelterip, yüzüne vuran güneşin tadını çıkarmak için bir saniyeliğine gözlerini kapattı. "Bu terapiden bile daha iyi."

"İstediğin zaman buraya gelip bir at alabilirsin."

"Beni güzel vakit geçirmeye zorlama," diyor ahırın dışında dururken.

"Ciddiyim Blair. Atlarımdan herhangi birini al. Belki sana da bir tane alabiliriz."

"Kendi atım için vaktim yok... ama bir ara seve seve binerim."

Aşağı atlayıp inmesine yardım etmek için uzanıyorum. Sonra Vegas'ı koymamız gereken bölmeyi işaret edene kadar yavaşça sokakta yürüyoruz.

Birkaç saniye sonra dışarı çıkıyor ve eyer odasına doğru giderken neredeyse beni biçiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Durdurmak için pazısını tuttum. "Resepsiyona üzerimizde bir zerre toprakla gelirsek, kısarak cinayet işler. Çiftlik işçileri bugün arkamızı temizleyebilir."

İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi ve gevşekçe omuzlarına düşmesine izin verdi.

"Çok güzelsin, Ayı." Parmaklarım kendi yolunu bulup elbisesinin üst kısmına ulaştı ve aniden kumaş kenarını

parmaklarımla arasından, tel tel bir gitar teli gibi kaydırđım. "Çok güzelsin."

Kalın, koyu kirpiklerinin hemen üzerinden bana bakmak için gözlerini kırpıştırıyor. Aramıza düşen bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum. Düğün sunucusunun sesi çiftliğı dolduruyor ve Blair, düğün eğlencelerine katılmamız konusunda ısrar etmeden önce bana yavaşça bir öpücük veriyor.

Yavaş ilerlediğimizi söyleyebiliriz. Hatta günden güne. En kolay ne olacaksa, hislerimiz hakkında tatlı küçük yalanlar söyleyelim. Ama ben daha önce Blair'e aşık olmuştum ve o mutluluğı yıllarca yaşadım. Şimdi mi? Aşık olmuyorum. Bu, yaptığım şey için fazla tesadüfi geliyor. Baştan aşağı atlıyorum, çılgınlığımı sevip benimle birlikte atlaması için dua ediyorum.

Denver

(on sekiz yaşında)

Çoraplı ayaklarıma baktım, sallanan sandalyeyi geriye doğru itmek için sert zemine sıkıca bastırdım. Başka hiçbir yere bakmaya kendimi getiremedim. Yanımdaki sandalyede oturan, başını dizlerinin arasına almış, kafatasını parmaklarıyla beyazlatarak çökmüş Austin'e değil. Boşluğa bakan, yanaklarından süzülen yaşları durdurmaya bile tenezzül etmeyen Jackson'a değil. Artık anneme hiç benzemeyen, yatağında hasta bir yabancı gibi duran anneme de değil.

Ve bakabileceğim son yer babamdı. Hiçbir zaman duygularını göstermemiş bir adam. Çocukken bize sürekli "sertleşin" diyen, bu dünyada ağlamaya değer hiçbir şey olmadığında ısrar eden bir adam. Kendi babası daha birkaç ay önce öldüğünde bile ağlamayan bir adam. Çünkü şimdi karısının elini yanağına bastırmış, ona defalarca "Seni seviyorum" diye fısıldarken gözyaşları akıyordu.

Ona baksam, asla kendime gelemesdim. Duymak çok fazlaydı, bu yüzden durmadan sallanmaya devam ettim. Sallanan sandalyenin uçlarının yere çarpmasının tekrarlayan vuruşlarına şükrettim, çünkü bu, acısını birkaç saniye duymadan geçireceğim anlamına geliyordu.

Ve lanet olsun, beş bedenin aynı havayı soluduğu küçük yatak odası çok havasızdı. Hiçbirimiz gerçekten nefes almıyorduk zaten - en azından ben almıyordum.

"Dur," dedi babam duygu dolu bir sesle.

O tek kelime bardağı taşıran son damla oldu.

"Başka ne bok yiyeceğim ki? Burada sessizce oturup sabırla annemin... ölmesini mi bekleyeceğim?" Başımı iki yana salladım, sesim titriyordu. "Bunu istemezdi. Bunu istemiyor. Ayrı köşelerimizde oturup lanet olası bir sessizlik içinde mi bekleyelim? Ne bileyim, sevdiği müziklerden birini çalmalıyız, birbirimizle konuşmalıyız ve belki de sanki çoktan ölmemiş gibi hissettirmeliyiz. Çünkü ölmedi."

"Oğlum, yeter." Babam bana baktı, ben de elimi sümüklü burnumun altına sokup öfkeyle bağırdım. "Bunu onun için stresli hale getireceksin."

Söylemek istediğim her şeyi yuttum ve aptal sandalyeyi daha sert salladım.

Sonunda Austin başını kaldırdı. Elini kol dayanağındaki elimin üzerine koyup, "Hayır, sanırım Denny haklı. Biraz müzik iyi gelebilir. Annem müziği sever," dedi.

Jackson, talimat almadan ayağa kalktı ve şifonyerin üzerindeki küçük müzik setini açtı, önceden yerleştirilmiş klasik country CD'sini çalma tuşuna bastı. Odayı tiz bir Hank Williams şarkısı doldurdu ve Austin boğazını temizledi.

"Annem bu şarkıdan nefret ediyor," dedi kısık sesle.

Jackson bir sonraki şarkıya geçti ve ilk birkaç notadan sonra babası iç çekti. "O da bu şarkıdan gerçekten nefret ediyor."

CD'deki üçüncü parça çalmaya başladı ve anında kontrolsüzce gülmeye başladım. Sanki cin çarpmış gibi, içimden gelen kahkahayı bastıramadım. Ve bu, Jackson'ı öyle bir kahkaha krizine soktu ki şarkıyı değiştirmeye

cesaret edemedi. Austin elini ağızına koydu, omuzları sessiz bir kahkahayla inip kalkıyordu.

Ve babam, sanki gerçekten ona kızmış gibi başını sallayıp ellerini havaya kaldırarak anneme baktı. "Neden bu kadar çok nefret ettiğin şarkının olduğu lanet bir CD'ye sahipsin?"

Bir anlığına, kısmen içinde bulunduğumuz durumdan dolayı, çoğunlukla da ağlamaktan çok daha iyi hissettirdiği için, delirmiş bir sırtlan sürüsü gibiydik.

Kate, son kahkahalar ciğerlerimizden yavaş yavaş fışkırırken başını odaya uzattı. "Burada iyi misiniz?"

"Evet, evet," dedi Jackson telaşlı bir sesle, daha yavaş, melodik bir klasik country şarkısı çalmaya başlayana kadar müzik setinin tuşlarına bastı. "Burada her şey yolunda."

"Annemin bizi uyandırıp azarlayacak kadar nefret ettiği bir şarkı bulabilecek miyiz diye düşündüm." Omuz silktim ve annemin huzur içinde uyuyan yüzüne baktım.

Kate kaşını kaldırdı. "Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa... Canın ne zaman isterse o zaman hazırladığım öğle yemeğim var."

Başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı ve dördümüz tekrar çöküntümüze gömüldük. Bir süreliğine, gözyaşlarımız önemli ölçüde azaldı. Hâlâ konuşmuyorduk ama en azından acımızı hafifletecek bir müziğimiz vardı. En azından annemin acımızı hafifletecek bir müziği vardı.

Sonra Garth Brooks'un "If Tomorrow Never Comes" şarkısını söyledi ve babam annem son nefesini vermeden hemen önce yanına uzandığında gözyaşlarım intikamla geri geldi.

"Ş-ş-ş-" Kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

Gözlerim sımsıkı kapandı ve sıcak gözyaşları hırıltılı bir nefesle kucağıma döküldü. Kimse kıpırdamadı. Kimse tek

kelime etmedi. Uzun bir süre sanki zaman tamamen durmuş gibiydi.

Sonra Austin sessizce durdu ve odadan çıkmadan önce anneme son bir kez öpücük kondurmasını izledim.

Yanına oturduğumda eli hâlâ sıcaktı ve o kadar sıktım ki bir an kemiklerini kıracağımı sandım. Kırısam da bir önemi olmayacağını anladığımda ise boğuk bir hıçkırık kaçtı içimden.

Ona doğru eğildim, gözyaşlarımın yanaklarını ıslatmasına izin verdim ve fısıldadım: "Seni seviyorum anne. Seni seviyorum. Çok seviyorum. B-ben sensiz bunu yapamam."

Oradan siktir olup gitme isteğiyle sersemlemiş bir halde koridora sendeledim, göğsümün patlayacakmış gibi olduğunu hissettim, derin bir nefes alamadım. Görüşüm bulanıklaştı, ön kapıya ulaşmak için belime kadar gelen kumun içinden geçerken parmaklarım duvarları sıyırdı. Ön verandaya adımımı attığımda, sineklikli kapının arkamdan çarparak kemiklerimin arasından geçmesine izin verdim ve serin bir esinti beni nefes nefese bıraktı ve göğsümü tuttum. Panikle ön verandanın korkuluğuna tutundum ve midemdekileri aşağıdaki çiçeklerin üzerine döktüm.

Birdenbire Kate kürek kemiklerimin arasında yavaşça daireler çizerek nazik, anaç bir şekilde susmaya başladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Blair."

"Onu aradım bile. Yolda." Kolunu belime doladı ve cansız bedenimi bir Adirondack sandalyesine oturttu. "Sana bir battaniye ve su getireyim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece Blair."

Blair

(on sekiz yaşında)

A rabam, sığır çobanının üzerinden, her zaman evim gibi hissettiğim yere doğru hızla ilerledi. Ve Denver'ı ön verandanın basamaklarında tek başına otururken buldum; 1.80'lik kaslı yapısına rağmen ufak tefek ve zayıf görünüyordu. Durmadan önce emniyet kemerinin tokasını başparmağımla açtım ve arabadan indiğimde araba neredeyse park halindeydi.

"Bebeğim." Merdivenlere koştum ve kendimi ona doğru attım. Kollarımı boynuna sıkıca doladım, başını göğsüme bastırdım. "Daha önce burada olamadığım için çok üzgünüm."

Tırnaklarım kafa derisine sürtündü ve o inleyerek dokunuşlarıma yaslandı ve kollarını belime doladı. Kucağına oturdum, saçlarıyla oynadım. O beni tutarken ben de onu tuttum.

"Ayı, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bırak da seninle ilgileneyim." Alnını öptüm. "Senin için buradayım. Her şeyle ben ilgileneyim."

Birlikte sessiz eve girdik ve ikinci kata çıkan merdivenler, ağırlığımızın altında gıcırdadı. Ama yere

yığılacağından korkarak kolumu omzuna doladım ve birlikte yatağına düştük. Parmaklarım saçlarını karıştırdıktan ve başı köprücük kemiğimle çenem arasına yerleştikten birkaç dakika sonra Denver uykuya daldı. Yavaş, nazik horlamalar - beyni sonunda dinlenmeyi başardı ve kalp atışları normale döndü, muhtemelen günlerdir ilk kez.

Zamanının yaklaştığını biliyorduk. Bunu bütün hafta biliyorduk. Ama ara dönem ve yaklaşan proje teslim tarihleriyle birlikte, bencilce hafta sonuna kadar Vancouver'da kalmakta ısrar ettim.

Lucy'nin hafta sonuna kadar gelmesi gerekiyordu.

Ama yapamadı. Perşembe günü uyuyakaldı ve uyanmadı. Kate beni aradığında, her şeyi bırakıp Wells Kanyonu'na beş saatlik bir yolculuk yapmamın bir önemi yoktu. Çok geçti. Ben de çok geç kalmıştım ve vedalaşamadım.

Denver bir saat sonra uyandığında, biraz yemek yemeyi önerdim, tek cevabı inlemek oldu. Sonra duş almayı önerdim, yine inledi. Bir saat daha öylece yattık, birbirimize sarıldık, tek kelime etmedik.

"Hadi, gidip duş alalım, biraz yemek yiyelim. Kendini daha iyi hissedeceksin." Ayağa kalktım ve onu da yanıma almak için kolundan çekiştirdim.

"Biraz daha burada kalabilir miyiz?"

"Midem kendini yemeden önce duş alıp akşam yemeği yiyerek beni idare et. Sonra hemen döneriz." Elini çekiştirdim, topuklarımı yere bastırdım, ta ki isteksizce doğrulup üzgün bir köpek yavrusu gibi beni takip edene kadar.

Banyo kapısını ayağımla kapatıp tişörtünün eteğini tutup başından geçirdim ve yavaşça soydum. Kardeşleri ve babasıyla aynı olsun diye derisine kazıdığı Wells Ranch markası sonunda güzelce iyileşmişti ama hâlâ pembe ve

kabarıktı. Parmaklarımı üzerinde gezdirip onu öpmek için kendime doğru çektim.

Dudaklarım dudaklarına değmeden önce eli havaya kalktı. "Aman Tanrım. Az önce kusmuştum. Dur bakalım."

Ben soyunurken o dişlerini fırçaladı, lavabonun üzerindeki aynada gözlerimiz sürekli buluşuyordu. Sonra suyu ılıklaşana kadar açtım ve birlikte küçük duşa girdik. Acıyı ve kurumuş gözyaşlarını yıkayıp yorgun kemiklerimizi ısıtıyordu. Onu sıkıca tuttum, göğsünü ve omuzlarını öptüm.

Her an sıcak suyumuz biteceğinden korkarak sonunda bir adım geri çekildim ve sabunu bronzlaşmış tenine sürmek için uzandım. Şampuanla kaplanmış parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirdim ve başını geriye atıp duruladığında çenesini öptüm.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru, beni öpmeden önce. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Sen benim her şeyimsin, sahip olduğum tek şeysin."

"Buradayım bebeğim. Her zaman yanıdayım."

Bu, benim için bir onur nişanesi gibiydi: Onun kişiliği olmak. Birbirimize sahiptik ve önemli olan tek şey buydu.

—

Eve geleli iki ay olmuştu ve Lucy aylardır evi neşeyle doldurmamıştı; ama onsuz ev aniden bomboş kalmıştı. Yüz yıllık çiftlik evi, hüzünlü gökyüzünün altında, döşeme tahtalarındaki çatlaklardan içeri sızan bir hüzünle yas içindeydi. Havada bir ağırlık vardı ve etrafta Denver ve benden başka kimse yok gibiydi.

Sadece soba ışığının aydınlattığı mutfakta, reçelli tostla sessizce yemek yedikten sonra, bulaşıkları elde yıkadım ve Denver'ı tekrar yukarı çıkardım. Duştan sonra

pijamalarımızı giydiğimiz için yatağa girdik ve kollarımı ona doladım. Uyuması için dua ediyordum ki tüm acılar bir süreliğine dinsin.

Ama beni öptü. Yumuşak, kapalı ağızlı bir öpücükle iyi geceler diledi. Sonra elleri yüzümün iki yanına kaydđ, beni daha derin bir öpücükle kendine çekti, dili dudaklarımın arasından zorla geçti. Ciğerlerimden ufak bir inilti çıktığı anda vahşileşti. Beni öpüp bacaklarımı beline doladı. Nefes alamıyordum, ciğerlerimdeki tüm oksijeni ona, her şeyi tüketen bir öpücükle veriyordum. Zaten havaya benden daha çok ihtiyacı varmış gibiydi.

Dokunuşu vücudumda aşığı doğru indi, pijama pantolonumun belini kopardı ve parmakları altına kaydđ. Öpücüğünden kurtulup ona şaşkın bir bakış attım. "Denver, bence bunu yapmak istemezsin."

"Lütfen bebeğim. Lütfen. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Her şeyin normal hissettirmesine ihtiyacım var - sanki bu sıradan bir pijama partisiymiş gibi - sadece kısa bir süreliğine."

İstediği her şeyi ona verirdim. Bu yüzden başımı salladım, tişörtümü çıkardım ve kalçalarımı ona sürterken göğüslerimi öpmesine izin verdim.

"Aman Tanrım, çok ıslaksın," diye mırıldandı boynuma, elini bacaklarımın arasına kaydırarak. "Sana böyle dokunmayı özlemişim."

"Ben de özledim." Kalçalarımı oynattım, elinin alt kısmının klitorisime sürtünmesini sağladım, sürtünmeye ihtiyaç duyuyordum. "Denver, seni seviyorum."

İkimiz de pantolonlarımızı aşığı kaydırırken onun üzerinde öylece duruyordum ve sert penisinin uyluğumun iç kısmına değdiğini hissettiğimde neredeyse çözölüyordum. Çok uzun zaman olmuştu ve oda arkadaşım yokken gizlice

telefonda seks yapmak yeterli değildi. Gerçeğinin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissiyata, gözlerinin dolmasına ve bu korkunç günün tek bir anını bile mutlu etme ihtiyacına o kadar kaptırmıştım ki, onun boyunca kaymadan önce iki kere düşünmedim.

"Siktir," diye inledi, kalçalarını kaldırıp penisini daha derine iterek. "Aman Tanrım, bu çok güzel hissettiriyor."

"Çok güzel," diye inledim onaylayarak.

Onun içimde çıplak olması özel bir şeydi. Aramızda hiçbir şey, hava bile yoktu. Ve eğilip onu öptüm, kalçalarımı sallarken dudağını dişlerimin arasına aldım.

"Bu, inanılmaz." Göğsü göğsüme doğru inip kalkıyordu.

"Bir daha asla prezervatif kullanmayacağız," dedim. "Noel'e dönmeden önce doğum kontrol hapına başlayacağım."

"Tanrım, evet." Yukarı doğru sürdü ve kalçalarımdayayılan hisle neredeyse yıkılıyordum.

Her hamlede gözlerindeki hüznün kaybolup yerini şehvet ve ihtiyaca bıraktığını gördüm. Ve klitorisime dokunmaya, orta parmağımla ovuşturmaya ve geniş gözlerinde kaybolmaya başladığımda, göğsünde alçak bir homurtuyla beni üzerinden attı.

"Boşalacağım ve eğer üstteysen, sonunda içine boşalacağım." Yutkundu, beni yatırıp bacaklarımı iyice açtı. Sonra boğuk ve kısık bir iniltiyle tekrar içime girdi. "Aman Tanrım, Blair. Çok iyi hissediyorsun."

Parmak ucumu klitorisimin üzerinde gezdirip sırtımı kamburlaştırdım, gücümü tepeden tırnağa üzerime vuran gelgit dalgasına bıraktım. İnliyordum -yüksek sesle- ve hiç umursamıyordum çünkü Denver ve ben artık yetişkindik. Yetişkindik, o daha birkaç saat önce annesini kaybetmişti ve acıyı atlatmak için orgazm istiyorsak siktir et.

Nefes alış veriş kesildi ve içimden çıktı, elindeki penisini, karnıma boşalana kadar pompaladı.

"Teşekkür ederim." Çarşafların üzerine yığıldı, gözyaşları ve ter yüzünü ıslatıyordu.

"Seni seviyorum bebeğim." Alnını öptüm, başparmaklarımla kızarmış gözlerinin altını ovuşturdum. "Hemen döneceğim."

Üzerime büyük kapüşonlularından birini geçirip kapıyı araladım ve koridorda kimseyi göremeyince dışarı sıvıştım. Banyoya doğru koşarken, Jackson'ın odasından çıkan Kate'e neredeyse çarpıyordum.

"Aman, özür dilerim." Çıplak omzunu tuttum. Sonra birden anladım. Kate, üzerinde battaniyeyle Jackson'ın odasından gizlice çıkıyordu. "Şey... Şey... Hadi banyoyu kullan. Ben, şey, sonra kullanırım."

Daha otuz saniye bile geçmemişti ve ben yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp karanlık odadan yatağına doğru gittiğimde Denver çoktan uykuya dalmıştı. Banyo kapısını duyar duymaz tekrar kalkacağımı kendime söyleyerek, yanına, yorganın altına girdim ve ağır kolunu göğsüme koydum. Ve uzun zamandır uyuduğum en güzel uykuya daldım.

Blair

Dans pistinin kenarındaki bir sandalyeye oturmuş, vücudum George Strait'in "I Cross My Heart" adlı yavaş bir country şarkısının melodisiyle doğal bir şekilde sallanıyor. Hazel kollarımda, göğsümde yoğun bir sıcaklıkla, içimde kabaran duyguları bastırıyorum. Çiftler, çadırın ortasındaki ahşap dans pistinde, müziğe ve birbirlerine dalmış bir şekilde hareket ediyorlar.

Sanırım ben de kayboldum çünkü yanıma yerleşene kadar Denver'ı fark etmiyorum. "Sanırım hiçbiriniz gösterişsiz ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz. Kendi dondurmanızı kendiniz hazırlayabileceğiniz bir barda sıradan olan hiçbir şey yok."

"Çiçekçi kız çok talepkar ve amcası Austin'in hayır demesi zor."

Yüzümün önünde beyaz bir kase tutuyor, gördüğüm en sevimli gamzeli sırıtışla birlikte, ona dondurma yüzünden onu sevdiğimi söylemenin çok mu fazla olduğunu sorgulamaya başlıyorum.

"Ama iyi tarafı, yaşlılara özel dondurmanızı yiyebilirsiniz. Şimdi," -kaşıkla kaseyi karıştırıp mükemmel bir kepçe elde ediyor- "inanılmaz bir nedenden ötürü Napoli dondurması yok. Düğünümüz için bir şeyler

hazırlayacaklarmış belli ki. Şey, ama üç çeşidini de ayrı ayrı aldım ve üzerine ceviz koydum."

Düğünümüz. Sanki nişanlanmışız ve aktif olarak düğün planlıyormuşuz gibi, yanından hızla geçti. Aşağı baktığımda parmağında sihirli bir şekilde bir yüzük belirmesini bekliyorum.

Bana beklentiyle bakıyor, tadına bakabilmem için kaşığı yüzümün önünde tutuyor. Yutkunuyorum, boğazımın gerisinden gelen küçük bir iniltiyi durduramıyorum. "Sen en iyisisin. Bu gerçekten çok iyi."

Kollarımdaki uyuyan bebeğimi başıyla işaret ederek, "Bu sana çok yakışmış." diyor.

Sözler sanki bana çarpan bir tır gibiydi. Kendi tükürüğümde boğulurken, akşam yemeğinden kalan bir bardak suya çılgınca uzandım.

"Şimdi küçük çocukların yanında olduğumda sanki büyükannem gibi konuşuyorsun. Ne kadar da talepkar bir kadınsın."

"O ölmeden önce sadece bir torun istiyor."

"Jonas sayılmaz mı?" Hazel'ı nazikçe sallayıp ince battaniyesini ayaklarının üzerine örttüm. Hava sıcaktı ama gün batımından sonra hızla serinledi.

"Hayır. En büyük kardeş yapana kadar böyle bir şey asla geçerli olmaz." Şakacı bir şekilde omuz silkti. "Şansın için üzgünüm - sanırım bebek sahibi olacaksın çünkü Büyükanne Dorothy'ye hayır diyemediğini biliyorum."

"On yıldan uzun süredir uzun süreli bir ilişkim olmadığı düşünülduğünde, onun hala umutlu olması çılgınlık."

"Hiçbiri mi?" Sanki ona yeni kuyruğumun çıktığını söylemişim gibi bana bakıyor.

"Asla. Senden sonra hiç."

"Ben de değil."

Burnumdan soludum. "Evet, farkındayım, teşekkürler. İnsanlar bana hayatındaki kadın kalabalığından bahsetmeyi seviyor."

"Ayı, başkalarıyla birlikte olduğum gerçeğini geri alamam ve her şeyi duyduğun için üzgünüm. Ama at binmeden önce, seni paraşütlerin yakınında gördüğümü sandım. Ve o anda her şey - herkes - önemini yitirdi." Sandalyesini bacaklarımız birbirine değecek şekilde yaklaştırdı. "Sana sunabileceğim tek şey bu. Hayatıma geri adım attığın andan itibaren tamamen senin olduğuma dair söz. Bu sana yeter mi?"

Bir anlığına düşünüyorum, önce Hazel'a, sonra da dans pistine bakıyorum. Ayrı olduğumuz süre boyunca yaptıklarından dolayı Denver'ı yargılamak adil değil, özellikle de tam olarak bir manastır işletmiyorken. Ama kıskançlık tam bir pislik. Sert bir yutkunmayla, beynimin derinliklerindeki yeşilimsi duyguyu bir kenara itiyorum.

"Yeter artık." Uzanıp bacağının üst kısmına, dövmesinin olduğu yere hafifçe vurdum. "Yeter artık Den. Gitmeseydim her şeyin nasıl olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Hayatımın her günü," diye itiraf ediyor sessizce. "Sahip olacağımız ev, her gün çocuklarımıza, yani size eve gelmek ne kadar güzel olurdu."

Yavaşça düşünceli bir şekilde başımı sallayıp, Hazel'ın yumuşak kıvılcık saçlarını okşadım. "Şu anda on üç yaşında bir çocuğumuz olabilirdi. Bunu düşünmek bile çılgınca."

Uzun zamandır o tarih parçasına takılıp kalmadım. Acı, özlem ve kendinden nefret duygusuyla dolu bir his uyandırıyor - saudade. Kollarımdaki tatlı bebeğe, sonra da ona bir şans versem harika bir baba olabilecek adama baktığımda gözlerim yanıyor.

Boştaki elinin başparmağını Hazel'ın yanağında gezdiriyor. "En çok bunu düşünüyorum."

Cassidy, ellerini yelpazeleyerek yanımıza doğru ağır adımlarla geliyor ve Red de onun peşinde. Huzurlu bebeğini kollarımdan almak için eğiliyor ve gözlerimdeki donukluğu açıkça fark ederek aniden duruyor.

"İyi misin?" diye sordu, çocukların duyamayacağı kadar kısık bir sesle, Hazel'ın başının altına elini sokarken.

"Evet, sadece anılarımızı tazeliyorduk ve ben de fazla şarap içtim." Hafifçe gülümsedim, gözyaşlarımı sildim ve elbise kumaşını karnıma yapıştığı yerden çekip çıkardım. "Denver mı? Benimle dans etmek ister misin?"

Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırlayıp elimi tuttu ve beni dans pistinin ortasına götürdü. Kollarım tembelce boynuna dolandı, o da belime sıkıca sarıldı, bir eli belimin üzerindeydi. DJ'e bir şeyler işaret etti ve nakaratın ortasında şarkı yarıda kesildi, yerini ilk başta tanımadığım bir ritim aldı.

Ama aklıma gelince Denver'a bir bakış attım. "En sevdiğim karaoke şarkısını beni tanımak için sormadın, değil mi?"

Gülüyor. "Belki Cecily ve Austin mutfakta bir düğün şarkı listesi hakkında konuşuyorlardı ve ben de bir öneride bulundum. Hadi Fancy. Söyle. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Başımı sallayarak, sadece ona, kısık sesle şarkı söylemeye başlıyorum. Ve o da bana gülümsüyor.

"Gözlerimi kapattığımda sanki Reba tam karşımdaymış gibi hissediyorum."

"Senden nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye takıldım.

"Benden nefret etmiyorsun. Hatta eminim buradaki en iyi aday olduğumu düşünüyorsun ve bebeklerimi doğurup doğuramayacağını sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsun, çünkü onlar birinci sınıf çocuklar olacak."

Gölerek kollarının arasında döndüm. "Bu, Büyükanne Dorothy'yi mutlu ederdi."

"Şanslısın, çünkü büyükanneleri hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim," diyor, vücudumu tekrar bedenine yaslariken. "Ama henüz çocuk sahibi olmamamızın nesi harika biliyor musun?"

Aklım, düşün ve çocuklardan bu kadar özgüvenle, sanki kaçınılmazmış gibi bahsetme şekline takılıyor. Ve yıllarca sonsuza dek Blair Teyze olarak kalacağımı, "her zaman nedime, asla gelin" durumuna sıkışıp kalacağımı düşündükten sonra, bizim hakkımızda bu kadar emin olması rahatlatıcı. Sözlerinin, yüksek sesle söylemeye hiç cesaret edemediğim korkularımı yatıştırma biçiminde kaybolmuşken, ona işleri yavaştan almamız gerektiğini hatırlatmaya en ufak bir istek bile duymuyorum. İkimiz de aslında hiç öyle olmadığımızı biliyoruz zaten.

Parmaklarımı başının arkasındaki saçlarında gezdiriyorum. "Uyuyabilme yeteneği mi? Tüm paramızı bezlere ve fazladan yiyeceklere harcamamak mı? Bu berbat dünyada insan yetiştirmekten korkmamak mı?"

"Bu gece burada bir kulübede kalıyoruz ve sessiz kalmaktan veya gizlice dolaşmak konusunda endişelenmemize gerek yok." Parmakları kuyruk sokumumun hemen üzerindeki elbise kumaşını kavırıyor ve aniden bu incecik elbise parçası aramızda çok fazla kalıyor. Dudakları kulağıma değiyor, sıcak nefesi boynuma dağılan tüylerime çarpıyor. "Bu lanet elbiseyi yırtıp atacağım ve seni tekrar tekrar orgazm ettireceğim. Bana sakın olmam için yalvaracaksın ve ben yine de durmayacağım. Bir şansım daha olsa sana neler yapacağımı düşünmek için on dört yılım oldu. Ve bu gece sen benimsin bebeğim. Tamamen benim."

"Bu bir tehdit mi yoksa bir vaat mi?"

"Hangisi seni daha çok heyecanlandırıyorsa."

Pelvisimi onunkine bastırıyorum, ona bu partiyi erken bitirmemiz gerektiğini söylemek istiyorum. Gözlerinin derinliklerinde öyle kaybolmuşum ki, artık müziği duyamıyorum. Herkesin etrafta olması ya da ona her günü ayrı ayrı yaşamamız gerektiğini söylemem umurumda değil. Eskiden olduğumuz çocuklar olmayabiliriz, gözlerimizin etrafında birkaç gülümseme çizgisi ve hatta bir iki beyaz saç, ama o hâlâ benim Denver Wells'im.

Ve onu bir daha asla bırakmamak niyetiyle öpüyorum. Dili benimkine değişiyor, bedenlerimiz hâlâ zeminin ortasındaiken etrafımızdaki herkes ağır çekimde akıp gidiyor. Dudaklarım onunkilerden ayrıldığında, parmak uçlarının arkası yanağımdan bir tutam saçı geriye itiyor.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, gözleri benimkileri tararken kelimeleri arıyor. Ama bir şey onu benden uzaklaştırıyor ve minik bir ses bizi gerçekliğe geri döndürüyor.

Odessa, "I Gotta Feeling"in açılış notalarında "Denny Amca, bu bizim şarkımız," diye bağırıyor. Neredeyse titriyor -muhtemelen dondurmaya fazla düşkünlüğünden- ve beyaz-pembe çiçek kız elbisesi bacaklarının etrafında sallanıyor. Dans etmekten saçları kabarmış ve alnında ter damlaları birikmişken, gözlerinde vahşi bir bakışla ona tutması için elini uzatıyor.

"Özür dilerim bebeğim, çok tatlı bir kız bana dans teklif ediyor. Onu geri çeviremem, bilirsin işte." Göz kırptı, elini sırtımdan belime doğru kaydırды ve dokunuşunu vücudumdan çekmeye çalıştı.

"Daha güzel bir kızın dikkatini çekmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Umarım iş bu noktaya gelmez ama gerekirse gerçek bir çocukla dövüşmeye hazırım."

"Küçükken seni kıskanç biri olarak görmemiştim ama hoşuma gitti." Yanağını öptü. "Bir -belki iki- dans edersen, beni yine tamamen kendine ayırabilirsin."

"İçeceklerle bekliyor olacağım." Geri çekildiğim anda dokunuşunun her yerde kaybolduğunu hissediyorum ve dans pistinden geriye doğru yürürken neredeyse kendime takılıp düşünüyorum. Çünkü Denver'ın yeğenini çevirip gülüp eğlenmesini izlemek, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli ve aynı zamanda en iç parçalayıcı şey.

Bara giderken gözlerimi onlardan ayırmıyorum ve etrafımı kontrol ederken içkilerimizi sipariş ediyorum. Wells Kanyonu'nda geçirdiğim zaman, sahip olabileceğim her şeyin sürekli bir hatırlatıcısı oldu. Dondurmacıya gidişlerden annemle geçirdiğim zamana. Düşünler, bebekler ve onunla bir hayat kurmaya.

"Seni arıyordum." Cassidy dirseğini bara dayıyor; Hazel artık tamamen uyanık, diğer dirseğine sokulmuş, minik ellerini çiğniyor. "Burada işleri bitirmek üzereler ve eğer varsa, bazılarımız içki içip ateş yakacağız. Chase ve Colt kurmaya gittiler."

"Şu anda onun kemiklerine atlamak istediğim için gelmesek kötü olur mu?" Denver'ın kalçasında Odessa'nın olduğu yere doğru işaret ediyorum ve Denver başını geriye atıp kahkaha atarken hızla, sendeleyerek daireler çiziyorlar.

"Açıkçası, bu adil. Ama dikkatli ol. Bebek ateşi çok kötü bir ilaç. Chase, Hazel'ı kucağında tutarken çok ateşli görüldüğü için doğum kontrol hapımı birkaç kez çöpe atmanın eşiğine geldim." Su şişesini açıp bir yudum aldı ve benimle birlikte onları izledi. "Yani ikiniz de yavaştan almıyorsunuz sanırım?"

"Bir nevi... kaldığımız yerden devam ediyoruz. Sanki son on yıldır zaman durmuş gibi."

"Ama öyle olmadı."

"Sorun değil. Zaman önemli şekillerde durdu. Beni yanlış anlamayın, muhtemelen birlikte olduğu kızlar onunla flört ettiğinde kıskançlık krizleri geçireceğim. Ama onu kendimden uzaklaştırırsam -ya da başka birinin kollarına atarsam- aptallık etmiş olurum çünkü onu hâlâ sevdiğimi kendime itiraf edemiyorum."

"Vay canına, tüm duygularının bu kadar iyi düzenlenmiş olması nasıl bir şey?" diye gülüyor Cassidy.

"İyi durumda olduğunu söyleyemem ama en azından bana L bombası atmaya karar verirse 'teşekkür ederim' demeyeceğim."

"Ah. Bu ucuz bir hamle. Ateşe davetimi geri çekiyorum, pislik."

"Sanki." Ona bir öpücük yolluyorum. "Ters psikolojin işe yaradı. Birazdan orada olacağız."

Cass topuklarının üzerinde dönerek gitmek üzere döndü. "On beş dakika sonra gizlice kaçtığınızda sizi yargılamayacağıma söz veriyorum."

İçeceklerimizi alıp Denver ve Odessa'nın güzel manzarasına bakan bir koltuk buluyorum. Dönüyor, gülüyor ve serbest stil dans yarışmasında en aptalca hareketlerini sergiliyorlar. Chardonnay yudumlamak, içimdeki yanmayı dindirmeye yetmiyor. Aksine, başım sanki jakuzideymişim gibi havada süzülüyor, sıcak ve köpürüyor. Koltuğa daha da gömülüp, ona olan ihtiyacımınla savaşmak için bacak bacak üstüne atıyorum.

Gecenin son şarkısı sona ererken, Denver, Odessa'yı son bir kez döndürüp babasının bekleyen kollarına doğru itiyor. Sonra bana doğru ağır ağır yürüyor, gamzeleri tavandaki ışıkların parıltısına yansıyor ve alnındaki teri siliyor.

"Ne kadar da güzel hareketlerin var." Ona bira şişesini uzatıyorum, bir yudum alırken boynundaki kasları

izliyorum.

"Gençken saatlerce prova yapıyorduk. Şimdi şehrin en iyi dansçısı benim." Parmakları uyluğuma ulaşıyor, dalgın dalgın elbisemin ipeksi kumaşıyla oynuyor. Birlikte olduğumuz her an bana dokunmak onun doğal içgüdüğü gibi görünüyor. Asla kaybolmaması için dua ettiğim sürekli bir ihtiyaç; elleri her günün her anında vücudumda.

"Dışarıda ateş yakılmış. Cass'e gideceğimizi söylemiştim." Bardağımı bitirip ayağa kalktım, ateş hakkındaki fikrimi neredeyse değiştirecekken avucunu kıcımda gezdirdi, yanağıma hızlıca bir şaplak attı ve kalçamda bir yer buldu.

Ve çadırın içinde, partinin son konuklarının arasından geçerek yürüyoruz. Denver bara uğrayıp iki şişe bira ve açık bir şişe şarap alıyor.

Çakıllı yolda, propanlı ateş çukurunun titrediğı yere doğru yürürken kalçalarımız rastgele birbirine çarptı. Kuru yaz havası yüzünden gerçek ateş yakmamıza izin verilmiyor ama bu, ambiyansı telafi etmek için iyi bir yol. Denver büyük, minderli bir bahçe sandalyesine çöktü ve beni belimden çekerek irkilerek nefes nefese kucağına düşmemi sağladı. Saniyeler içinde, sanki hiç ayrılmamışım gibi vücudunun hafızalı köpüğüne dönüştüm. Kollarında, bacaklarım onun bacaklarının üzerine atılmış ve boştaki elinin başparmağıyla hafifçe kolumu okşadı. Şarap kadehinden vazgeçip, koyu renkli şışeden bir yudum aldım ve kehribar rengi ateş parıltısına baktım.

Kate ve Jackson yaklaşık beş dakika sonra yanımıza geldiklerinde, aralarında birkaç çiftlik işçisi ve birkaç Wells kuzeni de bulunan on iki kişilik bir grup olmuştuk. Kate, muzip bir gülümsemeyle yanımıza oturdu ve zafer kazanmışçasına elinde bir şişe Fireball tutuyordu.

"İçkim var, bu gece bakmam gereken çocuklar yok ve yatağım yürüme mesafesinde. Hazırım." Hâlâ havada tuttuğu şişeyi açıyor ve tek bir kişinin tek seferde içtiğine tanık olduğum en büyük Fireball'u içiyor.

Jackson sonunda şişeyi elinden kapıyor, gülerek başını sallıyor ve Denny kolumu ancak ona coşkuyla ıslık çalacak kadar bırakıyor. Sonra Jackson şişeden çok daha makul bir yudum alıyor ve ardından Colt'a uzatıyor. Şişe yavaş yavaş Denver'ın kuzenlerinin arasından geçiyor, Cass ve Red'i atlayıp benim ellerime ulaşıyor.

"Aman Tanrım. Sanırım bunu içmemi istemezsiniz. İşler bir anda tuhaflaşacak."

"Ah, yap şunu!" diye bağırır Kate, ardından Red yanındaki bebek arabasındaki uyuyan bebeği işaret ettiğinde hemen "özür dilerim" der.

Denver'la göz göze geliyorum, o da cüretkâr bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Belki Kate kadar içmemelisin."

"Bunu yapsaydım yüzüstü toprağa uzanırdım." Ağzımı bardağın kenarına bastırıyorum ve alabileceğim en küçük yudumu aldığım anda yanlışlıkla dişlerime çarpıyor.

Tarçın aromalı sıvı boğazımı yakıyor ve Denver'a uzatırken yüzümü buruşturuyorum.

"Bir oyun oynamalıyız." Kate ellerini birbirine vurarak Ateş Topu'nun kendisine geri verilmesini endişeyle bekliyor.

"Ah, Cassidy Cennette Yedi Dakika'yı seviyor," diye espri yapıyor Red.

Ağzı açık bir şekilde göğsüne vuruyor ve adam sanki nefesini kesmiş gibi sertçe öksürüyor.

"İlk fırsatta beni alt etmeyi başardın," diyor.

Denver ellerini havaya kaldırıyor. "Buradaki her kız kapılmış, bu nasıl olacak zaten? Bunun o tür bir parti olduğunu düşünmemiştim."

Buradaki her kız kapılmış. Rahat bir nefes verip onun içinde eriyorum.

"Ben asla," diye öneriyor Kate. "Önce ben gidiyorum. Asla... o ahırda seks yapmadım." Parmağıyla büyük beyaz ahır işaret ediyor... Denver'la ergenlik çağımızda saatler geçirdiğimiz yer.

İkimiz de hiç tereddüt etmeden içiyoruz, ta ki şişemi indirip herkesin bana baktığını görene kadar. Kate bize yavaşça alkışlıyor ve Jackson'a dirsek atıyor.

Boğazımı temizleyip, "Son zamanlarda değil, kayıtlara geçsin diye söylüyorum. En azından... benim için değil." diye açıkladım.

"Benim için de değil," diye fısıldıyor Denver saçlarıma. "Yine de... eski günlerin hatırına."

Jackson bir an düşünüyor ve Denver'a kardeşiyle ilgili tüm sırları ifşa etmeye hazır birinin bakışıyla bakıyor. "Tamam... daha önce hiç hayvan römorkunda seks yapmadım."

Denver'a dönüp nefes nefese kaldım. "Ona bunu sen mi söyledin?"

Farlara tutulmuş bir geyik gibi bana bakıyor, birasını yavaşça dudaklarına götürüyor. Boştaki eliyle şarabımın dibine dokunuyor, içmemi söylüyor.

Red'in uluyan kahkahası ateşi sardı. "Siz ikiniz bunu nerede yapmadınız ki?"

Üst dudağımdan bir damla şarap yalayıp ona döndüm. "Ergenlik çağındaydık, fırsat buldukça sevişmeye çalışıyorduk. Bu da bazı yaratıcı seçimler yapmamıza yol açtı."

"Tamam, tamam, tamam. Eğer ikiniz bunu yaptıysanız, ciddi sorularım var." Colt, müthiş bir şey söylemeye hazır bir şekilde koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Hiç üçlü ilişkim olmadı."

Denver utangaç bir tavırla bir yudum aldığıında, on dört yıllık ayrılığın hatırası göğsüme çarpıyor. Bir an nefes almayı bırakıyorum; ona bakarken, kendimi ağlamamaya zorluyorum. Çünkü bu aptalca. Bu bir oyun. Daha yeni bir araya geldik - teknik olarak birlikte miyiz ki? Herkes gülüyor ama gözleri utançla benimkilerle buluşuyor ve elini bulup sıkıyorum.

Tamamdır.

Neyse ki, Red'in gizlice bir kenara dönüp bir içki almaya çalışması üzerine Cassidy'nin çığlığı anı kurtarıyor.

"Aman Tanrım." diye kıkırdadı, sonra Denver ile Red arasında bir yeri işaret etti. "Bekle... birlikte mi?"

"Tamam, bu oyun tarafından gerçekten hedef alındığımı hissetmeye başlıyorum," diyor Denver inleyerek.

Yanımda Cassidy, Red'in karnına bir yumruk attı. "Ah, bu konuyla ilgili tüm detayları bana daha sonra anlatacaksın. Sabırsızlanıyorum."

İçeceğini yutarak karşılık veriyor. "Başka bir oyun oynayabilir miyiz? Lütfen."

Colt, işaret parmaklarının uçlarını birbirine değdirerek, "Kılıç geçişi oldu mu?" diye sordu. Tüm grup kahkahalarla gülmeye başladı ve ikisi de senkronize, yankılanan bir "hayır"la neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. Colt ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Tamam, tamam. Sadece işler biraz daha tuhaflaştı diye düşündüm."

Hepimiz sessizdik, son kahkahaları bastırmaya çalışıyorduk ki Colt elini kaldırdı -muhtemelen başka bir sorusu olduğu için- sonra parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. Sabahın birinde ve bir düzine bira içmişken, düşüncelere dalmış durumdaydı. "Eyfel Kulesi, o zaman?"

"Aman Tanrım, Colt," diye bağılıyor Denver, şakağına masaj yaparak.

"Tamam, hepiniz tuhaflaşmaya başladınız. Ben yatağa gidiyorum." Jackson ayağa kalkarken yuzu tiksintiyle buruştu. Tüm konuşmadan oldukđa etkilenmiş g r nen Kate, isteksizce elini tutup onu takip etti.

"Evet, aynı." Sahte bir esneme yaptım. Aslında o kadar da yorgun değilim ve şarabımın daha yarısı bitti. Ama Denver'ın seks hayatı hakkında yeni bir bilgi edinmeye çalışma düşüncesi, Ateş Topu'nun istediğimden biraz daha fazla sallanmasına neden oluyor.

Denver hemen bizi takip ediyor, ay ışığında patikada yürümeye başladığımızda sessizce ellerimizi kenetliyor. şenlik ateşi partisi her adımda biraz daha sessizleşiyor, ta ki arkadaşlarımızın sesleri cırcır böceklerinin gevezelikleriyle g lgelenene kadar. Gece havası durgun ve Denver'ın beni tutuşu sabit.

"Sana kızgın değilim. Bazen duymak ya da düşünmek zor oluyor ama bu benim suçum."  enesindeki seğiren kasa baktım. "Yalan söylemeyeceğim, içimden bir ses Red'le nasıl yatağa girdiğini merak ediyor."

"Red'le yatakta olmaktansa ölmeyi tercih ederim." Cümlesinin kafiyesini fark edince yorgun yüzünde aptalca bir sırtış belirdi. "Merak ediyorsanız, Dr. Seuss'un Hop on Pop'un yeni açık sözlü devam kitabının başlangıcı bu."

Yanaklarım gülme isteğiyle yanıyor ve yağlanmamış bir kapı menteşesini andıran gıcırtilı bir ses dudaklarımın arasından kayıyor. Denver beni dürtüyor ve iki büklüm olurken kocaman bir kahkaha atıyorum.

Nefes nefese ona baktım. "Sen tanıdığım en büyük aptalsın. Tanrım, seni seviyorum."

Açıklama yapmama veya geri adım atmama fırsat vermeden, ağzı dizginlenemez bir şehvetle dudaklarıma çarpıyor. Elleri belimin alt kısmına kayıyor, beni bacaklarımın arasındaki nabız gibi atan kan, kot

pantolonundaki şişkinliğe baskı yapacak kadar yakınına çekiyor. Ve ben de çılgınca öpüyorum onu, bütün gece ihtiyacım olan her şeyi alıyorum. On dört yıldır ihtiyacım olan her şeyi.

Dili benimkine dolanıyor, elleri saçlarımda gezinip buklelerimi dağıtıyor ve kalçalarım çaresizce onunkilerle buluşuyor. Beni tam burada, araba yolunun ortasında becermesini istiyorum.

"Siktir," diye mırıldandı ağızma doğru, onun ince elbise kumaşının üzerinden vajinamı avuçladığını hissettiğimde sesi inlemem tarafından bastırıldı.

"Sana içimde ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Denver

Tanrıya şükür ki kilit yok; kulübenin kapısı ardına kadar açılıyor ve dudaklarımız birbirine yapışık bir şekilde sendeleyerek içeri giriyoruz. Onu ilkel bir ihtiyaçla öperek kapıyı tekmeledim ve onu kütük duvarın oluklarına yasladım. İnlemeleri küçük boşlukta yankılanıyor ve dilim boynundan aşağı, narin köprücük kemiğinden omzuna doğru kıvrılıyor, çillerine kadar uzanıyor. Her bir çili tek tek öperek elbise askısını kolundan aşağı kaydırıyorum, penisimin kot pantolonumun fermuarına acı verici bir şekilde nasıl girdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Elbiseyi üzerimden yırtacağına söz verdiğini sanıyordum." Parmaklarını kemer halkalarımın geçirdi ve ereksiyonumun çıkıntısını karnına bastırdı. Bana sürtünürken gözleri ateşli bir bakışla benimkilerle buluştu.

"Elbiseyi yırt, sonra bir saniye daha dayanamayacak hale gelene kadar orgazm olmanı sağla."

"Ve sonra yine de durmayacaksın, değil mi?" Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, bana meydan okurcasına.

"Doğru bebeğim. Uzun bir gece seni bekliyor." İncecik vücudunun arkasına uzanıp fermuarın iki yanından tutup çekiyorum. Fermuar dişlerinin metalik bir şekilde yırtılma sesiyle dudağını ısıırıyor ve devam etmem için yavaşça başını sallıyor.

"Şu lanet elbiseyi benim için yırt," diye emrediyor, sırtını ve kışının güzel bir görüntüsünü alabilmem için dönerek.

Tereddüt etmeden kaygan kumaşı çekiştiriyorum ve her ipliğin paramparça oluşunu duymasını sağlıyorum. Yırtık kumaşın ardından tüyleri diken diken oluyor. Bir sert gözyaşı daha, kalçasını açığa çıkarıyor ve ben de onu kavrayıp parmaklarımı etine batırıyorum.

"İç çamaşırı yok," dedim, çıplak teninin yumuşaklığını inceleyerek.

"Bütün gece senin fark etmeni bekledim."

Blair'in göğsü inip kalkıyordu ve yırtık elbiseyi yere düşürdüğümde, yüzümün iki yanını tutup ateşli bir şekilde öpmeye başladı.

"Aferin oğlum." Kahretsin, övgüsü aletimi seğirtti. Elleri çenemden yukarı kayd, saç diplerime daldı. "Şimdi sözünün ikinci kısmına geçelim."

Kışını daha sıkı kavrayıp yatağa doğru geri geri yürüyorum. Piercingli meme uçları pürüzlü ve ilgiye muhtaç, ben de tenini işaretlemek için bu fırsatı sonuna kadar değerlendiriyorum. Kusursuz memelerini öpüp emiyor, küçük bir meme ucu oyunundan ne kadar yakın olabileceğini bilerek. Başını geriye atıyor, uzun saçlarının uçları kollarımı gıdıklıyor ve onu yatağa fırlatıyorum.

Masumca battaniyeye vuruyor, meme ucunu parmaklarının arasına alıp hafifçe çimdikliyor. Bu gece gözyaşlarıyla dolu, nazik bir sevişme yaşanacağını sanmıyorum. Bana uzun zamandır ertelediği yemeği için aç bir avcı gibi bakarken. "Pantolonunu çıkar ve buraya gel."

Tarihte hiçbir kemer bu kadar çabuk çıkarılmamıştı. Tek bir çıt sesiyle kemer ve toka odanın öbür ucuna uçup, pantolonum ayak bileklerimin etrafında birikirken, sert ahşap zemine bir çınlama sesiyle indi. Blair doğrulup

gömleğimi iki eliyle kavradı ve gözyaşlarına boğuldu. İnci çıtçıtlar sırası hızla açıldı ve karnımı öptü, dudaklarını boxer külotumun beline ulaşana kadar üzerimde gezdirdi.

Sikim o kadar sert ki, lastiğın hafifçe çekilmesiyle dışarı fırlayıp öpücükten şişmiş dudaklarının önünde sallanıyor. Öldürücü kahverengi gözleri uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve Blair, testislerimin kıvrımından sertleşmiş sikimin seğıren ucuna doğru yavaşça yalıyor.

O ön sıvının incisini yaladığında inliyorum, kalçalarım öne doğru fırlıyor. "Siktir."

Ellerini kalçalarıma koyup beni yatağın kenarından geriye itiyor ve sert zemine dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bebeğim, hayır. Tutun." Dizlerine bir yastık almak için üzerine uzanıyorum. Sonra rahat etmesi için birkaç saniye bekleyip yastıkta bir o yana bir bu yana dönüyorum, sonra da parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdiriyorum.

Narin parmakları penisimin etrafında, daha fazla ön sıvıyı dışarı atmak için sertçe çekiyor ve başparmağıyla başımın üzerinden yayıyor. Bu arada gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyor. Başını döndüren ve şaftını aşağı doğru çeken yavaş yalamalarla ve testislerimi okşayan parmaklarla tahrik edici bir şekilde. Ta ki işkenceye bir saniye daha dayanamayana kadar.

"Lanet olası pipimi em, Blair." Bir elimle tabanını, diğer elimle saçını tutuyorum. "Biliyorum, can atıyorsun. Güzel ağzını bana aç. Uzun zaman oldu... Şimdi beni ne kadar iyi idare edebileceğini görmek istiyorum."

Aç bir şekilde çenesini indiriyor, penisimi küskün dudaklarının arasına kaydırmama izin vermek için can atıyor, dili içgüdüsel olarak penisimi daha derine doğru kaydırıyor. Burnundan nefes almaya zorlanana kadar ileri itiyorum, tükürüğüm boğazına doğru kayganlaşmamı

sağlıyor. Dudakları etrafımı sarıyor ve ıslak ağzının derinliklerine girmeden önce bir kısmını geri çekiyorum.

"İşte bu, bebeğim. Bunda çok iyisin. Sikime karşı çok açgözlüsün, değil mi?"

Tırnaklarını kıcıma geçirip beni daha da derine itiyor, ta ki küçük, tükürüklü, boğulma sesi çıkarana kadar. Bana övgü için can atan sulu, ceylan gözleriyle bakan ve dolgun ağzının kenarlarından salyalar akan, gördüğüm en çekici şey. Güzel yüzüne her vuruşumda homurdanan, inleyen bir karmaşaya dönüşmeme engel olamıyorum.

Ağzı benim horozumla dolu, dudağına zar zor yapışan bir damla tükürük, bacaklarının arasına uzanıyor ve boğazında yankılanan rahatlamış inilti beni öne atılmaya teşvik ediyor.

İnliyorum. "Mükemmel amının bundan ne kadar ıslandığını hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

O, baş döndürücü bir şekilde beni emiyordu, ıslak ve ıslaktı, ve ara sıra penisimin ucunda emiş yaparken çıkardığı patlama sesiyle. Tenimin altında vızıldayan her açgözlü ses beni unutulmanın eşiğine daha da yaklaşıtıyordu.

"Lanet olsun, ağzın benimle doluyken çok güzel görünüyorsun." Dik durmaya çalışıyorum, kendimi boğazının arkasına itiyorum ve sakinliğimi korumaya çalışırken neredeyse saçlarını başından koparıyorum. Lanet olası bir dua gibi adını inliyorum.

Bu an. Blair. Her şey. Hem mahvoluşum hem de kurtuluşum.

Ve aman Tanrım, sanki bu onun işiymiş gibi beni yoruyor. Dil, emme, sert eller ve bana öyle bir bakma şeklinin mükemmel birleşimi ki, hayatımın geri kalanında onu her gün bu açıdan görmek istiyorum.

"Geleceğim bebeğim," diyorum saf mutluluk iniltileri arasında. "Nereye istiyorsun?"

Penisimden inip sırttı. Blair'in sevimli, yaramaz gülümsemesi, parıldayan gözleri ve kocaman açık ağzıyla boşalmamı hevesle beklemesine dönüştü. Parmakları etrafıma dolandı, omurgamın alt kısmına ağır bir yük basıyormuş gibi hissedene kadar seğirdi. Elektriklendirici bir haz dalgası, sersemletici bir iniltiyle dışarı çıktı ve sıcak sperm fışkırmaları Blair'in yüzüne ve diline döküldü; son birkaç pompalama yetersiz kaldı ve çıplak göğsünden aşağı aktı.

Beyaz maddenin çoğu dilinde toplanmışken, kızım titreyen penisimi tekrar ağzına alıp etrafımda yutkunuyor. Dizlerim bükülmek üzereyken ve vücudum kasılırken kaslar son damlaya kadar emmek için çalışıyor. Yıkıcı bir patlama sesiyle geri çekiliyor, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, dudaklarını yalayıp yanağındaki pisliği eliyle siliyor. Düşünebilmem veya doğru düzgün görebilmem için birkaç saniyeden fazla ve defalarca derin nefes almam gerekiyor.

"Bu büyük bir hataydı, Blair." Nefes nefese kaldım.

Yüzü titriyor, yarım saniyede bir sürü duyguyu birden yaşıyor.

"Şimdi beni orgazma ulaştırdığına göre, dünyadaki tüm zamanı seninle birlikte götüreceğim. Güvenli kelimeni seç, çünkü seni tekrar tekrar orgazma zorlamamı engellemenin tek yolu bu, ta ki bittiğine karar verene kadar. Ve yemin ederim, senden doymadan çok önce o kelimeyi kullanmak isteyeceksin."

Yutkundu. "Napolili."

Burnumdan bir ses çıkardım. İşte benim kızım.

"Bacaklarını aç bebeğim. Tutmam gereken bazı sözlerim var."

"O zaman buraya gel." Yatağa doğru kayıyor, başucuna bir sürü yastık koyup kendini destekliyor ve dizlerinin çözülmesine izin veriyor. Muhteşem amını tüm çıplaklığıyla sergiliyor. Beni nasıl emdiğini gördükten sonra, gecenin geri kalanında amına taparken yastık prensesi olmayı hak ediyor.

Ona doğru bir adım attım ve bacakları sertçe kapandı. "Öyle değil. Bana bir tadı hak ettiğini göster. Sürün."

Kahretsin. Onun hakkında her şeyi bilmediğimi söylediğinde şaka yapmıyordu. Ama burada olup birinci elden bilgi edindiğim için dünyadaki en şanslı adamım.

Kral boy yatağın ayak ucunda ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve sürünüyorum. Çünkü bu kız benden ne isterse yaparım. Çünkü Blair Hart için öleceğim. Çünkü yatağın üzerinde sürünerek tatlı amını yalamak, onun için yapabileceğim şeyler arasında en asgarisi. Bu yorgan kırık camla kaplı olsa bile, tek bir saniye bile tereddüt etmem.

Sonunda ona ulaştığımda, avuçlarım açık bacaklarına bastırıyor, orgazm sarhoşu bedenimi sabitliyor. Parmaklarımın girişinin üzerinde gezdirilmesiyle keskin bir nefes alıyor. Nefesimi zar zor tutabiliyorum, uyarılmasının kokusunu alıyor, vajinasında parıldadığını görüyorum. Bu çok fazla.

"Böyle sıırıslıklamken çok güzelsin. Çıplak penisimin etrafında ne kadar mükemmel görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Öncelikle uslu bir çocuk olup boşalmamı sağlamamı istiyorum." Kalçalarını oynatıyor, böylece parmağım klitorisine yaklaşıyor.

"Ah, bebeğim. Çok yakında boşalmayı bırakmam için yalvaracaksın." Bacaklarının tepesindeki narin tenini okşuyorum, göğsünün hızla inip kalkmasını seviyorum, ta ki

klitorisine yaklaşana kadar. Sonra tamamen hareket etmeyi bırakıyor, nefesini tutarak zevk bekliyor.

Parmağımı yarı yarıya içine soktum. "Penisimi emmek seni tahrik etti, değil mi?"

Başını sallıyor, sonra gözlerini bir saniyeliğine kapatıp sessizce "Ama... bana saldırdığın kadar değil." diyor.

Kalbim tekliyor ve beynimin arızalandığını düşünüyorum. Kahretsin, bu hevesle katılacağım bir sapıklık. "Bunu mu beğendin? Bunda ne hoşuna gidiyor bebeğim?"

"Senin olmak," diye fısıldıyor.

Onu öpüyorum, tuzlu menimin izlerini dilinde hissediyorum. "Sen benimsin Hart. Bu tatlı amın hep bana aitti. Seni ıslatan ilk kişi bendim" -orta parmağım içine batıyor- "klitorisinde ilk parmaklarım ve dilim, içindeki ilk penisim. Her zaman benimdin ama seni bir hatırlatıcı olarak işaretlemekten mutluluk duyuyorum."

"Evet, lütfen." Parmağım göğsündeki bir damla meniye kaydırıp meme ucuna sürtünce inledi. Sertleşmiş meni üzerinde yaptığım dokunuş onu anında kıvrandırdı, çılgınca aramıza girip klitorisinin üzerinde bir parmak gezdirmeye çalıştı. Ve ikinci parmağımı da tam içine yerleştirdim.

"Daha fazla," diye yüksek sesle inledi. Ben de üçüncü parmağımı içine soktum ve gözleri sımsıkı kapandı. "Aman Tanrım."

"Daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

İnliyor, elimi itiyor ve dudaklarından zayıf bir evet çıkıyor.

Eğilip tadına baktığımda bacakları çoktan titriyordu. Elini dürterek yolumdan çektim, dilimi vajinasına doğru sürükledim ve onu yalayıp yuttum.

O çok tatlı ve tamamen benim.

Klitorisini çevreliyorum - parçalanmaya başlarken içten içe gülümsüyorum - sonra ağızıma alıyorum. Ve o da bir kolunu şilteye doğru uzatıp yatak örtüsünü kavırıyor. Parçalanırken vajinasının duvarları parmaklarımın etrafında kasılıyor, bana tutunuyor. Blair, uzun ve hırıltılı bir iniltiyle şişmiş klitorisine son bir dilimle vurarak çözülüyor.

"Tadın o kadar güzel ki." Islaklığını yalayıp duruyorum, artçı şokların bacaklarında titreştiğini hissediyorum. "Boşalınca da çok güzel oluyorsun. Tekrar yap."

Tekrar dalıyorum, en ufak bir dokunuşta nasıl kıvrandığının tadını çıkarıyorum. Parmaklarım ve dilimle onu okşuyorum, çok geçmeden tekrar hazzın eşğine geliyor. Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor, topuklarını altımızdaki yatağın üzerinde sürüklüyor.

Ve dördüncü seferde durmam için yalvarıyor ama dondurmadan bahsetmiyor. Ben de bahsetmiyorum.

Blair

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım, bana merhamet et."

Denver, resmen bir orgazm daha çıkarmak için çok az çaba sarf ettiğim bacaklarımın arasından yukarı bakıyor. Klitorisim o kadar hassas ki, ona dikkatle bakarak orgazm olabileceğime ikna oldum. Yatakta kıpırdanıyorum, çarşaflar terden sırlsıklam sırtıma yapışıyor ve saçlarını geçici olarak serbest bırakıyorum. Saçlarını tamamen koparmamış olmam bir mucize, gerçi sanırım aldırılmazdı. Saçlarını her çektiğimde veya tırnaklarımla etine hilal şekilleri bastırdığımda tenime çarparak mırıldanıyor.

"Bebeğim, kesinlikle dua etmenin zamanı ve yeri değil." Sarsmak.

"Sanırım yapmam gerek," diyorum nefes nefese. İçimden bir ses bu sohbet için minnettar, çünkü hayatımın en yoğun orgazmları arasında bir ara olacak. "Bundan sağ çıkmamın tek yolu bu olabilir."

"Tek yapman gereken sihirli kelimeyi söylemek, ben de rahatlayacağım." Çıkıntılı meme ucuma odaklanıyor, cevabımı beklerken dilini nazikçe meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Sabırsızlanarak, göğüslerimi ısırp emmeye başlıyor. Şüphesiz geçen seferki gibi aynı morlukları bırakıyor.

Sorunum, anlaşılan, yenilgiyi kabul edemeyecek kadar inatçı olmam. Onun yerine, onun oyununda kazanmam gerekiyor. Onu o kadar sert boşalmaya zorla ki devam edemesin. "Sik beni."

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve yavaşça penisini bacaklarımın arasına soktu. "Evet?"

"Seni hissetmeye ihtiyacım var ve senin vajinamın her yerine boşalmanı izlemek istiyorum."

Bu sefer nefesini tutması gereken o. "Blair... siktir."

Doğrudum, onu kendime çekip öptüm. Dudakları benim uyarılmam gibi bir tada sahipti ve beni yalnızca onunlayken hissettiğim bir şefkatle sevmeye biçimine kendimi bıraktım. Elbette, beni kıvrılırken ve durması için ağlarken bırakarak bana hükmetmekten zevk alıyor olabilirdi. Ama aynı zamanda güvenli kelimeyi kullanmaya hazır olup olmadığını kontrol ediyor, orgazmdan inerken karnımın alt kısmına nazıkçe masaj yapıyor ve kontrolden çıkmış bir şekilde titremelerine rağmen bacaklarıma tüy kadar hafif öpücükler konduruyor. Rastgele takılmalar ile hayatının aşkıyla seks arasındaki fark bu.

"Bir ilk daha." Göz kırptı ve ben yastıklara geri düşerken inledim, ama dudakları gövdeme değdiğinde kalçalarım içgüdüsel olarak kalktı.

"Biliyor musun?" diye düşünüyor, parmağının ucuyla pembe, hassas tenime küçük desenler çizerek, klitorisim hariç her yere dokunuyor. Teoride, dokunulmam gerekirdi ama kendimi sessizce tekrar serbest bırakılmak için yalvarırken buluyorum. Bana dokunmayı asla bırakmamasını istiyorum.

"Mmm?" diye uyumlu bir şekilde homurdandım.

"Hayatımın geri kalanını burada geçirebilirim. Sıcak ve rahat, istediğim zaman dünyanın en lezzetli yemeğini yiyebilirim ve manzarası da muhteşem."

Sonra dili klitorisime beklenmedik bir şekilde sert bir temas sağlıyor ve ben bağıriyorum. "Denver, sik. Lütfen sık beni. Daha fazla dayanamıyorum."

"Dondurma yemeye hazır mısın bebeğim?" Öne doğru eğilip dilinin düz kısmını klitorisimden göbeğime doğru kaydırıyor, sanki yumuşak dondurma yalıyormuş gibi.

"Ben pes etmiyorum, parmaklarından fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Bir an durup düşünüyor, dağınık saçları ve gözlerinde vahşi bir bakışla odaya bakıyor. "Eminim burada seni tatmin edecek bir şeyler bulabilirim."

"Hayır!" Bir anda doğruldum. "Acil servis rotasyonları yaptım. İçime rastgele bir nesne koyamazsın."

"Bir şeye ihtiyacın var, çünkü henüz sana penisimi vermeyeceğim." Yanaklarının içini çiğniyor, gözleri hala küçük kulübeyi tarıyor.

"S-Spor çantamda bir şey var."

"Benden bir şey mi saklıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sırtırken, yerdeki çantamı almak için neredeyse kendi üzerine düşüyor. Fermuarın o belirgin sesi odada yankılanıyor ve kısık sesle gülüyor. "Blair Hart. İşlerimi kolaylaştırmayı seviyorsun, değil mi?"

"Kendime meydan okumayı seviyorum."

Yatağa geri sürünerek tırmanırken göğsü vahşi bir gürültüyle inip kalkıyor ve havayı ilahi bir uğultuyla dolduruyor. "Buradaki küçük dostumuzun yardımıyla çok sert boşalacağına bahse girerim."

Annem sık sık kaybettiği eşyaları bulmak için evi altüst ettiği için vibratörümü yanıma aldım ve en son isteyeceğim şey onun pembe dildomu bulması. Denver'la baş başa geçireceğim ilk hafta sonunda bunu kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim ama bu güzel bir bonus.

Tavşan vibratörü bacaklarımın arasına kayd ve beni neredeyse onun penisi kadar doldurdu. Küçük kulaklar klitorisime tam olarak bastırdı ve vücudumu yoğun bir zevk dalgasıyla salladı.

Denver çenemi avuçlayıp bana yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok," diye sızlanıyorum, yaklaşan orgazmı engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Mmm. Sanırım önce arkadaşımızın bir tur atmasına izin vereceğim. Tek bir gecede kaç kez gelebileceğini gör. Senin benim için vahşileşmeni istiyorum." Vibratörün tabanını kavradı ve hafifçe kaydırды, böylece çıgıllarım odayı doldurdu. "Hadi bakalım. Bana sikimle ne yapacağını göster."

Dili meme ucumda geziniyor ve ben mahvoluyorum. Kaslarım titriyor ve çenem sıkılıyor, bir dakikadan kısa sürede çözülüyorum. Ayaklarım çarşafların üzerinde sürüklenirken adını haykırıyorum, şiltenin bir köşesi fırlıyor. Beni gönderdiği cennetin hangi köşesinden nihayet geri döndüğümde, doymuş vibratörü bir kupa gibi tuttuğunu görüyorum.

"Siktir, senin sperminin sikimi böyle ıslatmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Sırıttı ve silikona diliyle yavaşça vurarak pisliğini temizledi. "Dizlerinin üzerine çok ve arkanı dön."

Denver topuklarının üzerine oturmuş, kendini baştan sona okşarken ben de pozisyon değiştiriyorum. Avucu sağ uyluğuma iniyor, bacaklarımı daha da açmamı istiyor.

"Rahat ol ama o kışını benim için yukarıda tut."

Üst bedenimi indirip kıçımı neredeyse tam suratının hizasında bırakıyorum. Alnımı serin yastığa yaslayıp derin bir nefes veriyorum, beni gerdiğini hissetmeyi bekliyorum. Penis kıkımın dikişine sürtünüyor, sonra ucunu vajinama

bastırarak beni tahrik ediyor. Kalçalarım istemsizce dönüyor, penisinin başının içeri kaydığını hissedecek kadar ve dişlerinin arasından sertçe nefes alıyor. Onu gevşetmek için elimden geleni yaparken, kalçalarımındaki o sert tutuşa karşı koyuyorum. Umarım onu yeterince derine gömebilirim ki kontrolünü kaybedip beni hissizleştirecek kadar.

Aklımı okuyabildiği belli olan adam, beni daha da muhtaç ve çaresiz bırakarak geri çekildi. "Şansın yaver gitmedi bebeğim. Sana amansız olduğumu söylemiştim."

Denver üç parmağını derine sokuyor ve ben yumruklarımı yatağa indiriyorum. Öfke nöbetim karşısında ağzından küçük, eğlenceli bir nefes çıkıyor ve başparmağı uyluğumun iç kısmındaki hassas cilde hafifçe dokunarak beni daha da açılmaya teşvik ediyor. Ona her şeyi vermem için.

"Denver," diye sızlanıyorum, neredeyse yatağa yığılıyorum.

Gülüyor. Kahkahalarla gülüyor. "İstedliğini vereyim mi?"

Evet demenin bile bir anlamı yok, çünkü o lanet kelimeyi söyleyene kadar görmezden gelecek. Bu yüzden nefesimi boşa harcamak yerine yastığa gömülüp inliyorum. Bacaklarım kontrolsüzce titriyor ve sonunda istediğimi vermesi için oyunu bırakmak için inanılmaz derecede istek duyuyorum. Beni duvara tırmanmaya hazır hale getiriyor.

Ama rekabetçi yanım devreye giriyor ve bacaklarımın arasına uzanıp elini tutuyorum; dalgalanan parmaklarıyla aynı anda klitorisime dokunuyorum.

"Siktir et, Blair. Amin parmak eklemlerimi sıkıyor." Dişleri çaresizlikle kalçama saplanıyor. Tenimi öpüyor, ısırıyor, emiyor.

Sonra nefesimi kesen, anlık bir panik yaratan bir şefkatle, dili neredeyse hiç dokunmadan anüsümün içine giriyor. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir histi ve

sonunda kendime yeni bir nefes verdiğimde, dilinin mahrem bölgemde dönmesine kendimi bırakıyorum.

Beden dilimdeki değişimi hissedince nefes nefese, "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

"Durma," diye fısıldadım, kırık bir bobblehead gibi başımı sallarken, vücudum gerginlik ve beklenti karışımıyla titriyordu.

Ne yaptığını düşündüğümde göğsümden yanaklarıma doğru bir kızarıklık yayılıyor. Ama dilinin ustaca ve ritmik hareketlerle bana mutluluk getirmesi, ona durmasını söylemeyi çok zorlaştırıyor. Başımın altındaki çarşafları sıkı sıkıya sımsıkı tutuyor, kalçalarımı geriye iterek parmaklarını mükemmel pozisyona getiriyorum, oysa o, duyularıma saldırmaya devam ediyor. Tek bir akıcı hareketle parmaklarını oyuncağımın serin silikonuyla değiştiriyor, G noktama vuruyor ve tüm vücudumda bir titreşim yaratıyor.

"Kahretsin, ben—" Cümleyi bitiremiyorum çünkü aniden coşkunun eşiğine geliyorum. Aynı anda birçok yerde hazla dolup taşarken, hayatımın en yoğun orgazmı omurgamın dibinde yükseliyor ve adını misk kokulu kabin havasına inliyorum.

"Mmmm," diye mırıldandı, kıcıma karşı onaylarcasına ve ben dağıldım. Nefes nefese kalmama ve hayatım pahasına çarşaflara tutunmama neden olan bir kasılmayla yatağa yuvarlandım, rahat bir nefes alarak oyuncağı bacaklarımın arasından çekip aldım. Sinir uçlarım hasar gördü ve ölüyor olabilirim, ama ne inanılmaz bir çıkış yoluydu bu.

Ve bu siktiğimin herifi. Hâlâ orgazm sonrası ışıltının sarhoşluğuyla vücudumun altına elini sokuyor ve bana art arda orgazmlar yaşatacak kadar ısrarcı bir şekilde dokunuyor. Ama bu çok fazla. Klitorisim ağrıyor ve rahatsız edici derecede hassas, kalın penisindeki damarlar koyu mor

ve şişkin, ben de solup gitmeden önce onun içimde olmasını istiyorum.

"Sen kazandın." Kolunu kendimden çektim. "Sik beni. O lanet dondurmayı istiyorum. Napoliten."

"Tamam." Gülümsedi ve anında perişan bedenimden uzaklaştı. Sonra küçük mutfağa doğru sessizce yürüdü.

"Ama-" diye başlıyorum, dondurucunun kapağını açıp içinden tam bir dondurma kabı çıkarırken. Loş ışıktaki tamamen çıplak bir şekilde dururken, yüzünde şeytani bir sırıtışla dondurmayı zafer kazanmış gibi havaya kaldırıyor.

En çılgın hayallerimde bile dondurmaya bakarken yüzümün düşeceğini beklemezdim. Ama sayısını unuttuğum kadar çok orgazm yaşamama rağmen - bacaklarım vücudumu taşıyamayacak kadar yorgun olmasına ve kaslarım rastgele kasılmalarına rağmen - hâlâ bu adama deli gibi aşığım.

Kaslarımı çattım. "Ben de öyle düşünmüştüm..."

Burnunu geniş bir gülümsemeyle buruşturuyor ve dondurmayı tekrar dondurucuya atıp yatağa doğru koşuyor. "Seninle dalga geçiyorum işte. Bu, sonrasında alacağın ödül. Ama bu fırsata karşı koyamadım; Napoliten kelimesini seçerek kendini kandırdın."

"Denver Wells, yemin ederim." Ona yan yan baktım. "Sik beni."

Ayak bileklerimi omuzlarına yaslayıp kalın penisini bacaklarımın arasına kaydırıyor, nemli tenime değdiriyor. Sonra onu vajinama vurarak boğazımdan gelen bir iniltiyi zorla dışarı çıkarıyor.

"O sesi çıkardığında buna dayanamıyorum." Girişime kafasını bir çentik atıyor ve yavaş, pürüzsüz bir hareketle içime girerken baldırımı ısırtıyor. "Siktir."

Yorgun bedenime rağmen dirseklerimin üzerinde doğruldum ve onun aletinin içime girip çıkmasını izledim.

Beni gıdım gıdım doldurdu, sonra da uyarılmamla kaplı bir şekilde dışarı kaydı.

"Etrafımda nasıl esnediğini izlemek hoşuna mı gidiyor?" Daha fazla güçle öne doğru atılıyor ve başımın geriye düşmesini sağlıyor.

"Mükemmel uyum." Elimi uzatıp bedenlerimizin bulunduğu yeri hissediyorum. Şaftının rahatça girip çıktığı yeri.

"Sana bu amın benim olduğunu söylemiştim. İlk sevişmemizden beri benim ve hayatımın bir gününü daha, parçalanana kadar sikimi boğduğunu hissetmeden geçirmeyi planlamıyorum."

Sözleri, içimi ısıtan bir sıcaklıkla göğsüme doğru yükseliyor. Bizi izlerken gözlerinde doygun bir ifadeyle onu izliyorum. Bu, ona da eve dönmek gibi geliyor.

Hızını artırıyor, sert darbelerle amımı cezalandırıyor. Saç diplerinde biriken ter damlaları ve parmak uçları kaval kemiklerimi morartıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum ve o çılgınca kalçalarımaya yapışıp olabildiğince derine itiyor. "Siktir et, Blair. Siktir et."

Bacaklarımın titremesine bakılırsa, ona binmek için gereken kas gücüne sahip olmayabilirim veya pek bir şey yapamayabilirim. Ama onun vahşileşmesini, tüm kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Bu yüzden ellerimi göğüslerimin üzerine kaydırıp, dikkatini çekmek için meme uçlarımın parmaklarımın arasından çıkmasına izin veriyorum.

"Lanet olası memelerinle oyna." Ateşli bir inilti ve beceriksizce ileri geri hareketlerle kontrolünü kaybediyor. Meme uçlarımı hafifçe çimdikliyorum ve o da uyluğumun yan tarafına vuruyor. "Daha sert, bebeğim. O güzel pembe meme uçlarının biraz ilgiye ihtiyacı var."

Dediğini yapıyorum, o izlerken meme uçlarımla oynuyorum. "Böyle mi bebeğim?" diye masumca soruyorum. "Memelerimin her yerine boşalmak istiyorsun, değil mi?"

Sessizce başını sallıyor, bileğimi ısırp emiyor. Sonunda, tıpkı bana sahip olduğu gibi ona da sahip oluyorum. Kontrolsüz, pervasız ve her şeyi yapmaya hazır.

"Yoksa yine yüzüm mü?" Dudaklarımı yalayıp bir kaşımı kaldırdım. "Hmm. Ama senin o ağrıyan amımın her yerine boşalmanı istiyorum. Uslu bir çocuk olup beni mahvetmeni istiyorum."

Çıplak bacağıma doğru sızlanıyor, boyun kıran bir hızla hareket ediyor, parçalanmaya o kadar yaklaşıyor ki, teninin altında uğultuyu hissedebiliyorum.

"Blair, kahretsin. Ben..."

Cümleyi geride bırakıp, penisini pompalayıp ağrıyan, kızarmış tenimi spermle kaplamak için yeterince geri çekildi. Bacaklarımın gürültüyle yatağa düşmesine izin verdikten sonra yanıma yığıldı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım derin nefesler arasında, alnındaki teri parmak uçlarımla silerek ona uzun, yavaş bir öpücük kondurdum.

Kolları beni sıkıca sarıyor, başımı göğsüne yaslıyor. Kulağıma vuran sabit vuruşlar, uzun günün yorgunluğunu üzerimden atıp onun tarafından tamamen doyurulmuş halde, bilincimi bir kaybedip bir kaybediyorum. Dudaklarını saçlarıma bastırıyor, anlayamayacak kadar bitkin olduğum dondurma hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Ayı," diye omzuma vurdu. "Hadi seni temizleyip yatağa hazırlayalım."

"Hareket edemiyorum," diye homurdandım.

Altımdan sıyrılıyor, sonra vücudumu kollarının arasına alıyor ve beni yataktan kaldırmaya başlıyor; açıkça mücadele ediyor ama iyiymiş gibi davranmaya çalışıyor.

Kollarımı boynuna dolayarak ılık attım. "Dur, sırtını falan inciteceksin."

"Sadece... bırak seni... taşıyayım." Beni havaya kaldırıyor ve havada bir an asılı kaldığımda hayatım bir anlığına gözlerimin önünden geçiyor. Sonra ona tutunuyorum ve sırtıyor. "Bak. Sorun değil. Ben her zaman senden daha ağır şeyler kaldırırım."

"Saçmalık. Muhtemelen senin kadar kiloluyumdur. Bu titrek bacaklarla tuvalete Bambi gibi gitmeyi deneyeyim."

Küçük odanın içinde birkaç adım atıyor, her adımda sendeliyor. "Arkanıza yaslanın ve erkeğinizin ne kadar güçlü olduğuna hayran kalın."

Dudaklarım kıvrıldı, kahkahamı dizginledim. "Çok güçlü. Çok etkileyici. Kendine zarar vermeden önce lütfen dur."

"Bebeğim, seninle ben ilgileneyim." Banyonun dışında duruyor, ikimizin de bedenlerini dar kapıdan nasıl geçireceğini düşünüyor.

"Eğer kırık kemiklerle yatakta yatarken bana bakmak gibi bir planın yoksa, beni rahat bırak." Çenesini elimle ovup kısa sakalını öptüm. "Zaten bana bakmak için yeterince şey yapıyorsun."

İç çekerek, ayak tabanlarım soğuk banyo fayansına sıkıca değene kadar bacaklarımı yavaşça indiriyor. Sonra - onun ısrarı üzerine- küvetin kenarına oturuyorum ve cildimi ılık bir bezle titizlikle temizlemesine izin veriyorum.

Yatma vakti rutinlerimizi yerine getirirken banyodaki aynada birbirimize uykulu, sevgi dolu bakışlar atıyoruz. Ve her geceyi, popoma hafifçe vurulan bir şaplağın, saçlarımı tarayan parmakların veya aynaya göz kırpan bir bakışın verdiği rahatlık içinde yatağına hazırlanmakla geçirseydik hayatın ne kadar mükemmel olacağını hayal etmeden duramıyorum. Hayatımın aşkının, dişlerimizi fırçalarken

uykulu bir gülümsemeyle banyo lavabosunda yanımda durması bir peri masalı.

İkimiz de dondurma yiyemeyecek kadar yorgunduk, uykulu bir şekilde yatağa girdik ve birbirimizin kollarına sarılıp uykuya daldık.

—

Ertesi sabah uyandığımda Denver'ı bir kutu dondurma ve iki kaşıkla beklerken buldum. Gülümsemesi, doğuya bakan bir pencereden içeri süzülen güneşten daha parlaktı.

"Dondurma için biraz erken değil mi?" diye esniyorum, bulanık görüşümle ona bakıyorum.

"Kahvaltıda dondurma yemek yetişkin olmanın yegâne avantajlarından biri. Biraz yaşa Hart." Bana bir kaşık uzatıyor ve ben doğrulurken küvetin kapağını açıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi o kadar bitkin, susuz ve hiç olmadığım kadar rahat hissediyorum ki, kahvaltıda dondurma yemek mantıklı. Ağzımda çilekli dondurma dolu bir kaşık tutuyorum, dondurmanın dilimin üzerinde yavaşça erimesine izin veriyorum ve başım omzuna düşüyor.

"Dün gecedен sonra iyi misin?"

Hem çok lezzetli bir şekilde ağrım var, hem de inanılmaz derecede memnunum. "Mükemmel."

"Blair, sen benim her şeyimsin," diye fısıldadı, dudakları saç diplerime değiyordu.

Dudaklarımı yaladım, kaşığı yavaşça ağzımdan çektim, dişlerimi sıkıp bu adama ne kadar aşık olduğumu tereddütsüz söylemeyi düşündüm. Her şeyi bir piknik sepeti gibi önümüze serdim. Bir an bile işleri ağırdan alabileceğimizi düşünmenin aptalca olduğunu kendime itiraf ettim.

Ama telefonundan gelen iğrenç bir ses ikimizi de o tatlı sersemlikten sıçratıyor.

"Ah, bak. Alarmı bu yüzden kurdum." Dondurma kabını bana uzatıp ince çarşafın altından çıkıyor. Alarm kapanınca oda sessizleşiyor ve bana bakıyor. "İlaçların nerede? Şuradaki cepte mi?"

Hemen etrafı karıştırmaya başlıyor, daha nerede olduklarını söyleme fırsatım olmadan elinde antidepressanlarımla geliyor.

"Ne..." diye bir soru sormaya başlıyorum ama dürüst olmak gerekirse ne soracağımı bile bilmiyorum. "Hapım için bir alarmanız var mı?"

"Tabağınızdan çıkarabileceğim bir şey daha var. Tabii ki kendim alamam. Ama sizin almanızı sağlayabilirim." Düşünceli bir şekilde etiketi okudu, sonra dikkatlice eline tek bir beyaz tablet döktü. "Orada başka hap şişesi görmedim ama almanız gereken başka bir şey varsa, alırım."

"H-hayır. Sadece bu." Bu kadar kayıtsız olması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Dudaklarımı yalayıp yavaşça hapı alıyorum. "Şey, bunları almam sana tuhaf geliyor mu?"

"Başka bir sebepten dolayı reçeteli ilaç almak zorunda kalsan garip karşılar mıydım? Hayır." Yatağa geri atlayıp alnıma süper hızlı bir öpücük kondurdu. "Sadece... Konuşman gerekirse buradayım diyerek kendimi tekrarladığımı biliyorum. Ayrıca teklifimi görmezden geleceğini de biliyorum çünkü kimseden yardım istemekten hoşlanmıyorsun. Ama her şeyini bana anlatmak istiyorum. İyi haberlerini, kötü haberlerini, her şeyini, her şeyini. Bana söylemek istediğin her şeyi dinlemek istiyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve fısıldadım: "Tamam, peki, bunları on sekiz yaşımdan beri alıyorum..."

Kürtajdan hemen sonra ilk majör depresif atağımı geçirdim."

Denver

(on sekiz yaşında)

Annem öldüğünde, babamın bir haftadan kısa bir süre sonra gecenin bir yarısı ortadan kaybolacağını tahmin etmiyorduk. Ama öyle oldu.

Hem de tam zamanında. Sürüyü otlaktan eve getirmemiz gerekmeden hemen önce sıvıştı ve kardeşlerimle beni, neredeyse bir saatlik mesafedeki her çiftlikte iyilik istemek zorunda bıraktı. Tek bir adamı kaybetmenin bu kadar büyük bir etki yaratmasını beklemesiniz ama Büyükbabam öldü ve babam çiftliğin tüm operasyonlarını devraldı, hiçbirimize öğretme zahmetine girmede. Yani o gittiğinde, kardeşlerim ve ben sıfırdan nasıl işletileceğini öğrenmemiz gereken bir sığır çiftliğiyle baş başa kaldık. Austin en az bir hafta boyunca uyumadı; bütün gece çiftliğin mali durumunu anlamaya çalıştı, sonra da bütün gün ev işlerine yardım etti. Jackson, Red ve ben günde en az on beş saat çalışıyorduk.

Babamın cenazede ortalıkta olmadığını da söylememe gerek yok. Tanrı'ya şükür Kate vardı, neredeyse her şeyle o ilgilendi. Annemin ölümünden üç hafta sonra cenaze günü geldiğinde, o kadar bitkindim ki, Blair'in koluna sıkıca sarılıp günün bitmesini beklemekten başka bir şey

yapamadım. Zihnim o günün her ayrıntısını sildi, ertesi sabah sığır ayıklama işine geri dönebilmek için geçmişimi sildi.

Tüm bunlardan şikayetçi değildim -aslında hayır- çünkü son birkaç ayda hiç düşünemeyecek kadar yorgun olduğunuzda tüm dünyanın yerle bir olduğunu düşünmek zor. İş, hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Blair'le pek konuşmamıştık, sırf yoğun programlarımız yüzünden. Ben çiftlikte canla başla çalışırken, o da annem öldükten sonra benimle geçirdiği haftanın yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Cenazeden önceki gece Wells Kanyonu'na, ertesi sabah da Vancouver'a arabayla gitmişti, bu yüzden onunla vakit bile geçiremedim. Bunun dışında, ara sıra attığımız kısa mesajlar ve haftada bir yaptığımız telefon görüşmeleriyle idare ediyorduk.

Bütün bunlara rağmen, iyi bir yerde olduğumuzu varsayıyordum, ta ki rastgele bir hafta içi akşamı, gün batımından hemen önce cep telefonuma geri döndüğümde Blair'den gelen cevapsız aramalarla dolu bir cep telefonu bulana kadar.

Geride kaldım, diğer adamların atlarıyla öne geçmelerini bekledim ve onu çağırdım.

"Hey, bebeğim. Seni özledim," dedi yumuşak bir sesle, sesindeki titreklik bana ağladığını gösteriyordu.

"Neler oluyor?"

"Ben... şey, aslında ben-" Nefes alış verişisi kısa ve kesik kesikti. Nefes nefese.

"Bir nefes al, Ayı. İyi misin?"

"Lütfen bana çıldırmayacağına, sinirlenmeyeceğine ya da başka bir şey yapmayacağına söz ver. Tamam mı?"

Midem burkuldu, olabilecek en kötü senaryoya hazırlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar

bitkindim ki, o senaryonun ne olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Lütfen," diye yalvardı sessizliğime karşı.

"Tamam, söz veriyorum."

"Denver... Ben... Lanet olsun... Ben..." Hıçkırıklar arasında konuşması gözyaşları yüzünden çok zorlaştığı için sözleri yarıda kesildi.

"Sen-" Boğazımdaki yumruyu temizlemek için bir saniye durdum, sonra kelimeler ağızımdan hızla döküldü, konuşurken neredeyse nefes bile almadım. "Benden ayrılıyor musun? Çok meşgul olduğum için özür dilerim, seni ziyarete geledim, hatta sık sık arayamadım bile. Ama seni her şeyden çok seviyorum-"

"Aman Tanrım, hayır. Burada olan bu değil. Hamileyim."

Atımdan düşmemiş olmam küçük bir mucizeydi ama - kahretsin - eyerin boynuzuna canım pahasına tutundum. Gözlerim anında donuklaştı ve etrafımdaki tepeleri kafa karıştırıcı bir sisle kapladı.

"Blair, kahretsin. Tamam... ne zaman eve geliyorsun?"

"Yapamam. Annen için okuldan izin aldım, o yüzden yapamam." Hava uzun süre sessiz kaldı, sonra sessizce ekledi, "Bugün okul kliniğinde teyit için randevum vardı. Dün testte yanlış çıkarsa diye seni strese sokmak istemedim."

"Bebeğim, aramalıydın. Tamam, yani... iki hafta sonra Noel'de evde olacaksın, değil mi? Son sınavından sonraki gün?" Beynim, onu daha erken görmenin bir yolunu bulmak için dönüp duruyordu.

"Şey... Hastanedeki randevumu sınavlarım bittikten hemen sonraya ayarladım. Yani eve düşündüğümünden birkaç gün sonra gelebilirim."

Midem ölmek üzere olan bir balık gibi çırpınıyordu. "Durun, neden?"

"Denver..." Sesi duyguyla kalınlaşmıştı. "Bu bebeği doğuramam."

Kusabilirdim. Dürüst olmak gerekirse, nasıl kusamadığımı bilmiyorum. Bunun yerine, atımın bizi yavaşça eve getirmesine izin verdim; dizginleri tutacak gücü bile bulamadım. "Sence bunu tartışmamız gerekmez mi?"

"Tartışılacak ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bebek sahibi olamayız... On sekiz yaşındayız. Ben okuldayım, sen çiftlikte kendini öldürüyorsun."

"Yani okulu bırakıp burada kalıyorsun-"

Sesinde yeni bir sertlikle sözümü kesti. "Okulu mu bıraktım? Bir dönem daha geçti ve sence senin ev hanımın olmak için okulu mu bırakmalıyım?"

"Sana ve bebeğe bakabilirim. Sen burada yaşayabilirsin, ben de bize bakarım."

"On sekiz yaşındayız." Burnunu çekti. "Bunu istemiyorum."

"Peki ya ben? Peki ya benim isteklerim?"

"Sanırım sen de istemezsin."

Yanlış.

"Ayrıca bu senaryoda her şeyden vazgeçmek zorunda kalan benim" dedi.

Ama öyle değildi. Çünkü bu kadere çok benziyordu; aynı anda bu kadar çok boktan şey yaşandıktan sonra, küçücük bir umut ışığı olabilirdi. Eğer bebeği doğurmazsa, tekrar bir aile kurma şansımı kaybedecektim.

"Blair..."

"Seni kavga etmek için aramadım. Çıldırmayacağına ya da sinirlenmeyeceğine söz vermiştin."

Nasıl çıldırmayacaktım?

"Bu, hamile olduğunu ve beni hiçbir karara dahil etmeyeceğini öğrenmeden önceydi."

"Lütfen, bunu benim için daha da zorlaştırmayın. Lütfen." Telefona iç çekti ve yüzündeki kalp kırıklığını mükemmel bir şekilde hayal edebildiğim için nefret ettim. "Burada en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Bebek..."

"Gitmem gerek. Yakında dersim var."

"Blair, karar vermeden önce bu konuyu biraz daha konuşabilir miyiz? Bana da söz hakkı ver."

Sözlerim sağır kulaklara gitti. Bıkkınlıkla verdiği nefesten anlıyordum. "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

"Lütfen? Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," dedi sessizce ve telefonu kapattı.

Hat kesilir kesilmez, zihnim saatte yüz mil hızla çalışırken, tamamen kas hafızama güvenerek ahıra geri döndüm. Onunla şahsen konuşmam gerekiyordu, o zaman bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak konusunda ne kadar ciddi olduğumu görecekti.

Elbette on sekiz yaşında çocuk sahibi olmak ideal değildi, ama başarabilirdik. Annem ve babam gençken çocuk sahibi oldular ve her şey yolunda gitti. Annem beş on yıl daha bekleseydi, biz yetişkinliğe ulaşmadan çoktan ölmüş olurdu. Yani belki de genç yaşta çocuk sahibi olmak ilahi bir plandı.

Kahretsin, onun fikrini almak için neler vermezdim ki. Blair'in fikrini değiştirebilecek biri varsa, o da annemdi.

Sanki sakinleştirici verilmiş gibi hareketler yaptım, uzuvlarım kukla ipleriyle hareket etti. Atımı götürüp beslemeyi bitirdiğimde, etraftaki son adam bendim, diğer çiftlik işçileri muhtemelen yemeğin yarısını çoktan yemişlerdi. Midem bulanırken yemek yiyecek durumda değildim, zamanım da yoktu.

Kendime fazla düşünmeye fırsat vermeden büyük eve doğru ilerledim, merdivenleri hızla çıktım ve çantamı

hazırladım.

Elbette, Blair'in randevusuna haftalar vardı ama bu, damarlarımda dolaşan aciliyeti engellemedi. Onunla birlikte olmaya ihtiyacım vardı. Durum hakkında tekrar konuşmanın tek yolu yüz yüze görüşmekti ve acilen tekrar konuşmaya ihtiyacımız vardı.

Merdivenlerden aşağı hızla inerken köşeyi dönen Austin'le çarpıştım. Devasa elleri, geriye doğru düşmemi engellemek için omuzlarımı kavradı; omzuma astığım tıkabasa sırt çantam sayesinde dengemin merkezini yakaladım.

"Nereye gidiyorsun?"

Korkuluğa parmaklarımla dokundum. "Blair'e ulaşmam gerek."

"Denver." Yanından uçup gitmemi engellemek için gömleğime vurdu. Sesi sert ve babacandı. "Şu anda Vancouver'a beş saatlik bir yolculuk yapamazsın."

"Onu görmem gerek. Onunla konuşmam gerek."

"O zaman şu lanet telefonu aç."

"Şu an böyle bir seçenek olsaydı, yapardım Aus. Ama onu görmem gerek. Anlamıyorsun... anlamıyorsun." Parmaklarını tek tek tişörtümden çektim. "Özür dilerim, her şeyi yoluna koyar koymaz döneceğim. Seni seviyorum."

"Denver!" diye bağırdı, beni dışarıya kadar takip ederek. "Sen de buradan ayrılmayacaksın. Kalmalısın."

Muhtemelen babamız gibi sonsuza dek kaçıp gittiğimi düşündüğünü fark edince, daha fazlasını hak ettiğine karar verdim. "Aus, geri dönüyorum. Kimseye tek kelime etme - Blair hamile. Onu almaya gitmem gerek. Onu eve getirmem gerek."

Ön verandada dururken tüm tavrı, ağırlığının da değişmesiyle birlikte değişti. Elini yüzünü aşağı doğru indirdi. "Kahretsin. Tamam. Tamam, git kız arkadaşını al."

Vancouver'a beş saatlik yolculuk dört saatten biraz fazla sürdü, ama şehir sokaklarında yol bulmaya çalışırken iki saat daha harcadım. Ve kampüste onun binasını ararken tam kırk dakika geçirdim.

Sabahın ikisinde kapısının önünde dururken, bir anlığına bir yere gidip biraz uyuyup sabah sakin bir kafayla dönmeyi düşündüm. Ama aynı zamanda onu görmeye de çok ihtiyacım vardı. Gözlerine bakma isteğim her şeyden ağır basıyordu, bu yüzden kapıyı çaldım. Önce yavaşça, oda arkadaşlarını düşünerek. Sonra biraz daha sert.

Rastgele bir adam kapıyı açtığı anda, kulak zarlarımdan kan fişkırdı ve bayılmamak için kapı pervazına tutundum. Hiçbir zaman kıskanç biri olmamıştım, olmaya da hiç gerek duymamıştım. Blair benim sevgilimdi. Kasabadaki herkes bunu biliyordu ve Blair bana ondan şüphe etmem için hiçbir sebep vermemişti.

Ta ki bu orospu çocuğuna kadar.

"Yardımcı olabilir miyim dostum?" dedi uzun boylu, futbolcu tipli adam. Elbette, benden 23 kilo daha ağırdı ama ben oldukça hızlıydım. Bu adama zarar verecek kadar uzun süre yumruklardan kaçabilirdim.

Boğazımı temizleyip sesimi kalınlaştırmaya çalıştım. "Blair için buradayım."

Bilirsin işte. Kız arkadaşım.

"Denver mı?" Blair'in sesi yurttan derinlerden geliyordu. Sonra, atlet ve pijama pantolonuyla, saçları çıplak omuzlarına dökülmüş halde, yanına fırladı.

"Brennan, sorun değil. Hallettim." Kolundan tutup kenara çekti. Gözlerim bir anlığına aralarında gidip geldi ve Blair bunu açıkça fark ederek, "Brennan oda arkadaşımın erkek arkadaşı," diye ekledi.

Brennan hafifçe homurdanarak yatakhaneye girdi ve Blair'i endişeli bir bakışla bana bakarken bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun? Telefon görüşmemizden sonra doğruca buraya mı geldin?"

"Elbette ki öyle yaptım. Böyle şeyleri bırakamazdım."

"Den, senin burada olman fikrimi değiştirmemi sağlamayacak."

"Bunun hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Kapıdan uzaklaştı ve ben de küçük yatakhaneye girdim; Ağustos ayında ailesiyle birlikte onu eve taşıdığım zamandan tamamen farklı görünüyordu. Duvarlar posterlerle süslenmişti, tezgah kirli bulaşıklarla doluydu ve tek boş duvara bir bisiklet seti yaslanmıştı.

"Peki, ev arkadaşının erkek arkadaşı... Burada mı yaşıyor?" Eşyalarına dair izler aradım.

Blair gözlerini devirip ön kapıyı kilitledi. "Hayır. Bazen Ashley'le burada kalıyor. Gel, odamda konuşabiliriz."

Onu küçük, karanlık oturma odasından geçerek küçük, karanlık yatak odasına kadar takip ettim. Yatağının üzerine çöküp, nefes almadan önce yanıma oturmasını bekledim. Eli uyluğuma indi; beni hâlâ sevdiğinin kesin bir işaretiydi bu.

"Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Şey, birincisi... nasıl hissediyorsun? Hasta mısın?"

Omuz silkti. "Daha iyiyim ama dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değil. Anlaşılan midem demir gibi sağlammış bu konuda..." Eli hızla karnının etrafında bir daire çizdi. "Ama ne zaman içsem kusuyorum. Hiç mantıklı değil."

"Eh, sürekli hasta olmaktan iyidir." Ön kolundaki çilleri işaret parmağımla birleştirdim. "Ayı... Sanırım buradaki tüm seçenekleri tartışmamız gerekiyor. Belki ideal değil ama bu gerçekten iyi bir şey olabilir. Daha sonra okula dönebilirsin, ya da bir iş bulabilirsin, ya da ikisi de olmaz. Sana bakmak konusunda ciddiydim."

Titreyen parmaklarının arasına burnunun kemerini sıkıştırdı. "Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum ve istemiyorum da—okuldan vazgeçemem."

"Ancak..."

"Denver. Bu bebeği doğuramam."

"İkimizin de bir gün evlenip çocuk sahibi olmak istediğini sanıyordum." Sesim titredi ve boğazımda hızla büyüyen kütleyi savuşturmak zorunda kaldım. Kolunu okşama şeklim beni çılgına çevirmişti çünkü aniden ona dokunmak için son şansım gibi gelmişti. Geri çekiliyordu. Avucunun bacağımdan kaymasından ve yerine yenisini koyma zahmetine girmemesinden bu anlaşılıyordu.

"Bir gün. Şimdilik değil. Daha yetişkin sayılırız..."

"Annemle babam on dokuz yaşında evlendiler ve ne kadar mutlu olduklarına bak. Biz de öyle olabiliriz. Bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz. Şimdi bir aile olalım." Sesimin ne kadar zayıf ve yalvaran çıktığına utanmak geldi içimden ama kendimi durduramadım. "Tek istediğim sen, bu bebek ve biz. Ev, çiftlik, çocuklar. Bunları seninle istiyorum. Bunları sana vermek istiyorum, Ayı. Lütfen."

Gözlerinin altındaki yaşları sildi, burnunu çekti. "Den... Seni seviyorum ve bunun bir gün için plan olduğunu biliyorum. Ama bunun tam da şimdi olmasını beklemiyordum."

Elimi ön cebime soktum, gözlerim yaşlarla doluyken önünde diz çöktüm. Ellerim o kadar terlemişti ki küçük mücevher kutusunu açıp annemin yüzüğünü çıkarmakla uğraştım. "Sen benim tüm dünyamsın. Sana sahip olmak için, seninle bir aile kurmak için her şeyden vazgeçerim. Konuştuğumuz şeyleri isteyen, beni seven küçücük bir parçan varsa, lütfen benimle evlen."

Bir hıçkırık tüm vücudunu sardı. "Bu adil değil."

"Tıpkı benim düşüncelerimi dikkate almadan hayatını değiştirecek bir karar almanın adil olmadığı gibi."

"Kendim için doğru olanı yapmaya çalışıyorum... ikimiz için de. Seni seviyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, yürek parçalayıcı bir çığlığı bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Öyleyse benimle evlen." Hâlâ dizimin üzerindeyken öne eğildim ve yüzünü tuttum, böylece gözlerimin içine bakmaya zorlandı. "Benimle evlen, seni çok mutlu edeceğime söz veriyorum. Lütfen Blair. Benimle evlen."

Bir dakika boyunca o kadar sessiz kaldı ki, umutlanmaktan kendimi alamadım. Ta ki çenesindeki gözyaşlarını silmek için elimi uzatana kadar, başını eğdi ve sözümü kesip kendi gözyaşlarını sildi.

Ciğerlerimde kalan son nefesle adını boğuk boğuk söyledim. Cevap vermeyince, topuklarımın üzerine çöküp annem öldüğünden beri en şiddetli şekilde ağladım.

Sonunda, neredeyse bir asır sürmüş olabilecek bir sürenin ardından, cevap verdi. "Seni seviyorum ama—"

"Ama" kelimesi cümlenizin ilk kısmının saçmalık olduğu anlamına geliyor."

Bana doğru alaycı bir sırıtış attı. "Şimdi de tam bir pislik oluyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sana birlikte hayalini kurduğumuz hayatı yaşatmak isteyen bir aptal mı? Bir aile kurmak isteyen mi?"

"Belki de senin hayalinin benimkiyle aynı olmadığını fark edemeyen bir aptalım."

"Ne zamandan beri? Bu doğru değil."

Doğru olamazdı. Blair'i dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordum. Beni mutlu etmek için bütün bunları söylemezdi. Bunu istiyordu. Emindim.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca elimi tersiyle ovuşturdum. "Bunu defalarca konuştuk ve bir kez bile istemediğin bir şeymiş gibi konuşmadın."

"Kabul edilmek için çok uğraştığım programı bitirmek istiyorum. Genç olmanın, kim olduğumu keşfetmenin tadını çıkarmak istiyorum. Ya şehirde olmayı sevdiğime karar verirsem? Ya da başka bir yerden iş teklifi alırsam?"

"Ya çiftlikte yaşamayı ve anne olmayı seversen? Her gün ata binebilirsin. Her gece birlikte olabiliriz."

Gözlerini kapattı, göz kapaklarındaki çatlaktan yaşları sildi. "Denver, yapamam. Birkaç yıl sonra belki farklı hissederdim. Ama şu anda yapamam. Senden hazır olmadığım bir hayat istiyorsun. Eğer istediğin buysa -tatlı bir ev hanımı ve bir sürü çocuk- belki de sana bunları vermeye hazır bir kız bulman gerekiyor. Ama o ben olmayacağım."

Saçmalık. Dudaklarından dökülen her kelime tam bir saçmalık olmalıydı. Gerçekten böyle hissettiğine inanmayı reddettim çünkü çok...

"Blair, benimle ayrılıyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı ama vücudunun geri kalanı evet diye haykırıyordu; kollarını kavuşturmuş, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarında bir somurtkanlık vardı. Sonunda fısıldadı: "Bilmiyorum."

Çığlık atmamak için dudağımı sertçe ısırdım. "Yapamazsın. Blair, buraya sensiz yaşayamayacağım için geldim. Seninle konuşmam gerekiyordu. İhtiyacım olan—"

"Buraya geldin çünkü beni, bedenimi etkileyen ve hayatımı senin hayatından çok daha fazla etkileyen bir karardan vazgeçirebileceğini düşündün."

"Sanırım bunun hayatımızı etkilediğini düşündüğüm için. Birlikte planladığımız hayatı." Yatak odası zemininin

kişisel cehennemine daha da gömülürken ona baktım, tek istediğim yatağına girip onu kucaklamaktı.

"Seni seviyorum ama senin olmamı istediğin kişi olamam, yapmamı istediğin şeyi yapamam. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni seviyorum... ve umarım bir gün bunun en iyisi olduğunu görürsün." Yutkundu, çenesindeki seğiren kaslara yapışan gözyaşlarını sildi. "Randevum 3 Aralık'ta, eğer gelmek istersen destek olabilirim."

"Demek bu kadar? Sik beni, tamam mı?"

"Bunu sana zarar vermek için yapmıyorum. Asla yapmam. Sadece... yapamam."

Yeni doğmuş bir at gibi titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve parmak uçlarımı gözlerimin üzerinde gezdirdim. Eğildim ve şaşkınlıkla alnından hafifçe öpmeme izin verdi.

Yüzük kutusu elimden yatak örtüsüne düştü ve "Bunu saklayabilirsin, satabilirsin ya da eritip kolye yaptırabilirsin. Nasıl istersen. Annem sana vermemi istedi." dedim.

Odasından, yurdundan veya binasından çıkmama karşı çıkmadı. Mesaj atmadı veya aramadı. Kelimenin tam anlamıyla ne kadar bitkin olsam da, eve kadar arabayla gittim ve çiftliğin hemen yanından geçerek yola devam ettim. Ta ki daha önce hiç gitmediğim bir yol bulana kadar ve yol, bir tarafında uçurum olan ATV patikasına benzeyen bir şeye dönüşene kadar, devam etmekte hiç tereddüt etmedim.

Belki dramatik, hastalıklı ve deliceydi ama o an kamyonumun yoldan çıkıp 60 metre aşağı yuvarlanması umurumda değildi. Ölmek yerine, çılglık atabileceğim ve kimsenin beni duymayacağı bir yer buldum.

Öyle de yaptım. Ta ki dizlerim gibi ciğerlerim de neredeyse çökene kadar. Ayaklarımda altındaki kayalara düşmekten kanayan bacaklarımla, alnım toprağa düşecek

şekilde eğildim ve içimde kalan tüm duyguyu dışarı boşalttım.

Sonra saatlerce orada oturdum ve öğleden sonra geri döndüğümde Austin'in odamda beni beklediğini gördüm.

"Blair yok mu?" diye sordu.

"Hayır Blair." İki gündür üzerimde olan kıyafetleri çıkarıp bir eşofman altı giydim. "Evlenme teklif ettim, sonra sanırım o da benimle ayrıldı."

"Onu eve getirmek için oraya gittiğini sanıyordum..."

"Dün beni aradı ve kürtaj için randevu aldığını söyledi. Belki fikrini değiştirebilirim diye düşündüm." Başımı yastığa koyduğumda gözlerim anında ağırlaştı. "Yanlış düşünmüşüm."

"Ayrılmak için çok kötü bir sebep."

"Yıllardır konuştuğumuz her şey birdenbire yalan çıktı, ona göre. Bana çok geçerli bir sebep gibi geliyor." Yan dönüp duvara döndüm. "Biraz uyuyabilir miyim lütfen?"

"İkiniz halledersiniz, dostum." Austin avucunu bacağıma vurdu ve haftanın geri kalanını yatakta geçirirken tek kelime etmedi.

Blair

(on sekiz yaşında)

"Gelecek," diye mırıldandım Cassidy'e, cam ön kapıya bakarken.

"Muhtemelen haklısın. Eminim kaybolmuştur." Elimi sıkıca kavradı. "Vancouver, Wells Kanyonu'ndan hiç ayrılmayan bizler için oldukça bunaltıcı."

"İlk başta derslerimi bulmaya çalışırken kendimi kaybettim." Dizimin endişeyle başka bir boyuta sıçramasını engellemek için boştaki elimi kullandım. "Evime geldiğinden beri konuşmadık. Sadece... Cass, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu, kürtaj randevunuza gelmeden önce sormanız gereken bir soru gibi görünüyor, ama..."

"Hayır, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Çocuk sahibi olacak durumda değilim. Hele ki Denver ve ben şu anda iyi bir durumda değilken." Tekrar kapıya baktım. "Bizimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bundan bir daha dönebilir miyiz bilmiyorum."

"Yapacaksın. Hiç flört deneyimim olmayabilir ama ikinizin de gerçek birer iş olduğunuzu biliyorum. Kasabadaki herkes bunu biliyor."

Birdenbire, çift kanatlı sallanan kapıdan bir hemşire ismimi seslendi.

"Şey, şey. Bir dakika daha bekleyebilir miyiz? Birini bekliyorum."

Orta yaşlı kadın bana içten bir gülümsemeyle baktı. "Tatlım, randevun yirmi dakika önceydi... Maalesef daha fazla bekleyemeyiz. Eminim beklediğin kişi döndüğünde hemen burada olacaktır."

Cassidy başını sallayarak elimi bıraktı. "Ben tam burada, bu sandalyede kalacağım, böylece buraya geldiğinde ve sen gittiğinde paniklemeyecek."

Gözyaşlarımı geri iterek hemşireyi takip etmek için döndüm ve en yakın arkadaşımı ve bebek kakası rengindeki bekleme odasını geride bıraktım.

İşlem bittiğinde, Denver'ı ve beni iyileştirme şansı da sona erdi. Her zaman güvenerek güvendiğim tek kişi, hiçbir açıklama yapmadan, her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıkmadı.

Blair

Dondurma kaşığını küvete bıraktıktan sonra Denver beni yanına çekti, yanağımı sıcak, çıplak göğsüne bastırdı.

"Yaşanan her şey için çok fazla pişmanlık taşıyordum - taşıyorum. Kürtaj yaptırmanın doğru karar olduğunu biliyorum ama aynı zamanda işleri farklı şekilde halledebileceğimi de biliyorum." Teninin misk kokusunu içime çekip ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Önce seninle konuşmadığım için özür dilerim."

"Haklıymışsın, çocuk sahibi olacak durumda değildik. Verdiğim sözleri yerine getirecek durumda değildim. Hatta kendim de bebek gibi davranıyordum."

"Keşke bebeği tutabileceğimiz bir durumda olsaydık, çünkü o zaman ben de seni tutabilirdim. Bizi kıran kişinin ben olduğumu bilmek çok kötü," diye itiraf ediyorum gözyaşlarıyla dolu bir iç çekişle.

"Yapmadın. Senin hatan değildi." Dudakları başıma bastırdı. "Yine de ikimizin de kendimizi suçladığımızı bilmek güzel."

Onun kalp atışlarının yarattığı topraklama ritmine kendimi bırakıyorum ve "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum.

"Elbette."

Derin bir nefes alıp avucumu bacağındaki küçük ayı dövmesinin üzerine koydum. "O zamanlar neden randevuya gelmedin? Ya da sonra beni kontrol etmeye gelmedin? Sen..." Kendimi toparlamak için durakladım, ciğerlerimdeki yanmayla mücadele ettim. "Orada olmana ihtiyacım vardı. Yanımda olmana ihtiyacım vardı."

"Orada olmadığım için kendimden nefret ediyorum. Bunu söylemek için söylenecek hiçbir bahane yok. Bencil bir çocuktum ve sen benden daha iyisini hak ediyordun."

"Tamam, bahane yok. Bana beş saniye dürüstlük ver ve o gün ne yaptığını söyle, bunu duymak canımı acıtsa bile."

Orada olmamak için uydurduğu bahaneleri duymama gerek olmadığını hep kendime söyledim, çünkü bunun daha fazla yıkıma yol açacağını düşünüyordum. Şimdi ise buradayım, neredeyse ona sözleriyle beni yok etmesi için yalvarıyorum. Gelecek için bir umut varsa, artık odada canlı bir bomba varken oturamayız.

"Ama bu çok aptalca, Blair. Benden tekrar nefret etmeni istemiyorum."

"Senden asla nefret etmedim," diye itiraf ediyorum. "Kalbim kırılmıştı."

"To-may-to, to-mah-to."

Yanına hafifçe dokundum. "Kuralları çiğniyorsun. Şu anda bana gerçeğini söylemen gerekiyor."

"Bir gece önce Vancouver'a gittim ve Cass'le birlikte olduğunu biliyordum, bu yüzden uzak durdum. Sabah Stanley Park'a gittim ve kafamı boşaltmak için deniz duvarı boyunca yürüdüm. Sonunda çok ağladığım için birkaç yaşlı kadını korkuttum. Randevuna gelmemek için hiçbir sebebim yoktu. Hatta, tüm yol boyunca hastanenin otoparkında kamyonetimde oturdum. Ve randevuyu atlayarak tam bir pislik olduğumu biliyordum ama yapamadım."

Kaşlarım çatıldı ve kendimi kollarından ayırıp ona baktım. "Lobide utanç verici bir süre bekledim, gelmeni umarak. Ve sen... otoparkta mı oturuyordun?"

"Bak, sana bunun boktan bir bahane olduğunu söylemiştim. O gün çok kaybolmuştum." Gözlerini hızla kırpıştırırken yaşlar gözlerinde birikti, sonra dağıldı. "Ayrıldıktan sonra birini benim için kaçak içki üretmeye ikna ettim, sonra da günün geri kalanında kamyonetimin kasasında oturup içtim. Cassidy bana birkaç tehdit mesajı attı ve kendimi açıklayamadığım için cevap vermeye bile tenezzül etmedim."

"Peki ya sonra? Neden sonra gelmiyorsun? Ya da beni ara. Bir şey."

"Önemsediğim her şeyi çoktan kaybettiğimi ve bundan sonra beni asla affetmeyeceğini düşündüm, bu yüzden vazgeçtim. Seni kaybetmek benim cezamdı."

"Sen benim insanımsın. Seni hemen affederdim."

"Keşke işlerin gidişatını değiştirebilseydim. Seni elimde tutmak için son bir çaba olarak gecenin bir yarısı yurt odanda sana evlenme teklif etmemeliydim. Benimki yıkılırken bir aile kurmanın bir yolunu gördüğüm için hayallerinden vazgeçmeni sağlamaya çalışmamalıydim. Ve gerçekten de seni tek başına bu zorlu süreçten geçirmeye zorlamamalıydim." Parmakları gözlerinin iç köşelerine o kadar sert bastırıyor ki, kendini kör edeceğinden endişelenmeye başlıyorum. "Hayatımın en büyük pişmanlığı bu. Son on dört yılda hayatıma devam ettiğimi düşünmeni sağlayan her hareketim de hemen ardından geliyor."

"Seni affediyorum. Bin kere affediyorum." Göğsünden uzaklaşıp hüzünlü gözlerinin koyu kahverengilerine bakıyorum, sonra yüzündeki endişeyi öpüyorum. Dilimin alt dudağında gezinmesine izin verip parmak uçlarımı omuzlarının kaslı kıvrımlarında gezdiriyorum. "Seni de

incittim. Senin de benim senin yanımda olmana ihtiyacım olduğu kadar, senin de benim yanımda olmana ihtiyacın vardı. Beni hiç affedebilecek misin?"

"Seni çok uzun zaman önce affettim, Blair."

Parçalanmadık, tamamen değil. Yıllar önce parçalandık ama fısıldanan her gerçek ve şifalı öpücük bizi yeniden bir araya getiriyor. Eskisinden daha güçlü, umarım.

Öpücükler arasında dudaklarımı yalayarak, ona aşık olduğumu söylemenin nasıl hissettireceğini test ediyorum. Dün gece, olması gerektiği gibi duygusal bir itiraf yerine, önemsiz bir ifade gibi görünen bir şekilde söylendi. Ve o daha fazlasını hak ediyor. Dünyayı hak ediyor.

Başucumdaki komodinin üzerindeki telefonum çalışıyor ve bu müdahaleye inleyerek, istemeyerek de olsa derimi onunkinden sıyrıp ona uzanıyorum. Babamdan başkası olsaydı, hiç düşünmeden görmezden gelir, Denver'la bu anı asla terk etmek istemezdim.

"Hey, baba. Ne haber?"

"Hafta sonu tatilinde olduğunu biliyorum, bu yüzden seni rahatsız etmek istemem." Sesi, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kısık. "Ama annem sıcak bir tava alıp burada kendini fena halde yaktı, yani, şey, gelip bir bakabilirsen."

"Kahretsin." Denver'ın yanımda eriyen dondurmadan yavaşça bir ısırık almasını izliyorum. "Evet, en kısa sürede orada olacağım."

Telefonu kapattığımda çoktan yataktan çıkmış, kot pantolonunu giymişti. Ve bir an için, hayranlıkla onu izlemekten başka bir şey yapmıyordum.

"Giylenecek misin, yoksa gözümü sikmeye devam mı edeceksin?" diye espri yaptı. "Belki ikisini aynı anda yaparsın, böylece anne babana daha çabuk ulaşabiliriz."

"Benimle geliyor musun?" Çarşafı geriye atıyorum ve ayağa kalktığımda bacaklarımın dün gecedan beri hâlâ titrediğini görüyorum.

Karnının son izlerini örterek lacivert tişörtünün eteğini aşağı doğru çekiyor. "Elbette öyleyim, aptal. Bir gün senin için burada olma konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlayacaksın."

—

Antibiyotikli yanık kremi annemin su toplamış avucunda yayılıyor ve ön kolundaki kaslar, geri çekilmeye çalışarak dokunuşumla kasılıyor.

"Neredeyse bitti anne. Ağrı kesiciler işe yarıyor mu?"

"Belki biraz," diyor dişlerini sıkarak, hayır, etki etmeyeceklerini açıklıyor.

İkinci derece yanığın acısına rağmen -umarım enfeksiyon kapmasını engelleyebiliriz, tabii babamla ben de bandajla oynamamasını sağlamak için üstünde durabildiğimiz sürece- gülümsüyor ve neşeli. Öfkeli bir Alzheimer hastasıyla başa çıkmaya hazırlanırken, şehre doğru olan tüm yolculuk gergin geçti. Bunun yerine, sevgili annemi elinde serin bir bezle oturmuş, Çarkıfelek'i izlerken çikolatalı kurabiye yerken buldum; görünüşe göre hafızasını ve yargılarını bulandıran bunama sisi yoktu.

O bugün kendisi.

Tanrıya şükür.

"Sakar yaşlı annene baktığın için teşekkürler canım." Boştaki eli yanağıma değiyor ve elini metodik bir şekilde sarmaya devam ediyorum. Umarım mükemmel bir şekilde sarılırsa onu rahatsız etmez ve koparma isteği daha az olur. "Dökme demir bir tava aldığıma inanamıyorum; babanın da

az önce kahvaltı yapmak için kullandığını biliyordum çünkü onu pişirirken izledim."

"Bu bizim sakar doğamız."

"Çok şükür ailede bir hemşire var."

"Sheridan hastanesine gidip bütün gününü harcamak zorunda kalmaman hoşuna gitti."

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bazen senin için zor olduğunu biliyorum."

Yutkunarak, kızarmış gözlerine bakmaya cesaret ediyorum. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor ve gülümsemesinin köşesi, eskisinden daha da güçlenmeden önce bir anlığına titriyor. Samimi değil; bu ifadeyi biliyorum çünkü defalarca kullandım. Her şeye rağmen bir gülümseme. Her şeye rağmen bir gülümseme.

"Sorun değil anne. Tamamen sorun değil. Tıp fakültesine gitmemin bir sebebi vardı, değil mi?"

"Sadece yanıktan bahsetmiyorum, gerçi bu kısmı da çok kötü." Yaralı eli bandajlara rağmen elimi sıkıyor ve gözlerindeki acı parıltısını göz kırparak yok ediyor. "Hayatının tadını çıkarman gerekirken burada olduğunu bilmekten nefret ediyorum."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim." Sesim titredi; onu tekrar rahatlatmaya yönelik dengesiz bir girişimdi bu.

"Ah, bolonya, Blair." Sessizce gülüyor, bakışlarını veranda kapısına dikerken bakışlarımı kaçırıyor. İkimiz de yaz güneşinin altında dinlenen babama ve Denver'a bakıyoruz, bahçe sandalyelerinde bira eşliğinde sohbet ediyoruz. "Şu anda onunla olmayı tercih edeceğini biliyorum."

"Doğrusu, seninle olmak istiyorum." Bandaj elini sarıyor ve içimde biriken nefesi dışarı veriyorum. "Yeni gibi."

"Teşekkür ederim. Git eğlen ve onunla bir saniye daha geçirme fırsatını kaçıрма. Orada olmayı tercih edeceğini"

biliyorum, gerçi yalan oldukça ikna ediciydi."

Annemin kafasının bulanık olmadığı, sislerin dağıldığı bir günde onunla vakit geçirmek istemek bencilce geliyor. Onunla birlikte olma fırsatını değerlendirmeliyim.

Eve taşındığımda Denver ve benim yeniden kazandığımız tek şey zaman oldu.

Birbirimizi yeniden tanımanın zamanı geldi. Aşık olmanın zamanı geldi. Birlikte olmanın zamanı geldi.

Annem her gün zamanla mücadele ediyor çünkü zihnimizin bir köşesinde sürekli bir geri sayım var. Ne kadar ömrü kaldığını bilmediğimizi ama bunun yeterli olmadığını bize hatırlatan ürkütücü bir anı.

"Ne düşündüğünü biliyorum canım. Ama erkek arkadaşınla hafta sonu planlarına geri dönmek istemen sorun değil." Göz kırıyor, bugün Denver'la yaşadığım durumun gerçekliğini açıkça kavıyor; bu, onun tipik kafa karışıklığından hoş bir değişiklik. "Bir mucize eseri, ruh eşini bulan şanslı kişilerden birisin. Onunla geçirebildiğin her saniyeyi geçir."

"Ama ben... Seni, senin elinle ve senle terk ettiğim için kötü hissediyorum-"

"Bugün seninle takılmak istediğimi kim söyledi?" Bir anlığına aramızda kahkahalar koparan bir ifade takındı ve ben de alaycı bir tavırla koluna hafifçe vurdum. Kıkırdamamız o kadar yüksekti ki dışarıdaki adamlar kaşlarını kaldırarak bize baktılar. "Ben de ruh eşimi buldum. Ve birlikte geçirdiğimiz yıllar için çok minnettarım... Ne zaman biteceğini asla bilemezsiniz, bu yüzden fırsatınız varken değerlendirin."

"Teşekkür ederim anne. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum tatlım." Narin kolları omuzlarıma dolanıyor ve alnım alnına çarpıyor. Kucaklaşmanın rahatlığında, parfümünün çiçeksi kokusunda, incecik

saçlarının yanağını gıdıklamasında ve asla unutmayacağımı umduğum her şeyde yüzüyorum. Dudağıma akan yaşları silip daha sıkı sıkıyorum.

"Seni seviyorum," diye bir kez daha fısıldıyorum, her kelimedede yoğun bir duygu var.

Denver ve babası oturma odasına girerken rahatlayan annem, başparmağını ön girişe doğru uzattı. "Tamam çocuklar. Gidip eğlenin, bu hafta sonu kendime bir daha zarar vermemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Sen böyle sözler bile veremezsin. Hep sakardın zaten," dedi babam kıkırdayarak.

Annem başını sallıyor. "Beni bir balonun içine koy, engebeli zeminde yürürken bileğimi kırarım."

"Herhangi bir sorun çıkarsa hemen geri dönerim. Bu yangın enfeksiyon kapmasını istemiyoruz, bu yüzden temiz tutalım." Annem şu anda anlayacak kadar akli başında olduğu için annemle babamın arasında parmağımı oynatıyorum ama sonunda ona göz kulak olmak babama kalacak.

Denver'ın ön kolunu, denize açılmak üzere olan birinin kavrayışıyla kavrayarak onu kamyonete kadar takip ediyorum. Dudağımdaki titreme fark edilmiyor. Gözlerimdeki batma hafif. Kalbimin dengesiz atışları önemsiz.

Ta ki olmayana kadar.

Sürücü koltuğuna geçip nereye gittiğimizi soruyor ve özenle inşa ettiğim duvarlar tek hamlede çöküyor.

"N-ne olur..." Panikle derin bir nefes aldım, ciğerlerimi dolduramadım. "Ya eğer... eğer..."

"Ayı. Nefes al." Nefes alma kavramını anlamıyormuşum gibi gösteriyor. Sanki otuz iki yıldır sorunsuz yaptığım bir şey değilmiş gibi - dokuzuncu sınıfta bir virüs kapığım ve

neredeyse beni öldürecek kadar kötü bir şey olduğu zaman hariç.

Televizyonun paraziti tenimin altında nabız gibi atıyor ve beni kucağına çekiyor, kafatasımı öyle bir tutuyor ki yüzlerimiz birbirine yeterince yakın olsun, nefes verişleri benim nefes alışlarım olsun. Ruhlarımız kamyonetinin bankında iç içe geçmiş, Denver'ın avucu göğsümde sıcacık ve panik dağılana kadar kalbimi ve ciğerlerimi bir kukla gibi çekştiriyor.

"Konuş benimle," diye mırıldandı yanağıma doğru, parmaklarını boynumun arkasındaki saçların arasından geçirerek.

Ve en büyük korkumuz üzerimize çöküyor. "Ya annem gibi olursam?"

"O zaman, hayatımızda olabilecek her olası şey gibi, bunu da sakinlikle karşılarız. Ölmek kaçınılmaz, yaşamak değil. Seninle olabildiğince çok yaşamak istiyorum, Ayı." Dudakları yüzümdeki her çile narin öpücükler konduruyor. "Gelecekte ne olursa olsun, orada olacağım."

O orada olacak.

Ben de öyle yapacağım.

Blair

Sabahın ilk saatlerinde hava ilk kez durgun ve sessizdi. Bunun sebebi, kliniği bir oyun alanına çeviren on yaş altı yedi çocuğumdu. Bu sırada ben de tatlı ve yorgun annelerine Pap testi yaptırdım. Ayrıca Denver'ın aldığı kahve makinesiyle ofisimde yirmi dakika boyunca yalnız başıma dinlendim.

Şimdi beynim yandı ve saat daha on bile olmadı. Çalışma masamın sandalyesini tekrar yeni mini buzdolabına doğru sürüyorum, tek tek paketlenmiş bir çikolata alıp kendimi masama geri itiyorum. Çikolatayı ağzıma atıp, kalça ağrısından şikayet eden orta yaşlı bir hastanın röntgen sonuçlarına bakıyorum. Gerçekten işimi yapmaya çalışıyorum ama gözlerim odaklanmayı reddediyor ve beynim okumayı başardığım her kelimeyi reddediyor. Bu yüzden buzdolabına geri dönüp tekrar deniyorum.

Boynumu büküp parmaklarımı çıtlattım ve telefonuma uzandım. Belli ki bugün iş yok ve acilen kafamı boşaltmam gerekiyor.

Blair: Hey, at ödünç alma teklifin
hâlâ geçerli mi?

Telefonu masaya bırakıp, kimse fark etmese de meşgul görünmeye çalışarak kağıtları karıştırıyorum. Masamda uyuyor da olabilirim, fark etmez. Telefonuma bakıyorum, Denver'ın mesajımı aldıktan iki saniye sonra bana cevap vermemesine sinirleniyorum. Düşünden sonraki sabahki uzun sohbetimizden sonra, kendime biraz bakmam konusunda daha da ısrarcı olmuştu, bu yüzden bu fırsatı değerlendireceğini tahmin ediyordum.

Çöp kutusuna bir sürü çikolata ambalajı atıyordum ve bunları satın aldığı için Denver'a sessizce lanet ediyordum ki telefonum titredi.

Denver: Her zaman. Altıncı kattaki geyik derisini al. Ben epey uzaktayım, bu yüzden sana katılamıyorum.

Denver: Nasıl nişan alınacağını hatırladığını mı düşünüyorsun?

Blair: Bahse girerim ki bir atı senden daha hızlı eyerleyebilirim

Denver: Kaybeden oral seks yapıyor

Blair: Her iki şekilde de ikimiz için de bir kazanç gibi görünüyor

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp, sandalyemin arkasından ince kapüşonlu üstümü alıp dışarı çıkıyorum. Sonunda biraz daha serin bir gün ama güneş parlıyor. Bir atın sırtında kafamı boşaltmak için mükemmel bir hava. Yetişkinlik ruhumu yok etmeden önce, 2000'lerin ortalarında Blair

Hart'ın tadına bakmak için. Şimdi evdeyim, Wells Kanyonu'na yapboz parçaları gibi dağılmış eski benliğimin parçalarını toplamak için can atıyorum. Ve sonunda Denver'ın beni yeniden bir araya getirmesine izin vermeye hazır olabilirim.

Evde bir kot pantolon ve eski botlarımı aldıktan sonra, camları açık bir şekilde dağa doğru uçuyorum ve çocukken Denver'ın benim için hazırladığı şarkı listesini dinleyerek yaz ortası havasına açılıyorum.

—

"Altıncı padokta geyik derisi var," diye mırıldandım kendi kendime, ahırın dışında durup at ağlarına bakarken. "Neden bu kadar çok ata ihtiyaçları var ki?"

Gözlerimi kısarak ahırdan uzaklaşarak sayıyorum. Tamam. Hayır. Altı adım ötedeki ağda sadece doru atlardan oluşan bir deniz var. Tamam. Ahıra en yakın olanı?

Bu, gerçekten de yapabilecekleri en aptalca yol gibi geliyor, ama açıkçası, padokları olabilecek en aptalca şekilde numaralandırmalarını da göz ardı etmem. Yani, belli ki bunu normal bir insanın yapacağı gibi yapmadılar, yoksa ilk tahminim doğru olurdu.

Bana en yakın ağda geyik derisi bir kısrağı var, bu yüzden yuları yanımda sallanarak kapıya doğru yürüyorum. Hemen yanıma gelişi göz önüne alındığında, Denver'ın almaktan bahsettiği at bu olmalı.

"Hey, dostum," diyorum yumuşak bir sesle, kapıyı açıp içeri girmeden önce beni selamlamasına izin veriyorum. "Bir maceraya çıkmak ister misin? Uzun zaman oldu, o yüzden bana karşı nazik ol."

Onu ahıra götürüyorum, hazırlıyorum, sonra doğru boyutta bir eyer bulup ona takmak için utanç verici bir

zaman harcıyorum. Tanrıya şükür Denver burada değil, çünkü bunu asla unutmama izin vermezdi. Odessa muhtemelen bir yarışta beni yenebilirdi.

"Denver'a adını sormayı unuttum ama sana bütün gün 'hey sen' diyemem... Yani, sanırım sorabilirim ama bu çok saçma. O yüzden sana bugünlük Sandy diyeceğim, tamam mı?" Eyere yerleşip bu hisse alışmaya ve Sandy'nin bundan memnun olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

Chief'le biraz şımartılmış olabilirim. O atla istediğimi yapabilirdim; karşılıklı güven ve sevgi vardı. Ve iki kat şımartılmıştım çünkü Lucy Wells bana ipleri gösteriyor ve atımı eğitmeme yardım ediyordu. Ama Sandy, remudadaki birçok attan biri ve muhtemelen sadece Denver'a alışkın.

Böylece çiftlik boyunca yavaşça yürümeye başlıyoruz, iyi bildiğim bir patikaya doğru. Dağ yamacından yukarı kıvrılarak yukarılardaki çayirlara çıkan bir patika. Oradan göle, Timothy Nehri'nin yukarı kısmına, uçsuz bucaksız otlaklara ve ötesine, sonsuza kadar uzanıyor. Doğru yöne giderseniz, günlerce ıssız bir yerde yol alabilirsiniz. Yol yok, medeniyet izi yok.

Sandy, dik arazide homurdanarak ve homurdanarak yürüyor, cennete her adımında çiftlik binalarını küçültüyor. Sığır kokusu yavaş yavaş dağılıyor, yerini biçilmiş saman ve yaz havası alıyor. Zirveye ulaştığımızda uzun zamandır aldığım en derin nefesi alıyorum ve öne eğilip Sandy'nin boynuna sevgiyle dokunuyorum.

Açık araziden geçerken gözlerimi kapatıp, zihnimin kesinlikle hiçbir şey düşünmesine izin verdim. Güneşin yüzümde bıraktığı his, yaz melteminin saç uçlarımı havaya kaldırması ve altımda yürüyen atın istikrarlı hareketi dışında hiçbir şey. Bu küçük cennet parçasındaki her şey inanılmaz derecede şiirseldi; bu yerin diğer her şeyini özlemekle meşgulken gözden kaçırdığım bir şeydi bu. Ve

gözyaşlarımı durdurmaya veya düşmeden önce silmeye zahmet etmiyorum.

Ayrıca eyer çantamda saate bakmıyor veya telefonuma dokunmuyorum. Sadece Sandy'ye binip onunla konuşuyorum, eyeri bir terapistin koltuğu gibi kullanıyorum. "Mesele şu ki, birine güvenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum çünkü ben istemiyorum. Kız kardeşim çocukken hep ailemden yardım isterdi, bu yüzden ben istemedim. Nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyordum ve çaresizce ihtiyacım olduğunda Denver bilmiyordu. Çünkü nasıl bilsin ki? Yine de onu suçladım..."

Sandy ve ben gölgede bir şeyler içebilelim diye nehir kenarında duruyoruz. Çok konuşmaktan boğazım ağrıyor, biraz olsun dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Yanaklarımdan süzülen yaşları silmek için avuçlarıma buzul suyu dolduruyorum ve tekrar seleye oturuyorum. Uzun süre ata binmeden durduğum için bacaklarım ağrıyor ama göğsümdeki sıcaklık beni devam ettiriyor.

"Kariyer seçimimi seviyorum ve Vancouver'daki hayatımın çoğunu çok sevdim. Sadece bir şey eksikti. Ve bunu yıllarca görmezden geldim, yüksek lisans için okula geri döndüm, insanlarla rahat rahat flört ettim, takım sporlarına kaydoldum. Kendimi kendim gibi hissettirecek bir şey aradım."

Nehrin sığ bir bölümünden geçip sık ağaçların arasından kıvrılarak ilerleyen bir patika boyunca devam ediyoruz. Havada, çalılıkların arasında ve nehre yakın olmamızdan kaynaklanan ani bir serinlik var. "Bütün o insanlar, eşyalar ve reçeteli ilaçlar, o iç karartıcı boşluğu dolduramadı. Aramızda kalsın... küçük bir kasabada sikilmek tüm sorunlarımı sihirli bir şekilde çözmedi, ama uzun zamandır olmadığım kadar olmak istediğim kişi gibi hissediyorum."

Yıllar önce Büyükbaba Wells'in küllerini serptiğimiz yerin yanından geçiyoruz; tüm vadiye bakan bir uçurum. Açık bir günde kasabayı ve ötesini görebiliyorsunuz, ancak yolculuğumuz sırasında vadiye yoğun, kara bulutlar çökmüş gibi görünüyor. Çiftliğin ötesindeki dağ sırasını örten yağmurun belirtisine gülümsüyorum. Çiftçiler normal bir yılda yağmur için dua eder, ancak bizimki gibi özellikle kurak bir yaz bunu bambaşka bir boyuta taşıyor. Mesele sadece mahsul kaybetmek veya hayvanlarınızı sulamakta zorlanmak değil. Tek bir kıvılcımın ölümcül bir orman yangınına dönüşmesiyle her şeyinizi kaybetmek.

"Hadi eve gidelim, Sandy." Yanlarına hafifçe vurup dağdan aşağı inmeye başladım.

Dakikalar içinde vadiden gök gürültüsü inmeye başlıyor ve Sandy'nin kulakları bu kükremeyele dikiliyor. Yanağımın içini kemirerek, geldiğimiz yoldan geri dönmekten daha hızlı bir eve dönüş yolu olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum; bu da patikada iki saat geçirmek anlamına geliyor. İki saat ve kesinlikle gök gürültülü bir fırtınanın içinden geçeceğiz.

Geniş bir tarlanın ortasında duruyoruz. Sandy'nin dizlerine ıslık çalan, nemli bir esintiyle otlar sürtünüyor. Vücudu bacaklarımın altında kasılıyor, kulakları etrafımızı saran rüzgar, yağmur ve gök gürültüsünün dönen seslerine dikiliyor. Avucumu boynunda gezdiriyorum, diğer elimle eyer boynuzunu tenimde sıcak bir sürtünme oluşana kadar endişeyle ovuyorum.

Daha önce fırtınalara yakalandım. Şiddetli yağmurda ve uluyan rüzgarda sığır sürdüm. Ama o zamanlar, genç ve pervasız olduğum ve hayatımı atıma emanet ettiğim zamanlardı. Şimdi ise kafam bana üstün geliyor.

On dört yıl sonra bile bunu hâlâ yapabileceğimi düşünmek aptallıktı.

Bir gök gürültüsü Sandy'nin yana doğru kaymasına neden oluyor ve bembeyaz parmak eklemlerim dizginleri kavıyor. Bir dizi çaresiz, yatıştırıcı sesle, ilk birkaç yağmur damlası düşerken onu bir kavak çalılığına doğru yönlendirmeyi başarıyorum.

İkimizin de kendimizi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacımız var, sonra çiftliğe doğru yola devam edeceğiz.

Tamamdır. Ben hallederim.

Ağaçlara vardığımızda eyerden yeterince hızlı inemiyorum. Gök gürültüsü tam tepemden geliyor, kemiklerimi titretiyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Sandy başını geriye atıp kaçma tehdidinde bulunuyor.

"Hey, dur. Beni burada bırakmayalım, tamam mı?"

Balina gözlü olmasına ve yüzüme sıcak hava üflemesine rağmen, artık dizginini tutuşumu test etmiyor; karanlık bulutların arasından bir başka gök gürültüsü dalgası geçerken olduğu yerde donup kalıyorum.

Yağmur, başımızın üzerindeki gölgeliği kaplıyor, çırpınan yaprakların arasından süzülerek yere düşüyor, ta ki sadece birkaç damla yere düşene kadar. Az önce geçtiğimiz tarlada ise, yağmur tabakalar halinde, yanlamasına iniyor ve toprağa öyle bir kuvvetle çarpıyor ki geri sekiyor. Bu yamacın etrafında yeterince dolaştım ki, kötü havalarda çiftliğe dönüş yolunun tehlikeli olduğunu biliyorum; kaygan çamur ve pürüzsüz, kaygan kaya yüzeyinin birleşimi, en bombalara dayanıklı atı bile ürkütebilir.

Yutkunarak Sandy'ye baktım ve koyu kahverengi gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Büyümüş göz bebeklerindeki korku, sanki benim korkumu çok iyi yansıtıyormuş gibiydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, nemli elimle bacaklarıma gerilmiş kot pantolonu ovuştururken. "Bir şekilde eve gitmemiz gerek... Belki yavaş gidersek sorun olmaz."

Onun yanında durup eyere bakıyorum, ani ve mantıksız bir korkuyla sarsılıyorum.

Mantıksız değil. Bu atı tanımıyorsun, seni korkutup kaçırabilir.

Korkumu yutarak eyer boynuzuna uzanıyorum ve üzengeye bir çizme geçiriyorum.

Eskiden her boş anını eyerde geçirirdin. Ata binmeyi biliyorsun. İyi olacaksın. Lucy'nin dediği gibi: Korkarak yap.

Sağ ayağım, havaya kaldırıp savurmadan önce endişeyle yere çarpıyor. Ve ben eyerimde. Elbette nefes alamıyorum ve göğüs kemiğim kalbimin üzerine çöküyor olabilir. Siyah benekler görüşümü engelliyor ve tüm bacağım kontrolden çıktığı için sağ botumu zar zor üzengeye geçirebiliyorum. Ama buradayım.

Dizginleri kaldırıp Sandy'yi ilerlemeye teşvik ediyorum. Ve bir an için, hiç sorgulamadan itaat ediyor, ta ki şimşek o kadar yakınımaya çakana kadar, elektriğin cızırtısını duyup sık ormanın içinden geçiyor. Yaklaşan bir dala çarpmamak için eğiliyorum ve durumu daha da kötüleştiren boğuk seslerle onu çılgınca susturuyorum.

Yan tarafı kalın bir çam ağacına çarpmadan hemen önce üzengeiden bir ayağımı çekiyorum ve bir bayrak yarışçısından daha hızlı bir şekilde eyerden iniyorum. Arkaya doğru dönüp, davul gürültüsüne kafa sallıyormuş gibi başını sallamaya başlayınca dizginleri neredeyse kaybediyorum.

"Tamam, tamam..." Sakin olduğuma onu ikna etmenin bir yolu yok ama yine de temkinli bir şekilde boynunu okşamaya uzanıyorum. "Eve yürüyelim."

Yürüyerek dönersek kaç saat süreceğini düşünmek istemiyorum ama bir ağaç kümesinin arasında oturup birinin bizi bulmasını beklemekten daha iyi bir plan. Deneyimlerime göre, hiç kimse ihtiyaç duyduğunuz anda sihirli bir şekilde ortaya çıkmaz. Ben de daha önce o arafta kaybolmuştum; istemeye çok korktuğum ama insanların ihtiyacım olduğunu bileceğini sandığım yardımı beklerken. Bu yüzden kendime yardım etmeyi öğrendim. Güvenebileceğim tek kişi benim.

Yavaş bir başlangıç, yoğun çalılıkların arasından yürüyerek geçiyorum, dizginleri ağrıyan bir şekilde arkamda ürkek bir atı çekiştiriyorum. Yaklaşık on beş dakika sonra ve neredeyse hiç yol katetmeden, ağaç sınırına doğru ilerliyorum. Fırtınada sırlıslam olmayı, devrilmiş bir kütüğe takılıp bileğimi kırmaya tercih ederim.

Sandy ve ben, etrafımızı kaplayan, güneşi kesen yoğun bir sis bulutunun içine adım atıyoruz ve ormanda on beş dakika mı yoksa beş saat mi geçirdiğimizi gerçekten anlayamıyorum. Daha ne kadar yürümemiz gerektiğini gösterecek bir vadi veya dağ manzarası yok. Tanınabilir kayalar veya patika başlangıçları yok.

Ve nerede olduğumu bilmiyorum ama sanki nerede olduğumu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Her şey aynı anda hem tanıdık hem de tamamen yabancı.

Sisin yeryüzünde bu kadar yoğun olmadığı bir noktaya ulaştığımda, nihayet etrafa iyice bakabiliyorum. Ve bu ormanlık şeridin hemen ötesindeki bir ağacın manzarasının üzerinde göğsüme bir sümüklü böcek isabet ediyor. Etrafındaki dünya büyüyüp değişmiş olsa da, onu nerede görsem tanırım. Yeni bir büyüme, toprağı bezeyen bir milyon minik mavi çiçek ve kabuğun derinliklerine kazınmış, şüphe götürmez bir oyma.

Derin oymalar aşınmış ve pürüzsüz, ancak ağacın kendini sertleşmiş özsuynun ince bir parıltısıyla iyileştirme çabalarına rağmen, yine de kalıcı. Parmak uçlarımla çizgileri takip ediyorum, Denver'ın bu ağacı işaretlerkenki aşk sarhoşu gülümsemesini hatırlayarak kalbim küt küt atıyor.

Dudaklarımı yavaşça ıslattım, nemli tenimden aşağı süzülen, farkına varmadığım gözyaşlarının tadını aldım. Aşkımız ve geleceğimiz konusunda o günkü kadar emin olmak için neler vermezdim. Denver'ın şu an olduğu kadar emindim.

Sandy'yi hiç bırakmadan sırtımı ağaç kabuğuna yaslayıp boştaki elimle saçlarımı karıştırdıktan sonra soğuk çimenlere çöküp petrikoru içime çekip kalp atışlarımın normale dönmesini bekliyorum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum çünkü her saniye bir saat gibi geliyor. Ama sonunda gökyüzü daha parlak, bulutlar biraz daha yüksek ve yağmurun sesi hafif bir tıkırtıya dönüşüyor.

"Sence artık gidebilir miyiz?" diye tereddütle Sandy'ye soruyorum, aslında gitmek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

Çiftliğe geri yürüme düşüncesi beni yoruyor. Çiftliğe tek başıma bisikletle dönme düşüncesi... kahretsin, beni dehşete düşürüyor.

Beni neden korkutuyor?

Fırtınadan artık etkilenmemiş, yoncalık bir alanda otlayan ata bakıyorum. İyi görünüyor; binmek için yeterince güvenli olduğu kesin. Yine de o yıpranmış deri eyere kayma fikri midemi bulandırıyor ve ciğerlerimi çökertiyor.

Bir yaprak havada kıvrılıp dönüyor, baldırıma konmak için uçuyor ve ben de yukarı, o güçlü ağaca bakıyorum. Minik mavi unutmabeni çiçekleriyle dolu bir tarlada tek başına duran ağaç, en sert fırtınalarda bile güçlü bir

şekilde ayakta duruyor, en sert rüzgarı bile kesiyor. Tamamen tek başına.

Gözlerim Denver'ın isimlerimizi kazıdığı noktaya takıldı. Denver...Belki...

Düşünceyi bir kenara itiyorum ama bir saniyeden kısa bir süre sonra tekrar aklıma geliyor.

Ondan yardım isteyebilirim.

Ayağa kalkıp telefonumu almak için çantama doğru yöneldiğimde dizlerim bükülmek üzere. Telefon elime bile geçmeden, refleks olarak kendimi aramaktan vazgeçiriyorum. Bugün meşgul olduğunu söyledi, yani bana yardıma gelemeyeceği kesin. Göğsümdeki önleyici ağrı, hayır cevabı çok olasıyken, en başta sormaya değmeyeceğini söylüyor.

Ama... beni seviyor. Belki de bugün eskisinden bile daha çok seviyor. Ya işleri düzeltmek konusunda ciddiye? Ya o sözler şimdi gerçekten bir anlam ifade ediyorsa?

Uzun zamandır kendime "ya ben" diyorum, Sandy bile bana ters ters bakıyor. Yardım istemekten daha kolay geldiği için sayısız kez sessizce acı çektim. Şimdiye her fırsatta yardım etmek istediğini söyleyen bir adam var ve ben istemedenden de yardım etmeye başladı. Artık on sekiz yaşında değiliz ve yoğun duygularla yönlendirilmiyoruz. O burada. Beni seviyor.

Korkumu göğsüme bastırarak titrek bir şekilde telefonu kulağıma tutuyorum.

"Denver mı?" İçimde biriken nefesi dışarı verdim. "Sana ihtiyacım var."

Denver

G eniş bir su birikintisinin içinden geçerken nemli yaz havasını derin derin içime çekiyorum. Haftalarca süren kuraklığın ardından yağan kısa süreli sağanak yağmur, hoş bir manzaraydı ve toprağı o kadar ıslatmıştı ki, toprağın onu emmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Yılın bu zamanında saman tarlalarında kullandığımız çok sayıda traktörden birini tamir etmesi için Red'e yardım etmek üzere çiftliğin neredeyse yarısını geçtim. Eski traktör, tarlayı balyalarken yarı yolda bozuldu ve saatlerdir ne sorunu olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

"Sanırım artık bu işi bırakıp şu lanet şeyi yerle bir etmemiz gerekiyor," diyor Red, kaşlarını ön koluyla silerek.

"Kibriti ak." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbir şey görmedim."

Son birkaç aydır tarlada eski parçaları değıştirmek ve ıvır zıvırı tamir etmekle geçirdiğimiz saatler düşünöldüğünde, neredeyse antika sayılabilecek bu ıvır zıvırın ortadan kaybolması benim için memnuniyet verici olurdu. Austin'in başka düşönceleri olabilir, çünkü çiftlik bütçesinden yeni bir traktör için para bulması gerekecek. Ama onu sağanak yağmurda traktör tamir ederken göremiyorum.

Geri çekilip parçalanmış motora bakıp başımı kaşıyorum, keşke Blair'le dışarıda olsaydım diye düşünüyorum. Umarım fırtına sırasında kuru bir yer bulabilmiştir.

Yanımda duran Red, bileğini hızlıca saklatarak çiğneme kutusunu paketliyor. "Keşke bir çakmağım olsaydı."

"Kahretsin. Sanırım onu tamir etmemiz gerekecek." Kararlı bir iç çekişle, savaş için silahını çeken bir asker gibi kot pantolonumun arka cebinden bir hilal anahtarı çıkardım. "Bu gidişle, ot biçme sezonu bitmeden bu şeyin her bir parçası yepyeni olacak. Hadi, atla ve tekrar çalıştırmayı dene."

Red'in taksiye binmesini beklerken, çenemdeki keskin sakalı parmak eklemlerimle okşadım. Makinelerdeki sorunları teşhis etmekte genellikle oldukça iyiyimdir. Tamirci değilim, kesinlikle, ama büyükbabam vefat ettikten sonra çiftlikte hepimiz çeşitli rollere büründük ve ben de bu noktaya geldim. Şimdi çoğu bakım ve onarım işini ben yapıyorum, böylece mümkün olduğunda pahalı bir servis çağırmaktan kurtulabiliyoruz. Ama bu sefer ne yaptığını bilen birinin yardımına ihtiyacı olabilir.

İkimizin de şaşırmadığı bir şekilde traktör çalışmıyor ve Red, kabinde oturmuş, başını sinirle sallıyor. Austin pek memnun olmayacak ama motordaki her neyse onu tamir etme imkânımız yok.

"Kahretsin," diye öfkeyle mırıldandım, cebimden yüksek sesli bir cınlama sesi çıktığı anda elimdeki anahtarı yere fırlattım.

Blair.

Etrafımdaki gergin havayı yatıştırmak için gereken tek şey bu. Yıllarca her telefon görüşmesinin ondan gelmesini diledikten sonra, adının ekranda belirdiğini görmek asla

unutamayacağım bir şey; onun tekrar benim olduğunun hatırlatılması, düzensiz ve sinirli nabzımı yatıştırıyor.

"Hey, bebeğim." Telefonu kulağıma götürdüğümde sesim içgüdüsel olarak yumuşadı. Yaz rüzgarı gömleğimin arkasını havaya kaldırdı ve boştaki elimle kumaşı kot pantolonumun içine soktum.

"Denver." Yarı hıçkırıkla çıktı ağzımdan. "Sana ihtiyacım var."

"Sorun ne? İyi misin?" Red'in dikkatini çekmek için kolumu havaya kaldırıyorum, bitirmesini işaret ediyorum. Eve gidiyoruz. "Neredesin, Ayı?"

"İyiyim. Sadece... özür dilerim, seni rahatsız etmek istememiştim. Meşgul olduğumu biliyorum."

"Neredesin?" diye tekrarlıyorum.

"Ağacımızın yanında."

Ağacımız. Yıllardır çiftliğin o kısmından aktif olarak kaçınıyorum. Küçük açıklığımızı dünyadan gizleyen ağaçlıkların arasından patikaya girmek zorunda kaldığımda, atımın gidebildiği kadar hızlı gidiyorum. Yine de, her geçişten sonra günlerce göğsümün derinliklerinde bir boşluk ve pişmanlık hissediyorum.

"Hemen geliyorum," diyorum ve atıma biniyorum.

Red taksinin kapısını çarparak kapatıp bana bağırarak nereye gittiğimi soruyor. Blair, ortalığı temizlememiz ve Austin'e sonra konuşacağımı söylemem hakkında omzumun üzerinden anlaşılmaz bir şeyler bağırlıyorum.

"Acele etme," diyor. "Önce Red'e yardım etmeyi bitirebilirsin. İyiyim, söz veriyorum."

Bana ihtiyacı olduğunda onu bir yerlerde yalnız bırakmam imkânsız. On sekiz yaşındayken daha iyisini bilmiyor olabilirdim ama şimdi biliyorum. Ayrıca Blair'in benden yardım istemesi için ne kadar çaba sarf ettiğini de çok iyi biliyorum.

"Ben zaten yoldayım. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Bana söyleyip söylememek arasında kararsız kaldığı süre boyunca, aklım olasılıklarla dolup taşıyor. İyi olduğu konusunda yalan söylemediği sürece, hiçbirisi akla yatkın görünmüyor.

Attan mı atıldı? Hayır.

Düştü mü? Hayır.

"Korkuyorum," diye cevaplıyor sonunda.

"Korkuyor musun? Neden?" diye mırıldandım, atım açık havada uçarken kalbim hızla çarpıyordu.

Bunu benimle birlikte gülerek geçiştirmeye çalışıyor ama sözleri tuhaf ve hüzünlü çıkıyor. "Binicilik."

Kahretsin. Ondan beklediğim cevap kesinlikle bu değildi. Blair Hart ata binmekten mi korkuyordu? On üç yaşında gözlerinde tek bir korku izi olmadan atın sırtına atlayan kız mı? Sadece haftalar sonra varilleri koşan, rüzgarın uzun saçlarının arasından geçmesine izin veren, sanki hiç bu kadar canlı hissetmemiş gibi gülümseyen kimdi?

Ama ben öyle demiyorum. Ben daha iyisini biliyorum.

"Sorun değil bebeğim. Hemen geliyorum. Ve seni eve bırakacağım."

Kısrağımı daha da sert itiyorum ve kalbim, iyice sıkıştırılmış toprakta toynaklarının çıkardığı sese ayak uyduruyor. On dakikadan kısa bir süre sonra, ağaç hattını geçip ona daha ulaşamadan eyerden atlıyorum. Çimenlerin üzerinde bağdaş kurup parmaklarının arasında bir ot yuvarladığı yerden bana bakıyor ve uysalca gülümsüyor.

"Ayı." Yumuşak toprakta hızla ilerleyip yanına diz çöktüm. "İyi olduğundan emin misin?"

Kırmızı gözleri ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları aksini gösterse de başını sallıyor. "Evet. Kendimi gerçekten aptal

hissediyorum."

"Aptal hissetmeni gerektirecek bir şey yok." Onu kucağıma çekiyorum. Avuçlarım yüzünün iki yanında sabit, saçları rüzgarda yüzümüzün etrafında uçuşuyor ve dilimi alt dudağında gezdirerek onu öpüyorum. Rahat bir iç çekişle ağzını açıp kollarını boynuma doluyor.

"Ama öyle. Fırtınaya yakalanana kadar gayet iyiydim ve Sandy biraz korkmaya başlamıştı-"

"Sandy mi?" diye sözünü kestim. "Sandy de kim yahu?"

"Atının adını bilmiyordum, bu yüzden ona Sandy diyordum. Ona bir isim vermemek tuhaf hissettirdi." Bir ata işaret ediyor... benim atım değil, orası kesin.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama o benim atım değil." Gülüyorum. "Blair Hart, sen bir at hırsızısın."

Kocaman gözleri geyik derisi ile benim aramda gidip geliyor. "Altıncı meranın ahırdan uzaklaşan altıncı merası olduğunu varsaydım ama orada geyik derisi yoktu. Bu yüzden ahıra en yakın meradan bir tane aldım."

"Ah, kahretsin. Ben bir aptalım." Avucum alnıma çarptı. "Jackson eğitim için yeni atlar aldığı için biraz karıştırdık. Benim geyik derisi atım... aslında, kahretsin, Austin'in onu nereye götürdüğünü bile hatırlamıyorum."

Bana dik dik bakıyor. "Beni öldürmeye çalışıyordun, değil mi?"

"Beni yakaladın. Müstakbel karımı öldürmek istiyordum." Lanet olsun, dilimden dökülen o kelime ne kadar da hoş. "Bu, Fox Ridge'deki McKinney Çiftliği'nin gönderdiği kısrak olmalı. Sanırım Jackson henüz ona binmedi bile, yani belli ki hâlâ biraz binicilik yeteneğin var."

Şaka yollu gömleğinin koluna uzanıp kolundan çekip çıkarıyorum ki içine bakabileyim. Kız arkadaşımın en ufak bir gülümsemesini kazanmak için her şeyi yaparım.

"Dur." Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve parmakları parmaklarıma dokundu. "Aklıma geldi ve... yani, seni istedim."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Başını okşayıp kolumun ağırlığıyla onu kendime doğru çekerek, "Buradayım bebeğim. Benimle at binmeyi denemek ister misin? Ya da Austin'i arayıp buraya kamyonla gelip gelemeyeceğini sorabilirim. Ne yapmamı istediğini söyle." diyorum.

Blair bir an tereddüt ediyor. "Şey... Sanırım binebilirim."

"Seni zorlamak istemiyorum."

Başını sallayıp parmaklarımızı birbirine geçirip kucığında sıkıca tutuyor. "Hemen yanımda olacaksın, değil mi?"

"Hayır, dörtlüla kaçacağım. Sana tozumu yedireceğim." Başının tepesini öpüyorum. "Hemen yanında olacağım. Hatta, kendini daha iyi hissedeceksen bir atı bile paylaşabiliriz."

Bana attığı sert bakış, tehditkâr olmaktan çok daha sevimli. "Beni terk edeceksin, pislik."

"Ayı, seni asla bırakmayacağım." Boştaki elimi çenesine koyup avuç içlerimle gözlerini gözlerime dikiyorum. "Asla. Beni aradığın için teşekkür ederim, seni tek başına korkutan bir şey yapmak yerine."

İşte onun için olmak istediğim adam bu. Belki de artık sonunda kendimi kanıtlamama izin vermeye hazırdır.

Dolgun dudakları yumuşakça dudaklarıma değiyor ve bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm o kelimeleri söylüyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum Blair. Bunu sana ne kadar çok sevdiğimi gösterecek şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum bile."

Yavaşça, dokunuşumu sırtının derinliklerinden ayırmadan, ağacımızın altına doğru ilerliyoruz. Onu pürüzlü kabuğa bastırıp dudaklarımı dudaklarına, nefes kesici, yürek hoplatan bir öpücükle çarpmaktan kendimi alamıyorum. Gömleğinin eteğinin altındaki parmak uçlarımda dokunuşuyla titriyor ve öpücükler çılgınca bir hal alıyor. Bir anlık mahremiyeti çalan gençler gibiyiz; diller çarpışıyor, inlemeler çalınıyor, parmaklar geziniyor.

Gömleğimin kumaşına elini dolayarak öpüşmeyi bir anlığına kesti. "Denver, aradığımda geldiğin için teşekkür ederim. Ben..." Sesi titredi ve beni tekrar öptü; sanki dudaklarımda tadı ve bedenlerimizin birbirine bastırılmış hissi ona açılma cesareti veriyormuş gibi. "Geleceğinden emin değildim. Neredeyse aramayacaktım çünkü gelmezsen nasıl davranacağımı bilmiyordum."

"Sen ara, ben gelirim. Her zaman." Gözlerim onunkileri tarıyor. "Milyonlarca kilometre uzakta olsam da, sebebinin aptalca olduğunu düşünsen de umurumda değil, her canın istediğinde beni aramanı istiyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı dudaklarıma doğru. "Seni seviyorum, Denver Wells."

"Hadi, tekrar yağmur başlamadan buradan defolup gidelim. Sanırım birlikte sıcak bir duş alıp yatakta biraz dondurmaya ihtiyacımız var."

Başını sallıyor ve onu atlara doğru götürmek için elini tutuyorum. Beni öperken ne kadar kararlı ve eminse, şimdi de gözle görülür şekilde sarsılmış. Korktuğunu söylerken abarttığını düşünmemiştim; Blair, bir şekilde köşeye sıkıştığını hissetmediği sürece yardım istemezdi. Bu da çok korktuğu anlamına geliyor. Ve bu, koyu kahverengi gözlerindeki paniğe, alt dudağındaki yavaş yavaş artan endişeye ve kaşlarının arasına kazınmış öfkeye yansıyor.

At tutkunu herkes daha önce aynı durumdaydı. Düşüp hemen tekrar bindiğini söylemek kolaydır, ancak kötü bir an şüphe tohumları ekebilir ve sonunda kökleşmiş korku sizi yıpratır.

Burada olduğumu ve onu yakaladığımı hatırlatmak için elini sıkıyorum. "Bu açıklıklardan çıkana kadar çift at binelim. Bu sefer gerçek atımın üzerinde."

"Şey-" Bana çekinerek baktı ve ben de gülümsedim. "Tamam."

İkimiz de ata binmek için yardıma ihtiyacı olmadığını biliyoruz ama bu, ellerimin belini bulup onu eyere oturtmamı engellemiyor. Yerleştikten sonra, bir ayağımı üzengiye takıp arkasına atlıyorum.

Bir elimle onu tutuyor, diğer elimle de içinde bulunduğu geyik derisinden atı yönlendiriyorum ve "İyi misin?" diye soruyorum.

Blair'in kalbi hızla çarpıyor, elimin üzerindeki eli ter içinde. Ve doğal olarak iyi olduğunu söylüyor. Buna bir an bile inanmıyorum. Hiç inanmadım. Onu kendisinden daha iyi tanıdığım bu kadar açıkken neden hâlâ bunu yaptığını anlamıyorum.

"Ayı, seni seviyorum. İyi değilsen bana söyleyebilirsin." Omzunu öpüyorum, kumaşın sıcaklığını hissetmesini umuyorum. "Beş saniye-"

"Biraz gerginim. Çünkü on dört yıl geçti ve at ürkmeye başladı, üstelik o senin atın bile değil."

"Birkaç yıl önce bir bahar, burada sığır güdüyorduk. Mevsim çoktan sıcak ve kurak geçmişti ve patikada lanet olası bir yılan vardı. Kısrağım ne olduğunu anlamadan şaha kalktı ve yere yığıldım." Gergin kaslarının yavaşça erimesinin tadını çıkararak beline daha sıkı sarıldım. "Fiziksel olarak iyiydim. Ama nedense tekrar binmekten çok korkuyordum. Hafta sonlarımı eğlence olsun diye atlardan

atlayarak geçirdiğim düşünülürse aptalca geliyordu ama nedense farklıydı."

"Buna hazırlıklı değildin," diyor omzunun üzerinden bakarak.

"Belki." Omuz silktim. "Her iki durumda da, özgüvenimin geri gelmesi birkaç gün sürdü. Ve o patika muhtemelen beni, aylarca lanet olası atımı korkuttuğu kadar korkuttu. Korkmanda bir sakınca yok, bebeğim. Daha ne olduğunu anlamadan seni tekrar varillerde koşturmaya başlayacağız."

Bir dakika kadar sessiz ve düşünceli. Sırtı göğsümde, başı yakamda. Her adımda nefesi daha da kolaylaşıyor ve yanağımı okşamak için uzanıyor. "Seni bulduğuma inanamıyorum."

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Atılıp gitmediğinden ve kafanı çarptığın için hatırlamadığından emin misin? Sanırım seni benim bulduğumu kastettin."

"Eğer öyle olsaydı, kafamı çarptığım için hatırlamazdım. Wells Kanyonu'na döndüğümde senin hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Seni bulduğuma ve hâlâ beni sevdiğine. Evlenmek, çocuk sahibi olmak ve istediğin her şeyi yapmak istediğin başka biriyle tanışmadın."

"Bunları senden başka hiç kimseyle yaşamak istemedim." Blair kollarımda titrerken, altın tarlada yavaş bir yolculuktu.

"H-hâlâ o şeyleri istiyor musun?" diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra. "Bir eş ve bebekler mi?"

"Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum."

"Hayır, bana beş saniye dürüstlük ver." Eli uyluğuma gitti. "Ne istediğini söyle."

"Sen. Seni istiyorum Blair. Eğer gelinsen, evlenmek istiyorum. Eğer anneysen, çocuk istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "O zamanlar sağanak yağmur gibiydi.

Göğsümde sürekli, acı veren, ezici bir ağırlık vardı ve kurtulamıyordum; inan bana, denedim. On dört yıl boyunca her sabah böyle hissederek uyandım. Ama sen bütün güneş ışığını da beraberinde getirerek geri döndün. Ambulans yolculuğundan beri hayatımın ne kadar aydınlandığını fark etmedin, çünkü karanlık günlerde yanımda değildin. Bu yüzden seni istiyorum. Güneş ışığını ve sevgini istiyorum; onlarla birlikte ne gelirse. Anlaşıldı mı?"

Başının hafifçe omzuma çarptığını hissediyorum. "Aklıma gelebilecek en kötü haberi aldıktan sonra buraya geri döndüm ve tüm bu üzüntüye rağmen, yıllardır olmadığım kadar mutluyum. Anlıyorum. Ambulans yolculuğundan beri hayatım da daha parlak."

"Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ve tam yüksek bir çalılığın etrafından dolaşırken şakağına bir öpücük konduruyorum. Eve kadar olan yolun geri kalanını onu göğsüme güvenle yaslayarak gitmeyi çok isterdim ama onu tekrar ata bindirmek istediğimde işlerin daha da zorlaşacağından korkuyorum. "Tek başına ata binmeye hazır mısınız?"

Bir saniye önce gevşek ve özgürken, şimdi aniden bir katılık var.

"Sana bu atı vereceğim. Söz veriyorum, bombalara karşı çok dayanıklı. Ve hemen yanında olacağım." diye ekliyorum.

Derin bir nefes verip kabul ediyor. Ve saniyeler sonra, Sandy'nin, ya da her neyse adı her neyse, üzerindeyim. Blair'e bakıp tepkisini ölçüyorum. Kesinlikle gergin, ama hâlâ nefes alıyor; her nefes alışsı hesaplı gibi görünse de.

"Tamam, iyiyim," diyor ve atın altından hareket etmesi için topuğuyla hafifçe dürtüyor. "İyiyim," diye sessizce kendi kendine tekrarlıyor.

Atımı dürttüğümde, meydan okurcasına ön toynağını yere vuruyor. Küçük bir mahmuz hareketiyle dürtünce,

yaklaşık iki saniyede sıfırdan yüze çıkıyor. Küçük herif kendini bir at ya da benzeri bir şey sanıyor.

"Ah, seni orospu çocuğu, adın her neyse." Dizginleri sıkılaştırıyorum ve onu, mutsuz olduğunu açıkça belli ettiği bir şekilde durduruyorum.

"Adı Sandy," diyor Blair, bir dakika öncesine göre panik atak geçirmekten çok daha uzaklara bakarak. Aslında, tüm bu rezilliği değerli kılan alaycı bir gülümsemesi var.

"Adı tutkal olacak," diye cevap veriyorum.

"Hey, bu hiç hoş değil. Tüm yolculuğumuz boyunca bana karşı çok iyi bir çocuktu."

Sandy'yi veya her neyse onu geniş bir daire çizerek yürütürken başım dönüyor - önce saat yönünde, sonra saat yönünün tersine. Jackson gibi bir at terbiyecisi değilim, ama 'uğraş ve öğren' inancına sahibim. Ve bu kısarak, eğer benim yolumu izlemek istemiyorsa, öğrenecek.

"Takas yapmak ister misin?" diye soruyorum omzumun üzerinden.

"Hadi." Blair başını sallayarak patikayı işaret ediyor. "Yoksa sana ata binmeyi mi öğretmem gerekiyor? Attan düşmeye alışıksın, at üstünde kalmaya değil."

"Çok komik." Ona dilimi çıkardım. Sandy bu sefer akıllıca bir seçim yaparak ipuçlarımı dinleyip sorunsuz bir şekilde patikaya doğru ilerledi.

Sözümde durarak, o kadar yakın sürüyorum ki, ara sıra uzanıp uyluğuna şefkatle dokunabiliyorum. Yolculuk yavaş olabilir ama bu bize konuşmak için zaman tanıyor. O zamanlar ve şimdi hakkında. Anılar ve kahkahalar. Ve yavaş ama emin adımlarla, Blair on altı yaşında sahip olduğu coşkulu özgüvenle eyere yerleşiyor.

Tepeye ulaştığımızda, ahıra giden son dik inişe baktığımızda, her şeyin bittiğine gerçekten üzülüyorum. "Bunu daha sık yapmalıyız. Yani... her gün."

"Her gün mü?" Tatlı kahkahası kır çiçekleriyle kaplı dağın üzerinden yankılanıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama belki haftalık. Küçük panik anım dışında, tekrar at üstünde olmak güzel... ve seninle burada olmak daha da güzel."

"Bugün seni tek başına dışarı çıkarmamalıydım. Bundan sonra her sürüşte yanında olacağıma güven." Bunca zamandır peşimi bırakmayan ılık esinti yine etrafımızı sarıyor. İster çılgınlık deyin, ister inanmayın ama annemden kaynaklandığını düşünmeye başlıyorum. "Hep burada olacağım, Ayı."

Blair

"Sanırım varil sürmeyi denemek istiyorum," diyorum
Denver'la çiftlik yolunda yan yana giderken.

Fırtınada kendimi korkuttuğum günden bu yana geçen iki haftada, dört kez birlikte ata bindik. Yıllardır hiçbir şeyin bana yaşatmadığı kadar büyük bir mutluluk verdi ve sadece varil yarışlarında yaşadığım o coşkuyu hissetmeye hazırım: ciğerlerimdeki yenilmez, ağırlıksız hava ve göğsümdeki dörtnala koşu ritmi.

"Evet?" Ahır yerine sola, binicilik alanına doğru yöneliyor. "Hadi yapalım, Blair Ayı."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor, Denver arena kapısını arkamdan kapatırken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Antrenmansız olduğum ve bu atın muhtemelen hayatında hiç varil görmediği düşünüldüğünde, bunun kolay bir sürüş olacağını sanmıyorum.

İlk seferde varilleri yavaşça alıp, yonca deseninin son bölümünün etrafından dolaşıp, çit korkuluğuna yaslanmış olan Denver'a doğru ilerliyoruz. Bir an için Lucy Wells'in yanında durup tezahürat edip zıpladığını görmeyi gerçekten bekliyorum. Gözlerim göğsümden daha çok yanıyor. Ağlama isteğimi bastırmak için burnumu

ekiyorum ve rüzgârda savrulan saçlarımı elimle karıştırıyorum.

Haklıydım. Buna ihtiyacım vardı.

"Bebeğim, sen doğuştan yeteneklisin," diye sesleniyor Denver. "Ve seni çok seviyorum."

Yüzüme dağılmış saç tutamlarını tırmalayarak, canlı mavi gökyüzüne bakıyorum ve güneşin çıplak tenimi ıslatmasına izin veriyorum. Nefesim normale döndüğünde, tekrar yola koyulmak üzere hazırlanıyorum.

Daha hızlı.

Hiç düşünmeden topuklarım atın yanlarına çarptı ve namluya doğru hücum ettik, hiç sorgulamadan ilk namlunun etrafından dolaştık.

Bir sonrakinde, dikkatim çoktan üçüncü varile kaymış durumda ve atın ayakları kaydığında midemde bir hız treni gibi bir düşüş oluyor. At onu yakalamaya çalışıyor, ben de dizginleri gevşetip sanki vücut ağırlığım bizi devrilmekten kurtarmaya yetecekmiş gibi sola doğru eğiliyorum.

Bir toz bulutunun içinde öyle sert bir şekilde yere düşüyorum ki, göğsümden nefes nefese kalıyorum ve ayağa kalkmak için canla başla mücadele eden bir atın altında nefes nefese kalıyorum.

İyiyim, diyorum kendi kendime sessizce, herhangi bir ağrım olup olmadığını değerlendirerek.

Hoş bir sürprizle, öyle olmadı. Ta ki at nihayet ayağını denk alıp, doğrudan çizmemin üzerine basana, tenimin altında havai fişekler saçana ve boğazımı tırmalayan bir çığlık kopana kadar.

Saniyeler içinde Denver, yüzü bembeyaz bir şekilde üzerimde belirdi. "Blair, aman Tanrım. İyi misin?"

"Şey, sanırım ayak bileğim kırılmış olabilir."

Ayrıca kesinlikle şoktayım, çünkü şu anda fazlasıyla rahatım.

"Onu hareket ettirebilir misin?"

Dişlerimi sıkarak bileğimi yavaşça çevirmeye çalışıyorum. "H-hayır."

"Hadi seni hastaneye götürelim," dedi ve beni kucaklamak için kolunu koltuk altlarına attı. "Adamın gücünden yine çok etkilenmeye hazır ol."

Bu sefer itiraz etme şansım yok; kollarımı boynuna dolayıp beni havaya kaldırmasına izin veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bir adım atmaya çalışmadan önce beni kavrayışını düzeltiyor.

"Daha iyi olmuştum." İkna edici olmayan bir başparmağımı havaya kaldırıyorum. "Ama yaşayacağım."

Garaj yolunda beceriksizce sendelerken, her itiş kakışta acı içinde çığlık atmamak için çenemi sıkıyorum. Nefesimi tutarak alnımı boynunun kıvrımına bastırıyorum ve kamyonetini görünce ciğerlerimden yüksek bir rahatlama nefesi çıkıyor.

Beni nazikçe yolcu koltuğuna oturtup alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp birine atları kaldırmasını söyleyeceğim. Burada kal." dedi.

Kaşımı kaldırıp bacağımı işaret ediyorum. "Tam olarak kaçamam."

"Seni tanıdığım kadarıyla, yardımımı kabul etmemek için tek ayak üzerinde zıplayıp arabana binip hastaneye kendin giderdin."

Alaycı bir tavırla "Bana böyle hitap etmen kabalık. Seni burada bekleyeceğime söz veriyorum." dedim.

"Güzel." Ona attığım dehşet dolu bakışa rağmen, beni bağlamak için uzanıyor. "Seni sevmeme izin ver, Blair."

Bu isteğe nasıl itiraz edebilirim?

Yatakhaneye doğru koşuyor, bir dakikadan kısa bir süre sonra dışarı çıkıp doğal bir gülümsemeye kamyonetin yanındaki koltuğa oturuyor.

"Neden böyle görünüyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki kız arkadaşını da yanına alıp bir yere giden birine göre sen çok eğleniyormuşsun gibi..." Kendimi tutuyorum ama yeterince hızlı değilim.

"Kız arkadaş mı?" Koltuğunda dönüp dilini yanağına bastırırken bana gülümsüyor. "Başını çarpmış olabileceğinden endişelenmem gerekir mi?"

"Yanlışlıkla kaydı. Şşş." Koltuğumda garip bir şekilde kıpırdanıp, zonklayan uzvumu sabitliyormuş gibi yaptım. "Lütfen sür."

"Şimdi, bir saniye bekle." Elleri direksiyondan çekiliyor ve ben inleyerek başımı koltuğa yaslıyorum. "Kazayla elinden kaydıysa, bu bana düşündüğünü gösteriyor. Her günü tek tek ele almak çok fazla, değil mi?"

"Benimle evlenmekten bahseden adam, çıkmaya başladığımızdan beri kaç kere bana bunu söyledi?"

Göz kırparak sonunda araba kullanmaya karar verdi. "Aradaki fark şu ki, aylar önce ambulans yolculuğundan beri ne istediğimi sana açıkça söyledim. Peyton'la olan ilişkiyi sen geldiğin için kestim. İlk günden itibaren seni kazanmaya tamamen kararlıyım, ta ki nişan yüzüğü taktığında beni gerçekten şaşırtana kadar ve ben de biraz geri çekildim."

Sahte yüzüğün on dolar verip onu aldattığımı düşünmeye kandırdığını bildiğim için gülmemi bastırdım.

"İyi ki de öyle yapmışsın. Mark plastik cerrah olabilir ama benim onurumu korumak için para kazandıran, sigortalı ellerini mahvetmekten çekinmiyor."

Beyni tam o anda arızalanıyor. Yüzü buruşmuş, hızla gözlerini kırıştırıyor, bilgiyi işlemekte zorlandığı belli.

"Mark sahte," diye açıkladım, kafasında dönen zihin jimnastiğinden aniden alev almadan önce. "Yani, kalbimde

gerçek. Ama kurgusal."

"Yani sahte bir yüzükmüş." Sorudan ziyade bir ifade, iki kere ikiye toplayarak. "Kayıtlara geçsin diye Mark'ın canına okuyacağım. O orospu çocuğu cerrah ellerinin bana hiçbir faydası yok. Seni ondan çalmaktan başka bir şey istemem."

Gülümsemeden edemiyorum, etrafta olduğu her an daha sık rastlanan bir durum bu. "Nedense seni daha çok seviyorum zaten."

—

"Söz veriyorum, iyiyim," diye ısrar ediyorum, kanepede rahatça uzanırken Denver ayağımın altına bir yastık koyuyor.

Meğerse kırık ayak bileği konusunda haklıymışım. Denver, Sheridan'daki hastaneye arabayla gitti, saatlerce yanımda oturdu ve kemikleri hizalamak için ameliyat yapılırken bekleme odasında uyudu. Annemle babamı bilgilendirdi, beni besledi ve ilaçlar midemi bulandırdığında saçlarımı nazikçe okşadı.

Ve şimdi evimde, bileğimi destekliyor ve her şeyi kendim yapmama izin vermesi yönündeki isteklerimi tamamen görmezden geliyor.

"Dün gece bileğini kırdın ve ameliyat oldun." Başını sallayıp sehpayı bana doğru yaklaştırıyor, böylece benim için hazırladığı milyonlarca içecek ve atıştırmalık seçeneğine ulaşabiliyorum. "Kraliyet muamelesinin tadını çıkar prenses."

Annem gülümseyerek koltuğundan başını kaldırdı. "Umarım düğününe yetişene kadar ayak bileğin iyileşir, Blair."

Denver'la aramdaki ilişki konusunda kafası karışık, tutarlı olduğu tek konu. Dürüst olmak gerekirse, ben de

ilişkimizden emin değilim. Resmen birlikte miyiz? Öyleyiz, değil mi?

"İşte bu yüzden kızım la iyi ilgilenmeliyim, değil mi Bayan Hart?" Kanepeye çöke bilmek için dik oturmamı işaret ediyor, sonra tekrar kucağına düşüyorum. "Kızımın koridorda yürüyebilmesi gerekiyor."

Annem gülüyor. "Sakar bir kız, eminim koridorda yürürken tökezliyordur. En azından tekerlekli sandalyedeyken düşmesi daha zor."

"Ah, iyi bir noktaya değindin." Denver ona gülümsüyor. "Yine de, bir düğünde tekerlekli sandalye kazası geçirebilecek biri varsa, o da Blair Bear'dır."

"şey, ikiniz de sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Ellerimi sinirle havaya kaldırıyorum. Ama büyük bir kısmım da annemin iyi bir gün geçiriyor gibi görünmesinden dolayı rahatlıyor. Annemin semptomlarını ve beraberinde gelen duygusal acıyı idare ederken bileğimdeki ağrıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Sevgiyle söylenmiş." Denver başparmağını yanağıma sürtüyor, gözlerinde yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor.

Annem günlük Çarkıfelek izleme çılgınlığına devam ederken, Denver kanepeye daha da gömülmüş, saçlarını okşuyor.

"Bu tekrarlar ne kadar eski?" diye sessizce soruyor. "Bunun doksanlardan daha yakın bir zamanda çekilmiş olması mümkün değil."

"Kesinlikle seksenler. şu Madonna saçına bak." İçeceğime uzanıyormuş gibi yapıp, annemin canını sıkarak kumandanın bilgi düğmesine basıyorum. Köşede orijinal yayın tarihinin yazılı olduğu bir kutu beliriyor ve Denver'a gülümsüyorum. "24 Nisan 1986."

Çarpık bir gülümsemeyle kot pantolonunun ön cebinden telefonunu çıkarıyor ve reklamlar sırasında ekrana

dokunuyor.

"Cevapları biliyorum," diye mırıldandı. "Hepsini."

Reklam bittiğinde, tahtada bir T ve bir N harfi beliriyor. Denver, annesinin yanında oturmuş, düşüncelere dalıyor. Annesi tahtayı incelemek için eğiliyor ve Denver boğazını temizleyip masumca, "Yıkım derbisi olabilir mi?" diye soruyor.

Annesi ona bakıp başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Zaten tahmin etmek için henüz çok erken."

"Hımm." Bana sırttı. "Benim oyum yıkım derbisi."

Birkaç dakika ve daha fazla mektuptan sonra, cevabı doğru çıkıyor. Çünkü elbette öyle. Annem ise şokta, televizyonla Denver arasında kalmış, ona cevabı nasıl bildiğini soruyor.

"Bilmiyorum. Sadece doğru gibi geldi... T ve N ile." Şakacı bir şekilde omuz silkti.

"Sen şeytansın," diye fısıldadım ona, rahat edebilmek için başımı kucağına koyup. "Onu böyle kandırıyorsun."

"Kötü değil. Zeki."

Ve ikinci bulmacayı sadece P ve S ile doğru cevapladığında, annesi neredeyse çıldıracak gibi oluyor.

Koltuğunun kol dayanağına vurarak neredeyse adımı haykırıyor. "Bu oğlunun ne kadar zeki olduğunu biliyor muydun? Aman Tanrım, inanamıyorum. İkiniz de -ıyy-mükemmel çocuklarınız olacak. Zeki, güzel, komik."

"Yani, eğer çocuklarımız Blair gibiyse, kendimi çok şanslı sayarım." Anneme yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve aniden, hemen şu anda beni hamile bırakmasını istemeyi düşündüm. Kırık ayak bileğimle birlikte, vücudumun alt yarısını yastıklarla destekleyip bir taşla iki kuş vuracaktım.

Hayatımda gördüğüm en kabarık saçlı kadın bir U alırken, Denver'ın telefonundan rahatsız edici bir bip sesi

gelmeye başlıyor. Tek alarımın sabah Lexapro'm için kurduğunu sanıyordum ama öğle vakti.

Tam zamanında, annem ona çıkışmadan hemen önce telefonunu sessize alıp omzuma dokunuyor. "Hey, ilaçlarını alma zamanı."

"Ah, tamam." Açıkçası, şükürler olsun ki takip ediyor, çünkü en son ne zaman bir şey aldığımı unuttum bile. "Çişim geldi, aldım. Burada kalabilirsin."

"Kes şunu." Doğrulup oturduğumda bana dik dik bakıyor. "Kendi başına işeyebilirsin ama Tanrı aşkına, bir konuda yardım edeyim."

Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Denver'ı yavaş yavaş kabul etsem de, içgüdülerim onun benim için her şeyi yapma teklifini reddetmemi söylüyor.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Koltuk değneklerini bana uzatıyor, sonra koridorda aksayarak ilerlerken, yeni ulaşım aracıma alışmaya çalışırken beni yakından takip ediyor. Arkamda beni yakalamaya hazır bir şekilde duran elini hissedebiliyorum.

"Sen banyodayken ilaçlarını alıp gelirim, ihtiyacın olursa hemen dönerim." Beni içeri almak için kapıyı açıyor. "Lütfen her ihtimale karşı açık tut."

"Yaramazsın. Annemle babam hemen koridorun aşağısında." Kaşlarımı ona doğru salladım.

"Başka hiçbir koşulda, orada olmaları umurumda olmazdı. Bu bile heyecanı artırırdı. Ama şu anda ilaca, bir atıştırmalık ve uykuya ihtiyacın var."

"Sıkıcı," diye takıldım, uyuşturucu ve atıştırmalık kulağa harika gelse de. Ama kestirmek değil. Depresif dönemlerimde uyumak için dua ederdim çünkü sonsuza dek hayallerimle kalmak, sonsuza dek acısız olmak anlamına geliyordu. Şimdi onunla uyanık olmak daha iyi.

Hayatımın en karmaşık işemesini yaptıktan sonra, banyo kapısını açtığımda Denver'ın çerçeveye yaslandığını görüyorum. Kanepeye doğru kısa bir yolculukta bir kez daha üzerimde dolaşiyor. Bacağımı uzatıp yerleştiğimde, bana bir avuç hap uzatıyor.

"Bu sabah antidepresanınız olmadığı için antidepresanınızı aldım." Uyluğumu sıktı. "Ve ağrı kesicilerinizi... onları da yemekle birlikte almalısınız. O yüzden size bir atıştırma getireyim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, hapları birer birer alıp ağzıma atarken yumuşak yastığa yaslandım.

Denver'ı annemle babamın mutfağında görünce içim kıpır kıpır oluyor. Dışarıdan bakınca, bir torba tortilla cipsini bir kaseye boşaltıp buzdolabından guacamole alıyor gibi görünüyor. Ama çok daha fazlası var. Kaybettiği zamanı telafi ediyor. Kaldığımız yerden devam ediyor. Ve beni yıllar önce olması gerektiği gibi seviyor.

Blair

(on dokuz yaşında)

Cassidy, Shelby ve ben kollarımızı kenetledik, buzlu kaldırımda stratejik bir şekilde ilerledik; bir kadının düşmesinin hepimizin düşmesi anlamına geldiğine dair söylenmemiş bir kural vardı. Bu kalabalığın içinde tek başına kimse kendini rezil edemezdi.

Nihayet geçit törenine katılanların arasında bedenlerimizi sıkıştırabileceğimiz boş bir yer bulunca, eldivenli ellerimi birbirine sürttüm, ısınmak için olduğum yerde kıpırdandım.

"Vancouver'da bir yıl geçirdin ve artık soğuğa dayanamıyor musun?" Shelby, kendi burnu ve yanakları fuşya renginde olmasına ve Cassidy'nin şiddetli bir şekilde titremesine rağmen güldü. Üşümemek için gerçek bir kardan adam olman gerekirdi.

"Sıcaklık sıfırın altında yirmi dereceyken bir geçit törenindeyiz. Peki ne için?" Başımı iki yana salladım.

Cass ceketinin cebinden bir matara çıkarıp bana uzattı. "Çünkü biz Wells Kanyonu'nun iyi vatandaşlarıyız. Toplumla iç içe olmak için üzerimize düşeni yapıyoruz."

Fireball'dan bir yudum aldım, sonra eldivenimin tersiyle dudaklarımı sildim ve dilimde kalan sıcak tarçın aromasına

yüzümü buruşturdum. Tenimdeki üşümeyi dindirmedi ama içimi ısıttı. İkinci bir yudum işe yaradı, tüylerim diken diken oldu ve her yerim kızardı.

Geçit töreni 4-H çocuklarından ve hayvanlarından oluşan bir sürüyle başladı. Geçit törenine başlamanın şüpheli bir yoluydu bu, çünkü Wells Canyon Lisesi bandosu enstrüman çalarken kaçınmaya çalışsın diye yolun her tarafına çeşitli hayvan dışkıları bırakmışlardı.

Bir çocuk doğrudan inek pisliğine bastığında Cassidy çıldırdı. Kıkırdama krizine girerek bana doğru eğildi ve ben de etrafımızdaki yargılayıcı yaşlı insanlara özür dilercesine gülümsedim.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Cass, kendine gelmek için derin bir nefes alarak. "Tanrım, Wells Kanyonu gerçekten berbat bir Noel geçit töreni düzenliyor."

"Hey, geçit töreninde gerçek anlamda bok olabilir. Ama bakın! Şu elf kostümlü çocuklar çok tatlı," dedim. "Ayrıca, büyük bir hokey maçı için Ana Cadde'yi kapatan başka bir kasaba duymadım - siz duydunuz mu?"

Shelby bana tehditkâr bir bakışla baktı ve parmaklarını çıtlattı. "Bugün maçta birkaç çocuğun canını yakacağım."

Aklım, Denver'la on altı yaşlarındayken, birkaç geçit törenine gitti. Ailelerimiz bir araya geldi ve takımımız sokak hokeyi maçını kazandığında, beni Main Street'in ortasında döndürdü ve etrafımıza kar yağarken beni öptü. Bir Hallmark filminden fırlamış gibiydi.

O ürkütücü anı beni zaten huzursuz etmeye başlamıştı, ama bir ara yerel kilisenin geçit töreni sırasında Noel ışıklarıyla kaplı bir traktörün yanında gördüm onu.

Caddenin karşı tarafında, Denver Wells geçit törenindeydi. Yanında başka bir kız vardı. Daha önce hiç görmediğim, güzel, minyon bir sarışındı. Kolu kızın beline dolanmış, başı onun omzuna yaslanmıştı.

Kalbim durdu, bıçak saplanır gibi bir acıyla sarsıldım. Gözlerimi kapatıp nefesime odaklandım, on dokuz yaşında kalp krizi geçirip öleceğimden korkuyordum.

Sonunda bir cümle kurabildiğimde Cass'e döndüm. "Eve gitmem gerek."

"Ah, kahretsin. İyi misin?" Beni endişeyle tepeden tırnağa süzdü. "... Sert görünüyorsun. Hadi, seni ben götürüyüm."

"Hayır, tek başıma gidebilirim. Sorun değil. İyiyim. Sadece... Ateş Topu pek iyi hissetmiyor. Temiz hava."

Dışarıda, temiz havada olduğumuzu görmezden gelerek Cassidy yavaşça başını salladı. "Tamam... eve gelince bana mesaj at, olur mu?"

"Evet." Saldırgan bir şekilde başımı salladım, bu kişisel cehennemden kaçmak için dönmeye başlamıştım bile.

İşte bu yüzden eve gelmiyorum.

Noel'den önce aileme yalan söyleyip, kış yollarında araba kullanmaktan rahatsız olduğumu ve eve sadece birkaç günlüğüne dönebileceğimi söyledim. Annem ağladı. Gerçek şu ki, yatağımdan kalkamıyordum. Cassidy kürtajdan iki gün sonra ayrıldığında, Denver'ı aradım.

Cevap vermedi.

Ve hayatım ilk kez o zaman altüst oldu. Yatakta hıçkıra hıçkıra ağlıyor, uyuyor ve kendimden nefret ediyordum. Noel tatili boyunca tuzlu krakerlerle idare ettim ve günde on altı saatten fazla uyudum.

Okul başladığında derslere gitmek için elimden geleni yaptım ama çoğu zaman başaramadım. Başarısız oluyordum, burslarımı ve programdaki yerimi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. On kilo vermiştim. Ve her geçen gün kendimden daha çok nefret ediyordum; hem hayatımı her şekilde mahvettiğim için, hem de arkadaşlarıma ve aileme yalan söylediğim için. Yatakta kan çanağı gözler ve

keçeleşmiş saçlarla yatarken her gün neşeli mesajlar gönderiyordum.

Sonunda oda arkadaşım Ashley devreye girdi. Beni hastaneye yatırılmak üzere götürdü, hocalarımın her biriyle tek tek iletişime geçti ve ben yokken yurt odamı temizledi. Birkaç hafta sonra, buruk çorap tatilim acı tatlı sona erdiğinde, odama ilaçlar ve terapi randevuları için hatırlatıcılar içeren bir duvar takvimi astı.

Ashley, Denver'ın olması gereken yerde oradaydı.

Ve onu affedebileceğimden emin değildim.

Bu yüzden onu sadece bir yıl sonra mutlu ve kaygısız görmek beni mahvetti. Kalabalığın arasından sıyrılıp, bu geçit töreninden olabildiğince uzaklaşmak için ırpındım. Bu kasabadan. Ondan. Her şeyden.

"Blair," diye bağırdı adımı. Hayal gördüğüme ikna olmuştum, arkama bakmadım ve geçit töreninin sonu görünür görünmez koşmaya başladım.

"Blair," dedi tekrar, bu sefer daha yakından. Ve Ana Cadde'nin sonundaki köşeyi dönerken kolumu tuttu.

Dudaklarım titreyerek ona baktım.

"Evdesin." Nedense gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Evet, şey... hayat yoğunlaştı." Yarım bir gülümseme takındım.

"Nasıl... şey, nasılsın?"

"Ben iyiyim."

Aynı soruyu ona sormaya gerek yok. Çok iyi iş çıkardığı ortada.

"Güzel. Güzel, sevindim." Güçlükle yutkundu, Adem elması boğazında sallanıyordu. "şef seni özlüyor. şehirdeyken uğrayıp onu görmelisin."

Alt dudağımı ısırđım, gözlerimin bir anlığına onunkilerle buluşmasına izin verdim ve içine çekilmem için gereken tek şey buydu. İçinde kaybolduğum uzun zaman geçirdiğim koyu kahverengi gözler. Ama o burada başka biriyle birlikteydi ve muhtemelen ona benim veremediğim her şeyi o verebilirdi.

"Uzun süre kalmayacağım, bu yüzden pek vaktim olmayacak," dedim sessizce. "Ve şimdi eve gitmeliyim."

Bana doğru bir adım attı, ciğerlerimdeki havayı çaldı ve etrafımızdaki dünyayı durdurdu. Zaman onunla birlikte durdu; her zaman durmuştu.

"Seni özledim," diye fısıldadı Denver.

Gözlerimin arkasında ateşli bir ağlama isteğı belirdi ve onu uzaklaştırmak için gökyüzüne baktım. "Yapma. Lütfen."

"Blair..." Parmak eklemleri çeneme değdi ve bütün yıl uykuda olan kıvılcımı ateşledi.

"Lütfen," diye yalvardım. Ama sorun şu ki, ikimiz de bunun durması için bir yalvarış mı, sonsuza dek benden uzaklaşması için mi, yoksa öpölmek için bir yalvarış mı olduğunu bilmiyorduk.

Denver elbette ikinci seçeneğın doğru olduğuna karar verdi.

Dudakları hafifçe dudaklarıma değdi ve aniden geçen yılın tamamı yaşanmamış gibi oldu. Beni bir nalbur dükkanının tuğla dış duvarına yasladı ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi öptü. Ve ben de onu içime çektim. Dilinin benimkiyle çarpışmasından nasırlı ellerinin yüzümün iki yanındaki hissine kadar her şeyi hissettim.

Geçit töreninde bir polis arabası sirenini çalarak büyümüzü bozdu ve anılar bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

"Denver, yapamayız." Elim göğsüne bastırdı, onu sonsuza dek ittim. "Bunu seninle yapamam. Bunu sana

yapamam."

Yurt odamda evlenme teklif ettiği geceki gibi aynı dehşetle bana baktı. Başımızdan geçen onca şeyden sonra beni saran suçluluk duygusuna dayanamayarak arkamı dönüp koştum. Wells Kanyonu'nda gereğinden fazla bir saniye bile geçirmeyeceğime yemin ettim.

Denver Wells kalbimi paramparça etti, ben de onunkini. Sonunda kendini toparlayıp istediği hayatı ona verebilecek biriyle hayatına devam ediyordu. Ben kimdim ki şehre geri dönüp, yeni kız arkadaşını aldatmasına bulaşp ikimizi de tekrar incitecektim?

Çocukluğumun geçtiği evin ön kapısından hızla içeri girdiğimde, küçük kız kardeşimi kanepede tek başına, sıkıcı bir Noel filmi izlerken buldum. Bağımsız, inatçı tarafım bir yana, tüm vücudumu sarsan hıçkırıklarla kucağına yığıldım. Ve sonunda, içimde taşıdığım tüm acı dolu sırları birine anlattım.

Blair

Üç gün boyunca, tuvalet molası dışında yanımdan hiç ayrılmadı. Dördüncü gün, ben çalışırken bekleme odasında oturup tam bir saat boyunca Wanda'nın Yorkiepoo cinsi köpeğinden bahsetmesini dinledi. Beşinci gün, sırf annemle markete gidebilmek için beni evde yalnız bıraktı. Bir süreliğine gitmesinin sorun olmayacağı konusundaki ısrarlarımı görmezden gelen Denver, annemle yaşadığım zor anlarda bana destek oldu, sürekli olarak gözden kaçırdığım küçük günlük işleri takip etti ve geceleri beni yanında tuttu. Altıncı gün ise, sonunda bir şartla işe dönmeyi kabul etti: Çiftlikte kızlarla vakit geçirecektim.

Yeğenim Jonas da kız kardeşime biraz mola vermek için yanımıza gelip, toprak yoldan ayrılıp Wells Çiftliği'nde günümüzü geçiriyoruz. İçki içiyor, kovboyların sığırları gemiye bindirmelerini izliyor ve son iki haftadır hakkında söylentiler duyduğum Beryl'in ateşte pişirdiği ziyafeti yiyoruz.

"Yani bugün ata binmeme izin yok mu?" Kamyon sığır çobanının üzerinden geçerken etrafımdaki Denver'a bakıp onu kızdırıyorum. "Varil yok, söz."

"Hayır dersem, kesinlikle yapacaksın. O yüzden kendini toparla. Sanırım Jackson'ın yeni bir atı var, daha önce hiç

binilmemiş." Denver göz kırparak beni sınıadı. "O gösteriye her an bilet alabilirim."

"Sanırım bronk binmeyi sana bırakacağım."

"Doğru, işi profesyonellere bırakalım." Omzundaki sahte toprağı silkeliyor. "Belki Jonas'ı da oraya dahil edebiliriz."

"Kesinlikle hayır. Whit beni öldürür."

Jonas arka koltuktan boğazını temizliyor. "Daha önce de atlarım devrildi."

"Bekle, ne?" Ona dönüp bakıyorum, Denver'la muzip bir gülümseme paylaştıklarını görüyorum. "Annen yaz boyunca burada çalışmana izin verdiğinde, çiftlik işlerine karışmana izin verdiğini sanmıyorum."

"Yeğeniniz önümüzdeki baharda damgalanacak. Bunu hak etti," diyor Denver, kamyonu durdurup bankın ortasındaki şapkasını alırken.

"On yaşında!" Güneşe çıkmadan önce koluna vuruyorum. "Bu senin cenazen olacak."

Jonas arka koltuktan koltuk değneklerini bana uzatıp dışarı kayd ve ben de engebeli zeminde kızların katlanır kamp sandalyelerinde oturduğu yere doğru topallamaya başladım. Denver her zamanki gibi hemen arkamdaydı; tamamen düz bir zeminde olmadığım her an devrilmekten sadece birkaç saniye uzakta olduğuma ikna olmuştu. Alüminyum koltuk değneklerimi yanıma bırakıp minderli bir sandalyeye çökene kadar nefes almadığına yemin edebilirim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Hayır dememenin daha iyi olduğunu biliyorum, çünkü eğer hayır dersem üzgün bir köpek yavrusu gibi görünecek.

"Bir içki harika olurdu."

"Seni yakaladık," diye bağılıyor Cecily birkaç koltuk öteden ve hızla büyük mavi bir soğutucudan ev yapımı Capri-Sun meyve suyu poşetine benzeyen bir şey çıkarıyor.

"Sangria! İnternette düğün malzemeleri ararken bu yeniden kullanılabilir poşetleri buldum ve mükemmeller."

"Saat sabahın dokuzu," diye haykırıyorum.

"Bir yerlerde saat beşte," diye espri yapıyor Kate.

Denver gülerek meyve suyu kutusunu bana uzatıyor.

"Tamam, anlaşılan burada seni korumuşlar."

Tatlı nektardan uzun bir yudum alıp gözlerimi mutlulukla kapattım. "Ah, evet, kahretsin, bu harika, burada iyiyim. Hadi şimdi git ve ateşli kovboyluk işlerini yap."

"Sıcak kovboy mu? Tanrım, içki ne kadar sert?" Bir yudum almak için eğiliyor, ben de içkiyi göğsüme bastırıyorum, aşk sarhoşu bir genç gibi kıkırdayarak "uzak dur" oynarken neredeyse sandalyeyi deviriyorum. "Defol git. İçip araba kullanamazsın."

"Mmm. Sanırım düğünlerinin olduğu gece," -Cecily'yi işaret etti- "bunun yanlış olduğunu kanıtlıyor."

Ben öfkeyle kızarıyorum, o da sırıtıyor. Yaz güneşinin aydınlattığı gamzeleriyle, Kate sinirlenmeye başladığı anda bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Tamam, midemi bulandırırıyorsun." Yanımdaki sandalyesinden elini ona doğru savurdu ve adam hemen yanaştı. "Ya git ya da kendine bir oda bul. Etrafta çocuklar var!" Konuştuklarımızı anlayamayacak kadar küçük bir bebek olan Hazel'ı ve bizi duyamayacak kadar uzaktaki bir toprak yığnında oynayan kendi iki çocuğunu işaret etti.

"Tamam, tamam. Şimdi gidip ateşli kovboyluk işleri yapacağım. Dikkatli olduğundan emin ol."

Vay canına, ne kadar da umursamıyorum. Açıkça bakakalmış olmam umurumda değil. Uzun, aralıksız bir sangria yudumuyla sandalyeye gömülüyorum ve onun fit, kot pantolonlu kışının diğer adamların yanına doğru ağır

ağır yürüyüşünü izliyorum. Daracık Wells Ranch marka tişört, dar kot pantolon ve kovboy şapkası.

Söz yok.

"Onu böyle görmek ne kadar tuhaf, bilmeni istiyorum," diyor Kate, bana doğru eğilerek ve utanmadan baktığım inanılmaz adamdan dikkatimi dağıtarak.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, her zaman biraz şakacı ve ahmak olacak. Ama onun sırf aşık olduğu için şaka yaptığını görmek güzel, bunun arkasına saklandığı için değil."

Göz ucuyla onun atına bindiğini görüyorum ve hemen dönüp bana, kalbimin teklemesine neden olan çocuksu bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Evet?"

"İnanın bana, yıllardır onunla sanki kendi sinir bozucu küçük kardeşimmiş gibi uğraşıyordum. Onu hiç böyle görmemiştim. Sanki her küçük ayrıntıyı hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi bakıyor... ve sürekli size bakıyor. Çok tatlı."

Cass, uyuyan Hazel'ı ayaklarının dibindeki zıplama sandalyesine yerleştiriyor ve gruba katılmak için eğiliyor. "Ve sen de sürekli ona bakıyorsun. Hadi git ve evlen artık."

"Yaz başında bana dikkatli olmamı ve işleri ağırdan almamı söyleyen sen değil miydin?"

"İkiniz her zaman kaçınılmazdınız. Elbette, seni daha önce nasıl incittiğinden endişelenmiştim ama... Bilmiyorum. Şimdi farklı görünüyor." Cass bir an onu kısık gözlerle süzdü, sonra Kate'in gözlerine tam olarak anlayamadığım bir bakışla baktı. "Olgunlaştığını söylemek istemiyorum çünkü bu yanlış. Ama sana ne kadar aşık olduğu çok açık."

"Ben de onu seviyorum."

"Bu, Whit ve ben gelecekte aynı anda bi-uyanış yaşamadığımız sürece, kız kardeş olmaya en çok yaklaştığımız an. Bunu göz ardı etmiyorum ama... bu daha olası görünüyor. Bu yüzden bunu ikimiz için de çok seviyorum." Cass koltuğunda hafifçe dans ediyor ve ben de gülerek başımı sallıyorum.

Aniden Cecily, sandalyesini ve soğutucuyu arkasından sürükleyerek yanıma geliyor. Önüme yerleşip biçimsiz bir daire oluşturuyoruz. "Orada kendimi dışlanmış hissediyordum. Neyden bahsediyoruz?"

"Denny'nin Wells bebeği doğuracak bir sonraki kişi olacağı korkum nasıl gerçekleşecek?" Kate, vurgu yapmak için Cecily'nin dizini kavradı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana karşı bir şeyim yok Blair. Aslında çok heyecanlanırdım. Bu Cecily'ye bir hakaret."

Cecily burnunu kırıştırıp omuz silkiyor. "Yani... belki de ilk o olmayacak."

"Dur, hamile misin?" Kate, Cecily'nin elindeki sangria poşetine parmağıyla işaret ediyor.

"Hayır!" diye gülüyor. "Hayır. Ama rahim içi aracımı çıkardım, bu yüzden..."

Kate geriye yaslandı ve iç çekerek başını salladı. "Hepiniz beni tekrar hamile bırakıp birlikte küçük bebeklerimiz olmasını sağlayacaksınız, değil mi?"

Cecily burnundan sangria akarken homurdanıyor ve Hazel'ı yanlışlıkla uyandırana kadar durmayan bir kahkaha krizine giriyoruz. Ve o zaman bile, oyun alanındaki küçük çocuklar gibi meyve suyu kutularımızı yudumlarken yavaş ve sessiz bir kahkahaya dönüşüyor. Adamlar sürüyü toplayıp ayıklama alanına geri götürmek için yola çıktıklarında çıkan sabit toynak seslerini dinliyoruz.

Öğleden biraz sonra Beryl, Kate ve Cecily'yi kaçırıp bir düzine kadar kovboya bol miktarda sıcak ve soğuk yemek servis ediyor. Her zamanki gibi, Cassidy yanımda oturmasına rağmen sandalyemde otururken kendimi son derece işe yaramaz ve garip hissediyorum. Gerçi teknik olarak Hazel'ı beslemekle meşgul. Bu yüzden dalıp koltuktaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum, görüş alanımdan birkaç kez geçen ve odaklanmamı -veya odaklanma eksikliğimi- bozan bir şey olana kadar gözümü kırpmadan.

Başımı kaldırıp baktığımda Denver'ın kucağıma bir tabak koyduğunu ve çimlere oturduğunu görüyorum. "Bütün o kovboyluk mu yaptı seni?"

"Sanırım bilim adına bunu tekrar yapsan iyi olur."

"Şanslı günündesin bebeğim." Sırıtarak avucunu çıplak baldırımında yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı kaydırıyor; tenini benimkinde hissetmek canlandırıcı bir histi. "Peki, bu sabah burada hangi kötü planlara bulaştın? Sanki çok uğursuz bir komplo dönüyor gibiydi."

"Hamilelik anlaşıması." Umursamazca omuz silktim ve Cassidy içkisini püskürttü, Hazel'ı kıl payı ıskaladı.

"Aman Tanrım, Cass." Denver ona kocaman gözlerle baktı. "Sen de bu işin içinde misin?"

"Aman Tanrım, hayır." Cassidy yüzünü buruşturdu.

Denver dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ama sen öyle misin?"

"Ya öyle olsaydım?"

"Tamam. İşte gitmem için işaret." Cass ayağa kalkıyor, ağzına yanlışlıkla su serptiği için bacaklarındaki su damlacıklarını silkeliyor. "Siz çocuklar iyi seçimler yapıyorsunuz."

"Senden gelince zengin oluyorum." diye homurdandım.

Omzunun üzerinden orta parmağını gösteriyor, sonra Red'in iki tabağı yemekle doldurduğu yere doğru yürüyor.

"Ee, merhaba," diyor Denver. "Burada işimiz bittiğinde benimle bir gezintiye çıkmak ister misin?"

"Ve Jonas'ı bırak—"

"Tamamdır. Colt'la potansiyel olarak tehlikeli bir plan yapmışlar, bu yüzden onu arabayla bırakacak."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, o da beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Sorun değil. Colt, yaz boyunca Jonas'ın ev işlerini yönetiyor ve şimdiye kadar kimse ciddi şekilde yaralanmadı veya hapse atılmadı. İyi olacaklar."

Derin bir nefes verip başımı sallıyorum. Haklı olduğunu bildiğim halde tartışmanın bir anlamı yok; Colt hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bir çocuğu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorum.

"Arabayla gezmeyi çok isterim. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Göreceksin." Stetson şapkasını güneşte düzelterip ayağa fırladı. "Sizin izleme zevkiniz için daha ateşli kovboyluk işleri yapmaya geri dönüyorum."

"Bunu söylediğimi asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Asla. Tıpkı ters şapkaları sevdiğini bildiğim gibi." Kovboy şapkasını ters çevirdi. "Bu sana yarıyor mu?"

Nefes nefese bir kahkaha atarak başımı geriye attım. "Sen tam bir aptalsın. Ama lütfen tam olarak öyle giy ki, bir kereliğine benden başkası da seninle dalga geçebilsin."

"Sadece şunu söylüyorum, eğer bu seni bana binmeye teşvik ediyorsa, biraz sataşmaya katlanabilirim."

"Yanlı ş takılmış bir kovboy şapkası bana göre değil. İlk defa rodeoya giden bir şehirli gibi görünüyorsun."

Eğilip ellerini uyluklarına koydu. "Mark'ın o orospu çocuğu elleri gibi mi?"

"Açık olarak."

Sözlerini bir an düşünüyor, sonra da Tanrı'nın izniyle Mark tartışmasına devam etmeyi seçiyor. "Yani,

nişanlanacak kadar ondan hoşlanıyordun. Bu benim hakkımda söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Gülmesi, sözlerinin yaralayıcı darbesini hafifletmeye pek yaramıyor.

"Hayali bir adamı mı kıskanıyorsun? Bunun ne kadar çılgınca geldiğinin farkındasın, değil mi?" Başımı eğip ona baktım.

"Şey, eminim bu kaba eller" -iş yorgunu avuçlarını uyluklarımda gezdiriyor- "seni o süslü cerrah parmaklarından daha iyi boşaltıyor."

"Doğru. Çünkü yine söylüyorum, o bir kurgu." Yüzünü kavradım, orta parmaklarım gamzelerinin çukurlarına düştü. "Lütfen kovboy şapkanı geri çevir ve gidip iyi bir iş yap, çünkü beni gerçekten neyin tahrik ettiğini biliyor musun? Yetenekli ve çalışkan bir adam."

"Beni tek başına şimdiye kadarki en çok çalışmaya ikna ettin. Eğer beni çalışırken izlemek için ek bir iş istiyorsan, çiftlik sana para ödeyebilir." Göz kırıyor. "Senin için çok uslu bir çocuk olacağım."

"Sen zaten çok iyi bir çocuksun."

Gözlerinde bir parıltıyla Denver beni yumuşakça öpüyor, sonra atına doğru geri dönüyor.

Tabağımdan kocaman bir dilim karpuz alıp, sığırları ayırmasını izliyorum ve omuz kaslarının gömleğinin altında nasıl esnediğini görünce salyalarının akmamasına çalışıyorum. Vücudu mükemmel bir şekilde rahat ama aynı zamanda güçlü, sanki ruhları ortakmış gibi kesici atıyla birlikte hareket ediyor, hayvanın işini yapmasına tamamen güveniyor. İnekler sürüden ayrılmaya karşı mücadele ediyor, her zaman geri dönmenin bir yolunu arıyorlar. Ve Austin'in en üstteki çit korkuluğundan adamlarına bağırması, atların sığırların arasından geçmesi, adamların kulak etiketlerini kontrol etmek ve her hayvanın devasa bir

hayvan römorkuna yüklenmeden önce seyahat için güvenli olduğunu onaylamak için inek sıkıştırmasını çalıştırmasıyla, her şey tamamen kaotik görünüyor - varış noktası: Alberta.

Ve Jonas, kısa boylu, zayıf ergenlik öncesi yeğenim de tam orada. Denver, Jonas'ı başını belaya sokmamak için yaz boyunca ona iş ayarladığından bahsettiğinde, bunu beklemiyordum. Minik vücudundaki tüm enerjiyi, sığırların yüklendikten sonra kanaldan geri geri çıkmasını engelleyen sürgülü kapı olan sığır kanalının arka kapağını açıp kapatmak için kullanıyor.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşim için gizlice fotoğraf çekmek üzere yakınlaştırıyorum. Sonra kamerayı Denver'a çeviriyorum ve bana gülümseyerek baktığında, onun yeni favori fotoğrafımı çekiyorum.

Denver hayatına ışığı geri getirdiğimi söyledi, ama sanırım beni buraya bağlamak için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu asla anlamayacak. Eve dönmeden önce bir kariyerim ve lüks bir dairem vardı ama endişeyle oradan oraya savruluyordum. Hastanede elimden geldiğince fazla mesai yapmak ve boş zamanımın endişe verici bir kısmını spor salonunda geçirmek -meşgul olmak- zihnimin dağılmasını engelliyordu ve bunu beynimin sakin olmasıyla karıştırıyordum.

Ama bu mu? İşte bu sakinlik. En yakın arkadaşlarımla güneşin altında oturup hayatımın aşkından gülümsemeler yakalamak ve hayatımda yediğim en lezzetli karpuzu yemek.

—

Hafif güneş yanığı, bitkin ve biraz da çakırkeyif hissederken, Denver'ın beni kamyonetine bindirmesine ve emniyet kemerimi bağlamasına izin verdim. Koltuğuna

atladığımda, sağ eli anında bankın ortasındaki elimi buldu ve güneşli çiftlikten uzaklaştık. Ayrılmadan önce yatakhane de duş almakta ısrar etti ve şimdi uzun araba yoluna doğru ilerlerken, nemli saçlarına biraz esinti gelsin diye camları açtı.

Sola döndüğünde -sanki Wells Kanyonu'na geri dönüyormuş gibi- ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bizim için araba sürmek her zaman medeniyete yaklaşmak değil, ıssızlığın ortasına doğru daha da uzağa gitmek anlamına gelmiştir.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arkanıza yaslanın ve yolculuğun tadını çıkarın. Oraya vardığımızda göreceksiniz."

Gözlerimi devirip dediğini yapıyorum ve başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Denver, ağaçlarla çevrili toprak yolda, klasik country müziği hafifçe çalarken ilerliyor. Parmaklarımı uzatarak, açık yolcu penceresinden bir elimi çıkarıp rüzgarın akışına bırakıyorum. Diğer i se uyluğundaki doğal yerini alıyor.

Güneş bizi dağdan aşağı kovalıyor, alacakaranlık tehlikesi yaratıyor. Sonra sokağıma dönüyor ve ben kahkaha atıyorum. "Yolculuk eve dönüş yolculuğu muydu?"

"Öyle bir şey işte."

Denver

Mütevazı mavi bir kulübenin garaj yoluna girdiğimde güneş ufuk çizgisinin hemen üzerindeydi. Blair, lisedeyken onu eve bıraktığım her seferinde susmazdı bu mavi kulübe. Ailesinin yaşadığı yerin hemen aşağısında, yoldan biraz uzakta, sık ağaçlıklı bir arazide yer alıyor. Ama mavi dış cephe kaplaması, beyaz ön verandası ve güneş sarısı kapısı gözden kaçmıyor.

Ve Blair'in yüzündeki şaşkınlık beni öldürüyor.

"Bayan Weaver'ın evinde neden bulunuyoruz?"

"Yaklaşık yirmi beş yıldır onunla piyano dersi almadığını ve bacağın da kırıldığına göre, her gün işte bana göz siktikten başka bir şey yapman gerektiğini düşündüm."

"Komik adam."

"Hadi, göstereyim." Torpido gözünü açıp anahtar bulmak için etrafı karıştırıyorum. "Bana bir anahtar verdi. Garip bir şeyler dönüyor diye endişeleniyorsan. Kimse gelip bizi bunun için tutuklamayacak."

Kamyonetten inip verandadaki basamakları çıkmasına yardım ettiğim süre boyunca yüzü buruşuk, burnunun üstünde şaşkın kırışıklıklar var. Anahtar kilide kolayca giriyor ve kapıyı iç duvara çarpmadan önce dikkatlice açıyorum.

"Anahtar olsun ya da olmasın, hâlâ hırsızlık yapmadığımıza ikna olmadım." Tereddütle içeri adım atıyor, ben de ışık anahtarını çeviriyorum, onun önünden yürüyerek oturma odasına giriyorum ve ışığı yakıyorum.

Ama mekan boştu ve sert, serin tavan ışığı beyaz duvarlardan ve yeni cilalanmış parke zeminden yansıyor. Blair kemerden içeri adım attığında gözlerini kıstı.

"Bekle, Bayan Weaver hareket ediyor mu?"

"Aslında çoktan taşındım. Geçen hafta. Florida'ya gitti çünkü anlaşılan buradaki soğuk kışlardan bıkmış ve orada oldukça berbat yaşlı toplulukları var. Saçımı griye boyayıp onlara katılmayı düşündüm. Belki orada birkaç puma bulurum."

"Bahse girerim havuz görevlisine ihtiyacı olan gerçekten harika kadınlar bulabilirsin." Bir koltuk değneğine yaslanıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Yani sana boş evinin anahtarlarını mı verdi? Bir Airbnb durumu gibi... mobilyalar olmadan mı?"

Aman Tanrım, nereye varmak istediğimi gerçekten anlamıyor. Burada akıllı olanın o olması gerekiyor.

"Blair. Seni çok seviyorum ama bazen..." Şakaklarıma masaj yapıyorum. "Evi ondan satın aldığım için bana anahtarları verdi."

"Şey, hayır yapmadın." diye gülüyor.

İşaret parmağımın ucundaki anahtarı sallayıp yüzüne çizdiği sevimli ifadeye gülümsüyorum. "Geçen hafta banka hesabımdan ipotek ödemesi almış olmaları tuhaf, değil mi?"

"Çiftlikte zaten yaşayacak bir yerin varken neden Wells Kanyonu'nda bir ev satın aldın? Ayrıca... istersen orada ev inşa etmek için sonsuz bir alanın var."

Elimi canlı kenarlı ahşap şömine rafında gezdiriyorum. "Bunu anne babana yakın olduğu için aldım - böylece ihtiyacın olduğunda annene yardım edebilirsin - ve

küçükken ne kadar sevimli olduğundan bahsetmeyi bırakmazdın, ayrıca sonunda birlikte yaşamak isteyeceğimizi umuyordum."

"Demek satın aldın..." Sesi kısıldı, gözleri odanın içinde gezindi, yeni bir takdirle inceledi.

"Senin için. Evet, öyle yaptım. Aslında annenle akşam yemeğine geldiğim gün Bayan Weaver ile konuşmak için buraya uğradım. Üstelik tamamen davetsiz bir şekilde. O tam bir yufka yürekli ve sanki ona canlı yayında Defter okuyormuşum gibi tüm aşk hikayemizi yedi bitirdi. Meğerse kıştan önce kitabı piyasaya sürmeyi düşünüyormuş, demek ki öyleymiş."

"Daha buluşmaya bile çıkmadan bize bir ev satın almanın ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?"

Saçma mı? Belki. Ama odaya umut dolu bir bakışla bakma şekli, bunun şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşündürüyor.

"Ya yapabileceğim en romantik şey olacağını ya da harika bir iş kararı olacağını düşündüm. İşler yolunda gitmese bile, sonunda ailenle yaşamaktan sıkılacak ve hayalindeki evin kiraya verileceğini göreceksin. Her iki durumda da, annemin mirasını peşinat olarak kullanmamı onaylayacağını düşündüm."

Boş odaya bakındıktan sonra başını hafifçe sallıyor ve sert ahşap zeminde ilerleyerek kollarıma giriyor. Sıcak dudakları hemen dudaklarımı buluyor ve elleri gövdemde geziniyor. Kalp atışlarımızın ritmine ayak uydurarak sallanıyoruz, ta ki koltuk değneklerini bir kenara atıp sadece bana güvenerek. En basit hareket bile çok şey ifade ediyor. Onu sıkıca tutuyorum, onu asla düşürmeyeceğime dair ona güvence veriyorum - bir daha asla. İyi günde kötü günde güvenebileceği adam ben olacağım.

"Peki, burası kiralanabilir mi?" diye sordu alaycı bir tonla. Ellerini boynumun arkasına kenetlemiş, tüm bunların ne anlama geldiğini düşünürken zihni belli ki hızla çalışıyor, ta ki "Burada biraz mobilyaya ihtiyacımız olabilir," diye patlayana kadar.

"Mesele şu ki, azıcık mirasımı ve birikimlerimin neredeyse her kuruşunu peşinat olarak kullandım. Ama en iyi ikinci şeyi aldım. Bekle."

Ana katın karşı tarafındaki ana yatak odası dolabına koşuyorum ve bir dakika kadar sonra, birinci sınıf bir yer yatağının tüm malzemeleriyle donanmış olarak geri dönüyorum. Kahkahaları odayı dolduruyor ve burayı her geçen saniye daha da ev gibi hissettiriyor.

Sert zeminde diz çöküp, üst üste kalın battaniyeler ve yastıklar seriyoruz, ta ki bir prensesin sığabileceği bir yatak olana kadar. Blair ise çilli yüzünde ışıldayan bir gülümsemeyle kendini geriye, tam ortasına atıyor.

"Hayatımda gördüğüm en tatlı şeysin," diye itiraf ediyorum. Eve girdiğimizden beri o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım ağrıyor ama duramıyorum.

Annem öldüğünde, büyüdüğüm ev artık bana yuva gibi gelmiyordu. Blair'le ayrıldığımızda ise bu daha da belirginleşti. Soğuk ve yalnızdı ve birdenbire, kendi melankolimle lekelenmiş bu kadar çok anının olduğu bir yerde olmaya dayanamaz oldum.

Ama burası onunla yeni anılar yaratabileceğim bir yer. Ve benim tek isteğim de buydu.

Tavana bakarak, "Böyle küçük bir kasabada bunu nasıl sakladın? Vancouver'da yaşadığım zamanlarda bile buralarda olup biten her şeyi bilirdim." diye soruyor.

"Ah, herkes biliyor. Bayan Weaver'ın çok iyi bir poker suratı olduğunu söyleyebilirim. Sürekli olarak kasaba

dışından birinin aldığını söylüyordu ama sonunda haber yayıldı. Hepsi sana söylememeleri gerektiğini biliyor."

"Bu şimdiye kadarki en iyi numaran olabilir, Wells." Hafif bir gülümsemeyle battaniyeye hafifçe vurdu. "Gel, sarılalım."

"Sizin için kısa bir şey daha yapayım."

Bir düzine veya daha fazla mum yerleştirdikten sonra, parlak tepe lambasını kapatıp neredeyse onun yanına yığılıyorum.

Sanki sıcaklık arıyormuş gibi bana sokuluyor ve boynumun kıvrımına doğru esniyor. Mum ışığı üzerimize düşüyor ve şakağını öpüyorum.

"Çiftlikten ayrılmak istediğinden emin misin?"

Kıkırdadım. "Bunu düşünmeden şehirde ev almam çok saçma olurdu, değil mi? Annenin yakınlarda olması benim için daha önemli."

Blair'in at binme kazasından bu yana geçen hafta, bu durum hiç bu kadar doğru olmamıştı. Hart ailesinin evinde bu kadar çok zaman geçirmek, annesiyle neler yaşadığını bana gösterdi; abartılı güvenlik önlemlerinden Blair'in ona gösterdiği genel bakıma kadar. Yakın mesafede yaşamak, Blair'in acil bir durumda yanında olması anlamına gelmiyor; bu ev, annesinin saçını yapmak, kaybettiği eşyalarını bulmak veya yardımcı olabileceği sayısız küçük iş için uğrayıp yardım edebilmesini sağlıyor.

"Ailemden biraz uzakta olmak ama aynı zamanda ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmak çok güzel olacak. Annem zaman geçtikçe daha fazla yardıma ihtiyaç duyacak. Ve sonunda onu bir bakımevine yerleştireceğiz, ama biliyorum ki her iki ailem de onun mümkün olduğunca uzun süre evde kalmasını istiyor. Bu ancak hepimizin yardım etmesiyle mümkün olur."

"Ben de varım. Yardım etmek istiyorum," diyorum.

"Seni seviyorum." Parmakları hafifçe saçlarını çekti ve beni öptü. "Senin gibi inanılmaz birini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Yıllar önce seni dinlemediğim için kaybettiğim için nefret ediyorum."

"Ayı, seni affettiğimi söylemiştim. Artık buradayız ve tek önemsemişim bu."

Başını eğip bana baktı. "Şu an o durumda olsaydık, farklı bir seçim yapardım, haberin olsun."

"Hayır, ihtiyacın olan her seçimi yapmanı isterim. Sadece seni istediğimi söylediğimde ciddiydim. Evi, eşi ve çocukları alma planı yıllar önce rafa kaldırıldı. Seni ve ne istiyorsan onu istiyorum." Elimle sakallı çenemi ovuşturup, etrafımızda yanan mumların dans eden alevleriyle parlayan gözlerine bakıyorum. "Ama bu evde benimle yaşamaya karar verirsen çok sevinirim... çünkü zaten satın aldım."

"Yatak odamın penceresinden gizlice içeri girmeni özleyeceğim ama burayı evimiz yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Uzun zamandır hiçbir yer bu kadar evime benzememişti."

Yavaş, uykulu öpücüklerle, dünyanın en inanılmaz kızının etrafına sarılmış olmanın rahatlatıcı sıcaklığını içime çekiyorum.

"Denver mı?" Adımı bir soru sorar gibi söylüyor.

"Evet, Ayı?"

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sen benim için hiç vazgeçmedin."

"Sonunda benim olmayacağını düşündüğümde bile, her zaman senin olacaktım."

"Günaydın bebeğim," diye mırıldandı köprücük kemiğimi kaplayan deriye doğru. Parmak uçları göğsümde gezindi ve gözlerimi açtığımda bana gülümsedi.

"Hey, sen." Dudaklarımı yavaşça yaladım, gözlerimin oturma odasının cumbalı penceresinden içeri süzülen güneş ışığına alışmasını bekledim.

Sevdiğim kadın, evimizdeki ilk gecemizi geçirdikten sonra, kollarımda, derme çatma bir battaniye yatağında. Bir gün burayı mobilyalarla ve istediği her şeyle süsleyecek. Bir gün, düğün gecemizde onu ön kapıdan kucağımda taşıyacağım. Bir gün, bebeğimizi uyutmak için bu noktada duracağım.

Üzerimde sadece ince bir çarşafıla örtülü halde kıvranıyor, bacağımı ovuyor. Çenesini elime alıp yüzünü öpebilmek için eğdiğimde kalçalarını oynatıyor. Uyluğumdaki sürtünmeyi hissedince en tatlı iniltiyi çıkarıyor ve ses doğrudan penisime ulaşıyor. Kalçalarının her hareketiyle boxer külotumun paçası yukarı kalkıyor, ta ki iç çamaşırını çoktan çıkardığını ve sırlıslıkla bir amın çıplak uyluğuma sürtündüğünü fark edene kadar.

"Bebeğim, siktir et. Benim için bu kadar mı ıslaksın?" Elimi aşağı uzatıp parmaklarımı vajinasına doğru kaydırıp ıslaklığını topluyorum. Elimi çektiğimde, güneşte parıldıyor ve parmaklarımı emerek temizliyorum. Yarı sert sabah ereksiyonumu tamamen dik bir battaniye çadırına dönüştürmek için gereken tek şey bu.

"Bize senin üzerinde olmadığım tek bir gün bile olmayacağına söz vermiştin. Tam bir hafta oldu."

"Sanırım özellikle penisimi boğmak demiştin." Onu öptüm, dilini dilimin etrafına doladım. "Sadece üzerinde olman yeterli değil. Penisim derinlerindiyken parçalanmanı istiyorum. Amının içimdeki her damla spermi emmesini istiyorum."

"Başka neye ihtiyacın var?" Şimdi mükemmel tempoyu bulmuş, dudak ısırtan iniltiyle bacağıma sürtünüyör.

"Mükemmel göğüslerini emmem gerek." Meme ucunu parmaklarımın arasında nazikçe gezdiriyorum, metal halter nasırlı tenime değiyor. Hafifçe eğilip bacağıma bacaklarının arasında sabit tutmaya çalışıyorum ve göğsünü öpüyörüm. "Spermimi her yerinde görmem gerek."

Nefes nefese inliyor, "Evet?"

"Siktir git Blair. Sana ihtiyacım var."

"Beni elde ettin. Her şeyim senin." Dudaklarından bir inilti döküldü, vajinası uyluğumda sıcak ve ıslaktı. Ve meme ucu piercingini ısırđım.

Onun içinde olmaktan başka bir şey istemiyörüm ama aynı zamanda ona bakacağıma da söz verđim. Bu da, eğer o hazır hissetmiyorsa, istediğim şeyleri bir kenara bırakmak anlamına geliyor.

"Ayak bileğın nasıl? Ağrın var mı?"

Başı yastıkta bir o yana bir bu yana sallanmaya başladığı anda, onu uyluğumdan çekip sertçe iç çamaşışımı aşağı çekiyörüm. Kısıtlayıcı kumaş olmadan penisim anında harekete geçiyor ve dudaklarının yavaşça yalaması, amının tadına bakmak için dünyayı yakmaya hazır olmamı sağlıyor.

Bu yüzden bacaklarının arasına diz çöküp dilimi kaygan amında gezdirerek tatlılığının tadını çıkarıyorum. Sonra arkama yaslanıp kızına hayranlıkla bakıyorum; göğüsleri her nefes alışında hafifçe sallanıyor ve tenini boyayan çillerin arasındaki boşlukları belli belirsiz birkaç morluk dolduruyor. "Ne kadar mükemmelsin, bak."

Sırtı kamburlaşırken ve saçları yastığına yayılırken parmağımı içine sokup alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Vajinasının etrafındaki hassas deriyi emip ısırđım, kremsi teninde sulu boya lekeleri oluşturdım; battaniyelere vuran elinin ve eşlik eden inlemenin verdiği cesaretle.

"Aman Tanrım, bu neden bu kadar acıtıyor?" Altımda kıvranıyor.

"Çünkü benim olmayı seviyorsun."

Blair, dudaklarımı dokunulmak için can attığını bildiğim yere yaklaştırmak için kıpırdandı ve nefes nefese "Evet" dedi.

Anlamalı yalamalar için tekrar dalıyorum, dilimin ucunu klitorisinde gezdiriyorum, ta ki yüzüme sürtünerek saçlarımı kökünden çekiştirene kadar. Uyluklarım başımın etrafında sıkışıyor.

Beni boş, bebeğim.

Vücudundaki her kasın kekeleyerek kasılmasıyla geliyor, sağlam bacağı kafatasıma dolanıyor, kasırga bitene kadar pes etmemem için. Ve bir anda, kasları tamamen gevşiyor.

Kız arkadaşşıma bakıyorum, tadını dudaklarımdan yalıyorum ve o da gözlerinde muhtaç bir parıltıyla bana bakıyor. Kalçalarını sallıyor, omuzlarımı kavırıyor, tırnaklarını etime batırıyor ve penisimi onun vajinasına doğru zorluyor. Penisimin başı onun dar girişinden içeri kayıyor ve göğsüme bir darbe gibi nefesimi kesiyor. Hiçbir şey onunla birlikte olmak kadar güzel hissettirmedir.

"Kahretsin. Beni penisinle gerdiğinde hissettiğin güzelliğe asla alışamayacağımı sanıyorsun," diye soludu.

"Çok güzel, bebeğim. Çok sıkı."

Elimi kıkının altına kaydırıp yukarı kalkıyorum ve kasları penisimin etrafında daha da sıkılaşıyor. Hissiyata alışması için derin bir nefes alması gerekiyor, bu yüzden içine girmeden önce boşalmayacağım. Sonra onunla yer yatağı arasına bir yastık koyup kızımı iliklerine kadar dolduruyorum. Ondan çıkan inilti beni daha da vahşileştiriyor, her hamleyi öpülesi dudaklarından başka bir ses çıkarmak için sert ve aç bir girişime dönüştürüyor.

Bacaklarımı tırmalıyor, gözleri ensesine doğru kayıyor ve ağzından uzaklaştığımda, yerine bir yastık koyuyor. Boğuk sesi adımı ve bir dizi küfürü tüylerine haykırıyor. Ve parmak uçlarımla kalçalarını sertçe vuruyor, her itişimde onu kendime doğru çekiyor, üzerine bastırıyorum.

Sikim şişmiş, çıkıntılı iç duvarlarının onu sıkmasıyla boşalmak için yalvarıyor. "Şu lanet yastığı bırak ve bana bak. Boşaldığında adımın lanet duvarlarda yankılanmasını istiyorum."

Gözleri aniden benimkilerle buluştu ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı yastığı hafifçe gevşeterek, "Lanet olsun, çok derinsin." diye inledi.

"Bu am benim sikim için mükemmel yaratılmış, değil mi?"

"Senin horozun tam bana göre."

"Evet, öyle bebeğim. Senin için yaratılmış. Hadi, hadi. Birbirimize ne kadar yakıştığımızı göster ve benimle gel."

Yüzündeki dağınık saçlarını çekip, güzel pembe meme ucunu emmek için eğildim. Dilimi döndürerek onu uçurumun kenarına iterken, sanki avuçlarının arasında ezmeye çalışıyormuş gibi kafatasımı kavradı ve vücudu benimkinin altında sarsıldı.

"Yapma," diye soludu. "Dur."

Beni bir öpücüğe doğru çekiyor, parmaklarım köprücük kemiğinin üzerinden geçiyor ve aşağı inerek meme ucuyla oynuyor. Halterle oynuyor ve doymuş kız boğazımdan çıkan her mükemmel iniltiyle içinde parçalanmaya yaklaşıyorum.

"İçime gir," diye fısıldıyor Blair. "İçime bir bebek koy. Lütfen. Sana istediğin her şeyi vereyim."

"Blair." Adı boğazımda düğümlendi. Görüşüm bulanıklaştı, kalbim yıllardır kendime yasakladığım o görüntüyle hızla çarpıyordu: Blair hamile ve burada benimle mutlu. Lanet olsun, onu spermle doldurmak

istiyorum, hamilelik olsun ya da olmasın. Boşalmak ve içine girmek istiyorum, kime ait olduğunu tam olarak bilsin diye üzerinin örtülmesini istiyorum. Amından sızıp mükemmel götünden aşağı akmasını izle.

"Kıskançlığımın kime ait olduğunu bana hatırlatman gerek."

"Bebeğim, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. Güzel amın benim, kıcın da" -elimin dış hatlarını kırmızı bırakacak kadar sert bir şekilde poposuna vurdum- "ve mükemmel göğüslerin. Ve asla unutmaman için vücudunun her yerini işaretlemekten çekinmem."

Tenini emmek için öne eğildiğimde, dudaklarım göğüslerinde koyu izler bırakıyor. Geçen haftanın ısırık izleri neredeyse tamamen kaybolduğu için tam zamanında. Aşağıya bakıp dişlerinin arasından coşkulu bir nefes çekiyor, amını penisime sürtüyor. Daha önce hiç bulamadığım bir tempoya ulaşıyorum, ter içinde kalana ve klitorisini çalıştıran parmaklarım kas krampları yaşayana kadar onu beceriyorum.

Blair kıcımı kavırıyor, nefes nefese kalıp boşalmamak için çabalarken beni tamamen içinde oturmaya zorluyor. "Gel. İçeri. Bana. Beni doldurmanı istiyorum, böylece günün geri kalanında hareket edemeyeyim ve içimden sızmasın."

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

Omurgamın tabanında kıvrılan elektrikli ısıya yenik düşerek, ona defalarca pompalıyorum, onun amının penisimi kavramasına ve son damlasına kadar spermi dışarı çıkarmasına izin veriyorum, ta ki başımı geriye atıp boğuk bir inilti duyana kadar.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Beynim parçalanmış, onun amının penisime sarılmasının yarattığı artçı şokların

keyfini çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum, omurgamda ürpertiler yaratıyor.

"Seni seviyorum." Alnımdan öpüyor. "Seni çok ama çok seviyorum."

Her nefes alışımnda ciğerlerim zorlanıyor.

"Ayı..." diye konuştum, çabalarımın arasından. "Bebek meselesi hakkında-"

Beni susturuyor, parmağını ağzıma bastırıyor. "Doğum kontrolü konusunda yalan söylemiyordum. Sadece... o anın heyecanıydı."

"Lanet olsun, ağzın çok pis." Başparmağımla dudaklarını takip ediyorum. "Bayılıyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir gün senin bebeğini doğurmak istiyorum. Planladığımız geleceğe hazırım, ne zaman istersen."

"Her günü ayrı ayrı yaşamakla ilgili saçmalıklarından vazgeçtin mi?" Yavaşça ondan çekildim ve eğer fiziksel olarak bunu yapabilecek durumda olsaydım, kıcından aşağı akan küçük bir sperm akıntısını gördükten sonra hemen onu tekrar becermeye çalışırdım.

Dirseği gözlerinin üzerinde, orgazm sonrası bir ısıltıyla kıvrılmış; bana şimdiye kadarki en muhteşem haliydi. Yüzü kusursuz bir memnuniyetle dolu, kolunu bana doğru kaydırıyor. "Birbirimizden ayrı on dört yıl geçirdik. Ve en kötü senaryoda, tıpkı anne babamızın yaptığı gibi, birlikte geçirdiğimiz zaman kısa kesilebilirdi. Yani, o attan düştüğünde kendini öldürebilirdin ve ben de seni bunca yıl ne kadar özlediğimi sana söylemediğim için kendimi asla affedemezdim. Üstelik üstüme bir at düştüğünü düşünürsek, kırık bir ayak bileğinden daha kötü şeyler yaşayabilirdim. Şans bizden yanaydı. Ama sonunda tükenebilir."

Battaniyelerin üzerinde yanına yerleştiğimde gözleri gözlerimi takip ediyor. Öpücüklerim tüyleri diken diken olmuş kolunda gezinirken o kısık bir sesle devam ediyor.

"Bir gün aramızdan biri öldüğünde veya hafızasını kaybettiğinde, birlikte olabildiğince çok zaman geçirdiğimizi bilmek isterim," diyor. "Seni hâlâ sevip sevmediğimi anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım yok. Seviyorum ve hep sevdim."

"Ve sonunda beni sevmene izin vermeye hazır mısın?" Gülümsedim.

"Aslında çantamı alabilir misin?"

Sorumu atlatmak için tuhaf bir giriş yaptım ama en azından benden yardım istiyor. Birkaç gün önce, bacağındaki alçıya rağmen, alçıyı kendi başına çıkarmak için kıcını yerde sürüklemekte ısrar ederdi.

"Elbette bebeğim." Ayağa kalkıp ön kapının yanında duran küçük siyah çantasını alıyorum.

"Tamam, soruyu tekrar sor." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sanki baş dönmesinden patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ona yan yan bakıp çekinerek, "Seni sevmeme hazır mısın?" diye sordum.

Çantayı birkaç saniye karıştırıyor ve aradığı şeyi bulmak için dağınıklığını kucağımıza dökeceğini tahmin ediyorum. Ama bunun yerine bir kutu çıkarıyor.

O geceden beri görmediğim siyah kadife kutuyu yurt odasında buldum.

"Sen sakladın..." Süt beyazı üst uyluğunu okşadım, nefesimi tutarak açıklama yapmasını bekledim.

"Elbette verdim. Sadece annenin olduğu için de değil. Bir parçam, bir gün sana geri verme şansım olacağını umuyordu."

Parmaklarım duruyor ve kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken ona bakıyorum. Belki de bunların hepsi kafamın içindeydi ve çocukken gördüğüm aynı hayalin peşindeydim. Onu benimle evlenmeye ve bebeğimi doğurmaya zorladığım zamanlar, kaybettiğim aileyi yeniden kurmak için boşuna bir çabaydı. Farkında olmadan, bu lanet olası evle de aynısını yaptım. Onu, duymak istediklerimi söylemesi için baskı hissettiğ bir yere koydum.

Benim bu sarmal halimi fark edince elini çenemde gezdiriyor ve beni kendine çekiyor.

"Hey, öyle demek istemedim. Yani... bu yüzüğü alıp bana geri verir misin?" Kutuyu açık avucuma koydu. "Denver, benimle evlenip evlenmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Vücudumdaki her şey jöleye dönüşüyor - beynim de dahil. Titreyen parmaklarım kutuyla çılgınca uğraşyor, fikrini değıştirmeden önce açıp yüzüğü ona geri vermek için can atıyor. Kendimi doğru yapmaya ve bu sefer teklifimi kabul ettirmeye kararlı bir şekilde tek dizimin üzerine koyuyorum.

Ama gülüyor ve beni tekrar kendine çekip önüne oturtuyor. "zerimde asılı kalman tuhaf."

"Bebeğim, sana hak ettiğın teklifi vermeye çalışıyorum."

"O halde beni merakta bırakmayı bırak, bana evleneceğini söyle."

"Ayı, on altı yaşımdan beri seninle evlenmek istiyordum." Narin altın yüzüğü çıkarıyorum ve küçük elmas, boş duvara ışık huzmeleri saçıyor. Yüzük kolayca parmağına takılıyor ve alt kirpiklerinde yaşlarla bana gülümsüyor.

"Ve sana bir gün bunu yapacağıma söz verdim."

Blair beni öpüyor, bedenini kollarımın beşiğine yerleştiriyor. Yılların kırılmış ve kaybolmuş hissi, dudaklarının yumuşak dokunuşuyla kayboluyor. Hep biz olduk. Herhangi bir yaşamda, herhangi bir evrende. Burada olmamız gerekiyordu.

Blair

(iki ay sonra)

Denver, sırtında sonbahar güneşı ve gömleğinin eteğiyle oynayan bir esintiyle, iki atı çekerek ahırın etrafında yürüyor.

"Bunu ayak bileğinizle yapmanın güvenli olduğundan emin misiniz?"

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. İtiraf etmeliyim ki, benim için endişelenen birinin olması güzel. "Aramızdaki sağlık uzmanı kim? Evet. Yürüyüş botumu tam bir hafta önce bıraktım. İyiyim."

Bir kemeri sıkmak için durup eyerin üzerinden bana hızlıca bir bakış attı. "Sıradaki soru şu: Araba kullanmak istemediğinden emin misin? At sırtında sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum."

"Bilginize, binicilik konusunda çok iyiyim."

"Ah, biliyorum." Dizginleri bana uzatırken bana göz kırptı. "Binicilikte çok iyisin... eğer atlardan başka bir şeyden bahsediyorsak."

"İkisinde de harikayım. Hatta bazıları doğuştan yetenekli olduğumu bile söyleyebilir, çok teşekkür ederim."

Ata bindiğimde dikkatle izliyor; sanki her an beni yakalamak için bana doğru atılması gerekeceğini

düşünüyormuş gibi. Ve diğer ayağımı sallamak için ağırlığımı verdiğimde bileğim hemen kırılmadığı için, nefesini verip kendi eyerine gömülüyor.

Kalçalarım ve bacaklarım doladığım elbiseyi düzelterip ona gülümsedim. "Hazır mısın?"

"Ne zaman isen, Ayı."

Atlarımız yan yana, Denver'la ben olabildiğince sık parmaklarımızı kenetliyoruz. Atlarımız tekrar tekrar birleşip ayrılırken, toynakları kuru toprağa gömülüp kayaların üzerinde takırdarken kısa dokunuşlar. Ve her seferinde birbirimize bakıyoruz. Şu an olduğumuz yere gelmemize neden olan tüm duygu ve acıyı yansıtan, birbirine kenetlenmiş gözlerimiz. Artık hiçbirinin önemi yok, çünkü o benim, o da benim. İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz.

Samanlıkların tepesindeki ağaçlar, her esen rüzgarla birlikte kehribar ve altınbaşak yapraklarını hızla kaybediyor. Sararmış tarlada yuvarlanan bir ateş gibi, önümüzde savruluyorlar. Kesinlikle nefes kesici - her açıdan mükemmel bir gün.

Manzarayı seyretmek için durduğumuzda, Denver yanıma sokulup bana doğru eğildi. Öpüşmek istediğini sanıyorum ama bunun yerine, Cass'in bu sabah yirmi dakika harcadığı güzel topuz saçımı tutan parlak çiçekli tokayı çıkarıyor.

"Hey!" diye ona vurdum.

"Bu tarlada yarışırken saçlarında rüzgarı hissetmek isteyeceğini düşündüm. Saçların açıkken daha iyi binersin."

"Bana öyle söylendi." Denver'a sırtarak, altımdaki ata hafifçe tekme attım. "En son gelen, az önce sipariş ettiğim şifonyeri monte etmek zorunda."

"Sen hep bir hilekardın," diye bağılıyor arkamdan.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, at da açık arazide hızla ilerliyor. Sırtımdan serin bir esinti geçiyor ve elbisem bacaklarımın etrafında dalgalanıyor.

"Sana çok hareketli bir at vereceğimi mi sanıyorsun?" diye kıkırdadı Denver, hemen yetişerek. "Bu sefer kazanamayacaksın Hart."

"Artık Wells'siniz, efendim." Saçlarım yüzümde uçuşurken ona sırtıtarak döndüm. Haklıydı; rüzgarı saçlarımda tekrar hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dişlerimin arasından kıl payı kazanıyorum ve Denver bunu kabul etmeyi reddediyor. Homurdanarak atlarından iniyor ve atlarımızı bir ağaca bağlıyor, sonra da beni aşağı indiriyor.

"Sen de bir adım öndeydin. Adil bir yarış olsaydı, ben kazanırdım." Avuçlarıyla saçlarımı düzelterek alnıma hafifçe bir öpücük kondurdu.

Suçlama karşısında ağzım açık kaldı. "Yok artık. Bana yavaş olduğunu bildiğin bir at verdin, sonra da yarışmamı istedin. Başından beri hileliydi."

"Tamam, tamam. Dönüş yolunda atları takas edip kimin kazanacağını görebiliriz."

"Her iki durumda da, şifonyeri sen yapıyorsun." Dudakları kapalı, hızlı bir öpücük. "Ters şapkayla. Üzerinde gömlek yok."

Bu, satın aldığı eve taşınma sürecine başladığımızdan beri defalarca görme şansına eriştiğim bir fotoğraf. İlk başta, alçıda olduğum için tüm işi o yapıyordu. Sonra neredeyse ön sevişmeye dönüştü; yeni evimizdeki bir odaya veya mobilyaya yeni bir isim vermeden önce birbirimizi ne kadar süre tahrik edebileceğimizi görmek için bir oyun.

"Siz ikiniz hazır olduğunuzda ben de hazırım," diye sesleniyor rodeo spikeri ve küçük kasabalara özgü bir

şekilde, bölgedeki tek lisanslı görevli olan George Shaw, baş harflerimizin oyulduğu ağacın altından.

Yanında kardeşlerimiz, en yakın arkadaşlarımız, anne babalarımız var... Bennett Wells'i grubun arkasında koyu yeşil düğmeli bir gömlekle görünce neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Bizimkilerin bunu iki haftada nasıl başardığını aklım almıyor. Başta gelecek yıl güzel bir yaz düğünü yapmayı düşünüyorduk ama ikimiz için de doğru gelmedi. Annemin hastalığı ve yarının hiçbirimiz için asla gelmeyebileceği sürekli hatırlatıcısıyla, düğün planlamasını çöpe attık ve ağacımızda samimi bir buluşmaya giriştik. Austin, hassas otlakları korumak için araçların çayırlıkların eteklerinden geçmesine bile izin veriyordu; böylece annem güvenle buraya ulaşabilsin.

"Ah, bekle. Seni görmek uğursuzluk getirmiyor mu?" Denver şakayla gözlerini kapattı.

"Sen tam bir aptalsın. Kötü şans, bir çukura düşmen olur. Tamamen iyileşmiş olmam, sıranın sana geldiği anlamına gelmiyor." Elini tuttum, diğer elimle beyaz midi elbisemi düzelttim ve yumuşak çimenlerin üzerinde ilerledik.

En yakın arkadaşlarımız ve ailemizin önünde, Denver'la el ele tutuştuk. İkimiz de titrerken, donuk bakışlar ve bitmek bilmeyen gülümsemelerle. İkimizin de başlangıçta beklediğinden yıllar sonra, ama aynı zamanda beklediğimden çok daha erken. Belki de çabuk oldu - bazıları fazla çabuk diyebilir. Ama benim için her zaman oydu. Bu adamla, aşık iki şapşal çocuk olduğumuzdan beri evlenmek istiyordum ve sonunda bunu yapmak için yeterince bekledim.

"Kısa ama öz, çünkü hepimiz çok uzun süre çok ciddileşirsem yanacağımı biliyoruz." Kardeşlerinin kısık kahkahaları arasında derin bir nefes verip ellerimi sıktı.

"Blair, ilk takıldığımızda, beni eyaletin en az kullanılan tren raylarının yanında saatlerce oturmaya kandırmıştın ve 'gerçekten havalı' bir düzleştirilmiş peni vaadinde bulunmuştun." -bir elini cebine sokup bir milyon yıl önce ezdiğimiz peniyi çıkardı- "ve şimdi sana itiraf etmekten nefret ediyorum ama peni o kadar da havalı değildi. Seninle orada kalmamın ya da gelecek hafta sonu tekrar gidip parmak uçlarımızı düzleştirmemizde ısrar etmemin sebebi bu değildi."

Gülümseyerek parayı elinde çevirip avucuma koydu. "O gün seni gülümsetmeye aşık oldum. O andan itibaren tek istediğim senin mutlu olmandı. Ve bunu bir süreliğine unuttuğumu biliyorum, ama eve döndüğün anda, tekrar gülümsemenin sebebi olmam gerektiğini anladım. Tek istediğim bu, Blair Bear. Seni sevmeme izin ver, hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçireyim."

Onu öpebilirim ama yapamam çünkü... düşün.

"Bunu sakladığına inanamıyorum." Parayı daha sıkı kavriyorum ve yüzümden süzülen gözyaşını silmek için uzanmadan, başparmağının ucuyla yakalıyor.

"Elbette yaptım."

Nikah memurumuz George bana onay verdiğinde, tüm kaslarım titremeye başlıyor. Denver ellerimi tutuyor, nabzım düzene girene kadar kalp atışı gibi sıkıp gevşetiyor. Bana herhangi bir yönlendirmeye gerek kalmadan bakıyor. İşte bu yüzden bu adamla evleniyorum.

"Hayatımda değilken bile vardın. Radyodaki country şarkısında, dizel kamyonun sesinde ve apartmanımın döşeme tahtalarının gıcırtısındaydın. Birbirimize geri dönüş yolunu bulmak, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek gibiydi ve sonunda bunca yıldır üzerimde olan ağır yüklerden kurtulabiliyorum. Buraya geri dönüp dönemeyeceğimizi veya kaybettiğimiz zamanı telafi edip

edemeyeceğimizi bilmiyordum ama seninleyken zamanın hiçbir önemi yok. Sen benim insanımsın Denver ve kaldığımız yerden devam ettiğimiz için çok mutluyum. Seni seviyorum."

Gözlerinin etrafındaki bronzlaşmış teni gülümsemesiyle kırışıyor ve dudaklarından "Seni seviyorum" dökülüyor. George, yüzükleri birbirimizin titreyen parmaklarına takarken, evlilik yeminlerini tekrarlamamızı istiyor ve Denver'ın gamzelerinde iki küçük gözyaşı birikintisi oluşuyor.

Sonra öpüşüyoruz, elleri saçlarımda, kollarım boynunda. Onu öpmek benim için nefes almak kadar doğal. Birbirimize olan sevgimizi, her zaman aynı yerde, annesinin güven verici kucaklamasına çok benzeyen ılık bir rüzgarla sarılmış bir şekilde tekrar tekrar duyuruyoruz. O ve ben, zamanın geçişi kadar kaçınılmaz ve Wells Çiftliği'nde bir gün batımı kadar tarifsiziz.

Denver

Karım.

Kalabalıkta bile onu anında buluyorum; aramızdaki o görünmez bağ her zamankinden daha sıkı. Onunla her zaman ortak bir ruha sahiptik ama şimdi aynı soyadını paylaşıyoruz.

Blair Wells. Eşim. Sonunda.

"Vay canına, ne kadar da güzel," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Cecily coşkuyla başını sallıyor. "Gerçekten muhteşem. Ve sen de çok mutlu görünüyorsun."

"Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Filly."

Austin'in göğsüne yaslandı. "Ve kim senin bu kadar duygusal olabileceğini tahmin edebilirdi ki? On üç yaşındayken bir kuruş saklamışsın."

"Kesinlikle." Blair'in ailesiyle birlikte durduğunu daha iyi görebilmek için ayaklarımın üzerinde doğruldum. "On üç yaşındaki Denver Wells oldukça romantik bir adamdı."

"O adama ne oldu?" Austin kaşını kaldırdı.

"Anlaşılan, romantik şeyler yapmak istediğim tek bir kız varmış."

"Ooooh," diye mırıldandı Cecily. "Bu çok romantik, Denny."

"Evet, benim," diye neredeyse övünüyorum, umursamazca omzumu silkiyorum ve güzel karıma bir kez daha kaçamak bir bakış atıyorum.

Austin, bu maskaralığın içinden açıkça görerek bana dik dik baktı. "Seninle gurur duyuyorum, kardeşim."

Tam bunu söylediği anda, kalın bir ses ve omzumu sıkan kocaman bir elin sesiyle irkiliyorum.

"Ben de seninle gurur duyuyorum oğlum." Babam yanıma gelip Austin'e baktı. "Sen de Austin. Ve Jackson."

Omurgam kaskatı kesildi, ellerim bir kavgayı ayırmak için yavaşça pantolonumun ceplerinden çıktı. Bildiğim kadarıyla, Austin ve babamız, babamın çiftlikten ayrıldığı günden beri birbirleriyle tek kelime etmediler. Austin'in bugün babam gelir gelmez hemen ayrılmamış olması küçük bir mucize. Şimdi kaçıp gitmemesi mümkün değil.

Austin boğazını temizliyor, başını sallıyor ama göz temasından kaçınıyor. "Teşekkürler."

Aman Tanrım.

Austin'ın üzerindeki baskıyı azaltmak için sesimi yükselttim. "Geldiğin için teşekkürler ihtiyar. Biliyorum, son dakikaydı - geleceğinden emin değildim."

"Bunu dünyada asla kaçırmazdım," diyor babam. Ama kahretsin, hâlâ en büyük oğluna bakıyor. "Bu arada, tebriklerin yerinde olduğunu duydum."

Şimdi Cecily ve ben barışı korumaya çalışıyoruz. Yeni kayınpederine gülümsüyor ve ona sıkıca el sıkışıyor. "Cecily. Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim. Oğlanlar çocukken yaşadıklarımın birçok hikâye duydum."

"Ah, evet. Çok kalabalıktılar." Omzumu sıktı.

"Özellikle Blair ve ben," diye araya girdim.

"Kız çocuğunun erkek çocuğundan daha az kaotik olduğunu söyleyen kişi Blair Hart'la hiç tanışmamış."

"Kulaklarımın çınlamasının bir sebebi olduğunu biliyordum," dedi Blair, Austin'la aramıza girip kolumun altındaki boşluğa mükemmel bir şekilde kayarak. Birbirimize benzeyen iki yapboz parçasıyız ve ben ancak o böyle yanımda kıvrıldığında bütün olabiliyorum.

Saçlarına bir öpücük kondurup onu daha da sıkı çekiyorum. Elbisenin kumaşı parmaklarımın arasından kayıyor ve kısa bir bakışmamız, onu hemen koparmayı düşünen tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor.

"Hiçbir zaman kötü olmadık," diye açıklıyor Blair. "Denver ve ben sadece iyi bir şakanın tadını çıkardık."

"Hâlâ benimle evlenmeyi kabul etmenle ilgili en büyük şakanın yapılmadığına ikna olmadım," diyorum ona.

Gülerek ellerini havaya kaldırıyor. "Sana sordum."

"En büyük şaka. Dediğim gibi."

Başını sallayarak yavaşça sırtımı okşuyor. "Ben her zaman Wells'çiydim; artık bunu resmileştirmenin zamanının geldiğini düşündüm."

"Kesinlikle öyle," diyor babam. Ve babam öldüğünden beri ilk kez dudaklarından tuhaf ve yabancı gelen bir isim dökülüyor. "Lucy burada olsaydı, ikinizi birlikte görünce çok mutlu olurdu."

"Aus'a düğününden önce de söylediğim gibi, onun burada olduğunu biliyorum. O her zaman burada," diyorum.

Blair beni bir cankurtaran salı gibi kendine çekiyor, belimden sıkıca tutuyor ve son misafir dağın yamacından uzaklaşana kadar bir daha ayrılmıyoruz.

Blair

Düğün konukları kızların günlerdir hazırladığı yemekleri hazırlamak için çiftliğe geri dönerken, Denver ağacımızın altına bir soğutucu çanta atıyor ve sade bir ekose battaniye seriyor. Ve çok geçmeden, ılık sonbahar güneşinin altında onun kucağına gömülüyorum. Altın, sarı ve kırmızı renkler göz alabildiğine uzanıyor ve ağacımızdan ara sıra uçuşan yapraklar bize doğru süzülüyor.

"Bizim yerimizi seviyorum," diyorum memnun bir iç çekişle.

"Belki bir gün tam buraya bir ev yapmalıyız." Soğutucu çantayı bize doğru çekiyor ve ısrarla kendisinin paketlemesini istediği pikniği boşaltmaya başlıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Çiftlikten ve yollardan bu kadar uzaktayken, bir ev için nasıl uygun olur bilmiyorum."

"Kulağa harika geliyor. Çıplaklar gibi davranabiliriz çünkü kimse bizi buradan dışarı kadar rahatsız etmez."

"Ve kışın evde kalmaktan bunalırsınız ve birbirimizi öldürürüz. Mükemmel."

"Hey," diye azarladı, bir şişe köpüklü beyaz şarabın mantarını açıp bana uzatırken. "Düğün günümüzde beni öldürmekten bahsetme. Bunu en azından bir sonraki kızlar gecene sakla."

Şarap şişesinin arkasında gülümsüyorum, baloncukların dilimde patlayıp köpürmesine izin veriyorum. Denver'ın her gülümsemesinin bana hissettirdiği şeye çok benziyor.

Bir kutu dondurma ve bir kaşık çıkarıyor, ben de şarabı hevesle masaya bıraktığımda gülüyor.

"Düğünümüzde mükemmel dondurmanı yiyeceğimizi söylemiştim." Üç lezzetin mükemmel karışımından kocaman bir kaşık alıp dikkatlice bana yediriyor. Sonra kendisi de bir ısırık alıyor.

"Mmm. Biraz..." Eğilip üst dudağındaki küçük çikolatalı dondurma parçasını öpüyorum.

Sırtarak kaşığı dudaklarına sürüyor ve eriyen dondurmadan bir iz bırakıyor. Şakacı gözleri, cesur bir bakışla benimkilerle buluşuyor. Bu sefer, tatlıyı yalamak için dilimi sürüklemekten önce hafifçe gülüyorum.

"Sen bir pislisin," diyorum. Ne olduğunu anlamadan parmağımı dondurmaya batırıp sağ gamzesine vuruyorum.

Mükemmel bir atıştırmalık.

Ve kafatasımın arkasını avuçlayıp dondurma aromalı bir öpücükle beni tüketiyor. Tadını çıkarıyor, dillerimizin en lezzetli kılını yalar gibi birbirini keşfetmesinin keyfini çıkarıyoruz. Ona eriyorum, ellerimi düğmeli gömleğine koyup, parmaklarım göğsündeki incecik tüylere dokunana kadar minik metal düğmeleri yavaşça açıyorum.

Çıplak tenini öpüyorum, dilimi göğsündeki damgalı yara izine doğru gezdiriyorum ve pantolonunun tokasını tutuyorum. Tek düşünebildiğim, ilk seferimizi yeniden canlandırmak: Ağacımızın altında piknik örtüsünün üzerinde sevişmek. Ve belki bu sefer Denver, düğün tarihimizi isimlerimizin altındaki ağaca kazıyarak burayı bir kez daha ölümsüzleştirebilir.

Geri çekilip o mükemmel suratına bakıyorum. Bu adam. Bu yakışıklı, zeki, çalışkan, çocuksu bir çekiciliğe sahip ve

verecek çok fazla sevgisi olan bir adam.

Kocam.

Bana bir ısırık vermek için kaşığını kaldırıyor, tereddüt etmeden alıyorum. Ta ki ağzıma götürene kadar, aklıma yeni bir fikir gelene kadar.

Yavaşça, metal sap parmak uçlarımin arasında dönüyor ve soğuk dondurma çıplak göğsüne çarptığında, Denver dişlerini sıkarak keskin bir nefes alıyor.

"Kahretsin." Elleriyle silmek için hareket ettiğinde, onu sertçe elimin şaplağıyla durdurdum.

Ve ben adamımı lanet olası bir dondurma külâhı gibi yalarım. Karın kaslarını örür, kaslarındaki her oluğu temizler, ta ki bir meme ucunun etrafında dönüp ona gülümseyene kadar.

Boynu sert bir yutkunmayla titriyor. "Aman Tanrım, Blair. Çok ateşlisin."

"Evet? Gel buraya bebeğim. Tatlımı da yiyeyim." Pantolonunun belini çekiştiriyorum ve o da kıcını bana yetecek kadar kaldırıyor, ta ki üzerinde sadece düğmeleri açık bir gömlek ve kalın bir ereksiyon kalana kadar.

Avucumu beline doladım ve iniltisini çıkarmak için yavaşça birkaç kez çektim. Boştaki elimle göğsüne sertçe bastırıp onu geriye doğru ittim, böylece dirseklerinin üzerinde doğruldu. Göz temasını kesmeden, penisinin başını bir anlığına ağzıma aldım. Boşaldığımda homurdanmasına yetecek kadar.

"Aferin oğlum." Alt dudağımı ısırırken göğsünün sürekli inip kalkışını ve tırnaklarım uyluğunun iç kısmındaki yumuşak deride gezinirken penisinin nasıl sallandığını izliyorum. "Kocamın penisinin emilmeye ihtiyacı var, değil mi?"

"Kahretsin. Bana bir daha kocam de."

"Kocamın karısının kendisine bakmasına ihtiyacı var mı?"

Başını sallıyor, sonra titreşen aletini tekrar ağzıma aldığımda inliyor. En iyi şekilde muhtaç, saçlarımı tutuyor ve ağzımda kalan her boşluğu doldururken nefesinin altında inliyor. Gözlerimi yaşartan ani bir kasılmayla öne doğru atılıyor. Başımı her eğdiğimde dudaklarından sızlanan küfürler dökülüyor; neredeyse vahşi ve bu da onu daha çok memnun etmemi sağlıyor.

"Ne kadar iyi bir eş. Her zaman ağzıma bir sik dolusu almak için çok açgözlüsün." Çenemden akan tükürüğü sildi ve kalçalarını yukarı doğru iterek yüzümü becerdi.

Penisi dudaklarımın arasından kayıyor, bir tutam tükürüğünü de beraberinde götürüyor ve ben de onu yalayarak ona bakıyorum. Titriyor ve şeytani bir sırıtışla dondurmaya uzanıyorum. Kafasını şaşkınlık ve heyecan karışımıyla eğerek kocaman bir kepçe aldığımda Denver bana bakıyor.

Çilek pembesi damlalar kaşığın kenarından düşüyor, shaftı boyunca düzensiz bir sıra halinde sıçrıyor ve her donma hissinden sonra tıslayarak sarsılıyor. Dudaklarım aletinin etrafında kayıyor, kalçalarının altımda nasıl hareket ettiğini görerek onu boğazımın olabildiğince derinlerine çekiyorum. Ağzımın sıcaklığının dondurmayı eritmesini bekliyorum ve shaftının etrafında yutkunduğumda o daha da derine iniyor.

"Lanet olsun... kahretsin, Blair." diye inledi. "Aman Tanrım, bu çok tuhaf hissettiriyor ama güzel."

Bu yüzden tekrarlıyorum, üzerine yarı erimiş dondurma gezdiriyorum. Soğuktan inliyor, ellerini saçlarıma dolayarak emmemi sağlamaya çalışıyor. Ancak bu sefer acele etmeyi reddediyorum; yavaş ve dikkatli yalamalar, sert penisindeki dondurmanın yapışkan ve tatlı tadının tamamen

temizlenmesini sağlıyor. Ucundan ön sıvı aktığında, tuzlu ve tatlının mükemmel karışımını elde ediyorum.

"Böyle yiyince tadı daha da güzel oluyor." Tekrar içine daldım ve penisini tek seferde, yavaş ve istikrarlı bir hamleyle dipten uca yaladım.

Sonra onu tamamen ağızma alıyorum, zevk dolu sesleriyle bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Saçlarım elinin etrafına dolanıyor, Denver beni kucağında sallanmaya yönlendiriyor.

"Evet," diye tısladı. "İşte bu. O benim kızım. Hepsini al."

Bacaklarımın arasına uzanıp, iki parmağımı sırlıklam ıslak iç çamaşırımın üzerine bastırıp klitorisime sürekli baskı uyguluyorum. Çaresizce rahatlamaya çalışıyorum, göbek deliğimin altında çözülmek için can atan düğümlü bir sıcaklıkla boğuşuyorum.

Birdenbire, hırıltılı bir iniltiyle ağızımı zorla çıkardı. "Üste bin bebeğim. Sikim tatlı, ıslak amına girmeden boşalmak istemiyorum."

Ben de değil.

Güvenlik amacıyla dilimde tükürük biriktirip son bir hamleyle dikkatlice aşağı iniyorum. Yanaklarım, penisinden kalan dondurmayı emmek için çukurlaşıyor. Elimin tersiyle ağızımı silip aşırı tükürüğü temizliyorum ve kucağında yaptığım pisliğin onu yeterince temizleyip temizlemediğini düşünüyorum.

Siktir et.

İç çamaşırımın bacaklarımdan aşağı kaydırmama yardım ederken, bana mutluluk dolu bir bakışla baktı. "Aman Tanrım, dünyanın en seksi karısına sahibim."

Kitabın başlığı yüreğimi hoplatıyor. Bir şekilde -kaderin ya da şansın bir cilvesi... belki de her ikisinin de etkisiyle- bu adamı tek bir ömürde iki kez sevme fırsatı buldum.

Onu öpmek için eğiliyorum, kendimi öyle bir pozisyona getiriyorum ki, penisi girişime değiyor. Ve onu kavriyorum, başını vajina dudaklarımın arasına alıp okşuyorum, yüzündeki her anlamlı ifadeyi hevesle izliyorum.

"Kahretsin, çok ıslaksın." Parmakları uyluklarıma saplandı. "İyi bir eş ol ve sikimimin üzerine otur. Sperminin dondurma gibi üzerime damlamasını istiyorum."

Ucu kolayca kayıyor ve inleyerek yavaşça kucağına yerleşiyorum. Kaslarımın penisinin etrafında gerilmesi, başımı coşkuyla geriye atmama neden oluyor, saçlarım sırtımdan aşağı dökölüyor ve sonbahar güneşı yüzümde sıcacık. Elleri kalçalarıma ulaşiyor, elbisemi yukarı doğru çekiyor, böylece içime gömüldüğünü izleyebiliyor ve parçalanmak üzereyken beni sabit tutuyor. Onunla burada olmak yeryüzündeki cennet ve penisinin her bir milimetresini aldığımından emin olmak için yukarı doğru hareket ettiğinde, yemin ederim melekler şarkı söylüyor.

Denver açıyı hafifçe ayarlıyor ve inleyerek G noktama çarpıyor. İnliyorum ve alınlarımız birbirine değene kadar öne doğru düşüyorum. Ve o, saçlarımı yüzümüzden çekerken yeni bir ilkel ihtiyaçla ileri doğru itiyor.

"Biliyorum bebeğim," diye cevaplıyor dudaklarımdan kısa aralıklarla kaçan iniltiye. "Bana da çok iyi geliyor."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurup, beni tekrar dikleştirmek için avuçlarını omuzlarıma bastırıyor. Bana baktığında çenesi seğiriyor, tüm vücudum titrerken, vajinam onun etrafında kasılıyor. Vücudumdaki her kas yaklaşan bir orgazmla sertleşiyor ve beni kucağında yukarı aşağı hareket ettirerek, penisini G noktama öyle bir vuruyor ki, çiftlikte bizi duyabilecek kadar yüksek sesle bağıriyorum.

"Ben." İtiş. "Aşk." İtiş. "Sen." İtiş. Alnında ter damlaları birikti ve gözleri kapandı.

"Seni çok seviyorum," diyorum sevinçli bir nefes vererek, orta parmağımın ucunu klitorisimde her zıplayışında ritmik bir şekilde okşayarak. Sperminin sıcaklığını hissettiğimde içimde bir sıcaklık oluşuyor ve havai fişekler patlıyor, sıktığı dişlerinin arasından kısık bir inilti çıkıyor.

Denver, doygun bir gülümsemeyle bana gözlerini kısarak bakıyor, gözleri sevgiyle dolup taşıyor ve beni yavaşça kendine çekerek öpüyor. Bana olan sarsılmaz tutuşu olmasaydı, yere yığılırdım. Ve eğer bu, birlikte geçirdiğimiz hayatlar için mükemmel bir metafor değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Dokunuşu ve ağacımızın dalları üzerimizde sallanırken zaman duruyor, sanki on altı yaşındaymışım gibi hissediyorum - Denver Wells'e delicesine aşık.

Her zaman Denver Wells'ti.

Sonsöz—Denver (beş yıl sonra)

Blair'in babasının yanında duruyorum, oğlumun ısrarla tırmandığı çit korkuluklarından düşmesin diye sımsıkı tutuyorum sırtını. Sürekli ablası ve kuzenlerine yetişmeye çalışan oğlum, zaten biraz yaramaz bir çocuk. Ama sanırım bunu gerçekten başarıyor.

Rodeo tribünleri tıklım tıklım dolu ve Oliver, Pistol Annies'in "Hell on Heels" şarkısıyla minik poposunu oynatırken, dünyanın en sevimli varil yarışçısı sokaktan çıkıyor. Frank, bakım evine yaptığı günlük ziyaret sırasında karısına göstermek için koşuyu telefonuyla kaydederek korkuluğa yaslanıyor. Blair ise arenadaki zamanlayıcının hemen ötesinde, atı ilk varili dört tırısla dönerken ellerini endişeyle ağzının üzerine koymuş duruyor. İkinci varile doğru dönerken, dört yaşındaki sevimli kızımız eyerde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle sekerek yürüyor. Açık kahverengi saçları pembe kaskının altından fırlıyor -tıpkı annesininkiler gibi- ve Avery üçüncü varili döndüğünde, tüm rodeo alanının hep bir ağızdan bağırıp çağırdığına yemin edebilirim. Eve kadar, güzel karımın zıplayıp durduğu, tozlu kot pantolonunun etrafını kirleterek kızımıza tezahürat ettiği yere kadar.

"Hadi Oll. Hadi gidip kız kardeşini tebrik edelim." İki yaşındaki çocuğu kucaklayıp omuzlarıma aldım ve Frank'le birlikte kamyonetimizin ve at römorkumuzun kurulu olduğu yere doğru yürüdük.

Blair, atını bağlamanın tam ortasında. Jackson ve Kate'in düğün hediyesi, beş yıl sonra bile şaka amaçlı olduğuna hâlâ inandığım bir şey: Blair, benim fırtınam olduğunu düşünerek yanlışlıkla bir fırtınanın içinden geçmiş. Meğer Sandy fena bir varil atı değilmiş. Ve Blair ile arasında yadsınamaz bir bağ var. Zorlu bir günün ardından eyerde geçirdiği birkaç saatin ardından ona büyülü bir şey oluyor. Kendi kliniğini işletmek, annesinin zihinsel çöküşüyle başa çıkmak ve iki yabancı çocuğu büyütme arasında, kaçmayı hak ediyor.

"Baba!" diye bağıyor Avery, at römorkunun çamurluğuna bir Rice Krispies lokması atarak. "Şu varillerin etrafından nasıl süper hızlı döndüğümü gördün mü?"

"Eminim öyle yaptım. Hem de çok hızlı." Kardeşini çimlere indirirken ona gülümsüyorum. "Çok yakında annenden daha fazla kazanan token olacak."

Blair, nefes nefese bir kahkaha atarak Sandy'nin belini gevşetiyor. "Sanırım bugün ikimiz de koleksiyona bir tane daha ekleyeceğiz. Sandy bu öğleden sonra çok iyi gidiyor."

İki çocuk ve büyükbabaları, Beryl'in ikramı olan ev yapımı marshmallowlu şekerlemelerle dolu plastik kaba hemen bağlanıyorlar. Sorunlu üçlü, tam bir canavar gibi kıkırdıyor. Çiftlikten uzakta olmak bazen ne kadar zor olsa da, özellikle Blair'in annesini üç yıl önce kalıcı bir bakım tesisine yerleştirdiğimizden beri, birkaç kapı ötede sevgi dolu bir büyükanne ve büyükbabanın olması büyük bir nimet. Frank'in evinde değilsek, o bizim evimizde. Hatta

son zamanlarda verandada durup Avery'nin sessiz sokakta evine doğru tek başına yürümesine bile izin verebiliyoruz.

Büyükbabamla olan ilişkimin hem buruk hem de tatlı bir hatırlatıcısıydı ve gelecekteki çocuklarımın yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordum. Kendi babam artık her zamankinden daha sık yanımda, ama çiftliğe veya Wells Kanyonu'na geri dönmeye hiç niyeti yok ve bu yüzden onu suçlamıyorum.

Blair, Sandy'nin omzunu kaşıyor ve tüm vücudu titriyor. Sonra şapkamı başımdan çekip sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Beş yıl ve iki bebekten sonra, karımı öpmeye doyamıyorum. Ayrıca onun karım olduğu gerçeğini de hâlâ kabullenemedim.

"Umarım üçümüz de bugün galip olarak evimize döneriz" diyor.

"Bebeğim, bronc yarışını kazansam da kazanmasam da, yine de kazanan olarak eve dönüyorum."

"Doğru cevap." Şapkayı tekrar saçlarıma takıyor.

Ayarlayıp diğer elimle kolunu yukarı aşağı ovuşturdum. "Arabaya binmeden önce anneme merhaba diyeceğim, vaktin varsa?"

"Her zaman." Omzunun üzerinden bakıp Frank ve çocukların iyi olduğunu doğruluyor. Parmaklarımızı birbirine geçirip, kalçalarımız rastgele birbirine çarparak ahıra doğru ağır ağır yürüyoruz. Saçları omuzlarına dökülüyor ve içeri girdiğimizde elini bırakıp kolumu beline doladım.

Çocukken ailemin inşa ettiği ahır loş ışıklı ve sessizdi; tanıdık at ve yonca kokusuyla doluydu. Blair'i on üç yaşındayken bu ahırda ilk gördüğümde neredeyse yabancıydık; birkaç hafta sonra annemin beni hayatımı değiştirecek bir gazoz almaya zorlayacağını farkında bile değildim. Basit bir içecek -hem de gönülsüzce aldığım bir

içecek- bana hep hayalini kurduğum aileyi kazandırdı. Belki de annemin en başından beri planı buydu; sanki ihtiyacımız olanı bizden önce biliyormuş gibi.

Blair'e tutunuyorum, anneme onu hayatıma soktuğı için sessizce teşekkür ediyorum; on üç yaşındayken ve nihayet onun hak ettiğı adam olmaya hazır olduğumda. Annemin gurur duyacağı bir adam. Benim de gurur duyduğum bir adam.

"Bana geri dönmenin yolunu bulduğun için ne kadar mutlu olduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyorum saçlarına doğru.

"Sürekli sana geri dönüyordum, Denver. Başka hiç kimse bana ev gibi hissettirmedi."

Teşekkürler

Hayat nedir?! Kendime defalarca sorduğum soru bu. Geçtiğimiz yıl hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı ve bunun için teşekkür etmem gereken çok insan var.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıkıp kaosu sakinlikle karşılayan muhteşem aileme. Sevginiz ve sarsılmaz desteğiniz olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım. Bazen kendi iyiliğim için Blair'e çok benziyorum, bu yüzden yardım istemek için fazla inatçı olsam bile, yardıma ihtiyacım olduğunda bunu fark ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bu arada, bonus ailemiz Bremner'ların yardımı olmasaydı bu kitabı zamanında bitirebileceğimden emin değilim. Düzenlemeler için zamanım olduğundan emin olmak adına, dört yaşındaki yaramaz çocuğu tüm uzun hafta sonu boyunca idare ettiğiniz için teşekkürler.

Bu kitap, harika beta okuyucularım Abby, Albany, Amanda, Ceilidh, Chelsea, Danie ve Maddy olmasaydı bu kadar iyi olmazdı. Sadece faydalı geri bildirimler sağladığınız için değil, aynı zamanda beni sürekli olarak çılgın yorumlarınızla güldürdüğünüz için de teşekkür ederim. Kitabın bazı kısımlarını anında tekrar okuttuğum ve

milyonlarca değişiklik yaptığım zamanlarda bile, yardım etmeye istekli olduğunuz için sonsuza dek minnettarım.

Bu kitabı parlatmaktan bahsetmişken, Alicia ve Bhavna'ya bu kitabı benim kadar sevdikleri için çok teşekkür ederim. Bunu inanılmaz derecede gurur duyacağım bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldunuz ve nedense Blair'i eskisinden daha çok seviyorum. Sizi ağlattığım için özür dilerim ama bunun için üzgün olmadığımı biliyorsunuz.

Hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğü için menajerim Carly'ye çok teşekkür ederim. Bu süreç boyunca yanımda olman bana büyük bir özgüven ve kararlılık verdi. Birlikte neler başaracağımızı görmek için sabırsızlanıyorum. LFG!

"Wells Çiftliği Kraliçeleri" - Seni seviyorum. Bana kutlayabileceğim, ağlayabileceğim, içimi dökebileceğim veya zor bir senaryoyu çözmem gerektiğinde durmadan saçmalayabileceğim bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Abby, Chelsea ve Danie, en iyi üç arkadaşım oldunuz ve birlikte kilomuz kadar Nerds Gummy Clusters yiyebileceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Tek yatak odalı klişe kızım Ceilidh'e özel bir selam. Birbirimize bu kadar çok sesli mesaj atmasaydık muhtemelen çok daha üretken olurdum ama duygusal olarak bu kadar tatmin olmazdım. Votka-crans ve McFlurries dolu daha nice gecelere.

Örnek aldığım pek çok yazarla tanışıp arkadaş olmak benim için büyük bir şans. Bu kariyer gerçekten yalnızlaştırıcı olabiliyor, ama birbirini destekleyen bir grup güçlü kadının büyüğü bir yanı var. Eminim burada milyonlarca isim sayabilirim, çünkü bu topluluk inanılmaz derecede misafirperver ve destekleyiciydi, ama özellikle şu kişilere sesleniyorum: Kayla Grosse, Sarah A. Bailey, Albany Archer, Karley Brenna, Ruth Stilling, Elliott Rose ve

Elsie Silver. Siz hanımlar birçok yönden büyük bir ilham kaynağısınız.

Sevdiğim okuyucuların isimleriyle koca bir kitap doldurabilirim. Bu yüzden, eğer bir zamanlar konuştuğumuz, güldüğümüz veya size sırlarımı anlattığım bir an olduysa, bunun benim için dünyalar kadar önemli olduğunu bilin.

Bu kitabı başlangıçta beklediklerinden çok daha uzun süre bekleyen okuyucularıma: Geçtiğimiz yılın getirdiği tüm değişikliklerde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Sabrınız için teşekkür ederim, sabırsızlıkla beklediğiniz bir kitabı beklemenin ne kadar zor olduğunu bilsem de. Sevginizi paylaştığınız, arkadaşlarınıza kitaplarımı okumalarını söylediğiniz, muhteşem düzenlemeler yaptığınız ve sosyal medyamı destekle doldurduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizin bu seriye olan sevgisi beni hala büyülüyor. Cidden, hayat nedir ki?!

© MAUDE LEVESQUE

Bailey Hannah, güçlü kadın kahramanlara ve kadınlarını sevmekten korkmayan sert erkeklere tutkuyla bağlı Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. Britanya Kolombiyası'nın küçük bir kasabasında doğup büyüyen yazar, öykülerine her zaman kırsal Kanada esintileri (toprak yollar, rodeolar ve ketçaplı cipsler) katar. Bailey, kocası, kızı, köpekleri ve tavuklarıyla birlikte yaşıyor. Boş zamanlarında okumaktan, açık havada vakit geçirmekten ve karakterleri hakkında hayal kurmaktan hoşlanıyor.

baileyhannahwrites.com
Instagram: @baileyhannahwrites
TikTok: @baileyhannahwrites

Penguin
Random
House

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!

**Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.**

Hemen kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

